

Giới thiệu Bá Đạo Yêu Em

Thể loại: Tình cảm cô trò, 3S, 1vs1, HE

Convert: Ngocquynh520

Edit + Beta: Team TieuKhang

Số chương: 46

Ngay từ lúc em còn ngây thơ không biết, tôi đã thích em rồi. Có lẽ, sự hấp dẫn tôi đầu tiên chính là vẻ ngoài xinh đẹp của em. Nhưng chính sự ảm áp, duyên dáng nên em đã thu hút, hấp dẫn tôi.

Đề rồi cũng chính là từ đó về sau, nơi nào có em đều là thiên đường đối với tôi. Những nơi em đi qua không thể thiếu bước chân tôi và không gian nào có hơi thở của em thì đó chính là điểm tựa.

Em luôn cho rằng tôi là người bá đạo, lạnh lùng và vô tình nhưng thực ra em mới là người yêu thương tôi nhất...

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Buổi đầu gặp gỡ

Edit: TieuKhang

Nơi này là một thị trấn nhỏ nằm gần vùng biên giới Vân Nam

Đường phố nhỏ hẹp, khu dân cư với những bức tường ngôi hoang lổ chắp vá, cùng những biển hiệu cửa hàng tạp hóa mọc hàng hàng chen chúc nhau, trên phố thì cứ đi vài bước là bắt gặp đá xanh chất đống nằm ngổn ngang, thỉnh thoảng còn trông thấy vài căn gác được xây bằng ván ép gỗ đỏ đỏ vàng vàng.

Thanh Hà ở nơi này đã hơn nửa năm.

Nhà cô nằm cạnh mép một bờ sông, chính giữa là tòa tháp chuông màu đen, ngôi nhà với bốn vách tường màu trắng, ván cửa được sơn bằng nhiều lớp sơn màu đỏ, trông rất sinh động vui mắt. Đối diện dòng sông nhỏ là những hàng cây hòe cao ngắt ngưỡng với nhiều cành nhánh rủ sát mặt sông, mùa này đang vào thời kỳ lá rụng, từng phiến lá úa vàng in hình chao lượn dập dờn trên mặt nước.

Hôm nay là thứ Bảy, vốn cô được ở nhà nghỉ ngơi không cần ra ngoài, nhưng vì chuyện kia mà trời vừa sáng cô đã phải rời giường.

Ngồi trên đò một lát rồi đổ lại ở bên đò cạnh dòng kênh giáp với chợ. Đi qua khỏi đầu cầu là đến đoạn hành lang đi bộ, một bên bờ sông là thành lan can gỗ được chạm trổ khắc hoa, phía bên phải là một dãy quán cóc bán hàng ăn uống nằm sát nhau nối dài uốn lượn, hiện đã có một số quán đang kéo cửa xếp xinh xịch để chuẩn bị mở cửa buôn bán.

Sau khi lên bờ, cô cảm địa chỉ nơi cần đến phân tích xem nên đi đường nào.

Ông chủ bán mì bốc nắm mì sợi vừa cán xong để lên bàn hỏi, “Ngài giáo Thanh Hà, cô mua mì hả?”

Ở thị trấn nhỏ sát vùng biên giới như nơi này người có học thức cực hiếm. Vì vậy nên một giáo sư trung học như Thanh Hà cũng được xưng là ngài giáo.

Thanh Hà cười lắc đầu với ông ta rồi đi vào một con hẻm vắng vẻ cạnh tiệm mì. Đêm qua mưa lớn cộng thêm đường sá đầy rêu xanh nên mặt đường hơi trơn và ẩm ướt, đi về phía trước vài bước qua thêm mấy hàng cây nữa thì phía bên phải xuất hiện một vách tường với cánh cửa được làm bằng gỗ.

Thanh Hà do dự một lúc cuối cùng quyết định gõ cửa. Phải đợi thêm một lúc lâu cửa mới được mở ra.

Đứng giữa ngưỡng cửa là một thiếu niên dáng người cao gầy, mặc áo cộc tay cổ hình trái tim màu đen bó sát người làm nổi bật lồng ngực khỏe mạnh cường tráng. Sắc mặt cậu ta hơi tái, da dẻ cứ như quanh năm chôn vùi trong sương tuyết không thấy ánh mặt trời vậy, nhìn lạnh lạnh không có chút ảm áp nào. Vẻ mặt sâu xa khó đoán đi cùng với cặp lông mày hếch cao, đôi con ngươi đặc biệt đen nhánh thâm sâu, gương mặt rõ ràng tái nhợt nhưng lại mang nét sắc sảo kỳ lạ khó hiểu, tựa như sông núi nước non xinh đẹp giữa bóng chiều tà hoàng hôn.

Đây thật là một thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi ư? Bởi vì Thanh Hà phải ráng ngẩng cổ lên để nhìn cậu ta.

Tuy rằng đã thấy qua hình của cậu ta trước đó lúc ở trường học nhưng Thanh Hà vẫn có hơi bất ngờ. Gương mặt này quả thật có thể khiến người khác

phải say mê quên cả lối về, thảo nào mấy cô bé nữ sinh trong trường lúc nào cũng bàn luận về cậu ta, cứ đến giờ nghỉ giải lao là chụm năm chụm ba lại rù rì lủi rủi không ngớt. Nhưng kể từ khi cô bắt đầu nhận dạy lớp cậu ta thì không thấy cậu lên lớp học tiết nào cả.

“Xin chào, tôi là...”

“Cô giáo Thanh Hà?” Cậu thiếu niên bật cười đồng thời nhanh chóng lia mắt quan sát cô từ trên xuống dưới, rồi mới lùi lại vài bước vươn tay ra mời cô vào nhà, “Em nhận ra cô.”

“Em biết tôi?” Đột lại Thanh Hà thấy ngạc nhiên vì cô vẫn chưa chính thức gặp mặt cậu thiếu niên trước mắt này.

Bạch Nhất Ngạn nói, “Cô là cô giáo vừa xinh đẹp lại có học thức cao nhất trường bọn em, từ phương xa đến hồi năm ngoái. Mấy bạn học có nhắc với em nên em mới nhớ kỹ như vậy.”

Thanh Hà bối rối cúi đầu, vô tình để rơi vài sợi tóc rũ xuống vai.

Sau khi vào cửa mới thấy căn nhà bên trong rất lớn, trên giá treo hàng loạt dây bắp ngô, trên bàn còn đang ngâm đồng quần áo trong nước xà bông. Thanh Hà liếc mắt nhìn rồi dịu dàng hỏi, “Em ở một mình sao?”

Bạch Nhất Ngạn thân nhiên gật đầu, nhảy thoát lại ghế quơ đồng quần áo ôm gọn trong tay. Động tác cực kỳ mau lẹ làm cô hoa cả mắt.

Trước khi đến, cô vốn định gặp phụ huynh cậu ta để nói chuyện. Giờ như thế này, làm cô không biết phải mở lời như thế nào.

“Cô giáo khát nước không? Vào uống bát nước nhé.”

Thanh Hà do dự một hồi rồi cũng theo cậu ta vào trong. Từ lúc mở cửa đến hiện tại thái độ của cậu ta đều rất chân thật hiền hòa, điều đó có phần ngoài dự đoán của cô. Cô vốn nghĩ, học sinh cá biệt lúc nào cũng trốn học như thế nhất định sẽ rất khó trị, trong lòng đã nghĩ sẵn đủ các lời lẽ nhỏ nhẹ để khuyên răn, nhưng bây giờ cô lại có cảm giác bất lực mất phương hướng.

Trong nhà rất sạch sẽ, cũng rất sáng sủa.

Vào cửa chính là phòng khách, phía bên trái có hai gian phòng ngủ, một gian có cánh cửa gỗ màu đỏ đóng kín, bên phải là nhà vệ sinh cũng khép chặt, lối đi giữa nối dài xuống sâu bên dưới được xây bằng xi măng, nhìn từ ngoài vào hình như đó là nhà bếp, bên phải cửa ra vào phòng bếp còn có một cánh cửa nhỏ khóa lại bằng thanh sắt.

Nhất Ngạn mời cô vào căn phòng đầu tiên phía bên trái.

Căn phòng vừa phải không lớn không nhỏ, vách tường chung quanh sạch sẽ trắng tinh, dưới bệ cửa sổ sát vách tường có kê một bàn làm việc và giường ngủ, căn phòng sạch và trống trải không giống như có người đang ở.

Thanh Hà vuốt xuôi tà váy dài rồi ngồi xuống ở đầu mép giường.

Bạch Nhất Ngạn ngồi trên chiếc ghế đối diện cô, “Cô giáo tìm em có chuyện gì không?”

Giọng điệu cậu khi nói chuyện rất tự nhiên như đang trò chuyện thông thường, Thanh Hà ngần ngừ nói, “Nhiều ngày rồi em không lên lớp... em có gặp phải khó khăn gì không?”

Bạch Nhất Ngạn nghe xong ánh mắt cực nhanh xẹt qua tia ranh mãnh, sau đó rũ mắt cụp mí im lặng.

Thấy cậu ta không nói gì, Thanh Hà càng suy đoán lung tung... còn nhỏ như thế đã phải sống một mình, không biết cha mẹ em ấy có ở cùng hay không? Cô thấy xót xa thương cảm nhưng không biết làm sao an ủi cậu ta, chỉ đành nói, “Mặc kệ như thế nào, em cũng phải nhất định đến trường, có gì khó khăn thì nói cho cô biết, cô là cô giáo của em, vì vậy bằng mọi cách cô nhất định sẽ giúp em.”

Bạch Nhất Ngạn im lặng nghe cô nói xong, cậu lại tủm tỉm mỉm cười một cách thân thiện.

Thanh Hà thấy kỳ lạ nên hỏi, “Sao vậy?”

“Không có gì, cảm ơn cô giáo.” Bạch Nhất Ngạn nhỏ nhẹ nói.

Thanh Hà cũng không nghĩ gì nhiều, kể tiếp lại dặn dò cậu một số việc, nhất là nhắc đi nhắc lại thứ hai này cậu nhất định phải đi học, sau đó chào tạm biệt cậu ra về. Nói cho cùng, tuy cô là cô giáo của cậu nhưng tính ra giữa hai người cũng không thân quen gì cho lắm.

Lúc ra cửa, cô bỗng khựng lại đứng ở hành lang, theo bản năng hít hít mũi, có phần không chắc hỏi, “Nhất Ngạn, chỗ của em hình như có đồ gì bị sét phải không, sao cô nghe như có mùi sắt rỉ sét hay sao ấy?” Mà dường như còn có tiếng ‘tách tách’ văng vẳng đâu đó nữa.

Cô nhú mồm nhìn chung quanh xem xét, hai hàng lông mi đen nhánh đối lập với da thịt trắng ngần như tuyết chớp chớp vài cái, còn theo thói quen vuốt một lọn tóc bên má ra chiều suy nghĩ.

Đáy mắt Bạch Nhất Ngạn thoáng qua ý cười sâu xa khó hiểu.

Ban này không để ý, giờ nhờ ánh sáng mới phát hiện hóa ra đó là một cô giáo còn rất trẻ mà còn rất đẹp nữa. Hèn gì thằng Vương mập ngồi cùng bàn kia suốt ngày cứ kê lê bên tai mãi, mỗi lần nhắc tới cô giáo này là hai mắt tên nọ sáng rỡ. Nghe nói cô ta đến từ thành phố lớn ở phương Bắc hồi nửa năm trước, không biết lý do vì sao lại chuyển về vùng quê hẻo lánh này.

“Có thể là đường ống thoát nước bị gì sét thôi ạ, một lát em sẽ đi xem xem thế nào.” Bạch Nhất Ngan mỉm cười nói.

Thanh Hà nghe vậy đành thôi, sau đó dặn dò thêm, “Vậy em nghỉ ngơi cho khỏe, nhớ xem lại hết những bài tập em bỏ trống trước đó, có gì không hiểu thì liên hệ cô. Tuần sau trường có buổi trắc nghiệm, em nhớ chuẩn bị nhé.” Cô viết lại địa chỉ vào giấy rồi đưa cho cậu, “Cần giúp gì cứ nói với cô, đừng tự gánh một mình. Nhớ thứ hai nhất định phải đi học đó, biết không?”

Bạch Nhất Ngan lịch sự gật đầu, còn đưa cô ra tận đến đầu ngõ.

Thanh Hà từ từ đi xa, bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại dần khuất nơi đầu ngõ con hẻm. Tính cô xưa nay tương đối bảo thủ, trên người đang mặc váy dài tận đến chân, một màu trắng tinh chỉ điểm xuyết một chút màu tím nhạt ở góc nhỏ tà váy, dưới làn gió thổi hây hây để lộ ra đôi giày xăng-đan tét dây, hình ảnh đó tựa như cánh hoa phát phôi bay bay trong gió giữa bầu trời trong xanh quang đãng.

Bạch Nhất Ngan đứng ở ngưỡng cửa nhìn theo cho đến khi bóng lưng cô hoàn toàn biến mất mới từ từ đóng cửa lại đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Giao dịch

Edit: Tieukhang

Căn phòng giờ chỉ còn một người nên càng yên tĩnh hơn so với ban này. Âm thanh “Tí tách, tí tách, tí tách” kia lại càng rõ ràng hơn.

Bạch Nhất Ngan cởi đôi giày đang mang thay qua đôi giày bốt, ung dung cất bước qua đường hành lang rồi mở cửa đi vào nhà vệ sinh.

Mùi vị nồng nặc bốc lên lan tỏa khắp hành lang, chính là mùi sắt gỉ sét mà khi này Thanh Hà nghe thấy, nhưng không phải mùi sắt gỉ mà là... mùi tanh của máu.

Trong căn phòng tắm tối yên tĩnh, chỉ có mỗi tiếng máu nhỏ giọt xuống mặt đất rồi chảy dọc theo nền gạch ngà vàng lan dần ra tới cửa, sau đó chảy xuống miệng cống thoát nước.

Từng vệt máu đỏ sẫm hòa với máu vẫn đang chảy làm cho mặt đất nhem nhuốc loang lổ, trong bồn tắm chứa đầy nước cũng bị máu nhuộm từ trong suốt biến thành màu đỏ nhạt.

Cậu bật công tắc đèn lên, không gian nhỏ hẹp bỗng chói sáng rực. Người đàn ông nằm trên mặt đất vốn đang hôn mê cũng vì ánh sáng chói mắt làm khó chịu buộc phải mở mắt ra.

Bạch Nhất Ngan cúi người bóp cằm người đàn ông nọ nói, “ Tỉnh rồi à, ngủ ngon không?”

Tay chân người nọ đang bị trói chặt, miệng thì dán băng keo màu đen kín mít, đôi mắt chỉ biết mở to đầy kinh hãi hoảng sợ, hai chân liều mạng chòi đạp trên mặt đất để lùi dần vào góc kẹt trốn, tránh xa cậu thanh niên kia càng xa càng tốt, như thể người trước mắt này là ác quỷ tu la đến từ địa ngục chứ không phải cậu thiếu niên điển trai phong độ như vẻ bề ngoài.

Bạch Nhất Ngan để mặc người nọ muốn trốn đi đâu thì trốn, cậu vẫn ung dung gõ nhịp tay lên gối, cười đến mi mắt long lanh cong cong, cứ như đang nhìn một đứa bé dỗi hờn làm nũng vậy.

“Ông sợ gì chứ? Tôi và ông không thù không oán, tôi bắt ông đến đây chẳng qua chỉ muốn hỏi ông một vài vấn đề mà thôi. Lát nữa tôi gỡ băng keo trên miệng ông ra ông không được la lên, nếu đồng ý thì chớp mắt một cái.”

Người đàn ông tròn tròn hai mắt rồi chớp lia chớp lia.

Bạch Nhất Ngan cười, “Không cần phải làm quá như vậy, tôi nhìn thấy rồi.” Nói xong liền gỡ băng keo trên miệng người nọ xuống.

Người đàn ông chớp mấy đôi môi, đôi môi tê dại không còn cảm giác, thần kinh thì căng thẳng như dây đàn sắp đứt. Đến từ Đài Bắc xa xôi, ban đầu còn nghĩ đây là một nhiệm vụ thoải mái nhất từ trước tới nay, trước lúc đi còn mang tâm trạng háo hức chờ mong nhân chuyến du lịch này mà tìm mấy em trắng trẻo chân dài để tận hưởng thú vui cho thỏa thích, nào có ngờ giữa đường gặp phải chuyện xui xẻo này.

Ông ta đang ngao du trên chiếc du thuyền tới đoạn ngã ba sông Lan Giang thì bị bắt cóc, lúc đó trên du thuyền đang tổ chức một buổi đấu giá. Ông ta đã

dùng mười vạn tiền Đài Loan để hốt một cô em người nội địa, bao một phòng VIP cao cấp định vui vẻ với người đẹp một đêm, bỗng nhiên ngay lúc đó đầu óc choáng váng rồi ngã lăn ra hôn mê bất tỉnh. Trước khi hôn mê, ông ta chỉ uống qua ly nước trái cây mà cô gái kia đưa cho ông. Chuyện kể tiếp là bị cậu thiếu niên này mang tới đây.

“Xem ra, ông đã tỉnh táo lại không ít rồi. Vậy giờ chúng ta bắt đầu thôi.” Bạch Nhất Ngạn đứng dậy bước qua ngồi lên mép bồn tắm, dùng mũi chân từ từ nâng cằm ông ta lên nói, “Ông đến từ Đài Bắc à?”

Người đàn ông nọ gật đầu.

“Người của Lý Nhất Hùng?”

“Phải.”

“Hàng đang ở đâu?”

“Tôi... tôi không biết.” Sắc mặt người nọ trắng bệch.

“Tốt nhất nên hợp tác đi, tôi không muốn động thủ.” Cậu nhẹ giọng nói, hai tay vắt chéo khẽ đặt lên đùi.

Người đàn ông ấp úng nói, “Tôi... tôi thật sự không biết, thật sự... tôi...”

Bạch Nhất Ngạn thờ dài cúi đầu, bất ngờ đập ông ta một cú ngã lăn quay, rồi nghiền ép mặt ông ta trên mặt đất. Mũi giày bột răng cưa màu đen loại quân dụng liên tục giẫm đạp lên mặt ông ta, làm da mặt ông ta đau rất như thể bị dao cưa qua cưa lại vậy.

Người đàn ông theo bản năng giãy dụa quấy đạp, như cá đấm mình trong nước nhưng chỉ là việc uống công vô ích. Sức lực ông ta còn thua xa với thiếu niên trẻ này.

“Thật ra ông có nói hay không cũng vậy thôi. Đài Bắc, Vân Nam, Miến Điện hề ba tuyến thì kết nối hai, đó là lộ trình giao dịch xưa nay của các người, tôi hầu như đều nắm rõ hết. Giờ tôi hỏi ông, cũng sẽ cho ông một cơ hội, nếu ông chịu nói tôi sẽ giữ lại mạng cho ông, nhưng nếu ông không thành thật thì tôi sẽ lóc từng miếng từng miếng thịt trên người ông xuống đưa cho thím Lưu bán thịt sát vách làm sủi cảo. Nhưng tôi sẽ không để cho ông chết đâu mà mỗi ngày tôi sẽ cầm máu cho ông, đợi thịt non ra lại khi đó tôi sẽ lóc tiếp vì thời gian tôi có nhiều lắm nên không vội.”

Người đàn ông nghe xong không kiềm được hai chân run lẩy bẩy nhìn cậu bằng ánh mắt không dám tin, cậu thanh niên trước mặt còn nhỏ và trẻ như vậy sao có thể phát ngôn những lời kinh hồn táng đảm đến thế?

Sau đó một mùi khai bốc chốc xông lên, chất lỏng màu vàng nhạt từ ống quần của người đàn ông nọ tuôn ra lênh láng.

Bạch Nhất Ngạn vội rút chân lại nhảy sang một bên, “Suy nghĩ kỹ chưa?”

Người đàn ông vội gật đầu lia lịa rồi nói ra địa chỉ.

Bạch Nhất Ngạn im lặng nghe xong, trước ánh mắt sợ hãi của người đàn ông nọ, cậu dùng bọc đựng thức ăn tròng vào đầu ông ta rồi quần nhiều lớp. Sau khi nhanh chóng xử lý thì thể và mọi thứ xong đâu đó mới thay bộ đồ khác rồi đi ra cửa.

Dọc theo hai bên con sông nhỏ là đường đất cao hơn mặt nước chừng hai thước, lan can bằng gỗ chạm khắc nằm chắn ngang cao tầm nửa người, trên vĩa hè để từng hàng dây ghế dài. Đá xanh bị giẫm đạp dưới bàn chân mà không hề phát ra âm thanh nào.

Khi hoàng hôn sắp tối, ráng mây chiều lững lờ trôi phía chân trời như một tấm vải gấm nhuộm màu máu đỏ bao phủ cả dãy núi miền man nới dài phía sau con trấn nhỏ, rồi từ từ khuất dạng xa tít cuối chân trời.

Ở sâu trong con hẻm khá vắng ngay ngã ba có một khách sạn, cửa lớn mở toang, hai nhân viên phục vụ ngồi xĩa răng trên thềm cửa, còn ông chủ thì ngáp dài ngáp vắn, trên mặt bàn để ngỗng ngang rượu thuốc đặc sản của địa phương. Trong phòng khách có một số người ngồi tùm nập năm tùm ba bà tám, còn lại mấy cô gái bao ăn mặc hở hang là loi ôm khách cười nói vui vẻ.

Đi qua biển người đủ mọi thành phần, Bạch Nhất Ngạn lách người lướt qua mấy cô gái muốn đến bắt chuyện, xách tay vali màu đen đi thẳng lên lầu.

Lầu hai, phòng 207.

Cậu đứng ở cửa một hồi mới vươn tay gõ hai cái. Đợi rất lâu mới thấy cửa được mở ra từ bên trong. Một gã đàn ông dáng người thấp, mũi nhọn, mắt hí, mặt mày hung tợn mặc áo ba lỗ của công nhân đứng ở ngưỡng cửa nhìn cậu dò xét. Vừa nhìn cậu đồng thời tay cũng cánh gác vịn lên cánh cửa.

“Tôi từ Đài Bắc đến để lấy hàng đã giao hẹn.”

Gã đàn ông lùn nhìn chung quanh bốn phía như mèo rình mồi, sau đó hạ giọng nói, “Vào đi!”

Bạch Nhất Ngạn thần nhiên bước vào phòng. Căn phòng rất nhỏ, vòm vòm chỉ tầm chín thước vuông, giấy lót tường đã ố vàng, nền gạch phối hai màu đỏ trắng, cạnh góc tường ngoài chiếc giường ra ở giữa nhà còn kê thêm một chiếc bàn xếp bốn góc màu vàng.

Gã đàn ông lùn kéo qua cho cậu cái ghế, “Ngồi đi.”

Bạch Nhất Ngạn đẩy trả chiếc ghế lại chỗ cũ, quay đầu nhìn hần ta cười nói, “Lúc bàn chuyện làm ăn tôi không có thói quen ngồi.”

Gã lùn đốt cho mình điều thuốc, rồi ngậm trong miệng quay người đi vào nhà bếp pha cho cậu ly cà phê, lúc đi trở ra đặt ‘Cộp’ xuống trước mặt cậu, “Thằng nhóc, mày bao nhiêu tuổi?”

“Chuyện đó có quan trọng không?”

Bỗng có con mèo trắng Ba Tư từ nhà bếp đứng đĩnh đi ra tìm theo mùi thơm rồi nhảy phóc lên bàn, sau khi người người tách cà phê lập tức quay đầu nhảy xuống.

Bạch Nhất Ngạn cầm ly cà phê lên kín đáo để dưới mũi người mới cúi đầu nháp một hớp.

“Anh Hùng bảo mày đến à?” Gã lùn cũng pha cho mình ly sữa tươi rồi há miệng nốc ừng ực.

“Anh ấy bảo tôi tới lấy hàng.”

“Tiền đâu?”

“Vội gì chứ? Dựa vào mối quan hệ của Cao lão đại và anh Hùng thì chút cón con ấy có là gì?”

“Anh em thì cũng phải đầu đó cho rõ ràng, bọn tao chỉ là lôm côm kẻ dưới thôi.” Gã lùn lạnh lùng nhìn cậu nói.

“Đùa chút thôi, anh đừng tưởng thật đó chứ?” Bạch Nhất Ngạn nhắc cái vali đặt lên bàn. Gã lùn đưa tay muốn chạm vào thì bị cậu kéo lại, “Hàng đâu?”

Gã lùn nhả ra ngậm khói rồi dùng chân dúi tắt điều thuốc, bỏ đi vào nhà bếp một lát sau cũng xách một cái vali đi ra đặt lên mặt bàn.

“Đếm 1, 2, 3, chúng ta cùng mở ra.”

Bạch Nhất Ngạn cười, “1, 2, 3...”

Hai vali cùng lúc mở ra, một cái đầy ắp từng xấp tiền giấy; một cái thì chứa đầy những túi nhựa nhỏ đựng bột màu trắng.

Bạch Nhất Ngạn dùng đầu ngón tay chọc rách một bọc chấm chút bột phan kê lên mũi người người, sau đó búng nhẹ cho bụi phan bay đi rồi cái vali lại nói, “Vây gấp lại sau nhé.”

“Cứ vậy mà đi?” Giọng nói của gã lùn vang lên ở phía sau.

Bạch Nhất Ngạn quay đầu lại cười nói, “Lẽ nào anh muốn giữ tôi lại qua đêm?”

“Tao không muốn giữ mày mà chỉ muốn đem mày đi chôn thôi.”

“Anh thật biết nói đùa đấy.”

“Ai bảo mày tao đang nói đùa?”

“Chẳng lẽ anh nghiêm túc?” Bạch Nhất Ngạn bật cười ra tiếng, “Đừng nói anh đang phát điên đó chứ?”

Gã lùn nói, “Chà lẽ mày không cảm thấy đầu rất nóng và chóng mặt sao?”

Sắc mặt Bạch Nhất Ngạn lúc này có chút hơi mất tự nhiên, chân cũng lao đảo nghiêng ngả, lùi lại hai bước chụp được cái vali trên bàn để chống đỡ cơ thể khỏi ngã. Trán cậu bắt đầu tuôn mồ hôi, đầu ngón tay cũng khe khẽ run, “Có chuyện gì? Chẳng lẽ mày muốn nuốt trọn?”

“Tao không nghe Cao đại ca nói gì cả hàng này, nhưng đúng thật hàng tao chỉ cấp cho người của anh Hùng ở Đài Bắc phải tới. Mày là người của bên nào, khai thật đi?” Gã lùn cười lạnh một tiếng, kéo vali tiến tới trước mặt mình.

“Mày đã bỏ đồ trong cà phê?” Bạch Nhất Ngạn đã thấy trước mắt mờ mịt chao đảo không rõ.

Gã lùn vừa mở vali vừa nói, “Chỉ trách bản thân mày không đủ cẩn thận. Trước khi đi giao dịch, ở trên không chỉ dạy mọi chuyện phải dè dặt cẩn thận sao? Gõ cửa phải ba tiếng, hai dài một ngắn, đó là quy củ xưa nay của bọn tao khi giao dịch làm ăn.”

“Hóa ra là vậy.”

Giọng nói vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không hề bị sốc hay bất ngờ khi bị người ta gài bẫy. Gã lùn sững sốt quay đầu nhìn lại mới thấy kính hãi.

Tên nhóc con hiện tại không hề hần gì, vẫn tỉnh bơ đứng trước mặt gã, tinh thần sáng láng, sắc mặt không có chút mệt mỏi hay suy yếu nào sau khi uống thuốc cả. Khi gã ta còn chưa kịp có phản ứng thì trong vali đựng tiền nhanh như tia chớp vọt ra vật màu đỏ sáng bóng phóng thẳng vào trán gã. Sau con

đau chính choáng, cơ thể gã từ từ tê dại rồi đổ ập xuống đất.

Bạch Nhất Ngạn thong thả bước đến trước mặt gã, chống tay lên gối từ từ ngồi chồm hồm xuống, vô cùng hứng thú nhìn gã dùng tay bặm chặt cổ họng mình như cá trên thớt đang vùng vẫy chờ chết.

Miệng gã lùn sùi bọt mép, trán nổi đầy gân xanh, hai chân thì liên tục giãy dựa chòi đạp.

“Có phải rất khó chịu và chỉ muốn được chết ngay lập tức không?” Bạch Nhất Ngạn cười rồi tắc lưỡi tỏ ra thương cảm, cậu cong tay gõ xuống đất mấy tiếng có tiết tấu, vật màu đỏ sáng bóng kia từ trong góc lẩn tẩn bò trở về trườn lên cánh tay cậu quấn lại thành nhiều vòng.

Gã lùn răng rướn cổ lên nhìn, lúc nhìn mới hay... thì ra đó là con rắn hổ mang có hình dáng hoa văn đỏ vàng.

“Sớm biết mấy người sẽ có chiêu trò mà, tên kia có lẽ biết mình cách cái chết không xa nên sẽ không ngu dại gì đi nói thật cho tôi biết, nên tốt nhất tôi chỉ đành chuẩn bị kỹ càng một chút.” Bạch Nhất Ngạn dụ dàng vuốt ve đầu rắn và nói, “Mùi trong cà phê nồng tới nỗi mèo nó nghe cũng phải đi ra, chẳng lẽ tôi không ngửi được ư?”

“Mày muốn sao?”

Bạch Nhất Ngạn khẽ mỉm cười, “Nếu giết mày, e rằng không có chỗ để xử lý thi thể.”

“Vậy thì thả tôi đi, tôi chỉ là tay sai ở trên bảo sao làm vậy thôi, tôi cũng không biết gì hết nên sẽ không khai ra đâu!”

“Tôi không thích lưu lại mầm tai họa. Có câu nói nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất. Sau khi giết mày rồi thì đem xác mày chôn vào tường luôn là xong, chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ không ai phát hiện ra.”

“Tao nói mẹ mày đồ chó, thằng nhóc chết tiệt, tiền sư bố nhà mày!” Gã lùn như bị điên rống lên mắng chửi.

Tâm trạng Bạch Nhất Ngạn có vẻ như rất tốt, đi đến bên giường cảm một cái gối từ từ dè lên đầu gã, sau đó nhanh chóng xử lý luôn thi thể. Tiền trong rương bị cậu châm lửa đốt từng tờ từng tờ, tàn tro cũng được cho hết xuống đường cống thoát nước. Rất nhanh, mọi thứ trong phòng đã khôi phục lại như ban đầu.

Không có ai ngờ rằng, từng có một tên xì ke chết ở đây, lại càng không có ai nghĩ đến, xác của kẻ đó còn bị vùi lấp đằng sau tấm bê tông cốt thép trong phòng.

Thời gian ngắn sau, nếu có bị phát hiện cũng không sao, khi đó cậu đã xuất ngoại rồi. Ở lại nơi này cũng không còn bao lâu nữa.

Mỗi lần Lý Nhất Hùng giao dịch vận chuyển hàng đến Miến Điện đều sẽ ở Vân Nam cùng người của Cao lão đại chuyển tiếp giao nhận. Về mặt chi tiền và xuất hàng thì vẫn theo quy cũ chưa từng thay đổi. Cậu đã suy tính, cân nhắc kỹ lưỡng suốt mấy ngày mới chọn được ngày tốt là hôm nay để ra tay. [#TK: he he nhờ vậy mới gặp được ai kia đó]

Trước khi ra cửa, Bạch Nhất Ngạn lấy hàng trong rương pha ra cho hơi sệt rồi chiết vào bình sữa tươi, nhân tiện nhìn luôn giờ ở đồng hồ trên cổ tay.

Chín giờ rồi. Sắc trời bên ngoài đã tối hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Gặp cướp

Edit: Tieukhang

Ra khỏi ngõ nhỏ đi lòng vòng, quẹo thêm mấy hẻm nữa thì ra đến khu phố náo nhiệt.

Hai bên đường đều là những quán xá kiểu cũ mái cong bốn góc, lớp sơn màu đỏ phía trên đều bị trầy xước bong tróc, mái ngói màu đen, khung cửa sổ màu đỏ, thêm bậc thang được xây từ những viên đá vụn màu xanh, trước cửa mỗi căn nhà còn treo đèn lồng màu đỏ rất lớn, cả khu phố đều mang chút phong cách cổ xưa.

Từ giao lộ đi thẳng về phía trước, những tòa nhà thấp thoáng nhấp nhô giữa biển người xuôi ngược, tầng tầng lớp lớp kéo dài đến tận cửa một ngôi miếu dần dần bị bao trùm bởi làn khói xanh. Trên phố mấy đứa nhóc cầm pháo hoa tung tăng nô đùa, người lớn thì đuổi theo phía sau kêu la í ới.

Cậu tập vào một quán vỉa hè ven đường.

Đó là một quán mì cóc, chủ quán là một cụ già tầm sáu bảy chục tuổi mặc áo cóc tay đang ngồi sau thềm vắt mì. Tay ông tuy vừa thô ráp sần sùi nhưng lại

vô cùng khéo léo linh hoạt, một đồng mí nhỏ nhỏ trước mặt vậy mà chỉ mất vài phút đã hoàn thành. Bạch Nhất Ngạn thấy hơi thú vị, sẵn đang tắc đường nên cũng dừng lại xem một lúc.

Bên cạnh bỗng vang lên giọng nói nhỏ nhẹ non nớt, ngoảnh đầu nhìn sang mới thấy là một cô bé tầm sáu bảy tuổi tóc tết thành hai búi sừng dê, hai mắt thèm thườn nhìn người đang vắt mí.

Bạch Nhất Ngạn khẽ mỉm cười rồi móc tiền ra mua một bát mí thịt heo cho cô bé.

Gương mặt ngây thơ đơn thuần của cô bé vừa tỏ ra vui mừng vừa cảm động không thể diễn tả bằng lời, “Em cảm ơn anh đẹp trai!”

“Đeo miệng thật.” Bạch Nhất Ngạn cười kéo kéo búi tóc sừng dê của cô bé, nhìn cô bé làm cậu chợt nhớ tới cô em gái mà lúc nhỏ vẫn hay nhí nhánh xí xọn lẻo đẻo theo sau đuôi mình, cô em gái mà bị cậu trêu đùa còn tồn sừng cậu như anh hùng, lòng cậu liền cảm thấy mềm mại và ấm áp vô cùng.

Cậu đưa tay vuốt vuốt tóc cô bé. Cô bé ăn xong còn vuốt vuốt bụng ngẩng đầu nhìn cậu nói, “Còn đói...”

Bạch Nhất Ngạn quay đầu nhìn lại thấy bên kia đường có hai quán ăn vẫn đang mở cửa và đều được dựng bằng ván gỗ ép, nhìn na ná như mấy quán rượu thời xưa. Cậu dẫn theo cô bé đi về phía đó, nhảy mấy bước lên bậc tam cấp rồi kêu bát mí.

Bát mí nóng hôi hổi ngay lập tức được bung lên bày ra trước mặt, cậu móc khăn ra lau đĩa lại cho thật sạch, sau đó gấp lên một đĩa rồi dùng đầu đĩa cuộn lại như kiểu ăn mỳ ý, thổi cho nguội rồi đưa đến bên miệng cô bé.

Cô bé có vẻ đã bị bỏ đói lâu lắm rồi nên vừa thấy liền ăn ngấu nghiến.

“Từ từ thôi.” Cậu thấy cách ăn của cô bé rất đáng yêu, hàm răng nhỏ nhỏ cắn nhẹ đôi đĩa làm bàn tay đã quen cầm dao súng như cậu thấy hơi run run.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nổ thật lớn, cửa sổ thủy tinh trên lầu hai ở cửa hiệu vàng bạc đối diện xéo vỡ vụn nát bấy, lửa lớn bùng phát mãnh liệt, đồ đạc cuộn cuộn ngùn ngụt y hệt như mấy cảnh kỹ xảo trong phim điện ảnh. Mấy tên cướp cầm súng đang nhanh chóng nhảy xuống từ mái ngói đen cao vút của cửa hàng, trong tay còn bắt cóc phụ nữ và trẻ con để làm con tin khiến đường phố bỗng chốc hỗn loạn thành đoàn.

Mọi người tranh thủ bỏ chạy hết về phía cửa miếu, tình huống giằng dáp chen chúc nhau mất phương hướng.

Bạch Nhất Ngạn cũng dẫn theo cô bé len lỏi vào dòng người. Tốc độ của cậu rất nhanh, kỳ lạ nhất chính là mỗi lần hễ có ai bên cạnh muốn đụng cậu thì cứ như có một sức lực vô hình ngăn cản lại vậy.

Vắt và chạy đến cửa miếu, ai nấy giành giật nhau tuôn vào hai bên cửa hông của ngôi miếu, không gian nhỏ hẹp bỗng chốc đông nghịt người. Bạch Nhất Ngạn ôm theo cô bé tiến vào phía trong góc nhỏ của ngôi miếu, vừa lúi vào liền đụng phải vật gì đó mềm mềm.

Cô gái nọ cũng lúi lại phía sau vô tình va phải tấm cửa gỗ đỏ của cửa miếu, cô vuốt vuốt bả vai đau điếng, lúc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Nhất Ngạn, “Là em sao?”

Bạch Nhất Ngạn hơi ngạc nhiên khi thấy Tống Thanh Hà, sau đó cười nói, “Cô giáo cũng ở đây sao?”

Bên ngoài mỗi lúc càng loạn hơn, nhiều người bí đường hết chỗ đi cũng trốn vào trong miếu, mong tìm một nơi để lánh nạn.

Bạch Nhất Ngạn chụp cánh tay cô kéo xuống trốn dưới bàn. Khăn trải bàn màu vàng che phủ ba góc, mỗi góc còn có tua rua phủ xuống, khung cảnh bên ngoài chập chồn thấp thoáng trước mắt.

Tim của Thanh Hà cũng đập phồng theo nhịp động của tua rua. Dưới mặt bàn rất chật hẹp, bên cạnh còn chất một đồng pho tượng bám đầy tro bụi. Thanh Hà chỉ có thể nhích sát về phía Nhất Ngạn. Cô gái nhỏ kia đã sợ đến không dám hé mồm nói gì mà chỉ biết run run trong lòng Nhất Ngạn. Thanh Hà sờ lên mái tóc rồi hôn lên má cô bé nhỏ nhẹ nói, “Đừng sợ, không sao đâu.”

Cô còn ráng mỉm cười an ủi, chớp chớp hai hàng mi dài cong vút, nhưng tay thì siết chặt đến nỗi khớp xương đều biến dạng trắng bệch.

Rõ ràng là đang sợ chết khiếp mà còn... Bạch Nhất Ngạn cười thầm trong bụng, vén tấm khăn trải bàn màu vàng lên để nhìn ra bên ngoài.

Cửa miếu bỏ hoang đã lâu không ai ở giờ bỗng chốc đông nghẹt kín chỗ, ai trốn được đều chạy vào trốn hết. Sau đó những người đang chen chúc nhau phía trước bỗng ùn ùn lúi về lại trong góc tường. Mấy tên cướp cầm súng bắt hai nhân viên nữ của cửa hàng đứng giữa sân trước cửa miếu.

Xe cảnh sát đỗ lại phía xa xa đầu ngõ, cảnh sát trang bị đầy đủ vũ trang đều rất trật tự nhảy xuống xe, sau đó men theo con phố tiếp cận hiện trường. Hơn mười cây súng tiểu liên nhắm chuẩn xác vào ba tên cướp đang đứng giữa khoảng sân rộng lớn.

Theo tình hình này, coi bộ sẽ còn bị kẹt lại đây rất lâu rồi. Bạch Nhất Ngạn trầm nghĩ rồi thả khăn trải bàn xuống.

Mấy tên cướp cùng đường chỉ đành phải lúi vào trong miếu. Tên đầu đàn về mặt hung tợn với một bên má trái có vết dao chém rất lớn chỉ súng lên trời nà một phát rồi quát tháo ầm lên, “Ai muốn sống thì lăn hết ra đây tập trung chính giữa cho tao, mau lên!”

Tiếng thét chói tai vang vọng khắp ngôi miếu, bất kể là nam hay nữ thì lúc này đều run như cây sậy ôm đầu hoang mang lo sợ.

“Nhanh lên! Mẹ kiếp chúng mày!” Tên đầu trùm khấn phía sau tên mặt sẹo xách khẩu HK-UMP 45mm hùng hổ xông lên xả đạn xối xả lên mặt đất. Từng vỏ đạn kim loại văng xuống mặt đất bắn tóe lên hàng vạn tia lửa.

Mọi người gào thét chạy nhanh đến giữa miếu, ôm chặt đầu co ro nép sát vào nhau, có vài người sợ tới mức tè cả ra quần. Trong không khí bỗng chốc lan tràn mùi khai ngậy ngậy khó ngửi của nước tiểu.

Một tên lùn rống lên mắng thật to, còn tung chân đạp ngã nhào một người đàn ông đang khúm núm sợ sệt, “Đàng hoàng một chút! Làm gì lộn xộn là tao bắn cho.”

Thanh Hà và Bạch Nhất Ngạn cũng bị đám người chen lấn lừa ra tít phía ngoài bia. Cô xoắn chặt hai tay vào nhau, ngẩng đầu liếc mắt nhìn sang Nhất Ngạn, thật ngoài dự đoán của cô, thiếu niên trước mắt thần thái vô cùng bình tĩnh tự nhiên như bình thường, còn chuyển cho cô một nụ cười yên tâm.

Thanh Hà thầm nghĩ, lẽ nào cô còn thua cả một đứa trẻ con nữa ư? Nghĩ vậy nên cũng mau chóng lấy lại tinh thần, đáp lại cậu bằng nụ cười không sao.

Thanh Hà có nụ cười rất đẹp, tựa như ánh mặt trời soi rọi qua ngàn lớp mây, nụ cười rất trong lành sạch sẽ tưởng chừng như có thể xua tan cả mây mù âm ảm, càng nhìn càng thấy thích. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xinh chỉ cỡ bàn tay, mỗi một đường nét đều liên kết hài hòa, nhưng cô quá mức bình dân nên vẻ đẹp không bộc lộ rõ ra, vì vậy mà người bên cạnh rất khó phát hiện ra cô là người con gái rất xinh đẹp.

Tuy đang trong hoàn cảnh nguy hiểm nhưng Nhất Ngạn lại tỉnh rụi như không có việc gì xảy ra, chống cằm nhón nhờ thưởng thức gò má gợi cảm của cô giáo mình.

Ừm... da rất trắng, eo cũng rất thon, hai tay mình nếu vòng qua ôm vào thì vẫn còn dư dả...

Giác quan bẩm sinh của phụ nữ khiến Thanh Hà cảnh giác, cẩn thận nhìn ngó chung quanh cuối cùng phát hiện ra là từ ánh mắt của Nhất Ngạn, đuổi tay sờ má mình hỏi, “Mặt cô dính gì à? Sao em nhìn cô như vậy?”

“Có dính chút bụi.” Nhất Ngạn tự nhiên vươn tay vuốt vuốt lên mặt cô giống như đang giúp cô phủi bụi vậy.

Lúc rút tay về cậu còn xoa xoa đầu ngón tay... Ô, không có dùng phấn trang điểm mà da thịt lại láng mịn như thế...

Thanh Hà thấy mặt hơi nóng lên làm gò má trắng mịn thoáng hây hây ửng hồng. Dáng vẻ mấc cỡ này của cô cứ như cô thiếu nữ mới lớn chưa biết mùi đời vậy. Nhất Ngạn cảm thấy thú vị khóe môi không kiềm được thoáng nhoen cười.

Bên ngoài bỗng vang lên âm thanh rất lớn, một cảnh sát vũ trang mặc áo chống đạn núp phía sau tòa nhà hô lớn, “Người ở bên trong nghe đây, lập tức thả con tin ra! Luật pháp sẽ xử lý khoan hồng, còn nếu các người khư khư cố chấp, chúng tôi sẽ áp dụng biện pháp tấn công toàn diện.”

Bạch Nhất Ngạn thầm mắng ‘Đồ ngốc’.

Quả nhiên, tên mặt sẹo lập tức nã một phát súng lên trời, “Trong vòng một giờ, chuẩn bị cho chúng tao một chiếc trực thăng, cứ trễ một phút là tao giết một con tin!”

Đội trưởng đội cảnh sát vũ trang đoạt lấy loa nói, “Chuyện đó không thể nào, chúng tôi không chuẩn bị được.”

Tên mặt sẹo tóm lấy một phụ nữ tóc ngắn đẩy tới cửa miếu, vừa lên cô liền bắn loạn xạ không thương tiếc. Chiếc áo ngắn tay trắng tinh của người phụ nữ nọ bỗng chốc nhuộm đỏ thành từng đóa hoa màu máu sau đó ngã xuống nằm gục trong vũng máu. Trước khi chết, cô ta mở trừng trừng đôi mắt đầy hoảng sợ, hai tay cô vớ ra ngoài thêm sân cầu cứu.

Lại một trận tiếng thét chói tai cùng tinh thần khủng hoảng.

Gã lùn nói, “Đừng nói nhảm nữa, nếu nửa giờ sau mà không thấy trực thăng thì bọn tao sẽ tiếp tục ra tay!”

Bầu không khí bỗng chìm trong sự im lặng chết chóc.

Mùi của khói thuốc súng rất gay mũi, thể chất Thanh Hà vốn không tốt nên khi hít phải khói thuốc súng trong thời gian dài cô đã bắt đầu thấy khó thở. Cô lao đảo một hồi rồi quẹo đầu sang bên cạnh, ngay lập tức có một đôi tay vươn ra ôm đỡ cơ thể cô. Nhờ có sức mạnh ấy mà Thanh Hà đã an toàn ngã vào trong một vòng tay lạ lẫm.

Ấm áp, vững chắc, chính là cánh tay đang ôm cô, khiến cô có loại cảm giác an toàn khó diễn tả bằng lời.

Lúc ngẩng đầu lên thì thấy Nhất Ngạn cười cười nhìn cô hỏi, “Cô giáo không sao chứ?”

Thanh Hà vội ngồi dậy tránh khỏi vòng tay cậu, càng không dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Cô cứ cảm thấy ánh mắt cậu như ẩn chứa sóng nước dịu dàng vô hình nào đó, nếu nhìn lâu vào trong đó có khi còn bị nhấn chìm khi nào không hay. Rõ ràng cậu ta nhỏ tuổi hơn cả cô, mà khi cười sao lại mang đến cảm xúc đến vậy?

Thanh Hà đang buồn bực không thôi thì bên ngoài lại vang lên tiếng kèn inh ỏi của đội cảnh sát.

“Người ở bên trong nghe đây, chúng tôi không lấy được máy bay trực thăng, chỉ có thể chuẩn bị cho các người một chiếc xe.”

Tên trùm khăn kéo lên một cô gái nữa vút ra giữa sân. Cô gái nọ bị vút ngã lăn vài vòng ra đến tận ngưỡng cửa rồi lăn dài xuống bậc thang, mắt hôn mắt vĩa lồm cồm bò ra ngoài. Một viên đạn vô tình xuyên qua người cô ta nhưng không trúng chỗ hiểm, cô ta lại bò dậy và viên đạn kim loại lạnh lẽo lại tiếp tục bắn vào người cô ta. Cô ta cố gắng bò ra cửa miếu thêm chừng mười mét nữa sau đó cũng ngã gục giữa khoảng sân trống.

Vết máu kéo dài từ trong miếu lan rộng ra đến giữa sân ngoài miếu. Ai nhìn thấy cũng giật mình nổi gai ốc.

Hắn ta cố ý làm vậy mà...

Thanh Hà nhìn thấy mà trong lòng cảm phần không thoải, chỉ biết cắn răng nín nhịn nhưng khóc mắt thì ngân ngấn nước, không dám nhìn tới cô gái bị bắn thành như tổ ong nằm thảm thương giữa sân miếu kia nữa.

Tên mặt sẹo lại chỉ súng lên trời bắn, “Cho các người thêm nữa giờ nữa.”

Dứt lời liền đóng sập cửa miếu lại.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nguy hiểm

Edit: TieuKhang

Bầu không khí giờ đây tĩnh lặng hơn bao giờ hết. Nhóm con tin ôm đầu ngồi xõm trên mặt đất, không ai dám thở mạnh.

Thanh Hà ôm cô bé mà thấy tay chân lạnh buốt, nhưng vẫn khoác tay lên vai cô bé an ủi. Cô bé đã quá hoảng sợ nên chỉ vùi mặt trong ngực cô chứ không dám thò đầu ra.

Nhất Ngạn nhìn chung quanh một lượt thấy mọi người đang trong cơn khủng hoảng bất an.

Ba tên cướp đứng lâu thấm mệt nên ngồi xuống chỗ cạnh bàn thờ nghỉ xả hơi. Tên mặt sẹo thô lỗ vứt cây súng xuống, với tay bóc cái bánh bao chạy trong đĩa đồ cúng há to miệng ngọam một cái rồi nhai ngấu nghiến.

“Phụt” Miếng bánh bao chạy phun ra vương vãi ra đất, hắn ta chửi mắng ầm ĩ, “Mẹ nó, bánh gì mà cứng còn hơn đá nữa?”

Tên trùm khăn bước qua, “Đại ca, bỏ đi, chúng ta ngày thường cũng ăn mấy thứ này mà, thôi kệ đi...”

“Ngậm họng đi!” Tên mặt sẹo trừng mắt liếc hắn một cái.

Tên trùm khăn lập tức ngậm miệng lại.

Thời gian nửa tiếng nhanh chóng trôi qua, bên ngoài lại lần nữa vang lên tiếng còi. Tên mặt sẹo kéo một phụ nữ tới chắn trước người rồi đá văng cánh cửa miếu ra, giữa hiện trường mấy cảnh sát vũ trang đã chuẩn bị súng vác vai, đạn lên nòng sẵn sàng chống trả với bọn chúng. Trên đỉnh đầu vang lên tiếng “loa loa loa”.

Lần này đổi qua đội trưởng Trần Kiện Phong cầm loa nói, “Máy bay trực thăng đã chuẩn bị sẵn sàng, xin mau sớm thả con tin ra.”

“Bớt nói xàm đi, giờ cho trực thăng đến đổ ở tầng lầu cao nhất đi!” Tên trùm khăn xách súng chia vào những con tin ngồi trên đất, lừa tất cả mọi người như lừa vịt ra phía ngoài. Gã lùn cũng xách súng đứng giữa hai con tin để phòng ngừa không may cảnh sát vũ trang bắn mình.

Ba tên cướp kè kè kiểm kẹp con tin đi qua khoảng sân, sau đó tiến về phía khu buôn bán ở hướng Đông.

Con đường nhỏ hẹp chỉ rộng tầm bốn năm mét, hai bên đường cửa hàng mọc san sát nhau, cách con đường ấy không xa có tòa cao ốc ba tầng nằm giữa một cửa hàng bách hóa tổng hợp và một tòa văn phòng, chung quanh còn có vài cái tháp và đất trống của người dân bỏ hoang.

Ba tên cướp đã gần đến cửa hàng bách hóa tổng hợp kia.

Hơn mười cảnh sát nép người sau xe và nương theo vật cản hai bên đường để tiếp cận những kẻ bắt cóc.

Nữ cảnh sát Nguu Ly nói với đội trưởng Trần Kiện Phong, “Đội trưởng, nếu để bọn họ vào được tòa nhà đó, chúng ta sẽ rất khó tóm được bọn họ.”

Trần Kiện Phong đang rối rắm nhưc đầu nên tức giận nói, “Chứ có thể làm sao? Chẳng lẽ mặc kệ con tin bị bắn chết? Nếu để tin này truyền ra ngoài thì chúng ta còn đứng nổi trong ngành nữa hay không?”

Ngư Ly nói, “Nhưng cũng đã có người chết rồi. Cho dù chúng ta không nổ súng thì báo chí cũng sẽ đăng tin, chỉ bằng cứ quyết định hy sinh bán chết hết đám cướp này đi, như vậy còn có thể cứu được nhiều người khác. Nếu để cho bọn cướp rời đi, một khi tiến vào địa phận Miến Điện thì sẽ không thể khống chế được bọn chúng nữa, nếu cấp trên đổ trách xuống chúng ta cũng vẫn bị kỷ luật mà thôi. Huống hồ, để tồn thất chiếc máy bay trực thăng chúng ta cũng đảm đương không nổi, nơi đây vẫn còn trong biên giới của quân đội 119 đóng tạm. Nếu để bị mất, ngại về làm sao ăn nói với Bành tướng quân?”

Vừa nhắc tới người này, đầu Trần Kiện Phong lại muốn nổ tung. Nói tới vị Bành tướng quân này, ông ta nổi tiếng là người keo kiệt và luôn bao che khuyết điểm của mình nhất trong cả quân đội 119, tòi bại vô sỉ vốn chẳng xứng đáng làm một tướng quân chút nào, ngược lại giống kẻ lưu manh đầu đường xó chợ hơn. Lúc anh ta gọi về nội tuyến cho quân đội 119 xin giúp đỡ, vốn không ôm hy vọng gì, nào ngờ người nghe điện thoại là giọng của một người thanh niên mà anh ta không hề quen biết. Càng kỳ lạ hơn chính là, không ngờ máy bay vậy mà thật sự được điều tới.

Lúc đó rối loạn nên chưa kịp suy nghĩ, một lòng chỉ muốn làm ổn định mấy tên cướp, giờ nghĩ lại mới thấy đúng là mình đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng tay. Có lẽ đầu óc mình bị lừa dối rồi hay sao ấy mới đi nhận mấy việc khủng khiếp này. Trần Kiện Phong đang rầu rĩ thì tiếng súng bùng nổ ào ào vang lên bên tai.

Ba tên cướp vẫn đang tiến về phía cao ốc thì cảnh sát đột ngột nổ súng, bắn trúng vai của gã lùn. Tên mặt sẹo quyết định rất nhanh, kéo cò lên bán xả điên cuồng và kéo luôn theo mấy con tin tiến vào tòa văn phòng ba tầng.

Những con tin còn lại được một số cảnh sát đuổi tới kịp thời ứng cứu và đưa vào bệnh viện. Số còn lại lập tức tiến vào tòa văn phòng.

“Là ai nổ súng?” Trán Trần Kiện Phong nổi đầy gân xanh.

Mấy người cảnh sát đều lắc đầu.

Trần Kiện Phong quay đầu lại nhìn Ngư Ly, Ngư Ly lập tức lắc đầu, “Tôi đúng thật là có ý đó, nhưng này giờ tôi luôn đứng bên cạnh bên ngài mà, tôi nào có cơ hội để ra tay?”

Trần Kiện Phong chống nạnh với đầu óc trống rỗng, mồ hôi thì tuôn như tắm. Theo tình hình trước mắt thì số con tin đã chết ít nhất tám người, trách nhiệm lớn như thế sao anh ta có thể gánh vác nổi?

Tòa nhà văn phòng đã cũ kỹ, cách trang trí bên trong cũng lỗi thời bởi trải qua nhiều năm không được tu sửa.

Con đường hành lang mờ mịt u tối không ánh sáng ăn thông luông tuồng về phía trước, như một cánh cửa không lồ nuốt chửng hết mọi thứ. Dọc theo đường đi sâu vào trong, lớp sơn trên vách tường đều bị bong tróc hết chỉ còn những dấu vết ố vàng dơ bẩn loang lổ nhem nhuốc. Trong số người bị bắt vào có cả Bạch Nhất Ngạn, Thanh Hà và bé gái nọ, cộng thêm hai con tin đang bị kiểm kẹp nữa thì tổng cộng có mười một người.

Gã lùn bị bắn trúng vai trái, tuy không gần tim nhưng đã bị thương khá nặng. Tên trùm khấn vừa diu gã vừa lừa đám con tin vào sát trong cùng, men theo con đường an toàn đi vào một kho hàng.

Kho hàng không lớn chỉ rộng tầm hai mươi lăm mét vuông, vật dụng chất đống lộn xộn như thể quanh năm suốt tháng không ai vào dọn dẹp, khắp nơi đều bị đóng bụi lớp lớp.

Trong kho hàng không có một cánh cửa sổ nào, chỉ có chút ánh sáng chiếu xuyên qua từ cánh cửa thông gió đang mở rộng phía bên dưới cánh cửa.

Tên trùm khấn đứng ngay cửa giúp gã lùn xử lý sơ vết thương. Tên mặt sẹo đứng bên cạnh bọn họ thì cầm súng nhắm vào đám con tin đang ngồi chồm hòm trên mặt đất.

Cảnh sát cũng chạy tới ở bên ngoài nói vọng vào mấy lời theo lệ như “thả con tin ra” này nọ. Nhưng nghe qua giọng nói thì dường như bọn họ ở cách hiện trường rất xa, từ chỗ đầu bậc thang đi vào tới vị trí an toàn này khoảng cách ít nhất cũng được mười mấy thước.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Sau khi xử lý xong vết thương, thương tích của gã lùn đã coi như tạm ổn. Có điều, nếu không lấy viên đạn kia ra sớm thì cánh tay này của gã có thể sẽ bị phế bỏ.

“Trong đám các người có ai biết chăm sóc y tế không?” Tên mặt sẹo lạnh lùng mở miệng, họng súng đen ngòm vẫn chia thẳng vào mọi người.

Không có ai trả lời.

“Đừng...” Một phụ nữ béo mập ngồi bên cạnh Thanh Hà liền ngã nhào ra đất. Sau khi co giật vài cái thì tắt thở luôn. Dòng máu nóng hổi chảy tràn qua chân nhuộm đỏ cả đôi giày ba-ta màu trắng của cô.

Thanh Hà giờ tay lên, “Tôi... tôi từng học qua một chút sơ cứu.”

“Tới đây!” Tên mặt sẹo hét lớn rồi rút cây mã tấu từ bên hông ra nhét vào tay cô. Thanh Hà hít vào một hơi thật sâu giọng run run nói, “Không có dao giải phẫu và dụng cụ y tế sẽ không làm phẫu thuật được. Và lại, tôi chỉ biết sơ cứu sơ sơ chứ không có kinh nghiệm...”

“Cầm họng đi con quý cái! Thằng ba nó mà chết thì đám chúng mày đừng hòng mong sống sót!” Tên trùm khăn rống to.

Thanh Hà đành phải nhận lấy con dao rồi vạch áo xem vết thương trên vai của gã lùn. Viên đạn ghim vào rất sâu, cô hít sâu một hơi nói, “Không có rượu cồn, không thể nào khử độc được.”

“Con đàn bà thúì, bộ mày giỡn với ông à?” Tên trùm khăn túm lấy tóc định đánh cô.

Nhất Ngạn đứng dậy, “Đừng nên động tay động chân, vì làm thế cũng chả có ích gì đâu.”

Tên mặt sẹo cánh giác quay nòng súng chĩa vào cậu.

Nhất Ngạn cười gơ cao hai tay, “Không cần khăn trương, tôi chỉ muốn nói nếu không có rượu cồn thì có thể nung đỏ con dao để sát trùng.”

Da đầu Thanh Hà đau đến tê dại nên vội vàng gạt đầu, “Đúng đó.”

Đạo lý này tin chắc rằng ai cũng biết, nhưng trong hoàn cảnh căng thẳng như thế nào còn ai đủ bình tĩnh để suy nghĩ đâu. Tên trùm khăn nghe vậy mới thả Thanh Hà miệng thì liên tục mắng chửi.

Tay Thanh Hà run run nhưng vẫn ráng gắng để mình bình tĩnh lại.

“Không có vải hả?” Nhất Ngạn ung dung móc từ trong túi áo ra một chiếc khăn lông ngắn còn chưa gỡ mạc, “Hôm nay lúc ra ngoài vừa hay có mua một cái để dùng.” Tên mặt sẹo đi qua đoạt lấy chiếc khăn.

Thanh Hà nghiêng đầu hít thở rồi nhận lấy khăn mặt và con dao được nung đỏ của tên mặt sẹo đưa tới, dùng sức cắt một đường lên miệng vết thương.

Trán cô tuôn ra lấm tấm mồ hôi, thời gian lâu tới mức như thể trải qua cả một thế kỷ mới đem được viên đạn kia ra. Máu tươi tuôn xối xả cô liền dùng khăn mặt cầm máu.

Lúc còn bé, khi gia đình vẫn còn giàu có, cô giáo đến nhà dạy kèm tại nhà có dạy cô môn sơ cứu này. Mấy năm qua, những khi rảnh rỗi cô cũng hay làm công việc sơ cứu mấy ca đơn giản giúp đỡ mọi người. Trong ký ức, mỗi lần như thế chị gái sẽ sờ lên tóc cô yêu thương nói, “Thanh Hà cô công chúa nhỏ của chúng ta là ngoan nhất.”

Giờ đang ở trong hoàn cảnh này không hiểu sao cô lại chợt nhớ tới những chuyện xa xưa đó... Thanh Hà cảm thấy phần xúc cảm trời dậy khó mà kiềm nén, lòng cũng trào dâng chua xót.

“Đại ca, em ổn rồi.” Gã lùn nói với tên mặt sẹo.

Tên mặt sẹo nói, “Không thể kéo dài thêm nữa.” Nói xong đi qua cúi người nói nhỏ với gã lùn và tên trùm khăn bên cạnh điều gì đó, sau đó ba người gạt đầu rồi hô to vài tiếng, kẻ tiếp lửa hết đám con tin vào phòng chứa đồ.

Cảnh sát vào cửa cầu thang từ phía cuối đường hành lang, cầm súng chĩa vào bọn họ, “Bỏ vũ khí xuống, các người hết đường thoát rồi!”

Tên mặt sẹo trực tiếp xả súng về hướng cảnh sát đồng thời kéo một con tin ra chắn trước mặt. Ba tên cướp kiểm kẹp nhóm con tin lùi dần vào cửa thoát hiểm ở phía sau, thoát thân từ cổng thoát hiểm màu vàng.

Cầu thang bên trong lối thoát hiểm vẫn còn vương vãi những mảnh niền thủy tinh vỡ vụn đỏ sẫm, Thanh Hà cùng mấy con tin bị đẩy lên hết ở tầng cao nhất. Khi đến đầu bậc thang cuối cùng thì bị cản lại bởi một tấm lưới sắt lan can, ngăn cản con đường đi lên tầng lầu.

Để xác nhận cửa ra có an toàn hay không, tên mặt sẹo cầm súng chĩa vào một con tin quát, “Xuống dưới!”

Mọi người đành phải lùi lại đi xuống lối thoát hiểm ở tầng cuối.

Từ trên nhìn xuống chỉ thấy được khúc cua chính giữa cầu thang chứ không thấy được tình hình thực tế ở tầng cuối cùng, trong lòng mấy con tin đều thấy lo lắng sợ hãi.

Tiếng công sắt vừa được mở ra ngay lập tức trên sân thượng vang lên tiếng vang ‘Loảng xoảng loảng xoảng’, nghe qua hình như là tiếng ngã đổ của chai lọ thủy tinh. Sau đó một mùi gì đó rất gay mũi tỏa ra từ tầng chót.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì tiếng công sắt đã nặng nề vang lên rồi đóng luôn lại.

Đầu bậc thang trở lại yên tĩnh không còn chút âm thanh gì nữa.

Một lát sau cuối cùng mọi người cũng biết nguyên nhân của sự bất an kia là gì.

Dòng chất lỏng màu vàng đục chảy xuống từ đầu bậc thang, kế tiếp là cuộn cuộn lóp lóp từng luồng khói dày đặc.

Không ngờ mấy tên bắt cóc kia lại cho đóng cửa rồi cho đổ xăng xuống từ trên cao với ý định muốn thiêu sống nhóm con tin tại nơi này!

Cánh sát bị nhốt bên ngoài cửa thoát hiểm cũng không vào được bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Trốn chạy

Edit: Tieukhang

Trên các cửa thoát hiểm đều có tấm chắn thủy tinh hình vuông, khi cần thiết có thể phá bỏ nó. Nhưng cửa thoát hiểm này lại là kiểu cũ nên các lối thoát hiểm đều là loại hình gấn chết.

Mấy con tin giờ như điên dại đâm đá gỗ cửa âm ỉ, có người thì quay đầu bỏ chạy xuống lầu dưới.

Đến tầng dưới họ mới phát hiện lối thoát hiểm ở đây cũng bị khóa từ bên ngoài. Có vẻ như tòa văn phòng này đã bỏ hoang từ lâu lắm rồi.

Khói đặc rất nhanh ùn ùn tràn vào lầu dưới, vì khói còn vờn quanh bên ngoài nên chưa kịp tràn lên tầng hai. Ở tầng ba thì lửa bốc lên nghìn ngút, trước mắt giờ đã không còn thấy đường để đi lên nữa, những người bỏ chạy lên phía trên mong muốn để thoát thân giờ chỉ có thể hoảng hốt chạy bừa xuống lại tầng một.

Dưới tầng một giờ cũng không còn đường để chạy nữa, sau đó mọi người cầm đầu bỏ chạy xuống tầng hầm.

Thanh Hà cũng diu theo cô bé liều mạng bỏ chạy xuống tầng dưới, bỗng đằng sau có người đập cô một cái làm cô ngã chúi nhủi trên đất. Ngọn lửa hùng hực giờ đã như quả bóng hơi căng phồng đến cực điểm, “Àm...” Một tiếng nổ tung vang dội.

Hơi nóng cuộn cuộn mạnh mẽ tấp về phía cô, Thanh Hà thấy mình sắp sửa bị ngọn lửa thiêu đốt tới nơi, khói đặc mù mịt làm cô không thở nổi, ý thức từ từ mờ hồ nhưng cô vẫn ôm chặt đứa bé vào lòng, bao bọc bảo vệ nó. Trước khi hôn mê, đột nhiên có ai đó kéo cô lên khỏi mặt đất, tay nắm chặt tay nhảy nhanh xuống bậc thang.

Hồ hấp dần được thông thuận trở lại, Thanh Hà mới từ từ khôi phục lại ý thức. Trước mắt tối đen như mực, nhưng ánh lửa ở phía trên đỉnh đầu lại liên tục lan tràn không có dấu hiệu suy giảm.

Hiện cô và nhóm con tin đang cùng ở tầng hầm, lối vào cửa thoát hiểm bị chặn nên tạm thời lửa không tràn vào được, nhưng khói thì vẫn len lỏi lừa vào.

“Phải làm sao đây, giờ phải làm sao, chúng ta sắp bị chết cháy rồi!” Có người đàn ông trung niên không ngừng đi qua đi lại, rồi đột nhiên như nổi khùng lên đá vào tủ chứa đồ bên cạnh chân làm bụi bay lên mù mịt.

Bỗng có tiếng của một phụ nữ thất thanh hét lên, âm thanh ấy tưởng chừng có thể chọc thủng luôn cả nóc nhà.

Tinh thần ai nấy đều đang rất căng thẳng, như đồng cùi khô một khi bị dẫn lửa thì sẽ bùng cháy mãnh liệt. Tiếng la, tiếng hét, tiếng tức giận mắng chửi không ngừng vang vọng bên tai.

Thanh Hà cố gượng ngồi dậy ôm chặt cô bé đang bị dọa sợ đến không còn biết gì vào lòng.

“Đù rồi!” Giữa hoàn cảnh đủ loại âm thanh náo loạn, giọng nói bất ngờ vang lên đó không hẳn lớn lắm nhưng chỉ hơi giương cao giọng một chút như thế thôi, vậy mà lại làm cho cả phòng yên tĩnh phăng phắc.

Mọi người quay đầu nhìn mới phát hiện đó là một cậu thiếu niên còn rất trẻ, ngoại trừ dáng vẻ bất mắt kia ra thì nhìn qua cũng chẳng có gì đặc biệt. Nhưng đang ở trong tình huống này mà cậu ta vẫn còn ở đó cười được, khiến mọi người không hiểu sao tự nhiên có cảm giác không lạnh mà lại phát run.

Sự yên tĩnh chỉ kéo dài được một lúc, người đàn ông nọ như mất đi lý trí gào to lên, “Chết chắc rồi, chúng ta sắp bị thiêu sống rồi... ôi ôi ôi...”

“Chúng ta sẽ không chết, có thể xây lên thì ắt sẽ có đường ra, có gió có không khí chắc chắn sẽ có lối ra.”

“Không... tôi muốn đi ra ngoài! Tôi không muốn ở đây chờ chết!” Người đàn ông nọ lao ra liều mạng đập cửa, thậm chí còn cố gắng nạy mở cửa.

“Bên ngoài đều là lửa, nếu không sợ chết đồng thời còn muốn hại chết mọi người thì ông cứ mở cửa đi.”

Nghe vậy, người đàn ông nọ liền dừng lại, ôm đầu chán nản dựa vào cửa rồi trượt xuống, ngồi bệt trên mặt đất.

Nhất Ngạn chẳng quan tâm đến dáng vẻ vô cùng khổ sở của ông ta, giọng điệu cũng không hề thay đổi, vẫn nhỏ nhẹ nói rõ ràng rành mạch, “Khói sắp tràn vào rồi, trước kiểm vải bố chặn lại cái đã.”

Giọng nói lạnh nhạt điềm tĩnh nhưng có vẻ như rất đáng tin cậy của cậu thiếu niên đã giúp cho tâm trạng của mọi người ổn định lại phần nào.

Có người nói, “Nhưng chúng ta không có nước?”

Nhất Ngạn mỉm cười, ánh mắt chuyển xuống phía dưới cơ thể anh ta nói, “Miễn là chất lỏng thì đều có thể dùng được.”

Người đàn ông nọ nghe liền hiểu ý của cậu, tuy không lâu trước đó anh ta vẫn còn là một giáo sư nho nhã nhưng với tình hình nguy cấp hiện tại thì mấy thứ như thế diện gì đó nào còn quan trọng nữa. Vì thế, lập tức cởi quần móc dương vật ra tiểu thẳng lên quần dài đang mặc, sau đó cầm chiếc quần ướt đến tẩn chặn khe hở phía dưới cánh cửa. Những người còn lại cũng bắt đầu hiểu ý và làm theo y chang răm rắp như vậy.

Sau khi đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người, Nhất Ngạn lặng lẽ kéo Thanh Hà lùi về phía sau dãy bàn ghế chất cao nghệu.

Thanh Hà vừa định mở miệng thì bị cậu bịt miệng lại, để ngón trỏ lên môi, “Suyt...”

Đôi mắt đen nhánh sáng ngời thăm thẳm kia dường như còn mang theo nét cười làm Thanh Hà cũng chỉ đành im lặng nghe theo chứ không biết nói gì thêm.

Nhất Ngạn giơ tay chỉ chỉ lên đỉnh đầu rồi đón cô bé gái từ tay Thanh Hà qua, sau đó leo lên bàn bằng một tay để mượn lực nhảy lên, một chân giẫm lên ghế còn một chân giẫm lên vách tường, tận dụng khoảng cách nhỏ hẹp để trườn từ từ lên. Trông cậu không khác gì con thằn lằn, rất nhanh đã trèo lên tới nóc nhà du trên một cây xà ngang. Cậu đặt cô bé gái sang một bên rồi dùng mũi chân móc lấy xà ngang sau đó treo ngược người xuống, “Nhảy lên, đưa tay cho em”

Thanh Hà cắn răng bò lên ghế, cố gắng vươn tay để đặt tay mình vào tay cậu.

Nhất Ngạn cười cười rồi bắt chợt dùng sức nhấc cô lên.

Thanh Hà cũng học theo cách thức dùng mũi chân giẫm lên bàn và tường để cố định leo lên như cậu trước đó.

“Tốt lắm, đừng nhìn xuống, cố lên!” Cậu thiếu niên vẫn luôn kiên trì mỉm cười khích lệ đã giúp cho lòng can đảm của Thanh Hà tăng lên không ít, vì vậy cô cố cắn chặt răng tiếp tục bò lên. Chính cô cũng không ngờ, nếu đổi lại trước đây thì chắc hẳn sẽ không bao giờ cô dám làm những chuyện như thế này.

Thanh Hà đang leo được nửa chừng thì chân bỗng bị một lực mạnh kéo lại từ bên dưới...

Cô nhìn xuống thì thấy một phụ nữ trong số nhóm con tin đang tóm lấy chân cô mà như vớ được cọc cố cứu mạng, bà ta liều mạng gào to, “Cứu cứu tôi, cứu tôi với, làm ơn đừng bỏ tôi lại đây!”

Thanh Hà không biết phải làm sao.

Nhất Ngạn lạnh lùng quát lên, “Đá bà ta ra đi!”

Người phụ nữ hoảng sợ nhìn hai người van nài, “Đừng, đừng mà...” Bà ta cố nhón chân lên để bắt lấy bàn chân Thanh Hà.

Tiếng động ồn ào bên này đã bị nhóm người bên kia chú ý, mọi người bắt đầu ào ào chạy sang hết qua bên này.

Nhất Ngạn điên tiết quát lên, “Cô muốn chết sao?”

Thanh Hà bị tiếng quát của cậu làm giật mình lập tức theo phản xạ dùng sức quẫy đạp đá văng người phụ nữ kia ra, nhờ sự giúp sức từ Nhất Ngạn nên cô đã nhảy lên được xà ngang. Lên được phía trên cô liền ôm chặt thanh xà ngang, nước mắt nước mũi không nhịn được tuôn rơi tèm lem.

Nhất Ngạn không có thời gian để quan tâm đến cảm xúc của cô, cậu gõ gõ trong bóng đêm, không có gì lạ xảy ra, quả nhiên đã tìm thấy được lỗ hổng.

Vậy là phía dưới tầng hầm chắc chắn có cửa thông gió, cho dù có đóng kín thì cũng sẽ chừa ra khe hở. Có khi, nhiều lúc vì để thuận tiện và tiết kiệm thời gian, nhân viên sẽ mở trực tiếp cửa thông gió từ mái nhà để dùng dây thừng treo đồ thả xuống. Cho nên, thông thường cửa thông gió đa phần sẽ được lắp đặt trên nóc nhà.

Cậu rút dao găm từ ống tay áo ra, loay hoay vài lần đã cạy được cây đinh chỗ niêm phong... chút ánh sáng từ đỉnh đầu le lói xuyên qua...

Nơi đó có hai tấm ván gỗ che chắn sơ sài chỗ cửa thông gió. Nhất Ngạn đẩy tấm ván gỗ ra, sau khi thăm dò một lúc mới chống tay nhảy ra ngoài. Sau đó quay đầu nói với Thanh Hà, “Đưa đứa bé qua cho em”

Thanh Hà lau nước mắt rồi bế cô bé lên chuyển qua cho cậu.

Nhất Ngạn nhận đứa bé xong lại đưa tay về hướng cô, “Đưa tay cho em”

Thanh Hà duỗi tay về phía cậu.

Cửa sau khi được mở ra là một gian phòng chứa đồ ở tầng hai. Nhất Ngạn dẫn theo cô cùng cô bé nhanh chóng chạy ra ngoài. Có vẻ như cảm giác

nhận biết phương hướng của cậu rất tốt, ở một nơi xa lạ mà quẹo qua quẹo lại vòng tới vòng lui như chỗ quen thuộc tự bao giờ, và cũng rất dễ dàng tìm được cửa ra, hơn nữa còn không bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa kia.

Đó là mặt sau của sân thượng ở tầng hai.

Nhất Ngạn ôm cô bé men theo đường ống treo xuống trước rồi quay lại nói với cô, “Bò xuống đi.”

Thanh Hà nghĩ, ngày hôm nay quả thật là một ngày kích thích nhất trong cuộc đời cô từ đó tới giờ. Tận mắt chứng kiến biết bao nhiêu người chết ở trước mặt mình như thế, còn bỏ trốn trong cơn hỏa hoạn khủng khiếp kia.

Khi được tiếp với mặt đất cô vẫn không hề có cảm giác vui sướng khi được sống lại từ cõi chết mà chỉ có một loại xúc động khó diễn tả bằng lời.

Ngoảnh đầu nhìn lại mới hay tòa nhà kia giờ đã chìm trong khói lửa mù mịt. Lắm lúc cảm thấy sinh mệnh quả thật quá mong manh.

Cô bé gái sống ở khúc ngã ba phía Tây cổng miếu, nhà mở tiệm gạo. Người nhà cô bé cũng đang ngóng đợi ở cửa ra vào, khi nhận được tin con gái bị bắt cóc họ tưởng như muốn điên lên.

Sau khi thấy con mình trở về lành lặn không sao, họ cảm động tới mức muốn quỳ xuống cảm ơn Thanh Hà.

Thanh Hà thấy ngượng ngùng vô cùng, nói khách sáo vài câu liền lùi đi mất bóng.

Ánh trời chiều đã ngã về phía Tây, sắc màu hoàng hôn bao phủ cả trần nhô cổ xưa giáp ranh vùng biên giới, từng tia sáng vàng óng leo lắt như trái dài cả con đường nhỏ lát đá xanh đón chân người đến.

Váy của Thanh Hà đều nhăn nhúm dơ bẩn nên cô cúi đầu sửa sang lại, lúc vén mái tóc lòa xòa trước trán ra sau mạng tai, cô vô tình trông thấy cậu thiếu niên đang đứng dựa vào thành lan can ở cửa hàng bên cạnh.

Dáng người cậu in hình trên mặt đất kéo dài thành bóng mờ nghiêng nghiêng. Hai tay vòng ôm ở trước ngực.

Thanh Hà và cậu liếc nhìn nhau, giờ phút này cô thật không biết nói gì cho phải. Đây thật sự chỉ là một cậu thiếu niên bình thường ư?

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cô giáo

Edit: TieuKhang

“Sao thế cô giáo, sao lại nhìn chăm chăm em như vậy?” Nhất Ngạn sờ soạng khắp mặt mình hỏi, sau đó dứt một tay vào túi quần đi tới trước mặt cô.

Nụ cười của cậu rất thân thiện, khiến người ta không thể nào sinh lòng chán ghét cho được.

Nếu khi đó không có cậu ấy cứu cô thì có lẽ cô đã sớm vùi thân trong biển lửa rồi. Có điều, cậu thật sự chỉ là một học sinh bình thường thôi sao?

Thanh Hà không chắc lắm nhưng cô cứ luôn cảm thấy quanh cậu như được bao bọc bởi tầng lớp sương mù dập dờn mộng lung không chân thật. Đối với dạng người không thể xác định này, tốt nhất cô vẫn nên đứng xa mà nhìn thôi.

Nhưng nói sao thì cậu cũng là ân nhân cứu mạng cô, cậu đã lên tiếng gọi mà cô giả vờ làm ngơ, quay đầu bỏ đi như vậy thì thật không hợp đạo lý làm người cho lắm.

Thanh Hà mỉm cười với cậu, “Cảm ơn em đã cứu tôi, vì trời không còn sớm nên tôi phải về. Em cũng nên sớm về nhà và nhớ cẩn thận một chút, trời tối đừng nên lang thang ngoài đường.”

“Cảm ơn cô giáo lo lắng. Nhưng trời tối mà phụ nữ một thân một mình như cô đi về cũng không an toàn, để em tiễn cô một đoạn nhé.”

Vừa tính mở miệng thì cậu đã ngắt lời cô, “Đừng lúc thuận đường thôi mà.”

Gió đêm tại con hẻm nhỏ thổi vào người hơi lạnh lạnh, may mà bến đò ở cách đó không xa, lên đò ngồi lắc lư một hồi thì đã đến trước cửa nhà cô.

Chiếc đò nhỏ chao nghiêng nhẹ nhàng trên mặt nước, người chèo đò rút mái chèo móc lên thành lan can cửa nhà cô để đò không bị sóng sánh. Thanh Hà nói cảm ơn rồi nhắc vấy chuẩn bị bước qua nhưng đò nhỏ bất chợt loạng choạng, Thanh Hà một chân còn trên đò một chân vừa bước lên thềm cửa nên càng làm chiếc đò nhỏ dạt xa ra và chân cô cũng mỗi lúc giang rộng ra, cứ ngỡ sẽ phải rơi xuống sông nhưng bỗng vào lúc đó từ phía sau có người ôm eo cô nhảy vọt từ thuyền lên hẳn trên bờ, cả hai an toàn đứng vững ở ngưỡng cửa.

Nhất Ngạn vịn chắc tấm ván cửa bằng một tay nói, “Cẩn thận chút.”

Mặt Thanh Hà thoáng ửng hồng nhàn nhạt, muốn đẩy cậu ra nhưng lối vào nằm sát mép mặt sông, thậm chí nước sông còn muốn tràn lên bờ, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ rơi xuống sông ngay.

Thanh Hà luống cuống tay chân tìm chìa khóa trong túi xách nhưng càng lúng túng thì lại càng tìm hoài không thấy, cô ngượng đến mặt mũi đỏ bừng. Vất vả tìm từ túi áo rồi đến túi xách cả buổi mới thấy chùm chìa khóa.

Thanh Hà có thói quen xâu tất cả chìa khóa vào một chùm để khi cần dùng cho tiện, nhưng giờ cô lại thấy việc làm đó thật ngu xuẩn. Trời tối thế này, cô vốn không thể nhận ra cái nào với cái nào, Thanh Hà gấp đến độ đầu tuôn đầy mồ hôi, cảm thấy bàn tay đang vất trên eo mình như mang theo nhiệt độ có thể thiêu đốt người và sẽ đốt cô thành tro bụi bất cứ lúc nào.

“Cô giáo...”

“Hà?” Thanh Hà nghe tiếng gọi giật bản người nên đánh rơi luôn xâu chìa khóa vào trong nước.

Thấy cô ngơ ngác đứng đó nhìn mặt nước thất thần một lúc lâu, Nhất Ngạn không nhịn được, cúi đầu khẽ cười.

Thanh Hà cố nén giận nói, “Sao em lại thế chứ?”

“Bỏ đi, là em không đúng, cô đừng giận em nhé.”

Nhìn bộ mặt tươi cười đó của cậu mà Thanh Hà không thể nào giận nổi, chỉ đành than khẽ một tiếng với sắc mặt ửng oải phiền muộn. Bây giờ làm sao đây? Chẳng lẽ cạy cửa vào nhà? Mà muốn vậy thì cô cũng phải có bản lĩnh đó mới được.

“Được rồi, được rồi. Để em giúp cô tìm lại nó.” Không đợi cô phản ứng, Nhất Ngạn nói xong liền lao đầu nhảy bùm xuống sông.

Mặt sông gợn sóng lan rộng nhiều vòng, không lâu sau thì khôi phục lại yên tĩnh như ban đầu.

Đêm khuya gió rất lạnh, mặt sông cũng tối tăm không ánh sáng như muốn nuốt chửng cả mặt nước mênh mông.

Thanh Hà lo lắng nhìn mặt nước im ắng không có động tĩnh gì. Qua rất lâu mà vẫn không thấy Nhất Ngạn trôi lên, cô hoảng sợ đến lòng bàn tay đều là mồ hôi, “Nhất Ngạn, em đang ở đâu vậy, đừng làm tôi sợ. Mau lên đi...” Giọng cô vang vọng quanh quẩn trên mặt nước, đáp lại cô chỉ có mỗi tiếng kêu gọi của chính mình.

Thanh Hà thấy toàn thân mình lạnh ngắt. Nhịp tim đập dồn dập phình phịch trong lồng ngực, sắc mặt tái nhợt như không còn giọt máu. Cuối cùng cô bùm mặt bất lực tựa vào trên cánh cửa.

Đột nhiên mặt nước truyền đến tiếng “Ào... ào...” làm vô số bọt nước bắn lên tung tóe. Nhất Ngạn nằm ngửa trên mặt nước linh hoạt như cá bơi tới bên cạnh bờ, bắt lấy thêm cửa gọi, “Cô giáo!”

Thanh Hà ngơ ngác nhìn cậu.

Nhất Ngạn chỉ cười chứ không nói, vươn ngón tay có xỏ xâu chìa khóa lắc lắc cho cô xem. Thanh Hà vội nhận lấy rồi nói với cậu, “Em mau lên đi, làm tôi sợ muốn chết.”

Nhất Ngạn ung dung leo lên bờ.

Trong nhà Thanh Hà trang trí rất đơn giản. Sân ngoài khá rộng, sát góc tường có trồng mấy dây oải hương và cúc vàng calendula. Phòng ốc bên trong thì vừa, không lớn, giữa phòng khách đặt một bàn ăn bát tiên làm bằng gỗ lim, phía trong bên trái là nhà bếp, vào trong nữa là nhà vệ sinh, bên phải chỉ có một căn phòng ngủ duy nhất.

“Cô giáo ở một mình sao?” Nhất Ngạn nhận lấy khăn lông Thanh Hà đưa qua lau khô đầu tóc ướt sũng.

Thanh Hà gật đầu, sau đó lo lắng nói, “Không được đâu, em làm vậy sẽ bị cảm đấy, đi tắm đi.”

Nhất Ngạn chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi, “Có quần áo để thay à? Bảo em mặc đồ của cô thì em đồng ý ngay nhưng chỉ sợ không vừa thôi.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Thanh Hà trừng mắt với cậu rồi bước ra phía ngoài phòng khách.

Nhà cửa được xây cất dọc theo bờ sông, trên mỗi cánh cửa của dãy nhà đều có một cánh cửa sắt nhỏ với hai ổ khóa, khi cần thiết có việc thì có thể thông qua cánh cửa đó để nhờ hàng xóm giúp đỡ. Đó là lối thoát đề phòng chẳng may khi xảy ra hỏa hoạn, cũng tránh cho trường hợp trong nhà bị cướp mà không thể cầu cứu ai. Có đôi khi, giữa cái tình làng nghĩa xóm nên mọi người sẽ giúp đỡ lẫn nhau trong cơn hoạn nạn.

Thanh Hà gõ lên cửa vài cái rồi mở cái chụp dán trên cửa sổ thủy tinh ra.

Sau một lát, ở cửa ra vào cách vách xuất hiện một bà cụ hòa ái hỏi cô cần gì. Trong nhà bà cụ còn có cụ ông và ba người con trai, mối quan hệ qua lại

với Thanh Hà và họ thường ngày cũng khá tốt.

Thanh Hà ngập ngừng một lúc mới ái ngại nói, “Nhà cháu có cậu em trai ở xa đến chơi, do không quen ngồi đồ nên lỡ chân rơi xuống nước khiến quần áo đều ướt hết, bác có thể cho cháu mượn một bộ đồ của mấy anh bên nhà được không ạ?”

Bà cụ tươi cười nhiệt tình quay vào nhà lấy một chiếc áo cộc tay và quần đùi lửng của đứa con trai lớn đưa cho cô.

Thanh Hà nói tiếng cảm ơn xong quay đầu liền đưa cho Nhất Ngan, “Đi thôi.”

Phòng tắm hình chữ nhật tương đối nhỏ, vách tường màu xanh, cửa kiếng cũng màu xanh trong suốt, chỉ có vách tường dựng lên bằng đất cao hơn nửa người được lát gạch trắng theo kiểu địa phương. Nhất Ngan nằm trong bồn tắm mà không có mờ đèn.

Hoàn cảnh lờ mờ tối, chút ánh sáng từ bên ngoài xuyên qua chiếu lên tấm kính thủy tinh mờ đục khiến trái tim cậu lúc này bình tĩnh đến lạ thường. Tay cậu lượn lờ trong bồn nước rồi vốc một vốc nước hắt lên mặt, mặc cho dòng nước chảy tràn khắp gương mặt, khiến tầm mắt cậu mơ hồ không rõ.

Trên hàng mi đen nhánh cũng ướt đẫm nước. Cậu giơ bàn tay rồi ngẩng đầu lên nhìn, lòng bàn tay dường như vẫn còn cảm nhận được cảm giác mềm mại của vòng eo kia. Có một loại khiêu khích không tên len lỏi bước vào lòng cậu, một loại dục vọng cuộn cuộn nảy nở căng phồng trong lồng ngực mà cậu không thể nào kiềm hãm được.

Thanh Hà đợi ở bên ngoài mãi lâu vẫn không thấy cậu đi ra, vừa định đưa tay gõ cửa thì cửa đột nhiên bật mở ra từ bên trong.

Cậu thiếu niên để trần nửa người trên, nước theo mái tóc nhều giọt nhỏ xuống vòm ngực rắn chắc.

Thanh Hà vội quay đầu đi, nổi giận nói, “Sao em không mặc áo?”

Nhất Ngan mỉm cười, một lần nữa đóng cửa lại. Đến khi mở cửa lần nữa thì trên người đã tề chỉnh với chiếc áo ngắn cộc tay.

Nhà chỉ có mỗi một phòng, Thanh Hà đành phải ở bên ngoài nhường chiếc giường gỗ giản dị cho cậu. Cô vừa trải chăn mềm cho cậu vừa nói, “Ban đêm gió lạnh, ngủ cẩn thận đừng đá chăn mềm.”

Nhất Ngan lẳng lặng nghe cô nói xong, đợi lúc cô gần đi cậu đột nhiên nói, “Có mấy bài tập về nhà em không hiểu lắm, có thể hỏi cô giáo không?”

Tuy có hơi ngạc nhiên nhưng Thanh Hà vẫn ôn hòa cười cười, “Đương nhiên là được rồi.”

Đèn để bàn trong phòng nhanh chóng được bật sáng.

Thanh Hà lấy sách vở ra đặt trước mặt cậu, trên sống mũi mang kính gọng mỏng. Nhất Ngan nhấc ghế ngồi xuống bên cạnh cô, ngoài mặt thì nghe cô kiên nhẫn trình bày nhưng ánh mắt thì cứ thỉnh thoảng rơi vào nơi cổ áo cô. Tắm xong cô mặc áo cotton trắng và váy ngủ, cổ áo không thấp nhưng từ góc độ của cậu mà nhìn sang thì hoàn toàn thấy hết phong cảnh xinh đẹp như ẩn như hiện bên trong.

Hai bầu ngực trắng muốt bị áo ngực quần chặt ghim sát vào nhau, không chừa một khe rãnh nào dưới ánh đèn sáng rõ, bầu ngực săn chắc đội lên như hai bánh bao nhỏ nhỏ. Có thể tưởng tượng, nếu được sờ nắn trong tay chắc sẽ rất mềm mại.

Nhất Ngan xoa cằm nghĩ ngợi, hai mắt mơ màng sắp cong thành vòng bán nguyệt luôn, tia sáng trong ánh mắt cũng chập chờn bất định.

“Đại khái là như thế, cần phải dùng công thức này...” Đợi cả buổi vẫn thấy cậu im re, Thanh Hà hơi gắt giọng hỏi, “Nhất Ngan, em đang ngủ gục sao?”

Nhất Ngan giật mình nhưng mặt vẫn không đổi sắc nói, “Đâu có ạ? Em vẫn đang nghe cô nói đây.”

Thanh Hà thấy cậu không tập trung nghe mình nói nên đem sách và tập chuyển qua trước mặt cậu, “Vây em hãy làm bài tập này đi.”

Nhất Ngan nhận lấy bút rồi nhìn thoáng qua, sau đó đặt bút xuống hí hoáy viết. Thanh Hà thấy cậu đã làm xong liền đẩy đẩy gọng kính trên mũi rồi kéo về quyển tập xem lại.

Hoàn toàn chính xác, chẳng những vậy mà cậu còn liệt kê ra hàng loạt cách giải đề khác nhau. Thanh Hà thật không kiềm được mà nhìn cậu bằng ánh mắt khác.

Khoảng cách gần như vậy, có thể nhìn thấy rất rõ gò má tròn lúng lúng nhụ nhụ không hề có một lỗ chân lông nào của cô. Gương mặt tuy xinh xắn nhưng hai bên má thì hơi phính ra một chút, nhưng rất mướt mà dễ thương. Mái tóc đen nhánh rủ trước vầng trán, đôi mắt không lớn cũng không nhỏ, có hình có dáng rất sắc nét, mỗi khi nhìn cái gì cũng hơi ngó ra cộng thêm dáng vẻ dịu dàng mảnh mai kia nữa, thật khiến người ta không kiềm nổi, chỉ muốn lột sạch quần áo cô ra sau đó đặt dưới cơ thể rồi hung hăng chà đạp mà thôi. Nghĩ thế nên nụ cười trên môi Nhất Ngan càng thêm thâm thúy sâu xa.

Có lẽ do trực giác bản năng của phái nữ, Thanh Hà đột nhiên rút cổ ngồi xích vào phía trong một chút, lật sách sang trang khác định tìm một đề bài mới.

Bỗng nhiên toàn thân cô chấn động. Sau đó cúi đầu nhìn xuống...

Dưới ánh đèn lờ mờ sáng, bàn tay thon dài với từng khớp xương rõ ràng đang nhẹ nhàng đặt lên đùi cô.

Chương 7: Ác ma

Edit: TieuKhang

Chiếc váy chỉ dài đến đầu gối nên khi ngồi sẽ bị giựt lên tới đùi. Tay cậu vừa vịn đặt lên ngay vị trí giữa váy và đầu gối, hoàn hảo không xô dịch.

Bắp đùi thon thả không dư miếng mỡ thừa hay thịt dư nào mà rất tron lóng nhẵn mịn, cảm giác thật không tồi. Nhất Ngạn vẫn ung dung vuốt ve men theo đường cong giữa hai chân từ từ vuốt ngược lên phía trên.

Đây chính là ‘vùng cấm địa’ của phái nữ.

Thanh Hà rất nhạy cảm, đôi môi đỏ mọng không dần được tự nhiên hé mở, tiếng rên khê như mèo con ngậm nga trong đêm khiến chính bản thân cô cũng hoảng sợ giật bắn người. Bàn tay man mát lạnh lạnh, lúc lòng bàn tay hơi chai sần từ từ lướt qua da thịt mềm mại của cô khiến cô có loại cảm giác thật khó nói nên lời, cứ như có hàng vạn con kiến đang bò ngang qua gặm nhấm trái tim cô.

Hơi thở âm ẩm phả lên cổ làm cô thoáng ngẩn ngơ, thẩn thờ, có thứ gì đó bút rút đang bủa vây lấy vành tai cô. Sững sờ một hồi lâu, Thanh Hà mới nhận ra... đó chính là đầu lưỡi của cậu.

Cô ngỡ ngàng, toàn thân cứng đờ không nhúc nhích nổi.

Tay còn lại của Nhất Ngạn đặt lên vai cô, chậm chậm vuốt ve với sức lực vừa phải, không mạnh không nhẹ, miệng thì ngậm vành tai cô dịu dàng liếm láp, dùng đầu lưỡi vờn tới vờn lui. Chân tay Thanh Hà đều mềm nhũn như bún, trước mắt chỉ còn là một mảnh mơ hồ, giờ khắc này cô mới thấu hiểu được cái cảm giác gọi là thân bất do kỷ.

Vừa râm ran mà lại thoải mái, còn lâng lâng và có chút tê dại..

“Buông... buông cô ra đi...” Giọng Thanh Hà mềm nhũn không có chút sức uy hiếp nào. Cô rất khó chịu nhưng không hiểu sự khó chịu đó là bắt nguồn từ đâu.

Đôi môi nóng hổi như lửa của Nhất Ngạn dán sát bên tai cô, “Cô thật muốn em buông ra sao?”

“Thả... Thả cô ra đi... xin em đó.” Thanh Hà đã sắp khóc tới nơi.

“Cô giáo thật đáng yêu.” Nhất Ngạn véo cằm cô rồi đặt ngón tay lên môi cô, cười cợt nói, “Sao cô không lẳng mạn gì hết vậy? Đừng nói cô còn nai tơ trinh trắng chưa biết gì đó nhé?”

“Em nói bậy bạ gì vậy?” Tiếng ‘cô giáo’ ấy đã khơi dậy toàn bộ sự xấu hổ và lòng hổ thẹn trong cô, cố nhịn sự khó chịu để đẩy cậu ra rồi trốn sát vào trong góc tường. Cô bắt lực vòng tay ôm chặt vai mình chỉ ra hướng cửa, “Đi ra ngoài!”

“Muốn em ra ngoài?” Nhất Ngạn đi lẩn quẩn quanh cạnh giường cười cười nói, “Cô chắc chứ? Rõ ràng mới vừa rồi cô cũng rất thích kia mà.”

“Em... thật vô liêm sỉ, rõ ràng là em...”

“Em thế nào hả?” Nhất Ngạn nhìn cô cười hỏi, “Em đã làm gì cô vậy?”

Thanh Hà bị ghen đến nói không nên lời, mặt đỏ rần lên.

Thấy Nhất Ngạn cất bước đi về phía mình Thanh Hà vội lớn tiếng nói, “Em không được qua đây!”

“Cô bảo em đừng qua thì em sẽ không qua ư?” Nhất Ngạn nghiêng đầu nhìn cô, nhướn mày nói, “Con người em xưa nay không thích bị người ta xô mũi dẫn đi đâu, nếu kẻ đó muốn em đi hướng Đông thì em sẽ đi hướng Tây, còn nếu bảo em đi về phía trước, khỏi cần nói chắc chắn em sẽ đi lùi về phía sau.” (#TK: ha ha pó tay với thằng nhóc này)

Thanh Hà sững sờ một thoáng rồi nói, “VẬY... vậy em qua đây đi.”

Nhất Ngạn cười sảng sặc không thể ngừng nổi, “Cái này... là tự cô kêu đó nhé.” Động tác của cậu cực kỳ nhanh, kéo tay cô để hướng lên đầu giường. Thanh Hà hoảng hồn la hét ồm ồm, hai tay bị giữ chặt ở phía trên cổ định bằng tư thế giao nhau tạo thành hình chữ thập làm cô sợ đến khóc thét lên.

“Gọi to lên đi, càng nghe tiếng phụ nữ kêu gào thì em càng hưng phấn vô cùng.” Cậu nói xong ngược đầu cười to, trong mắt dâng trào tia lửa đỏ ngầu, bàn tay to lớn cứng rắn như sắt thép dễ dàng chặn lại hai chân đang không ngừng giãy dụa của cô.

Đôi chân trắng muốt, thon thả, tinh tế, chỉ mới sờ soạng dạo đầu như vậy thôi mà đã thấy có loại khoái cảm vô hạn xông thẳng lên não rồi.

Có thể tưởng tượng, nếu như xé toạc chiếc áo cô đang mặc trên người ra thì đôi núm nhấp nhô trắng mịn như tuyết kia còn xinh đẹp mê hồn cỡ nào; và nếu xé luôn chiếc váy bên dưới cùng tách đôi chân kia ra thì giữa khu vực thần bí đó còn kinh hồn cỡ nào nữa đây. Chỉ tưởng tượng thôi cậu đã không thể nhịn được rồi.

Trong lòng tự nhiên nảy sinh một loại đam mê ham muốn kích thích toàn bộ bản chất xấu xa nhất trong con người cậu. Vốn chỉ muốn trêu cô một chút thôi nhưng bây giờ cảm giác đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của cậu nữa rồi. Nhất Ngạn cũng cảm thấy mình có chút quái lạ nên khẽ nheo mắt trầm tư.

Thanh Hà đã sợ đến thất kinh hồn vía, nước mắt lạnh lẽo tuôn rơi trên đôi gò má.

Giờ thì cô không còn gì nghi ngờ nữa, thiếu niên trước mắt này chính là một con sói, còn là loài sói ăn thịt người không nhà xương. Cậu ta chính là ma quỷ, mà không, có lẽ còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Nhất Ngạn giữ chặt hai chân cô rồi từ từ cúi xuống, áp gò má mình vào mặt cô.

Thanh Hà khe khẽ run lên, liều mạng tránh né muốn thoát khỏi hơi thở ma quái của cậu nhưng có cố gắng mấy cũng không thoát nổi, “Cậu... rốt cuộc cậu muốn sao đây?”

“Em muốn sao lẽ nào cô không biết ư?” Cậu đắc ý cười cười đưa mặt mình kề sát mặt cô hơn nữa, “Haiz, cô giáo, cô thật không biết em định làm gì sao?”

Môi Thanh Hà run run mấp máy, “Cậu... cậu dám? Tôi là... là cô giáo của cậu đấy!”

Nhất Ngạn cười khẽ một tiếng, phả hơi thở nóng lên mặt cô, trông cậu gian manh và vô sỉ không ai sánh bằng, “Rất nhanh thôi cô sẽ biết em có dám hay không liền.” Tay cậu đặt trên đùi cô từ từ dôi lên phía trên, sắp sửa chạm vào nơi giữa hai chân cô.

Hai mắt Thanh Hà trừng lớn nhìn cậu, như chú thỏ con đang hoảng sợ tột độ khi sắp bị chàng thợ săn xâm lược.

“Vô sỉ! Cái đồ...” Mặt cô nghẹn đến đỏ bừng.

“Ừm... em có nghe, nhưng cô nói không đủ lớn, em là cái đồ gì? Há? Nói đi... Sắc quỷ? Khốn kiếp? Tên biến thái...”

Nhất Ngạn không kiềm được cười mê đắm nhìn cô, tay đã sờ gần đến chỗ thâm kín nơi giữa đùi, cánh tay Thanh Hà nổi lên lớp lớp da gà, môi mím chặt không còn chút máu.

Bỗng nhiên cậu phì cười rồi buông cô ra, “Sợ tới mức này à? Lá gan xem ra còn bé hơn cả thỏ. Cô giáo, cô nói thử xem có đúng vậy không?”

Thanh Hà ngơ ngác nhìn cậu.

Nhất Ngạn cười trầm giọng nói, “Làm gì nhìn em dữ vậy? Không lẽ cô cũng đang mong chờ...”

“Nói bậy, cậu nói bậy!” Cô không biết chửi bậy nên gò má sung huyết đỏ bừng, lúng ta lúng túng không biết phải nói gì.

Nhất Ngạn dùng ngón tay thon thả trắng muốt như con gái của mình mon man gương mặt cô cứ như đang đùa nghịch một tác phẩm nghệ thuật đẹp mắt, “Nói cho cùng, cô giáo thật sự rất đẹp, đáng người cũng không tệ, làm em không cưỡng nổi ham muốn luôn. Em sẽ không dùng sức mạnh, nếu cô đồng ý thì em sẽ cho cô bất kỳ thứ gì cô muốn. Có điều này cô cần nên biết, không có chuyện gì mà em không làm được.”

“Cậu đừng mơ!”

Nhất Ngạn vô tội mỉm cười, “Làm gì hung dữ vậy?” Cậu xòe hai tay ra trước mặt cô rồi nhanh chóng nhập chúng lại, như nhà ảo thuật gia không biết ở đâu mà giữa lòng bàn tay cậu xuất hiện một chiếc nhẫn lớn bằng cái trứng chim, xung quanh còn gắn rất nhiều hạt xoàn tím màu trắng.

Thanh Hà nhìn đến mắt dại ra.

“Người khác tặng cho em, muốn lấy lòng em để giúp người ta làm việc. Em một thân một mình hay ở bên ngoài nên mang theo thứ đồ này để làm gì? Chỉ bằng mượn hoa hiến Phật.” Cậu cầm tay cô lên chậm rãi mang vào giúp cô. Nhưng chỉ vừa vào được một ngón tay thì Thanh Hà đã lập tức rút tay ra, “Cậu đừng mơ, đi... mau đi ra ngoài!”

Cô chống hai tay lấy đà lùi nhanh về phía sau, đến khi lùi đến sát góc nơi tủ đầu giường.

Nhất Ngạn mê mẩn chiếc nhẫn với vẻ hoang mang, “Đúng là kỳ lạ, có phụ nữ nào mà không thích trang sức đâu chứ?” Cậu nghiêng người chống tay ở mép giường, còn vắt chéo hai chân một cách rất tự nhiên, “Chẳng lẽ, cô thích tiền?”

Mặt Thanh Hà đỏ lừ, một câu cũng thốt không nên lời.

Nhất Ngan nhôm người đẩy từ từ nhích tới trước mặt cô, vươn tay nâng cằm cô lên nói, “Em nói có đúng không? Cô muốn bao nhiêu?”

“Tôi không có loại học sinh như cậu!” Thanh Hà đưa tay đẩy cậu ra rồi giầy dựa đứng lên, loạng choạng vùng bỏ chạy trong con hoảng hốt. Cánh cửa đóng “Sầm” lại thật mạnh sau lưng Nhất Ngan.

Bên ngoài rất lạnh.

Thanh Hà run rẩy ôm vai co ro trốn trong bếp lò, trời lạnh đến mức cô sắp bị đông cứng luôn.

Giờ thì cô đã xác định, cậu ta thật sự không phải là một học sinh bình thường. Nếu không, vì sao nhiều ngày không lên lớp mà bài tập về nhà vẫn có thể làm tốt như vậy? Và trong hoàn cảnh như thế sao vẫn có thể bình tĩnh đến mức ấy? Hơn nữa tay chân còn nhanh nhẹn kinh khủng đến vậy?

Nhưng những chuyện đó nào có liên quan gì đến cô chứ? Cô đâu có chọc ghẹo gì cậu ta? Tại sao lại đối với cô như vậy, còn nói mấy lời khó hiểu kia nữa?

Tại cái thị trấn nhỏ thiếu thốn vật chất này, hay nói đúng hơn, ở khu vực giáp ranh biên giới vùng Tây Nam này thì tiền bạc là thứ rất đối quan trọng. Nhưng cậu ta cũng đâu thể dùng cô làm tiêu chuẩn để trao đổi như thế. Trước đó không lâu đã cứu cô, nhưng ngay sau đó liền lộ ra bản chất. Con người này... Thanh Hà không biết mình phải hình dung thế nào cho đúng. Một cái nhăn mày hay nụ cười của cậu ta cũng làm cô thấy đáng sợ.

Lần đầu tiên cô gặp phải loại người này, bản chất mãnh liệt xâm chiếm rành rành trước mắt kia đủ để người ta bỏ qua độ tuổi của cậu ta. Luôn làm theo ý mình, vốn chẳng bận tâm đến cảm giác của người khác, thế nhưng cô lại không thể nào nổi giận nổi với cậu ta. Giả sử có giận thật đi nữa, biết đâu được cậu ta có dùng bạo lực hay không, hay sẽ dụ dỗ bằng những lời ngon tiếng ngọt cũng không chừng, trong lòng cậu ta đang nghĩ gì nào ai biết được? Cho là thực sự lo lắng cô tức giận đi, thì sự dỗ dành của cậu ta chẳng qua chỉ như đùa vui chóng vánh mà thôi, giống như trò chơi giải trí mà bản thân cậu ta yêu thích chứ không phải thật sự thích cô. Thanh Hà có cảm giác như mình không được tôn trọng.

Lúc nửa đêm, gió thổi vào nhà bếp từ khung cửa sổ phía trên mái nhà, Thanh Hà lạnh đến phát run, khi cô sắp sửa mất đi tri giác thì đột nhiên có người chui ra từ phía sau cô, “Lạnh không?”

Thanh Hà nào còn tâm tư để suy nghĩ tại sao cậu ta lại xuất hiện đột ngột đằng sau cô, tay chân đồng thời cùng lúc rút nhanh khỏi bếp lò.

Nhất Ngan bắt được mắt cá chân cô, kéo lại bàn tay đang vung vẩy của cô rồi ôm trọn cả người cô vào lòng, cười đùa nói, “Làm gì mà sợ em dữ vậy? Em đâu có ăn thịt cô đâu à?”

Lòng ngực của cậu ta rất ấm nhưng Thanh Hà lại cảm thấy lạnh lẽo vô biên.

“Cậu... cậu thả tôi ra đi, tôi chỉ là một giáo viên dạy học...”

Gương mặt đầy kinh hoàng cùng dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của cô khi ngược lên làm cậu không đành lòng được muốn trêu ghẹo cô thêm nữa, “Thôi được, vậy năn ni em đi...”

“Năn... năn ni cậu đấy...”

Nhất Ngan cười ha ha rồi bất chợt nhấc bổng cô lên xoay mấy vòng trong căn nhà bếp. Cuối cùng khe khẽ nói bên tai cô, “Cô giáo thật ngây thơ đó nha, cô không biết cô càng như vậy thì em càng không muốn buông tay sao?”

Vốn nghĩ chuyến đi đến Tam Giác Vàng lần này rất buồn chán nhưng không ngờ lại có chuyện vui ngoài ý muốn này.

Nhất Ngan nhìn cô giáo đang co rúm trong lòng mình, cười để lộ hai hàm răng trắng muốt, “Cô giáo, cô biết em thích gì nhất không?”

Thanh Hà nào còn biết được gì nữa vì cô đã sợ đến choáng váng rồi.

Nhất Ngan mỉm cười rồi hướng mắt ra bóng đêm thăm thẳm phía bên ngoài, cất lời đầy thâm ý nói, “Truy đuổi, tranh đoạt, thắng lợi... Người nào càng sợ em thì em càng muốn đến gần người đó; người ta càng đau khổ bao nhiêu thì em càng vui sướng bấy nhiêu; người ta càng muốn chạy trốn thì em càng muốn đuổi theo đến cùng...”

Thanh Hà đã hết biết sau đó cậu ta còn nói gì nữa rồi. Giờ phút này cô chỉ biết một điều duy nhất đó là, thiếu niên trước mắt này một trăm phần trăm là tên ác ma!

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Khiếp đảm kinh hồn

Edit: TieuKhang

Về sự việc xảy ra đêm hôm đó, đến nhiều năm về sau Thanh Hà vẫn còn nhớ mãi như in. Đối với người như Nhất Ngạn, cô chẳng qua chỉ là món đồ chơi mà cậu ta nhất thời yêu thích mà thôi... Cô đã ôm ý nghĩ đó suốt một thời gian rất dài.

Hôm đó trời vừa sáng cậu ta liền đi mất, cũng không làm gì với cô nữa.

Nhưng Thanh Hà vẫn chưa hoàn toàn tỉnh hồn, cứ ngỡ như mình đang nằm mơ vậy. Có điều, tận sâu thẳm nơi đáy lòng dường như đang có thứ gì đó chấp nhận cam chịu, bàn tay của số phận mãi luôn bóp nghẹt cổ cô, khiến cô không thể nào thở nổi dù chỉ một chút.

Sáng hôm sau, cô vừa rời giường thì nhận được điện thoại của đồn cảnh sát, mời cô đến hỗ trợ điều tra.

Đồn cảnh sát nằm dưới chân núi Thái Bình Sơn tại thành Bắc, ven đường đều là rừng cây rậm rạp và đồi núi chập chùng. Đường sá vốn rất khó đi, công trình “314” đã bỏ vốn đầu tư mở rộng con đường ra ba bốn mét ngay giữa đường núi đồi đầu năm ngoái, nên xe cộ mới có thể thông hành. Nhưng nơi này cách xa trung tâm thành phố, gần đó còn có một công viên tưởng niệm rất lớn, vì kiêng kỵ nên rất ít ai chịu ở nơi này.

Đồn cảnh sát không lớn, phía ngoài được rào lại bằng lưới sắt. Xe cảnh sát qua trạm gác chạy thêm vài vòng qua mấy ký túc xá rồi dừng lại trước một căn phòng dành tiếp khách.

Thanh Hà bước xuống xe, cô theo phản xạ đưa tay lên che đầu, ánh mặt trời nóng gắt ban trưa chiếu xuống làm cô mở mắt không ra.

Trước mắt bỗng nhòe đi, cảnh vật chao đảo, đi được vài bước thì va phải một người khiến cô trượt chân suýt ngã sấp xuống đường, người nọ kịp giữ được cô, “Cẩn thận.”

Giọng nói rất êm tai, Thanh Hà ngược nhìn lên thì thấy đó là một người trẻ tuổi mặt mũi dễ nhìn. Anh ta mặc quân trang trắng tắp, trên quân hàm có mấy cái gạch đỏ, trên ngực cài huân chương, Thanh Hà không biết tên huân chương đó nên không biết cấp bậc của anh ta. Gương mặt hài hòa nhưng trông có vẻ hơi lạnh nhạt.

“Cảm ơn.” Thanh Hà nhanh chân lướt qua anh ta đi vào trong phòng.

Khương Biệt dõi mắt nhìn theo cô vào tận cửa, sau lưng đột nhiên có người vỗ vai anh ta một cái, “Nhìn gì vậy?”

Khương Biệt quay đầu lại thì thấy bộ mặt cột nhà của Thẩm Hoài, khẽ giật mình sau đó rập khuôn cứng nhắc hỏi, “Có chuyện gì không?”

“Xin cậu đây, đừng có như ông cụ non vậy được không, ai không biết còn tưởng cậu bảy tám chục tuổi không bằng đó, trong khi tôi và cậu tuổi tác chênh lệch không bao nhiêu!” Thẩm Hoài gỡ mũ cảnh sát xuống còn xoay xoay nó trong tay, anh chàng khoác vai Khương Biệt đi sang hướng bên cạnh, “Thằng nhóc cậu giỏi lắm, rất có phong thái của ông cụ Khương đó nhé, nếu không có cậu e là chưa chắc mượn được trực thăng. Cậu không thấy sắc mặt của đội trưởng lúc ấy đâu, chặc chặc... Tôi đã nói với cậu rồi, chuyện lần này...”

Trong phòng điều tra.

Thanh Hà ngồi trước bàn dài, đối diện là đội trưởng Trần Kiến Phong và nữ cảnh sát trợ lý tên Ngu Ly. Trần Kiến Phong hỏi cô còn Ngu Ly thì phụ trách ghi chép.

Thanh Hà tuân tưng trả lời hết những câu hỏi, nhưng nội dung thì không hề liên quan chút nào đến vụ án. Hỏi tới hỏi lui vẫn không có chút tiến triển nào.

Trần Kiến Phong mặt kiên nhẫn chống trán. Những chuyện tra hỏi thế này vốn không cần anh ta đến hỏi, nhưng anh ta chưa xác định được cảnh sát nổ súng lúc đó là ai, người này rất có khả năng có ý đồ không tốt, thậm chí còn có thể cấu kết cùng mấy tên bất cóc kia, cho nên anh ta chỉ đành phải đích thân đến. Tuy cũng từng hoài nghi Ngu Ly nhưng thời điểm đó cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh mình, vốn không có cơ hội để nổ súng.

Hiện tại đã phong tỏa toàn tỉnh, bố trí trạm kiểm soát các tuyến đường căn cứ truyền tin tức đến, mấy tên cướp vẫn đang còn ở trong vùng biên giới. Người nguy hiểm cao như vậy cũng tựa như mấy quả bom không hẹn giờ, có thể sẽ nổ tung bất cứ lúc nào. Lần này cứu viện thất bại dẫn tới nhiều người bị thương vong nên anh ta đã bị cấp trên nghiêm trọng cảnh cáo. Nếu như không nhanh chóng phá vụ án này, e rằng sẽ phải cuốn gói về vườn làm ruộng thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, anh ta đành phải đồng ý lời đề nghị trước đó của Thẩm Hoài, nếu muốn mượn được trực thăng thì hãy tìm Khương Biệt của quân đội 119. Khi ấy Khương Biệt đang trong kỳ nghỉ ngắn hạn vậy mà lại đồng ý ngay, nên hôm nay anh ta mới mời Khương Biệt đến đây một chuyến để nói lời cảm ơn vì đã giúp đỡ.

Đến bây giờ nghĩ lại mà Trần Kiến Phong vẫn còn cảm thấy không thể nào tin được.

Còn trẻ như vậy đã làm sĩ quan cấp tá, nghe nói gia đình rất có thế lực, trước đây ở phương Bắc còn từng được huấn luyện và thực tập về chuyên môn điều tra tội phạm, còn trải qua huấn luyện đặc biệt mà bản thân cũng có chút bản lĩnh đều hoàn thành tốt những phi vụ được giao. Vốn nghĩ còn trẻ tuổi như thế thì sẽ là người ngông cuồng cuồng vọng, gặp rồi mới biết cách nghĩ của mình thật ấu trĩ...

Sau khi chỉnh sửa lại bản ghi chép đầu ra đó, anh ta bảo người sắp xếp đưa Thanh Hà ra về.

Đường xuống núi rất xa, để tỏ thành ý của cảnh sát với nhân dân nên Trần Kiến Phong mới phái nữ cảnh sát khoảng hơn bốn mươi tuổi tên Chu Ngọc

đưa cô về. Nhìn bề ngoài của chị ta thì không đến nỗi nào nhưng bộ mặt lại lạnh lùng, có lẽ quanh năm bốn ba sương gió nên nhìn hơi xanh xao vàng vọt, trông có vẻ già hơn tuổi. Đi theo còn có một người đàn ông tên Cao Liêu Vân khoảng ba mươi nữa, anh ta có làn da hơi ngăm nhưng tướng tá thì khá phong độ, cười nói với Chu Ngọc, “Chị Chu, tôi cũng đang rảnh không bận việc gì, để tôi đi cùng hai người nhé.”

“Không cần!” Chu Ngọc lạnh lùng cự tuyệt.

Đúng lúc Khương Biệt đi ra thấy mọi người đứng đó nên đi tới hỏi, “Mọi người muốn xuống núi sao?”

Thanh Hà gật đầu.

Đối với ai Chu Ngọc cũng đều không thay đổi sắc mặt, dù cho đối phương có là một sĩ quan quân hàm không thấp đi chăng nữa, “Đến trấn XX.”

Khương Biệt coi như không thấy sự vô lễ của chị ta, khẽ gật đầu nói, “Vậy cho tôi nhờ quá giang một đoạn nhé, làm phiền rồi.”

Chu Ngọc không tiện từ chối nên mọi người cùng nhau lên đường.

Xe cảnh sát chạy bon bon trên đường lớn.

Thanh Hà với Khương Biệt cùng ngồi ở dãy ghế phía sau, còn Chu Ngọc thì phụ trách lái xe.

Chu Ngọc đó giờ lời thôi không chăm chút nhan sắc, tốc độ lái xe cũng mạnh mẽ đến kinh người, xe xóc nảy suốt cả đoạn đường. Gió lạnh từ ngoài cửa sổ không ngừng lùa vào tựa như lưỡi dao sắc bén cắt lên da thịt Thanh Hà.

Cô không chịu nổi ôm chặt cánh tay nhìn sang phía bên trái, Khương Biệt vẫn ngồi im lặng với tư thế thẳng tắp, cửa sổ bên tay trái anh ta đang mở toang. Hai người vốn xa lạ không quen nên Thanh Hà đang nghĩ xem nên mở miệng nói thế nào thì thấy anh ta nghiêng người qua với tay đóng cửa sổ lại.

Trong xe lập tức ấm hẳn lên. Thanh Hà cảm kích nhìn sang vừa hay chạm phải tầm mắt anh ta cũng vừa xoay qua, cô khẽ mỉm cười nói, “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Khương Biệt lập tức trở về bản tính vốn có, nhưng mặt mũi thì thoáng qua vẻ mất tự nhiên.

Người này không hề giống với những người lính mà Thanh Hà đã từng gặp chút nào, ở anh ta không hề có vẻ kiêu căng thô thiển mà ngược lại rất lịch sự nho nhã, có vẻ rất gia giáo nề nếp. Thanh Hà nghĩ, có thể gia đình anh ta cũng là dạng có gốc gác rất lớn.

Xe cảnh sát chạy xuống đường cao tốc rồi lái vào một trấn nhỏ dưới chân núi. Chu Ngọc cho xe đỗ lại ở một bãi đất trống cách quảng trường không xa, Thanh Hà và Khương Biệt cùng bước xuống xe.

“Không cần tôi đưa về thật chứ cô Tống?” Chu Ngọc lạnh lùng nói.

Thanh Hà lắc lắc đầu, “Cảm ơn chị.”

Chu Ngọc cầm chìa khóa định lên xe thì đột nhiên hướng Đông khu chợ bán thức ăn vang lên tiếng động vô cùng lớn. Ba người liếc nhìn nhau rồi cùng bước đi qua xem.

Vất vả len lỏi chen vào lớp lớp đoàn người đang vây xem mới biết được ở đó đang xảy ra chuyện gì.

Người phụ nữ bán thịt heo đang lớn tiếng la mắng và bắt một cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi lại trước quầy hàng rồi tát liên tiếp mấy bạt tai, “Con quý cái nhà mày chán sống rồi hả? Hôm nay tao mà không đánh chết đồ đĩ mày thì tao không mang họ Khâu nữa!”

Trên mặt cô gái nhiều vết xanh xanh tím tím, miệng thì nhỏ máu ròng ròng, liên tục lắc đầu xin tha nhưng người phụ nữ nọ không cho cô gái cơ hội để giải thích gì cả, cứ thế tung chân vung tay, hết đám rồi đá.

Những người vây xem thì xù xì chỉ trò.

Thanh Hà vừa định lên tiếng thì Chu Ngọc đã nhanh chân xông tới bắt lấy bàn tay người phụ nữ kia bẻ ngoặt ra sau.

Người phụ nữ nọ lập tức tru lên như heo bị chọc tiết, “Đứa mất dạy nào dám bắt tao hả, mau buông tao ra, buông tao ra mau!”

Mặt Chu Ngọc lạnh như sương băng quật bà ta ngã mạnh xuống đất rồi đập bà ta thêm mấy phát, ra tay chẳng chút nương tình, người phụ nữ nọ hứng chịu mấy cú đá muốn thở không ra hơi. Khương Biệt vội ngăn chị ta lại, “Đừng gây thêm chuyện nữa, trước mắt nên đưa người bị thương đến bệnh viện cái đã.”

Khương Biệt bế xốc cô gái đã hôn mê lên rồi cùng Thanh Hà chạy nhanh đến bệnh viện gần đó.

Lúc này Chu Ngọc mới ổn định lại tâm trạng, đứng im tại chỗ hồi lâu với vẻ mặt không cảm xúc gì.

Bệnh viện không lớn cũng không nhỏ, nhưng có lẽ đã là nơi tốt nhất ở khu này rồi.

Hai bên đường hành lang nhỏ hẹp là những căn phòng bệnh đóng kín mít, thỉnh thoảng có vài cánh cửa thương và xe đẩy lướt qua. Trong không khí tràn

ngập mùi thuốc sát trùng nồng nặc.

Thanh Hà và Khương Biệt cùng ngồi đợi bên ngoài phòng cấp cứu, Chu Ngọc thì đứng ở hành lang bên kia. Bóng đèn đỏ trên cửa lúc chớp lúc tắt cũng tựa như trái tim đang thấp thỏm của hai người họ. Thanh Hà nắm chặt tay lỏng ngóng đi tới đi lui.

Khương Biệt an ủi cô, “Không sao đâu, đừng lo lắng.”

“Chẳng lẽ anh không lo lắng? Tôi thấy trán anh đều là mồ hôi kia.”

Khương Biệt gạt mình, theo bản năng giờ tay lên sờ sờ quệt quệt...

Thanh Hà che miệng lại cười rồi khẽ xoay người đi.

Gương mặt tuần tú của Khương Biệt vì ngượng mà thoáng ửng hồng.

Trải qua sự việc chen ngang không mong muốn này đã làm cho bầu không khí căng thẳng được hòa hoãn một chút. Đến khoảng xế chiều tầm ba giờ thì bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra. Hai người đồng thời bước lên đón, Chu Ngọc cũng bước nhanh tới đứng chắn trước hai người, nôn nóng hỏi, “Bác sĩ, cô gái đó thế nào rồi?”

Vị bác sĩ từ từ gỡ khẩu trang xuống, cau mày nói với vẻ mặt có chút kỳ lạ, “Về cơ bản thì không có gì đáng ngại, chỉ bị xây xát và chấn động nhẹ một chút, nhưng...”

“Nhưng sao ạ?” Thanh Hà hỏi.

Bác sĩ cau mày, có vẻ như rất khó nói, “Các người là người nhà của cô gái kia sao? Chuyện này...”

“Chúng tôi là cảnh sát, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi.” Chu Ngọc liền chứng minh thân phận.

Bác sĩ thờ dãi nói, “Vây... Chúng ta kiếm một chỗ để nói chuyện đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Phục bản

Edit: TieuKhang

Trong phòng làm việc của bác sĩ.

“Trên người cô ấy có rất nhiều vết bầm, cũ có mới có, có lẽ do bị đánh đập lâu ngày gây nên. Hơn nữa...” Bác sĩ ấp úng khó nói.

Chu Ngọc có phản kích động nên không kiềm được hỏi, “Hơn nữa cái gì?”

Bác sĩ thờ dãi nói, “Bên dưới âm hộ cô ấy có nhiều vết rách, từng có dấu hiệu bị ép quan hệ tình dục, tôi đề nghị mọi người hãy lập hồ sơ khởi kiện.”

Chuyện này không còn là vụ án dân sự bình thường nữa.

Người bị hại tên Trần Đình, là người ở nơi khác đến vùng này làm công.

Nhìn cô gái đáng thương vẫn còn đang trong cơn hôn mê, Thanh Hà nắm chặt bàn tay lạnh buốt của mình, cô chưa bao giờ thấy mình tức giận như lúc này, ngẩng đầu nhìn Khương Biệt và Chu Ngọc nói, “Tôi đi cùng hai người.”

Khương Biệt chần chờ một chút rồi khẽ gật đầu.

Trải qua một phen tìm hiểu, dò hỏi mới biết được người phụ nữ bán thịt heo đánh cô gái vào buổi chiều ở tại một xóm nhỏ thuộc thị trấn phía Đông. Khu này đều là nhà mái ngói thấp, nhà nào cũng có một khoảng sân phía trước. Sau khi vào cửa đập vào mặt chính là mùi phân gà nồng nặc.

Trong tay người phụ nữ đang cầm nắm thóc rải cho đàn gà vịt ở cạnh rạp trúc ăn, “Ế, cảnh sát á, đến nhà tôi có chuyện gì? Đừng nói tôi đã phạm pháp gì rồi đó chứ?”

Chu Ngọc không nhìn nổi dáng vẻ đó của bà ta nên hừ lạnh nói, “Tùy ý tổn thương thân thể người khác, chỉ với hành vi đó của bà thì chúng tôi đã có thể ghép bà vào phạm tội hình sự rồi.”

“Phạm tội? Tôi sợ ghê à, con tiện nhận đó bị đánh là đáng đời, nếu không phải tại nó...” Hình như nhận ra mình lỡ lời nên người phụ nữ họ Khâu liền nuốt vào những lời muốn nói.

Khương Biệt thu hết biểu hiện của bà ta vào mắt, sau khi ngập ngừng một lúc anh sửa lại lời giải thích, “Chúng tôi đã điều tra dò hỏi, cô gái bị bà đánh đập buổi chiều vốn cùng bà không hề quen biết, tại sao bà lại đánh người ta như vậy? Hiện giờ cô gái đó còn nằm điều trị tại bệnh viện, bà có gì muốn nói không?”

Người phụ nữ họ Khâu nói, “Ừa làm sao tôi biết? Nó... nó trộm... thịt... Ồ đúng rồi, nó trộm thịt của tôi!”

Khương Biệt hỏi lại, “Bà không quen cô ấy?”

Người phụ nữ họ Khâu cương quyết nói, “Dĩ nhiên là tôi không quen nó. Sao tôi phải quen biết nó chứ.”

“Bà đang nói láo.” Khương Biệt nhìn chăm chăm vào mắt bà ta, từ tốn nói, “Có người nhìn thấy cô ấy đã vào nhà bà ở suốt mấy ngày, hôm nay mới ra ngoài với thần sắc lo lắng hoảng sợ. Bà đang che giấu điều gì? Rõ ràng cầm thù cô ấy nhưng lại không muốn thừa nhận.”

“Tôi hoàn toàn không biết gì hết, các người đi ra ngoài cho tôi!” Người phụ nữ họ Khâu cầm chổi ngang ngược dí đánh, ba người chỉ đành phải đi ra ngoài.

Chu Ngọc nói, “Có nên bắt bà ta về không? Hành vi của bà ta đã có thể cấu thành phạm tội.”

Khương Biệt lên tiếng nói, “Tạm thời không cần, tránh cho bút dây động rừng.”

Vốn chỉ muốn tìm hiểu tình hình xem thế nào, nhưng giờ trong lòng anh lại có tính toán khác, có lẽ đợi Trần Đình tỉnh lại rồi nói. Khương Biệt nói thêm vài câu với Chu Ngọc rồi liên hệ về người trong cục sắp xếp theo dõi người trong căn nhà này.

Xe cảnh sát xả ra làn khói mù mịt rồi lao vút đi theo phương hướng khi đến. Chỉ có một mình nên tốc độ lái xe của Chu Ngọc càng nhanh hơn, chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt của hai người ở lại.

“Tôi đưa cô về.” Lúc không có người khác thì bộ mặt có vẻ nghiêm túc của Khương Biệt mới hơi lộ ra chút ý cười nhàn nhạt.

“Anh không về à?”

“Tôi không phải ở cục cảnh sát.”

Lúc bấy giờ Thanh Hà mới nhận ra anh không phải là cảnh sát.

“Có chuyện gì hãy gọi cho tôi, nếu nghĩ ra được gì thì báo cho tôi biết nhé. Vụ án lần này rất nghiêm trọng, mỗi một manh mối nào cũng đều vô cùng quan trọng.” Anh rút từ trong áo ra một cây bút viết một dãy số lên giấy rồi đưa cho cô, “Khi ra ngoài nên cẩn thận.”

Thanh Hà nhận lấy tờ giấy, nhìn dãy số thăm ghi nhớ trong lòng mà có cảm giác không biết phải nói sao, cũng không dám ngẩng đầu nhìn mặt anh.

Khương Biệt ở trấn nhỏ phía Tây, cách nhà Thanh Hà cũng không xa.

Đi qua mấy dốc núi nhỏ bên kia bờ sông chính là khu cư xá vừa mới xây lại năm ngoái, hiện vẫn đang trong quá trình khai phá mở rộng. Chung quanh trồng nhiều măng cụt xanh um tươi tốt và cúc vạn thọ hai màu đỏ trắng được rào lại bằng hàng rào màu đen.

Cư xá phía Đông thông với đường cái là qua trấn nhỏ, Khương Biệt đang đưa Thanh Hà đi theo con đường ấy.

Những bụi cây xanh mơn mơn cao độ nửa thân người nằm ven hai bên đường lớn xưa tan đi từng đợt bụi cát vàng thỉnh thoảng tung bay trên đường.

Mỗi khi có gió thổi qua, Thanh Hà bị sặc phải che miệng lại, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một chiếc khăn tay, “Dùng đỡ cái này đi.”

Thanh Hà ngập ngừng một hồi cuối cùng cũng nhận lấy.

Chiếc khăn sạch sẽ trắng tinh và rất mềm mịn, còn có hương thơm nhàn nhạt, cô không rõ là mùi gì nhưng cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái khá là dễ chịu.

“Cảm ơn.” Thanh Hà nhỏ giọng đáp, do mãi mê cúi gằm đầu đi nên bất thành linh chân vấp phải cục đá.

Thế là cô ngã chúi nhủi trên đất, bộ váy trắng tinh đều dính đầy bùn đất, mặt mũi cũng đen sì lấm lem như mặt mèo. Khương Biệt rất ít khi cười, nhưng lúc này anh cũng không nhịn được mà khẽ “phở” cười ra tiếng, hơi cúi người đưa tay cho cô nói, “Tôi đỡ cô dậy.”

Thanh Hà ngượng ngùng ngẩng đầu do dự liếc nhìn anh.

Đều nói điểm quyến rũ nhất chính là đôi mắt, khoảnh khắc khi nhìn thấy cô ngẩng đầu lên, anh có phần hơi chùn bước. Thanh Hà quả thật rất xinh đẹp, điểm đó anh không thể không thừa nhận.

Lúc anh đang còn trong trạng thái mất tự nhiên thì bàn tay bỗng hơi nặng, bàn tay nhỏ bé mềm mại mượn lực lòng bàn tay của anh để đứng lên. Cảm giác dễ chịu ấy thể nhưng chỉ thoáng qua trong chớp lát, vì cô đã nhanh chóng rút tay về, cũng may nhờ vậy nên anh mới hoàn hồn.

“Cô không thể đi về như thế này được, đến chỗ tôi thay bộ đồ khác rồi hãy về.” Khương Biệt nói.

Đoạn đường về sau, hai người rất ăn ý không ai nói chuyện với ai.

Khương Biệt ở tại khu biệt thự phía sau cư xá, anh sống trong căn biệt thự rộng lớn, chung quanh còn có một vườn hoa mô hình nhỏ, vừa hay có thể ngăn cách với thế giới bên ngoài nên ngôi nhà rất là yên tĩnh.

Sau khi vào cửa, anh đưa cho cô đôi dép lê có hình đầu búp bê lớn. Trong phòng khách còn có một người nữa, nghe được tiếng động liền ngẩng đầu lên, sau đó thốt lên như gặp phải chuyện gì không thể tin nổi, “Á trời, không ngờ tên nhóc cậu lại dẫn con gái về nhà?”

“Đừng nói bậy.” Khương Biệt lạnh giọng cảnh cáo.

Thẩm Hoài buông tay xuống bĩu môi nói, “Không cho nói thì thôi, cậu khẩn trương như thế làm gì?”

Thanh Hà đứng giữa hai người mà thấy xấu hổ không thôi.

“Không cần để ý cậu ta, tính tình cậu ta lúc nào cũng thế.” Khương Biệt dẫn cô đến phòng tắm, đưa cho cô một bộ đồ thể thao không rõ là của nam hay nữ, “Ngại quá, chỗ tôi không có đồ con gái, cô mặc tạm bộ này nhé.”

“Không sao.” Thanh Hà nói xong liền đóng cửa lại.

Thanh Hà dựa vào vách nhà tắm thở dốc lấy hơi, cô thấy hai má nóng bừng bừng, rầu rĩ vò đầu bứt tóc, sau đó mở vòi sen xối lên mái đầu bù xù.

Gia cảnh anh ta xem ra cũng không tệ, Thanh Hà thở dài. Nhớ lại trước đó không lâu, bà cô gọi điện giục về mà có phần bất đắc dĩ.

Sở dĩ cô phải đến đây dạy học nguyên nhân chính là vì để lần tránh bà cô bạo lực dã man kia của cô. Lúc nào cũng ép cô làm những chuyện mà cô không thích, nhất là hay bắt cô đi xem mắt. Chỉ cần nghĩ tới thôi là cô liền cảm thấy đau đầu nhức óc.

Sau khi gia đình sa sút, cha mẹ đều lần lượt qua đời. Từ đó về sau cô và chị đều ở cùng người cô này, chị em cô đều rất kính trọng cô mình, nhưng cũng không thích cô ở chỗ luôn sắp đặt mọi chuyện mà không cần hỏi ý kiến chị em cô.

Không dễ gì mới lấy hết can đảm để đến Vân Nam xa xôi và tìm được việc làm mà cô thích, nên tạm thời Thanh Hà vẫn chưa muốn quay về. Nếu về nhất định sẽ bị cô ép theo ý của mình nữa.

Sau khi tắm gội sạch sẽ, Thanh Hà mặc bộ quần áo thể thao rộng thùng thình vào, vạt áo dài tới đầu gối gần như có thể làm váy được luôn. Từ nhà tắm đi tới phòng khách cô đều dùng hai tay xách lấy ống quần.

Thẩm Hoài bật cười ha ha không một chút khách sáo, còn vỗ tay lên đùi bôm bốp, “Cậu đào đâu ra con chim nhỏ này thế? Người ngợm gì không được mấy miếng thịt...”

“Thẩm Hoài!” Khương Biệt nhắc nhở bằng giọng cứng nhắc.

Thẩm Hoài đành phải nuốt lời muốn nói tiếp xuống, đảo lia đôi mắt vô cùng hứng thú lên người Thanh Hà.

Thanh Hà cứng đờ người mất tự nhiên, bàn tay túm chặt ống quần mãi một lúc mới buông ra, lòng bàn tay đều nhóp nhép mồ hôi.

“Tôi đưa cô về đi.” Khương Biệt thấy sắc mặt của cô liền mau mau dẫn cô đi ra ngoài.

Anh cũng đã thay ra đồ mặc nhà, chỉ mặc đơn giản chiếc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác thêm áo len màu đen không cổ, nhìn vào bề ngoài đoán chừng anh chỉ là thanh niên ngoài hai mươi, vừa điển trai mà còn nho nhã lịch thiệp nữa.

Cả hai đều là người không giỏi ăn nói, nên bầu không khí suốt đoạn đường đi cũng vô vị tẻ ngắt. Đoạn đường này cũng hơi khó đi, vì vậy mà Khương Biệt đi bộ tiến cô về.

Con hẻm nhỏ về chiều đặc biệt yên tĩnh âm áp, tia nắng chiều vàng nhạt chiếu rọi lên đầu bờ tường màu trắng tạo thành hàng rào bóng râm phía bên dưới.

Trong lòng Thanh Hà hết sức yên bình, cảm giác tinh thần không yên mấy ngày qua cũng tiêu tan đôi chút.

Sau khi đi qua một ngã rẽ, trước mặt hiện ra con đường rộng lớn, con đường vốn dĩ xuyên suốt là hẻm cụt nhưng cuối đường lại có thêm ngã ba hình tam giác. Khoảng trống giao nhau với các ngã là một bãi đất rộng lớn, trên mặt đất cắm đầy gậy làm bằng trúc, phía trên đều phơi quần áo của những hộ gia đình ở gần đó làm ngáng đường nên không thấy rõ lối đi.

Khương Biệt vén qua một bộ quần áo rồi quay đầu ra dấu bảo Thanh Hà đi theo.

Thanh Hà nhắc ống quần bước theo phía sau anh.

Xuyên qua giữa lớp lớp quần áo, tiếng gió chung quanh dường như cũng tĩnh lặng hơn.

Đột nhiên Khương Biệt bắt ngờ xoay người lại và bịt chặt miệng cô. Hai mắt Thanh Hà mở to hết cỡ, lại thấy anh để một ngón tay lên môi khẽ lắc đầu với cô.

“Đoàng...” Tiếng súng nặng nề vang lên bên tai.

Viên đạn xé tan không khí bắn xuyên qua thân một cây trúc bên cạnh. Góc giá áo bông chốc ầm ầm sụp đổ kéo theo đồng quần áo lộn xộn. Có hai chiếc phũ lên đầu khiến hô hấp của Thanh Hà cũng ngừng trệ trong giây lát.

Cô không dám lên tiếng, nỗi sợ hãi như sâu bọ đang bò quanh trái tim cô.

Khương Biệt ôm chặt lấy cô lần một vòng, sắc mặt nặng nề nhanh chóng rút khẩu súng vắt sau lưng ra rồi kề tai cô nói nhỏ mấy câu.

Thanh Hà cắn chặt răng không đáp lời anh.

Tiếng súng lại vang lên đùng đoàng ở bên tai. Sau đó mọi thứ chung quanh đều trở lại sự yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bảo vệ

Edit: Tieukhang

Qua thêm một lúc, tiếng bước chân từ trong hẻm nhỏ càng rõ ràng hơn, lắng nghe kỹ thì là tiếng chân của hai người.

Đến gần chút mới thấy đúng là hai người đàn ông, một cao một thấp trên đầu trùm khăn, trong tay còn cầm khẩu bắn tia Barrett M107A1. Người cao đi đằng trước nhắc chân đá văng cái giá áo ngả chống chơ trên mặt đất, thao tác cực kỳ nhanh gọn, người thấp lùn nhỏ con thì lung sục tìm kiếm trong đồng quần áo.

Giá áo bị đá sang một bên, quần áo cũng bị bới lên vương vãi tứ tung, nhưng trên mặt đất hoàn toàn trống trơn, không hề có một người nào.

“Không thể nào, người đâu? Mẹ bà nó!” Gã lùn tức giận đá mạnh lên vách tường.

Gã cao lạnh lùng nhìn hấn, “Quay về rồi hãy nói, mặc kệ thế nào, nhất định phải giết con nhỏ đó! Nếu không, không chỉ ba người chúng ta rước rắc rối mà anh em bên kia cũng sẽ bị liên lụy.”

“Nghiêm trọng thế sao?”

“Nói thừa quá!”

Sau đó, tiếng bước chân của hai người từ từ đi xa rồi bóng lưng cũng biến mất ở cuối hẻm nhỏ.

Trên cao không trung giữa lòng đường nhỏ hẹp, Khương Biệt cồng Thanh Hà trên lưng, hai tay hai chân chống ở hai mặt vách tường, mồ hôi trên trán tuôn ra như suối. Đợi thêm một lúc, sau khi xác định hai người kia thật sự đã đi xa, anh mới cồng theo cô nhảy xuống.

“Vết thương của anh sao rồi, có nặng lắm không?” Thanh Hà lo lắng xem xét cánh tay trái của anh.

Đến gần mới thấy nơi bả vai có lũng một lỗ, máu tươi tuôn ra ồ ạt nhuộm đỏ luôn áo sơ mi trắng ở bên trong. Khi nãy vì quá sợ nên cô không để ý, giờ mới phát hiện trên cánh tay anh ta trúng hai phát súng. Lại còn dùng sức chống đỡ trên vách tường nên máu càng chảy nhiều hơn.

Thanh Hà xé một ống quần để băng bó tạm cầm máu trước, “Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta hãy mau rời đi thôi.”

Khương Biệt cũng nghĩ như vậy.

Phòng khám nhỏ hay tư nhân sẽ không dám nhận mấy vụ thế này, cũng không có thiết bị tốt, mà đến bệnh viện thì sự việc nhất định sẽ trở nên phức tạp, rắc rối hơn. Những lời nói của hai người hồi nãy anh đều nghe được hết, rõ ràng là họ nhắm vào cô, lo ngại Thanh Hà khó xử nên Khương Biệt nói, “Về nhà tôi đi, ở đó có dụng cụ y khoa. Nhưng bác sĩ thì...”

“Anh tin tôi không?”

Khương Biệt không hiểu nhìn cô...

Thanh Hà khẽ mỉm cười, quả quyết nói, “Tôi làm được!”

Khi quay về căn biệt thự thì Thẩm Hoài đã về. Thanh Hà dìu anh vào phòng, lấy hộp cứu thương theo sự chỉ dẫn của anh, sau đó giúp anh lấy viên đạn ra. Lần trước, lúc lấy đạn cho tên cướp kia cô đã nói dối, thật ra hồi đó cô có học qua môn y khoa, tuy lâu rồi không thực hành nhưng về mặt kiến thức thì vẫn am hiểu. Hoàn cảnh hiện tại không lo lắng hay run sợ như lần trước nên chỉ trong thời gian ngắn cô đã thành công lấy viên đạn ra.

Cẩn thận giúp anh xử lý kỹ vết thương xong, Thanh Hà dặn dò, “Mấy ngày tới không nên đụng nước.”

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, là anh đã cứu tôi mà.” Thanh Hà khẽ cười nói.

Lần đầu tiên gặp mặt anh cho cô ấn tượng rất lạnh nhạt, thoát nhìn là một sĩ quan vô cùng nghiêm khắc. Giờ mới hiểu ngược lại anh ta rất thân thiện, ít nhất không tạo cho người khác có cảm giác vượt trội về khoảng cách.

“Mạo phạm hỏi một chút, tại sao mấy người đó muốn giết cô vậy?” Khương Biệt suy nghĩ một hồi mới hỏi vấn đề này vì lo cho sự an nguy của cô.

“Hai gã đàn ông ấy là hai tên cướp đã trốn thoát cách đây mấy hôm.” Thanh Hà nhớ rõ họ là nhờ đặc điểm thân thể lẫn giọng nói của bọn họ.

Rốt cuộc tại sao bọn họ phải bắt chấp mạo hiểm như vậy để giết cô kia chứ...

“Tôi cũng không biết vì sao họ lại muốn giết tôi nữa.” Thanh Hà nói.

Khương Biệt suy nghĩ rồi từ tốn phân tích với cô, “Điều này chứng tỏ ở cô có gì đó mà bọn chúng kiêng kỵ. Rất có thể là vì cô đã biết thân phận của mấy người đó, nắm giữ bằng chứng uy hiếp đến bọn chúng.”

“Nhưng tôi nào có quen biết họ, hơn nữa hôm đó họ còn mang khăn trùm đầu, tôi vốn không hề thấy rõ bộ dáng của họ.”

Khương Biệt nói, “Cô nhớ kỹ lại lần nữa xem hôm đó có phát hiện chuyện gì đặc biệt hay không?”

Thanh Hà nhún mày cố gắng suy nghĩ nhưng nghĩ mãi trong đầu vẫn rối tung rối mù lên, cô đưa tay gõ gõ đầu. Khương Biệt vội ngăn cô lại, “Được rồi được rồi, từ từ rồi nghĩ vì trong một lúc cũng không thể bắt được bọn chúng. Có điều cô không thể về lại chỗ đó nữa, quá nguy hiểm. Nếu như cô không ngại thì cứ ở tạm chỗ của tôi đi.”

“Vậy... có phiền anh không?” Cô cúi đầu ngượng ngừng đan hai tay vào nhau.

Khương Biệt nói, “Không sao, cô là nhân chứng quan trọng, tôi cũng có trách nhiệm bảo vệ cô. Nhưng trong thời gian này tôi còn phải đến đồn cảnh sát nên cô hãy tự chăm sóc cho mình. Mấy hôm nữa tôi sẽ nhờ người theo bảo vệ cô, còn hiện tại tốt nhất cô vẫn nên hạn chế ra ngoài để tránh xảy ra chuyện.”

Thanh Hà suy nghĩ một lúc cuối cùng đồng ý.

“Cô ngồi tạm ở đây một chút, tối nay tôi bảo chị Lý dọn dẹp phòng giúp cô.” Khương Biệt vỗ vỗ vai cô rồi xoay người đi ra ngoài, còn giúp cô đóng cửa lại.

Thanh Hà dựa vào đầu giường thờ người ngóng nhìn bầu trời đã sẫm tối phía bên ngoài.

Lúc này điện thoại bỗng vang lên. Thanh Hà cảm lên thấy dấy số mà cô không muốn nghe chút nào. Nhưng điện thoại vẫn buồm bình không ngừng đổ chuông thật lâu, Thanh Hà đành phải bắt máy, “A lô...”

“Sao lâu vậy mới nghe máy?” Đầu dây bên kia là một giọng nữ nghiêm khắc lớn tuổi.

Thanh Hà ngập ngừng nói, “Cô...”

“Chùng nào con về? Con có biết con ở bên ngoài lâu như vậy cô rất lo lắng cho con hay không hả? Bên ngoài rất nguy hiểm con có biết không...” Giọng bà Tống Lệ Hà rất nghiêm túc.

“Cô ơi, con không còn nhỏ nữa, con có suy nghĩ và lối sống riêng của mình, con chỉ muốn làm những việc mà con yêu thích. Từ khi còn nhỏ, cô bắt con học đàn, học vẽ, học đủ thứ các cái, con đều nghe theo cô. Rồi bây giờ đến chuyện lớn cả đời của con, cô cũng muốn quản luyến hay sao? Con và người đó chưa gặp mặt bao giờ, cô bảo con với người ta làm sao mà sống chung đây?”

“Gia cảnh đối phương rất tốt, nhân phẩm cũng đáng hoàng và còn rất có năng lực nữa. Nếu không phải cha mẹ nó là bạn thân thời còn trẻ của cô, con nghĩ chuyện tốt như vậy tới lượt con hay sao?”

“Chuyện tốt gì chứ? Con không muốn!”

“Con không muốn cũng phải muốn!” Giọng nói của Tổng Lê Hà bỗng trở nên sắc bén đanh thép.

Thanh Hà cố dằn con giận, một lúc lâu mới bình tĩnh nói, “Cô à, nhà chúng ta sa cơ thất thế lâu rồi, đã không còn là nhà họ Tống năm nào nữa, cô hãy chấp nhận sự thật được không? Con gả vào nhà giàu thì sao? Không môn đăng hộ đối, sau này bị người ta khinh rẻ cũng sẽ không có hạnh phúc. Cô nghĩ rằng như thế sẽ hãnh diện lắm sao? Người ta chỉ sẽ cười nhạo gia đình chúng ta mà thôi.”

“Đủ rồi! Con im miệng đi!” Tổng Lê Hà quát, “Nói tóm lại con có về hay không?”

Thanh Hà không thể chịu nổi nữa ngắt luôn điện thoại.

Sau một lát điện thoại lại tiếp tục vang lên...

Cô tiếp tục tắt ngang không nghe, thế nhưng điện thoại vẫn kiên nhẫn réo gọi liên hồi. Thanh Hà thật sự chịu không nổi nữa cầm điện thoại vứt luôn xuống đất rồi ôm đầu co ro vào góc giường.

Nước mắt chảy tràn qua từng kẽ ngón tay, cô cố gắng để không phát ra tiếng khóc nức nức.

Có tiếng bước chân từ cuối hành lang truyền đến, Thanh Hà chùi lia chùi lia nước mắt, lúc này Khương Biệt cũng đứng lúc đi vào. Thấy dáng vẻ đó của cô anh liền quay đầu sang hướng khác, “Xin lỗi... tôi nghe thấy tiếng động, nghĩ chắc cô gặp chuyện gì nên...”

Nếu đã bị thấy rồi thì cũng không cần che giấu nữa. Thanh Hà bỏ tay xuống, cười buồn nói, “Người xin lỗi là tôi mới phải, để anh nhìn thấy cảnh tôi nhếch nhác thế này.”

Khương Biệt đi đến bên giường tắt đi ngọn đèn.

Bóng đêm bên ngoài đã dần sâu, chỉ còn bóng trắng lơ thơ xuyên qua tấm màn chiếu rơi vào tạo thành những vệt sáng lơ mơ trên sàn nhà đỏ sậm.

Bầu không khí yên tĩnh và ảm đạm như thế cũng phần nào giúp cho Thanh Hà vơi đi sự xấu hổ khi bí mật riêng tư bị người khác bắt gặp. Tuy ngoài mặt cô tỏ ra không quan tâm nhưng sự thật, lòng cô thấy rất khó chịu, tựa như không muốn ai nhìn thấy vết sẹo thâm kín của mình vậy. Nếu đã bị thấy rồi, ngoài việc làm bộ không quan tâm ra thì còn có thể làm gì?

Bóng đêm yên tĩnh khiến cho mọi thứ chung quanh trở nên vô cùng dễ chịu, cảm giác an toàn cũng sẽ tăng lên không ít. Nhờ vậy mà dù cho mặt đối mặt hay ở ngay bên cạnh đi nữa cũng không nhìn thấy vẻ mặt của người đối diện, cũng không cần phải lo ngại nhiều.

Chịu đựng bấy lâu, đến hôm nay Thanh Hà mới tìm được một nơi có thể trút ra hết những uất ức trong lòng.

“Cô tôi giục tôi về, bắt tôi phải lấy một người mà tôi không hề biết mặt. Anh nói xem, tôi nên làm gì bây giờ?”

Khương Biệt sững sốt một lúc rồi nói, “Cảnh ngộ của chúng ta... thật là giống nhau...”

Thanh Hà vô cùng kinh ngạc, không nhận được quay đầu lại nhìn.

Giữa bóng trắng mờ tối, dù đang ở trong bóng tối thế nhưng nét mặt anh ta vẫn rất nhu hòa cùng mang theo vẻ bất lực không thể nào nói ra, còn duỗi tay gãi gãi dưới quai hàm.

Thanh Hà cười, từ lúc gặp nhau tới bây giờ cô mới thấy điệu bộ khôi hài này của anh.

Trong mơ hồ khoảng cách giữa hai người như được kéo gần lại, Thanh Hà có cảm giác tựa như cả hai hiểu được nhau mà không cần phải nói gì.

“Đừng nghĩ nhiều, nếu thật sự không muốn thì cứ qua loa cho có để qua chuyện, đừng nên cãi lại với họ vì dù sao họ cũng là bậc trưởng bối. Từ từ rồi họ sẽ hiểu và thông cảm cho cô thôi.” Khương Biệt ngập ngừng một thoáng rồi khoác tay lên vai cô khẽ bóp nhẹ như muốn an ủi và san sẻ cùng cô.

Nhờ đó mà con giận trong lòng Thanh Hà cũng nguôi ngoai được phần nào, cô cười nói với anh, “Cảm ơn anh.”

“Cũng trễ rồi, coi ngủ sớm đi, ngủ một giấc rồi mọi chuyện đều sẽ qua.” Anh tựa như một người anh trai tốt vuốt tóc cô, còn trái chần mềm giúp cô xong xuôi hết mới xoay người đi ra khỏi phòng.

Đêm nay, cuối cùng Thanh Hà cũng có một giấc ngủ ngon và mộng đẹp.

Hôm sau, trời vừa sáng thì cô cũng dậy luôn.

Tại phòng ăn, chị Lý chuẩn bị xong đâu đó bữa ăn sáng và đã đi chợ. Khương Biệt nhìn thấy cô khẽ mỉm cười, đưa bát cháo qua cho cô hỏi, “Ăn món gì?”

“Ăn cháo đi cho thanh đạm.”

“Nhưng cũng nên ăn kèm thêm món khác chứ cháo không thì sao đủ no.” Khương Biệt đi vào nhà bếp, lúc đi trở ra trên người có thêm tấm tạp dề và

cầm cái sạn nhỏ hỏi cô, “Cô thích ăn trứng ốp lết không?”

Thanh Hà hoàn toàn không kịp thích ứng.

Lúc anh ta không mặc quân trang, thật ra... mái tóc bông bênh đen bóng, gương mặt tuấn tú cùng với nụ cười nhạt nhòa trên môi trông anh như một ông anh hàng xóm hiền lành thân thiết.

Thanh Hà nhoen môi cười, gật đầu thật mạnh, “Thích!”

Khương Biệt cười rồi đi trở vào nhà bếp.

Thanh Hà ngồi một mình ở bàn ăn không có gì làm, thấy buồn nên cô duỗi chân ra khỏi đôi dép lê hoạt động đùa nghịch mấy ngón chân.

Đột nhiên chuông cửa vang lên, Khương Biệt coi tạp dề từ nhà bếp đi ra đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng đó.

Bàn chân trần trắng muốt không chút tỳ vết nào của cô đang đùa nghịch với nhau, móng chân cũng vô cùng xinh xắn dễ thương.

Anh nhìn sững sốt một lúc, mặt Thanh Hà cũng phụt đỏ lên, tay chân luống cuống mang dép vào lại rồi bước nhanh đi ra cửa. Khóe môi Khương Biệt mang theo ý cười rất khó phát hiện cùng đi theo cô ra ngoài.

Cửa mở.

Một thiếu niên dáng người cao ráo đứng dựa nghiêng vào vách tường ngay cửa ra vào, cậu ta mặc chiếc áo lông cừu cao cổ, quàng khăn cổ sọc ca rô xám trắng ôm sát chiếc cằm nam tính, đầu đội chiếc nón vải đi nắng rộng vành màu xám nhạt che hết nửa gương mặt. Rõ ràng cách ăn mặc rất kỳ quái nhưng không hiểu sao nhìn tổng thể lại thấy vẻ hài hòa bất mắt thật khó mà diễn tả.

Cậu ta gỡ chiếc nón rộng vành xuống, gương mặt bị che khuất bỗng chói sáng bừng rạng rỡ.

“Đã lâu không gặp.” Cậu ta tiến lên một bước giang hai cánh tay, cười ôm chầm lấy Khương Biệt.

“Nhất Ngạn, đã lâu không gặp.” Khương Biệt cũng ôm lại cậu ta.

Thanh Hà chết đứng tại chỗ, như thể đang đứng giữa cái rét mùa đông còn bị dội thêm một chậu nước lạnh khiến cô buốt lạnh thấu tận tim can. Môi cô cũng bắt đầu run lên như báo hiệu một loại sợ hãi tột độ từ đáy lòng. Nhất Ngạn gác đầu lên vai Khương Biệt mắt mang theo ý cười nhìn cô với ẩn ý không nói rõ thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Không chế

Edit: TieuKhang

“Gia đình tôi và cậu ấy là chỗ thân quen nhiều năm nên đã biết Nhất Ngạn từ khi còn bé. Trước đây, lúc còn ở núi Bắc tôi rất thích tranh cao thấp kỹ thuật bắn súng với Nhất Ngạn, nhưng tài nghệ không bằng người nên lúc nào cũng thua một bậc.” Khương Biệt than thở nhưng về mặt ngược lại rất tự nhiên nói: “Có cậu ấy bảo vệ cô, tôi rất yên tâm.”

Không!

Thanh Hà thật muốn bật thốt to lên như thế nhưng không tài nào thốt nổi nên lời, mồ hôi lạnh tuôn ra sau lưng cô ướt đầm như tắm.

“Cô giáo thấy không thoải mái hả?” Nhất Ngạn nói rồi bước vào trong rót một ly nước chanh, sau đó ung dung bước trở lại đưa ly nước đến tận trước mặt cô: “Uống chút nhé!”

“Không... không cần, tôi... tôi không khát.”

“Mặt cô sao thế?” Khương Biệt cũng tỏ ra ngạc nhiên nói: “Thanh Hà là cô giáo của Nhất Ngạn à?”

“Đúng thế.” Nhất Ngạn ngồi xuống cạnh cô nói: “Cô giáo đối với tôi rất tốt, tuyệt đối không hề vì tôi là học sinh mới mà kỳ thị đối xử.”

“Vậy tôi cũng yên tâm rồi.” Nói xong, anh đứng dậy xem đồng hồ trên tay: “Cũng không còn sớm nữa, tôi phải đến đồn cảnh sát rồi.”

Thanh Hà mấp máy môi định nói gì đó nhưng khóe mắt lại liếc thấy nụ cười bí hiểm của Nhất Ngạn, bao lời đã dâng lên cổ cũng phải đành nuốt xuống.

Cô chà xát hai bàn tay đã ướt nhẹp mồ hôi.

“Thanh Hà, cô sao vậy?”

“À không... không có gì.” Thanh Hà gượng gạo cười.

Khương Biệt chỉ nghĩ có thể cô đang không khỏe trong người nên sau khi an ủi vài câu thì anh cũng rời đi.

Không gian bỗng chốc yên tĩnh...

Căn phòng khách yên tĩnh đến không có một chút tạp âm gì.

Thanh Hà ngồi cứng đờ một chỗ như người máy, cũng không dám nhúc nhích cử động. Hai người ngồi sát cạnh nhau, vai cô còn rất gần cánh tay cậu ta, nhiệt độ tương chừng như muốn bỏng người. Cô thật rất muốn tránh xa cậu ta ra ngay lập tức nhưng cơ thể cứ như bị đóng đinh cứng ngắc, muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được.

Một cánh tay vòng qua cổ rồi khoác lên vai cô. Hành động của cậu nhẹ nhàng, êm ái bao nhiêu thì lòng Thanh Hà càng sợ hãi bấy nhiêu: “Cậu... cậu muốn gì?”

“Vậy thì phải hỏi cô mới được.”

“Hỏi tôi làm gì?”

Nhất Ngan nghiêm mặt nói: “Nếu như không phải lúc vừa mới vào nhà cô đã quyến rũ em thì với định lực của mình, em sẽ không thể nào mất kiểm chế nhanh như vậy được.” Cậu thờ dài nói rồi dùng đầu một ngón tay nâng cằm cô lên. Thanh Hà bị ép phải ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt sâu thẳm của cậu ta.

“Cậu... cậu không thể làm vậy với tôi, tôi là cô giáo của cậu.”

Cái cơ buồn cười như thế đến cả Thanh Hà cũng thấy mình quá mức hoang đường. Thiếu niên trước mắt này là ma quỷ không sợ trời không sợ đất, cô vốn không thể nào trị nổi cậu ta. Lẽ nào cô chỉ có thể bị động chịu đựng mãi như vậy hay sao?

Nhất Ngan siết cánh tay ôm chặt cô vào lòng, sau đó cụng đầu mình vào đầu cô rồi hôn lên trán cô hỏi: “Cô giáo có nhớ em không?”

Thanh Hà bị trói buộc run lên bần bật, một chữ cũng không thốt nổi nên lời.

Sao Khương Biệt có thể là bạn thân của cậu ta chứ? Thanh Hà thật không dám tin. Có lẽ anh ta đã bị lừa rồi cũng nên!

Nhất Ngan thấy ánh mắt đỏ của cô biết ngay cô đang nghĩ gì, ngả ngón kéo cằm cô sát vào mặt mình. Mỗi kẻ mỗi chỉ cách nhau trong gang tấc, gần tới mức Thanh Hà còn cảm nhận được hơi nóng phả ra từ giữa răng và môi có thể nướng chín hai gò má cô của cậu ta: “Buông ra.”

Cô cố tỏ ra mạnh mẽ, kiên cường nhưng giọng điệu thì chẳng có chút sức uy hiếp nào.

“Bảo em buông ra à?” Mặt Nhất Ngan lạnh đi: “Trên đời này, chưa có một ai dám mở miệng nói kiểu đó với em đâu. Thứ em muốn có thì nhất định sẽ lấy cho bằng được. Muốn em buông tay sao, cô đừng nằm mơ!”

“Tôi không phải là vật phẩm của cậu, cậu dựa vào đâu mà ngang ngược vô lý như vậy?”

“Dựa vào đâu à?” Cậu đột nhiên bật cười khê, còn nhướn mày với điệu bộ đậm chất lưu manh: “Dựa vào việc em đã nhìn trúng cô rồi.”

“Cậu...”

Nhất Ngan từ từ dí sát lại gần rồi nhào người qua quỳ vào giữa hai chân cô. Thanh Hà bị lấn một hồi co rúc sát vào tận trong góc ghế sofa, hai chân cô và hai chân cậu gác chồng lên nhau nên không nhúc nhích được. Cô bấu chặt vào da ghế sofa ở phía sau, trợn mắt to nhìn cậu.

“Sao cô lại sợ em dữ vậy? Em nào có đáng sợ như thế đâu nè?” Cậu cười hi hi lướt ngón tay thon mảnh từ mi tâm trượt dần xuống hai má rồi tiếp tục di chuyển xuống...

Thanh Hà chỉ cảm thấy bàn tay đó thoát nhìn như một tác phẩm nghệ thuật nhưng nó cũng vô cùng lạnh lẽo khiếp người, lạnh tới nỗi làm cho lỗ chân lông toàn thân cô đều co thắt lại.

Cậu áp mặt mình sát vào má cô, Thanh Hà ngoảnh mặt tránh sang hướng khác nhưng đầu gối đã bị cậu đè lại nên không thể động đậy, chỉ đành phải ngửa đầu ra ghế sofa phía sau.

Nụ hôn phớt của Nhất Ngan dừng lại giữa cổ cô.

Đứt quãng, gián đoạn nhưng lại lưu luyến triền miên, không hẳn mãnh liệt nhưng mang đến cảm giác như một tiết tấu có vẫn có điệu hòa quyện quấn quýt nhau. Giây phút này Thanh Hà thấy mình như đang chơi vui xóc nảy giữa con sóng biển, hết đợt sóng này tới đợt sóng khác luân phiên không dứt, hô hấp

cũng đang dần dần dập khiến mặt cô đỏ hồng như hoa đào. Trên môi cậu ta như có luồng điện, dịu dàng nhưng tê dại từ từ len lỏi vào trong cơ thể cô.

Cô rất muốn chạy trốn loại cảm giác này nhưng tay chân không thể nào nhấc nổi.

Bàn tay lạnh lẽo của cậu chạm đến ngực áo lót rồi mặc sức vuốt ve bầu ngực no tròn của cô, thưởng thức chơi đùa ra đủ loại hình dạng. Cô chỉ mặc mỗi chiếc áo sọc chéo xanh trắng, tay áo lá sen, cúc áo cài ở ngực được làm bằng gỗ mộc. Nhất Ngạn thành thạo cởi cúc áo ra, bầu ngực mềm mại căng tròn vừa vịn đầy nắm tay lập tức được giải phóng.

Bầu ngực biến hóa theo mỗi động tác trong tay cậu, cuối cùng bị cậu bóp nhô lên, sau đó há miệng ngậm lấy nụ hoa bé nhỏ hồng hồng rồi dùng đầu lưỡi liếm láp.

Toàn thân Thanh Hà chấn động, nụ hoa kia cũng không chịu nổi mà đỏ bừng và sưng lên dựng đứng.

Nụ hoa kia càng trở nên săn cứng hơn bởi đầu lưỡi của cậu, Nhất Ngạn dùng răng nhay nhay, ngẩng đầu lên nhìn cô cười rất là vô si, còn liếm liếm môi hỏi: “Có cảm giác?”

Thanh Hà lắc đầu như trống bỏi, trong lòng có nỗi khổ mà không thể nói nên lời.

Cô chưa từng thấy loại người nào như vậy. Chẳng những muốn đòi hỏi tra tấn về thể xác mà còn muốn đá kích luôn cả về mặt tinh thần. Cô chưa khi nào thấy xấu hổ và bị động như lúc này, thế nhưng cũng chẳng có cách nào để phản kháng, lúc nào cũng bị cậu ta xò mũi dất đi.

Mất cô cay cay sau đó từ từ rung rung ướt nước.

“Hả... sao thế, khóc rồi à? Sao lại khóc, em có bắt nạt cô đâu?” Cậu thờ dãi nói khoác mà không biết ngượng, sau đó cúi đầu hôn lên khóe mi đầm lệ của cô nhưng như vậy chỉ càng khiến cô sợ hãi thêm mà thôi.

Thừa lúc cậu phân tâm, Thanh Hà liền đẩy cậu ra trượt xuống ghế sofa. Cô che lại vạt áo, liên tục thụt lùi về sau đến tận sát góc tường ở phòng khách.

Tóc cũng rối tung, sợi dây buộc tóc không biết đã đứt từ lúc nào khiến mái tóc đen nhánh mềm mại của cô quấn vào nhau giống như bị ngược đãi vậy. Cô ôm chặt cánh tay, chợt thấy bên cạnh chậu hoa trên kệ cao có để con dao gọt trái cây, đầu óc cô không suy nghĩ được gì nữa, chỉ biết cầm lấy con dao chìa về phía cậu ta: “Cậu đừng tới đây!”

Nhất Ngạn rất phối hợp giơ tay lên nhưng về mặt thì ung dung tình tang cứ như đang chơi trò chơi với cô vậy.

Trong tay đang cầm vũ khí nhưng Thanh Hà vẫn không có một chút cảm giác an toàn nào. Tay cô không ngừng run rẩy: “Cậu... mau lui về!”

“Trong phòng này chỉ có hai người chúng ta, em lùi đến đâu cũng như nhau thôi.”

“Lùi về!”

Nhất Ngạn cười gượng: “Được.”

Cậu ta lùi từng bước từng bước về phía sau như thể sau lưng có mắt, sau đó vòng qua một khúc quanh bước lên bậc thang. Căn phòng Thanh Hà đang đứng nằm ở cuối hành lang, hành lang rất hẹp chỉ đủ cho một người di chuyển. Nhất Ngạn bị dồn về cuối hành lang, hai bên trái phải đều có phòng.

Cậu ta ngẩng đầu lên liếc về phía bên phải: “Hình như Khương Biệt đã chuẩn bị cho em căn phòng này.”

“Cậu đi vào đi!” Thanh Hà quơ con dao trong tay ra lệnh.

Nhất Ngạn không tức giận mà chỉ cười cười: “Cô làm như vậy rất dễ khiến mình bị thương, cô bỏ dao xuống trước đã.”

“Đi vào!”

Nhất Ngạn bắt lực đành phải thoái lui đến cánh cửa bên phải, tay phải đặt lên chốt cửa.

Thanh Hà dựa lưng vào tường bước từ từ đi đến cánh cửa bên trái, dùng một tay xoay nắm cửa. Khoảnh khắc cửa mở thì trước mắt cô cũng vụt qua một thứ mà cô không nhìn rõ, ngay sau đó con dao trong tay cũng liền biến mất, sau lưng bị hai cánh tay ôm chặt rồi kéo vào bên trong.

Mũi dao lạnh lẽo kề sát vào cổ cô.

Nhất Ngạn vuốt ve cán dao nói nhưng không thèm quay đầu lại. Cậu nhắc nhẹ mũi chân lên, cánh cửa phía sau lập tức khép lại.

“Đừng...” Cảm giác bị mũi dao lạnh lẽo kề sát cổ họng thật sự không dễ chịu chút nào, Thanh Hà ngược cổ nói.

“Đừng? Cô nghĩ em muốn làm gì?” Nhất Ngạn hơi mỉm cười, tung con dao lên sau đó bắt lấy.

Thanh Hà sợ tới chết khiếp, nhắm tịt mắt lại... con dao không rơi xuống người cô, chỉ có sức gió từ con dao tạo ra thì trượt qua cổ cô còn lưỡi dao thì cắt vạt áo phía trước người cô.

Thanh Hà đứng im không dám cử động.

Lưỡi dao lạnh lẽo ma sát trước ngực cô tựa như đầu lưỡi nhóp nhóp của loài rắn độc đang tùy ý liếm láp da thịt cô. Cậu ta cảm thấy rất hứng thú, thỏa thích ung dung cắt từng miếng vải trên người cô. Tất cả những thứ che chắn cho cô dần dần biến mất trước mặt cậu ta.

Khi từng miếng vải bị cắt xuống, Thanh Hà cũng lập tức cảm thấy mỗi lúc mỗi lạnh hơn, bao nhiêu tôn nghiêm cũng đều mất sạch, thay vào đó là sự nhục nhã ê chề.

Quần áo từ từ bị cởi sạch sẽ hết trước mặt cậu thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình... Loại cảm giác này, loại sỉ nhục này quả thật không thể diễn tả bằng lời.

Cậu ta không thích lột sạch một lúc mà làm từ từ giống như muốn từ từ tra tấn thần kinh của cô.

Cậu ta hưởng thụ niềm vui trong quá trình này, thường thức từng chút khổ sở, sự bối rối và giằng xé trên gương mặt cô. Khóe môi càng lúc càng cong lên, nụ cười càng lúc càng sâu xa nghiền ngẫm.

Cuối cùng nửa người trên của cô hoàn toàn lộ ra trước mặt cậu ta. Nửa người dưới là một chiếc váy dài tới eo màu trắng tinh để lộ ra cái rốn. Vòng eo vừa khít với váy không dư miếng thịt thừa nào, đường cong cũng tuyệt đẹp không nói thành lời.

Thanh Hà chỉ có thể dùng hai tay che ngực, đầu cúi thấp, bờ môi tím tái.

“Ngẩng đầu lên.” Nhất Ngạn cười nói rồi dùng mũi dao nâng cằm cô lên. Tay trái Thanh Hà che ở trước ngực, tay phải đặt lên tay trái với dáng vẻ phòng bị, nhưng nhìn từ góc độ của cậu thì nửa kín nửa hở như vậy càng rất quyến rũ, càng có sức hấp dẫn, chưa kể đến hai cánh tay mềm mại như ăn như hiện.

“Có cơ thể xinh đẹp thế này hẳn là cô nên cảm thấy tự hào mới đúng, sao phải che che giấu giấu?” Nhất Ngạn nói: “Em đã gặp qua rất nhiều người đẹp, toàn là mỹ nữ tranh giành nhau cởi đồ trước mặt đàn ông thôi.”

“Đồ không biết xấu hổ!”

“Mắng tới mắng lui cũng chỉ có mấy câu này, em nghe đến chán rồi.” Cậu ta dùng tay móc móc lỗ tai, than thở lắc đầu.

Thanh Hà vừa tức vừa thẹn nhưng nói không lại cậu ta nên lồng ngực dâng trào cảm giác uất nghẹn không thể trào ra, cũng không thể ép xuống làm cho cô cực kỳ khó chịu.

Nhất Ngạn nhìn cô chằm chằm, sau đó phả hơi vào mặt cô hỏi: “Cô có muốn biết em định làm gì không?”

Thanh Hà mở to hai mắt nhìn cậu ta.

Đột nhiên cả người cô bị cậu ta nhấc bổng khiêng lên vai sau đó đi tới giường. Thanh Hà liều mạng hét toáng lên, dùng cả tay lẫn chân đánh đá cậu ta nhưng vẫn bị cậu ta ném xuống chiếc giường mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tiểu nhân

Edit: Mèo Mồm Mồm

Thanh Hà giãy giụa muốn chống người ngồi dậy nhưng đã bị cậu ta kiềm hai tay cố định ra sau lưng. Nhất Ngạn ghì mạnh tóc cô kéo đến giữa giường, cười ở bên tai cô nói: “Sao cô sợ em dữ vậy hả? Em đâu có ăn thịt cô đâu nè.”

"Thả tôi ra, cậu là đồ bệnh thần kinh!" Thanh Hà muốn thoát khỏi cậu ta nhưng chỉ với chút sức lực của cô thì như muối bỏ biển.

Nhất Ngạn thoát nhìn ồm ồm, không phải loại người cường tráng nhưng sức lực phải khiến người khác kinh ngạc, cô hoàn toàn không thể chống lại cậu ta. Nửa người trên trần trụi của cô bị ép xuống chiếc giường mềm mại, phía trước ẩm ướt nhưng phía sau lạnh lẽo khiến cô như bị giầy vò giữa hai thứ băng và lửa. Tay cậu ta đặt ở sau lưng cô, dùng môi sờ sờ trên gương mặt cô, cảm giác man mát lạnh lạnh giống như đang thân mật với loài bò sát nào đó vậy.

Toàn thân Thanh Hà đều không thoải mái, giọng nói cũng không mấy sức lực: “Cậu... đừng, đừng như vậy... Coi như tôi không đúng, tôi nhận lỗi với cậu, cậu thả tôi ra trước được không?”

"Cuối cùng cũng học khôn ra rồi hả?" Nhất Ngạn nghĩ ngợi một lúc rồi cười nói: “Nhưng em không muốn buông ra, em muốn để lại chút dấu vết trên

người cô."

"Dấu vết?"

"Đúng vậy, để sau này khi cô trông thấy nó thì sẽ lập tức nhớ đến em, luôn nhớ đến người đã tạo ra dấu vết này trên người cô." Cậu ta kẹp con dao xoay tròn trong bàn tay sau đó khẽ sát cầm cô rồi từ từ trượt xuống vai cô.

Thanh Hà sợ tới mức ré lên: "Cậu là đồ biến thái, bệnh tâm thần! Cậu muốn làm gì vậy?"

"Suýt!" Một tiếng suýt rất nhỏ vang lên, mũi dao ngay sau đó cũng ghim vào da lưng cô, chậm rãi di chuyển lên phía trên bên trái như đang khắc một hình gì đó. Mỗi lần mũi dao nhấn xuống cậu ta đều thổi một hơi, giọng lạnh lạnh nói: "Cứ nhúc nhích đi, đến lúc khắc xong thì đừng trách em làm khó coi."

Quả nhiên Thanh Hà không động đậy nữa, cố gắng chịu đựng loại đau đớn không hề gián đoạn này. Cô chờ cậu ta khắc xong mà tưởng chừng như chờ cả thế kỷ vậy. Trán Thanh Hà tuôn đầy mồ hôi lạnh, bờ môi thì tái nhợt. Nỗi đau đớn chỉ là một phần nhỏ, nhưng còn dấu ấn đang bị cậu ta khắc ở sau lưng kia... cứ như đang nhắc nhở cô rằng cô đã từng bị một thiếu niên lột quần áo, để lại một dấu vết si nhục.

"Được rồi." Nhất Ngạn cúi đầu thổi thổi vết thương, sau đó đưa tay mở ngăn kéo đầu giường, lục lọi bên trong lấy ra một chai nước thuốc rồi dùng bông chấm nó vào vết thương của cô.

Không lâu sau đó, một đóa hoa sen màu xanh trông rất sống động dần dần hiện lên trên vai trái của cô. Có điều do vừa mới khắc xong, màu đỏ của máu vẫn chưa tan hết nên không được hoàn hảo cho lắm.

Nhất Ngạn có chút tiếc nuối.

"Đẹp thì đẹp thật nhưng cần thêm chút thời gian nữa."

"Vui lắm sao?" Giọng nói nghẹn ngào của Thanh Hà truyền đến, gò má dán ở trên chăn, nước mắt như sương mù che kín hai mắt cô.

Nhất Ngạn hơi sững sốt, lực đang không chế tay cô cũng giảm bớt một chút. Sau khi được cậu ta buông ra, Thanh Hà vẫn nằm im không tránh ra, cô túm lấy góc chăn, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cậu ta: "Tôi và cậu có thù oán gì mà cậu lại đối xử với tôi như vậy?"

Cô thật sự nghiêm túc, còn bày ra vẻ mặt thâm thù huyết hận khiến Nhất Ngạn rất buồn cười. Nhất Ngạn cười hi hi: "Em thích cô mà, phụ nữ như cô, có người đàn ông nào mà không thích cho được, cô không biết sao?"

"Ba hoa! Cậu là đồ quý hão sắc, biến thái, cậu cho rằng ai cũng như cậu sao?" Thanh Hà trở người ngồi dậy, kéo chăn che lại cơ thể.

"Quý hão sắc?" Nhất Ngạn cười khê, không hề cảm thấy xấu hổ, ngược lại cực kỳ đắc ý nói: "Phải, em chính là con quý hão sắc, một con quý hão sắc nguyên tem một trăm phần trăm. Em rất thích cô, thích sờ cô, còn muốn 'làm thịt' cô nữa, cô có thể làm gì em nào?"

"Cậu..." Thanh Hà nghẹn đến hai má đỏ bừng: "Cậu quả thật... cậu quả thật là..."

"Em thế nào, cô có lời gì muốn nói hả?" Cậu ta vẫn nhón nhờ gác chéo chân dựa vào đầu giường, cũng không quay đầu lại thưởng thức nét mặt của cô.

"Tên súc sinh này!"

"Súc sinh thì súc sinh, dù sao cũng không ít người nói em không giống người rồi. Trước khi chết, kẻ thù của em đều cố hết sức chửi bới em, nói em không phải người nhưng cuối cùng bọn họ vẫn chết ở trong tay em. Dù miệng có nói thế nào thì trong lòng vẫn sợ hãi em. Bạn của em thấy em thì lập tức bỏ chạy, bởi vì em đã đi tìm bọn họ thì nhất định phải kiếm được chút lợi lộc từ chỗ bọn họ. Không có lợi thì mắc gì em phải đi tìm bọn họ?"

Thanh Hà nghe xong sợ hãi: "Cậu... loại người như cậu quả thực là đạo đức bại hoại, táng tận lương tâm! Người như cậu sao có thể có bạn được?"

Nhất Ngạn nói: "Chủ nhân căn phòng cô đang ở bây giờ không phải là người như vậy sao, tuy rằng đã nhiều năm không gặp nhưng anh ta vẫn luôn tin tưởng em là đứa bé ngoan."

"Là do mắt anh ta bị mù! Chờ mấy ngày nữa, nhất định sẽ nhìn rõ được bộ mặt thật của cậu."

"Chuyện này chắc chắn không thể xảy ra. Anh ta nhìn thì khôn khéo nhưng trên thực tế rất ngu xuẩn, hơn nữa đối xử rất tốt với bạn bè. Nếu không thì sao có thể không nhận ra em là hạng người gì?"

"Anh ta là quân tử, cậu là tiểu nhân, sao có thể đánh đồng được?"

Thời gian như cô đọng lại trong giây lát.

Trên mặt Nhất Ngạn không có vẻ gì là tức giận, ngược lại mang theo chút ý tứ dò xét sâu xa, nói chậm rãi hết như đang nhả khói: "Cô thích anh ta?"

Thanh Hà không còn lời nào để nói.

Nụ cười trên môi Nhất Ngạn càng sâu thêm: "Thì ra cô thật sự thích anh ta."

Đúng là có chút hảo cảm...

Thanh Hà cắn răng nghĩ, dù sao cũng đã bị vạch trần cộng thêm sự bướng bỉnh và phản nghịch trong lòng nên cô nói lớn tiếng: “Đúng, tôi rất thích anh ấy, cậu đừng đến quấy rầy tôi nữa! Tôi sẽ không thích cậu.”

"Cô chắc chứ?" Nhất Ngan chậm rãi đến gần cô, trong ánh mắt đang híp lại có chút ánh sáng khác thường chuyển động.

Cậu ta trông rất đẹp trai, đôi mắt như mang nét cười rất kỳ lạ. Có lẽ chính điều này là nguyên nhân hấp dẫn rất nhiều nữ sinh vị thành niên. Nhưng Thanh Hà không thích cậu ta, càng không thích cảm giác kỳ quái mà cậu ta gây nên cho cô. Lời nói của cậu ta nửa thật nửa giả khiến người nghe không phân biệt được, giống như cái gì cũng chỉ là vui đùa chứ không có lúc nào nghiêm túc cả.

Hơn nữa, lúc nào con mắt cũng cao hơn đầu giống như người đang dạo chơi nhân gian... tạo cho người khác không có cảm giác an toàn.

Đối với cô mà nói, không phải cậu ta đang thể hiện sự yêu thích mà giống như đang kiểm ăn thì đúng hơn... kiểu như cậu ta chỉ đối bụng quơ quào mà thôi.

“Tôi xác định!” Tinh bướng bỉnh của Thanh Hà đã trỗi dậy, hai má phúng phính còn phồng lên. Vốn dĩ về mặt cô rất nghiêm túc nhưng Nhất Ngan lại thấy hết sức đáng yêu. Cậu giơ tay véo mặt cô: “Cô đang làm nũng với em sao? Cô gái như cô thật rất đáng yêu.”

Thanh Hà đánh vào tay cậu ta một phát... Đúng thật là không thể nói chuyện với nhau được!

Nhất Ngan cười nói: “Cô thích Khương Biệt nhưng anh ta không thích cô đâu, cho nên sớm muộn gì cô cũng là của em.”

"Cứ mơ đi." Thanh Hà hiếm khi cười lạnh một tiếng, khinh thường quay đầu nói: “Cho dù tôi phải chọn đại một người trên đường thì tôi cũng sẽ không bao giờ thích cậu!”

"Cuối cùng cô cũng sẽ yêu em. Trên đời này, nếu em không xứng với cô thì không còn một ai có tư cách này nữa."

"Nói khoác mà không biết ngượng! Lúc nói ra mấy lời như thế, cậu không thấy xấu hổ sao?"

Nhất Ngan nghiêng đầu cười rất u là đắc ý: “Nếu không cô thử nêu ví dụ đi, trong những người mà cô quen biết có người nào hơn em không? Cái gì em cũng biết, chỉ có cô không tin mà thôi, không có chuyện gì mà em không thể làm được.”

Thanh Hà thật sự không chịu được đáng về không ai bì nổi mình này của Nhất Ngan nữa, cô trừng mắt nhìn cậu ta. Đột nhiên, trong đầu lóe lên tia sáng, cô vỗ tay cười nói: “Cậu nói không có người nào giỏi hơn cậu, đúng không?”

Nhất Ngan cười nói: “Đây rõ ràng là sự thật mà.”

Thanh Hà cười nói: “Có người lợi hại hơn cậu ở ngay trước mắt cậu đấy.”

Nhất Ngan nói: “Không phải cô đang nói tới Khương Biệt đó chứ? Cái gì anh ta cũng thua em. Không đẹp trai như em, đạo pháp thua em, kỹ thuật bắn súng cũng thua em, về tranh...”

"Dù cậu có cố tình hạ thấp anh ấy và thổi phồng mình thế nào thì từ đầu đến cuối, trong lòng tôi cậu vẫn thua kém anh ấy. Ít nhất ở phương diện nhân phẩm thì anh ấy tốt hơn cậu gấp ngàn lần."

"Khương Biệt?" Nhất Ngan cười lạnh, nắm tay cô, kéo cô đến gần trước mặt mình: “Thật sao? Cô thật sự nghĩ như vậy sao?”

Thanh Hà rất sợ nhưng lại không muốn nhận thua, miễn cưỡng nói: “Đúng, tôi nghĩ vậy đấy. Cậu bị ỏi như vậy, dù tốt hơn gấp mười cũng vẫn thua anh ấy!”

Nhất Ngan cười lạnh nhưng giọng nói dần dần trở nên dịu dàng hơn: “Tốt nhất cô hãy nhớ kỹ những lời hôm nay cô đã nói.”

“Sao tôi có thể quên được.”

"Tốt nhất nên nhớ cho kỹ." Nhất Ngan sờ cằm cô, hơi thở nóng rực trong miệng phả lên mặt cô. Rõ ràng cậu ta cười nhưng đáy mắt không hề có ý cười: “Cô cho rằng Khương Biệt thật sự là bạn của em sao? Chẳng qua là gia đình có chút thân quen mà thôi, khi còn bé mọi người xung quanh đều sợ em nên em mới khiêm tốn một chút, tìm thằng nhóc đó làm bạn chơi cùng. Đáng thương cho thằng nhóc đó, rất đại dốt, mỗi lần gặp chuyện bất trắc, anh ta đều làm đệm lưng cho em, bị em lừa gạt mà vẫn không hay biết. Quả thật là rất ngu ngốc!”

"Dù anh ấy như thế nào đi nữa cũng vẫn tốt hơn cậu! Ích kỷ, tùy hứng, cao ngạo như cậu thì làm sao biết cái gì gọi là tình cảm!"

"Đúng vậy, em không hiểu và em cũng không muốn hiểu. Em chỉ làm theo quy tắc của mình, lúc tâm tình tốt thì tạm thời xem anh ta là bạn, lúc tâm trạng không vui sẽ cho anh ta đi chầu Diêm Vương bất cứ lúc nào. Chừng nào đến đó thì cô sẽ biết..."

“Tôi... tôi biết cái gì?”

"Chẳng lẽ cô không biết sao?"

"Làm sao tôi có thể đoán được những suy nghĩ ê tiện của cậu được!"

Nhất Ngạn phì cười một tiếng: “Em ê tiện, hạ lưu còn anh ta là anh hùng, là quân tử, tốt lắm, đúng không?”

"Đúng là như vậy."

Nhất Ngạn buông tiếng thở dài: “Nhưng em càng như vậy thì càng mạnh hơn anh ta. Chờ đến ngày nào đó, em chính chết anh ta mà vẫn khiến anh ta cảm kích em thì cô sẽ biết em lợi hại như thế nào."

"Không ngờ cậu còn nói ra được lời này! Đồ cận bã!"

"Cận bã?" Nhất Ngạn cười: “Đúng vậy, em chính là cận bã, em cũng đã sớm thừa nhận rồi. Em là đồ cận bã nên giờ đây em cũng đang định làm chút việc cận bã nè."

"Cậu.... cậu muốn làm gì?"

"Cô không biết hả? Có hỏi cũng không giải thích được." Cậu ta bước từng bước, từng bước tới gần cô.

Còn Thanh Hà thì lui từng bước, từng bước về phía sau, khi gần đến đầu bên kia giường thì cô dứt khoát nhảy xuống giường định chạy ra ngoài.

"Chạy đi đâu?" Nhất Ngạn chớp đúng ngay eo cô rồi nhấc bổng cô lên. Thanh Hà không ngừng đánh đấm Nhất Ngạn túi bụi, miệng cắn chân đá lưng tung nhưng cậu ta vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì.

"Nếu nói em là kẻ vô lại thì bây giờ cô chính là người phụ nữ chanh chua, đúng là trời sinh một đôi." Cậu ta cười hi hi rồi đột ngột quay người lại, ném cô xuống giường sau đó trườn đè lên người cô.

Thanh Hà giãy giụa cầu xin tha cho nhưng trên mặt cậu ta, ngoại trừ nụ cười tươi rói ra thì không lộ chút cảm xúc nào khác. Lên trời thì không có đường đi mà chui xuống đất thì không có cửa vào chính là cảm giác lúc này của Thanh Hà.

Lúc này cô không thể làm gì được. Sao cô lại trêu chọc phải tên ác ma này kia chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đi học

Edit: Mèo Mồm Mím

"Cô sao vậy, đánh đi, sao không đánh nữa?" Nhất Ngạn ngược đầu lên khỏi cổ Thanh Hà, làm ra vẻ rất ngạc nhiên nhìn cô rồi chặc chặc hai tiếng nói: “Không phải cô rất ghét em sao?"

Thanh Hà không lên tiếng vì không muốn để cho cậu ta càng thêm đắc chí.

Nhất Ngạn vẫn cười, ngón tay trượt trên gương mặt trắng nõn của cô: “Cô nghĩ làm vậy thì sẽ khiến em mất đi hứng thú sao? Nhưng cô có biết hay không, chỉ cần nhìn mặt cô thôi là em đã không thể nhịn được rồi... Cô nói thử xem em nên bắt đầu từ trên hay dưới sẽ tốt hơn đây?"

Dù cậu nói gì đi nữa Thanh Hà vẫn rất sợ hãi: “Cậu giết tôi đi..."

Nhất Ngạn "hả" một tiếng: “Giết cô? Sao em có thể giết cô được? Em thích cô đến vậy kia mà."

Giờ đây Thanh Hà chỉ cảm thấy rằng nếu được cậu ta thích thì chi bằng chết đi còn hơn. Cô vĩnh viễn không thể đoán được trong lòng cậu ta đang suy nghĩ gì, nửa thật nửa giả, trêu cợt đùa bỡn, sự tinh nghiêm trọng như vậy nhưng trong mắt cậu ta như thể chuyện chẳng đáng để nhắc tới. Ở cùng với cậu ta một giây thôi cũng giống như đang đi cáp treo mạo hiểm kích thích, kinh hồn táng đảm nhưng không thể làm gì được. Bị một người như vậy quán lấy mà còn là học sinh của cô, hơn nữa, ngày nào bây giờ cũng phải đối mặt với loại chuyện này khiến... cô hận không thể...

Trong phòng khách truyền đến tiếng mở cửa.

... Khương Biệt đã trở lại.

Hai mắt Thanh Hà lập tức phát sáng.

"Anh ta về khiến cô vui như vậy sao?" Nhất Ngan lạnh lùng nói.

Không biết tại sao, Thanh Hà không dám nhìn thẳng vào ánh mắt cậu ta.

Một bộ quần áo được ném tới chỗ cô: "Mặc vào đi."

Thanh Hà sững sờ, còn chưa phản ứng kịp thì Nhất Ngan đã cười nói: "Chẳng lẽ cô thật sự muốn anh ta thấy cô trong tình trạng lỏa... ả thế này sao?"

"Hạ lui!" Thanh Hà trốn vào trong chăn nhanh chóng mặc quần áo vào, sau đó đưa tay quạt nước mắt trên mặt.

Nhất Ngan ở bên cạnh thấy hình ảnh đó khóe môi hơi cong lên, hai tay vòng trước ngực nhưng không nói câu nào.

Tuy rằng cách một lớp mền nhưng Thanh Hà vẫn cảm thấy cứ như mình đang bị cường gian bằng mắt, cảm giác này rất khó chịu đồng thời cũng rất khó diễn tả bằng lời.

Hai người bốn mắt nhìn nhau nhưng không ai nói chuyện. Bầu không khí đang căng co thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa...

Nhất Ngan thu hồi tầm mắt nói: "Mời vào."

Khương Biệt đẩy cửa đi vào, nhìn thấy họ thì cười cười nói: "Đi khắp nơi mà vẫn không tìm được hai người, thì ra ở đây à."

Nhất Ngan cũng cười nói: "Cô giáo có chút không thoải mái nên em đưa cô ấy về phòng nghỉ ngơi một chút." Cậu ta quay đầu lại đưa lưng về phía Khương Biệt, kín đáo cười đùa với cô còn kéo dài âm cuối: "Cô giáo, đúng không?"

"Ừm." Môi Thanh Hà giật giật đáp lại bằng giọng cứng ngắt.

"Không thoải mái thật sao? Sắc mặt cô rất kỳ lạ." Khương Biệt hơi nghi ngờ hỏi lại.

Thanh Hà vội nói: "Không có gì, thật sự không có gì đâu." Cô cũng không hy vọng Khương Biệt biết sự việc vừa mới xảy ra. Nhưng những lời của Nhất Ngan vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô. Cậu ta là người dám nói dám làm, hoàn toàn không kiêng dè bất cứ điều gì cả. Mười phần thì có đến tám, chín phần sau này cậu ta sẽ thật sự hại Khương Biệt, cô phải nhắc nhở anh ta như thế nào đây? Lòng Thanh Hà rối như tơ vò.

Nhất Ngan cười nói: "Sức khỏe cô giáo không được tốt, một khi đã mệt rồi thì không còn chút sức lực nào cả."

"Mệt?" Khương Biệt hỏi lặp lại.

Thanh Hà hiểu điều đó hơn ai hết nên môi liền trắng bệch, không dám ngẩng đầu nhìn nét mặt Khương Biệt, còn Nhất Ngan thì mặt không đổi sắc, tìm không gặp nói ở bên tai cô: "Vừa rồi hỏi cô giáo nhiều bài quá nên cô giáo chưa kịp tiêu hóa hết."

Khương Biệt cười: "Ra là vậy."

Đề tài này cứ thế được bỏ qua, tảng đá lớn trong lòng Thanh Hà rơi xuống nhưng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhất Ngan ở bên cạnh thì làm như không có việc gì, trò chuyện với Khương Biệt về những chủ đề khác. Khương Biệt kể chuyện hôm nay đến bệnh viện với về mặt hơi có phần tức giận.

"Người ta là con gái từ vùng khác đến làm thuê mà cũng bị bọn chúng ra tay tàn độc như vậy."

Khương Biệt kể lại mọi chuyện cho hai người họ nghe nên tất cả sự chú ý của Thanh Hà đều chuyển sang chuyện này.

Trần Đình từ Tử Xuyên đến vùng này hồi đầu tháng, vốn muốn ở đây ổn định, làm thuê sống qua ngày. Chồng của bà bán thịt heo là Lạp Tam Luân thấy cô dễ thương xinh gái nên lừa cô lên xe, nói là cho cô quá giang một đoạn đường. Sau đó ông ta chở cô vào một con hẻm nhỏ vắng người, lấy chứng minh thư của cô sau đó ép cô về nhà mình để thực hiện hành vi đồi bại. Trần Đình không được học nhiều, không am hiểu pháp luật nên đành cam chịu vì muốn lấy lại chứng minh thư đang bị ông ta giữ, về sau bị bà vợ họ Khâu phát hiện, từ đó nảy sinh xung đột. Cô thừa dịp hỗn loạn trốn thoát, sau đó lại xảy ra chuyện ở chợ bán thức ăn.

Về mặt Thanh Hà có chút nặng nề.

Khương Biệt an ủi cô: "Đừng quá lo lắng. Gần đây ra ngoài phải cẩn thận, bọn xấu đang theo dõi cô đấy."

"Em nhất định sẽ chú ý đến an toàn của cô giáo, đi học, tan học, đi dạo phố... Một tác cũng không rời." Nhất Ngan nói.

Thanh Hà khó chịu ôm cánh tay, thấy da gà nổi lên lớp lớp. Cô gần như ngừng thở, trong lòng có khổ nhưng không nói thành lời. Khương Biệt nhìn thấy cả hai hòa hợp như vậy khẽ mỉm cười, nói: "Vậy tôi yên tâm rồi."

Nhất Ngan cười nhẹ, chớp chớp mắt với anh ta: "Anh cứ yên tâm."

Thanh Hà nghe mà thấy mình như đang ở trong hầm băng. Lúc đến trường, Nhất Ngan thật sự theo sát cô, một tác cũng không rời.

Xung quanh đây chỉ có một trường trung học duy nhất nằm cạnh sườn núi. Ngọn núi ở đây dốc đứng, trường học nằm ở vị trí sườn núi bằng phẳng nhô ra bên ngoài, hai bên trái phải đều là vách đá nhô lên. Đường đi chỉ có một con đường nhỏ khoảng chừng một mét được con người tạo ra, bao bọc chung quanh chân núi, cuối con đường này nối tiếp với đường lên núi.

Con đường nhỏ này rất hẹp, giống như lờ lững giữa lưng chừng núi, chung quanh chỉ có lan can bằng gỗ cao cỡ nửa người. Nếu lần đầu tiên đi qua con đường này, nhất định sẽ sợ tới mức hai chân bủn rủn, xụi lơ trên mặt đất. Trường học thì nằm trên nền đất bằng, hai bên rìa núi chỉ có một đường nhỏ xíu để đi.

Trước kia, mỗi lần đi qua con đường nhỏ này Thanh Hà rất sợ nên đi rất chậm, cũng không dám nhìn xuống phía dưới. Nhưng bây giờ thì khác, có Nhất Ngạn luôn đi theo phía sau nên bước chân cũng vô thức bước nhanh hơn, như thể chỉ muốn bỏ lại cậu ta càng xa càng tốt vậy.

"Cô giáo, cẩn thận đấy, nếu ngã xuống em không chắc sẽ kéo cô lên được đâu." Nhất Ngạn ở phía sau với theo nói đùa.

Thanh Hà làm như không nghe thấy nhưng trong lòng thì không ngừng chửi bới cậu ta. Nếu có thể nghĩ được cách thoát khỏi cậu ta thì tốt biết mấy.

Nhưng Nhất Ngạn hết như kẹo da trâu dính chặt lên người cô, cho dù cô trốn đằng nào cũng không thoát khỏi cậu ta được.

Vì trong lòng luôn thấp thỏm không yên nên Thanh Hà suýt trượt chân ngã xuống dưới vách núi, may là Nhất Ngạn kịp thời kéo cô lại còn tiện thể ôm luôn cô vào lòng. Hai người đứng song song nên con đường nhỏ không còn dư ra khe hở nào nữa. Mông Thanh Hà đặt trên lan can, nửa người lơ lửng trên không nên lòng cô vô cùng hốt hoảng, bất an.

"Xem cô này, làm gì đồ mờ mờ hồ hồ đầm đầm như tấm vậy, sợ đến thế cơ à." Cậu ta móc khăn ra dịu dàng giúp cô lau mồ hôi.

"Buông tôi ra đi, lỡ ai thấy thì phải làm sao đây?"

Nhất Ngạn nói: "Giờ còn chưa tới sáu giờ, trừ hai người chúng ta thì đâu có ai ngốc đến nỗi dậy sớm như vậy nữa?"

Rõ ràng đang chế giễu chuyện cô dậy sớm... thằng nhóc này có lẽ là chúa ngủ nướng!

Thanh Hà tức giận nhìn cậu ta.

Nhất Ngạn hoàn toàn không thèm để ý đến, nhân cơ hội véo mặt cô một cái: "Cô làm gì được em nào?"

Thanh Hà thật sự không thể làm gì được cậu ta cả.

Khó khăn lắm cậu ta mới đồng ý buông cô ra.

Sau khi bóng lưng của hai người đã đi xa thì có mấy nữ sinh đi từ đằng sau tới, một người trong đó tóc búi cao thất bím không tin dụi mắt mình: "Mình không nhìn lầm chứ, là cô Thanh Hà và..." Cô ta cẩn thận liếc nhìn sang cô gái da dẻ trắng trẻo, xinh đẹp, đáng người thương tha ở bên cạnh: "Tổ, cậu đừng quan tâm làm gì, có lẽ là mình nhìn lầm thôi..."

Về mặt của cô gái tên "Tổ" lạnh lẽo, cô ta cau mày, trầm tư nhìn con đường nhỏ phía trước bị sương mù bao phủ.

Lúc trước trường học là do một nhà giàu giấu tên quyên tặng, là công trình từ thiện. Mấy đời hiệu trưởng của ngôi trường này coi như đều có bản lĩnh, khổ luyện ở thâm sơn cùng cốc mới ra anh tài, hàng năm đều làm đơn xin cấp trên một khoản tiền lớn nên cơ sở, thiết bị của trường coi như không tệ.

Thanh Hà có tiết 3 và 4 vào buổi sáng, khi cô vừa bước vào lớp học thì cả đám học sinh đều ríu rít chào hỏi: "Chào cô giáo..."

Cô cười bảo mọi người ngồi xuống, sửa lại giáo án đã chuẩn bị một chút sau đó bắt đầu giảng bài.

Hôm nay cô mặc chiếc váy liền áo màu trắng, vạt váy may theo kiểu ba tầng, vừa vặn che khuất đầu gối. Cổ áo hình tròn, vừa thuần thực lại vừa lịch sự tao nhã, trên sống mũi là gọng kính hơi mảnh, vừa nhìn đã biết là người luôn làm tấm gương sáng cho người khác.

Nhưng không ai biết dưới lớp quần áo của cô giáo ngoài mặt luôn đoan trang chính là một cơ thể làm say đắm lòng người.

Nhất Ngạn chống cằm, cười dịu dàng nhìn cô.

Thanh Hà đang cầm thước dạy học giảng bài. Lúc nhìn xuống dưới lớp, khi tầm mắt cô và cậu giao nhau thì lập tức thu về, mắt tự nhiên vén sợi tóc rủ xuống bên má ra sau tai.

Nhất Ngạn cong môi cười.

Ngồi cùng bàn là Vương mập dùng cùi chỏ thúc cậu ta: "Sao hả, mình nói không sai đúng không? Cô giáo Thanh Hà tuyệt đối là bông hoa xinh đẹp nhất của trường chúng ta, khuôn mặt này, đáng người này..." Cậu ta vừa nói vừa chảy nước miếng.

Nhất Ngạn liếc nhìn cậu ta bằng ánh mắt giễu cợt, khinh thường với phản ứng của tên Vương mập.

Vương mập thấy vậy thì thần bí lắm bầm một mình.

Thanh Hà giảng xong bài cuối cùng thì bảo học sinh lấy vở ra bắt đầu làm bài tập còn mình ở trên bàn giáo viên chấm bài. Sau khi chấm xong, cô ôm sách giáo khoa đi xuống bục giảng, nhẹ chân đi qua đi lại ở lối đi giữa các dãy bàn, nhân tiện nhìn các học sinh đang làm bài.

Lúc đi qua dãy bàn gần cuối, cô đột nhiên nhìn thấy một ánh mắt thâm trầm đang mỉm cười khiến cô sợ tới mức lập tức lui lại thì Nhất Ngạn đã giơ tay lên: "Cô giáo, em có bài này không hiểu lắm, cô có thể giảng cho em một chút không?"

Giọng nói của cậu ta âm áp khiêm tốn, hoàn toàn là đáng vẻ của một học sinh ngoan.

Nhưng Thanh Hà thì biết rất rõ trong lòng cậu ta đang có tính toán gì, cô thăm mắng mình chủ quan nhưng tất cả học sinh đều đang nhìn hai người nên cô đành phải miễn cưỡng đi đến bên cạnh cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nhà vệ sinh

Edit: Mèo Mồm Mồm

"Bài một đúng không?" Cô kéo ghế trống ra, ngồi xuống bên cạnh cậu ta.

Nhất Ngạn nghiêng người dựa vào bàn, nhìn cô. Thanh Hà cúi đầu đẩy mắt kính rồi lặp lại lần nữa: "Bài số một?"

Ngón trỏ của Nhất Ngạn trượt qua trượt lại trên quyển vở: "Vâng..."

Bộ dạng ngập ngừng khiến Thanh Hà rất hoài nghi cậu ta có ý. Trên thực tế Nhất Ngạn đúng là có ý. Thanh Hà cố gắng kiềm nén cơn tức giận nói lại một lần nữa: "Nhất Ngạn, rốt cuộc có phải bài số một không?"

Nhất Ngạn nằm sấp ra mặt bàn rồi trườn tới trước mặt cô, nhỏ giọng nói chỉ để một mình cô nghe: "Đáng lẽ là biết nhưng khi nhìn thấy cô giáo thì tất cả đều biến mất sạch sành sanh."

"Cậu..." Thanh Hà nhú mày lại.

Đột nhiên có một bàn tay đặt lên đùi cô, sau đó men theo đầu gối trượt dần lên phía trên. Nhất Ngạn ngồi ở trong góc, hơn nữa lại có thói quen ngồi ở góc chết để tránh ánh mắt của người khác nên những học sinh ngồi ở bên ngoài hoàn toàn không thấy được hành động của cậu ta, nhưng Thanh Hà không hề hay biết chuyện này, cô căng thẳng đến mức cơ thể cứng đờ không nhúc nhích, chỉ có thể liếc chết trừng mắt nhìn cậu ta.

"Cô giáo, cô giảng cho em bài này đi." Nhất Ngạn đẩy chậm chậm quyển vở qua trước mặt cô, lúc cậu ta cười trên má còn hiện lên lúm đồng tiền.

Đây là lần đầu tiên Thanh Hà nhìn thấy lúm đồng tiền của cậu ta, ở bên trái gần khoe miệng, rất nhỏ nên nếu không nhìn gần có lẽ không dễ dàng phát hiện được.

Nếu không phải đã biết rõ tính nết của cậu ta thì nhất định Thanh Hà sẽ cho rằng đây là một thiếu niên đẹp trai đáng yêu, nhân phẩm, học vấn đều rất ưu tú. Nhưng sự thật đã chứng minh, những thứ bên ngoài đều không bền chắc, bề ngoài thì cậu ta giống như thiên sứ nhưng trong xương cốt lại xấu xa đến mức ngay cả ác ma cũng không bằng. Hơn nữa còn tham ăn tham ngủ, ngang ngược không có thuốc nào trị nổi!

Bàn tay đó nhàn nhã di chuyển lên xuống trên đùi cô, vuốt ve trêu đùa cô, muốn khơi lên dục niệm bị cô cố kiềm nén che giấu tận sâu dưới đáy lòng. Hai gò má Thanh Hà ửng hồng như say rượu nhưng không dám ngo nguẩy lộn xộn, cô vội vàng xoắn tóc để che đi hai gò má mình.

"Cô giáo nóng lắm à, có muốn em hạ nhiệt giúp cô không?" Cậu ta xích lại gần thêm chút nữa.

Thanh Hà hạ giọng xuống mức nhỏ nhất: "Đang trong giờ học đây, tự trọng một chút."

"Cô giáo có thể đi mà." Nhất Ngạn ra vẻ vô tội, mếu máo nói lời vòng vo: "Có điều... các bạn khác nghĩ thế nào thì em không biết, nhưng riêng em thì thấy cô giáo Thanh Hà xưa nay đều dịu dàng mềm mỏng sao có thể đột nhiên bất lịch sự bỏ đi như vậy được đúng không? Nên nếu không phải đã xảy ra chút chuyện gì đó không bình thường..."

"Hèn hạ!"

"Em còn tưởng cô giáo rất vui vẻ nữa chứ. Bị nhiều người nhìn như vậy..." Nhất Ngạn che miệng cười, động tác càng thêm suồng sã, gần như chạm vào đùi trong của cô.

Thanh Hà kẹp chặt tay cậu ta, lưng thẳng tắp không dám nhúc nhích. Một tay còn lại của Nhất Ngạn vẫn đặt ở trên sách giáo khoa với vẻ mặt hết sức

chăm chú: “Cô giáo, bài này giải vậy đúng không ạ?”

Thanh Hà he hé đôi môi, mặt đỏ như trái đào, bàn tay đặt nơi đùi đang sờ mó vô cùng có quy luật, đầu ngón tay gãi gãi chỗ mềm mại giữa đùi cô làm cho quần lót cô bắt đầu ẩm ướt. Thanh Hà hận không thể đánh cho cậu ta một bạt tai ngay trước mặt mọi người, mặt cô đỏ như bị lửa nung nhưng không thể mở miệng nói được lời nào. Liên tục có chất lỏng trào ra làm ướt ngón tay Nhất Ngạn, theo động tác xoay tròn chà xát của ngón tay cậu ta, nơi bập đùi càng lúc càng ướt át, cuối cùng nhem nhẹp bết dính.

Vừa hết giờ tan lớp, Thanh Hà ôm sách giáo khoa lao đảo chạy ra ngoài, thậm chí ngay cả câu "Hẹn gặp lại các em" cũng quên nói luôn.

Vương mập ngái ngủ ngáp một cái tỉnh lại từ trong giấc mộng, đứng lúc nhìn thấy cảnh này nên nghi ngờ hỏi: “Cô Thanh Hà sao vậy?”

Nhất Ngạn sửa soạn mấy quyển sách giáo khoa rồi ôm ở trước ngực, sau đó chậm bước đi ra ngoài.

Tổ ngăn cậu ta tại cửa ra vào: “Nhất Ngạn.”

"Là cậu?" Nhất Ngạn nghiêng đầu nhìn cô ta, làm như không thấy thiếu nữ xinh đẹp trước mặt: “Có chuyện gì không?”

"Tại sao cậu luôn lạnh nhạt với mình như thế chứ?"

Nhất Ngạn đi ra ngoài cửa, nhường đường cho những người ở bên trong đi ra. Tổ vội vàng đi theo bắt lấy ống tay áo cậu: “Mình thật sự khiến cậu chán ghét đến vậy sao?”

Nhất Ngạn cười lắc đầu, đưa tay đặt lên mu bàn tay cô ta khiến cô ta rung động, đỏ mặt đang muốn nói gì đó thì bàn tay của Nhất Ngạn đã hất tay cô ta xuống một cách rất tự nhiên.

Tổ ngo ngắc đứng yên tại chỗ trong khi Nhất Ngạn đã đi rất xa rồi. Bình thường lúc nào con mắt của cô ta cũng cao hơn đầu, từ trước đến nay cũng không phải loại người chịu thua cuộc nên cô ta lập tức đuổi theo, cản Nhất Ngạn ở bậc thang trước cái nhìn soi mói của những người chung quanh.

"Cậu vẫn chưa trả lời mình đấy."

Nhất Ngạn nói: “Tôi luôn rất lịch sự với các cô gái, cậu cứ nhất định phải ép tôi nói ra một số lời khó nghe sao? Bạn học cùng lớp à, tôi không muốn về sau thấy khó xử."

"Ý cậu là cậu hoàn toàn không thích mình?" Bạn Tổ bị đá kích rất lớn.

Nhất Ngạn nghiêm túc gật đầu: “Cậu không có ngọc mà."

"Cậu..." Giờ thì bạn Tổ mới hiểu ra cô ta bị Nhất Ngạn đùa bỡn.

Nhất Ngạn thu lại nụ cười, sắc mặt trở nên lạnh lùng đến cực điểm, cậu liếc cô ta một cái: “Đừng đi theo tôi nữa, hôm nay tâm trạng tôi rất tốt nên không muốn so đo với cậu. Nếu ngày nào đó tâm tình tôi không tốt..." Ánh mắt của Nhất Ngạn bỗng nhiên sắc bén tựa như dao găm lướt qua người Tổ khiến cô ta chột rùng mình.

Trong nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh riêng kẻ bên cửa sổ.

Thanh Hà luống cuống móc giấy vệ sinh ra chà lau vết bẩn giữa hai chân nhưng cho dù cô có lau thế nào đi nữa thì vẫn luôn có cảm giác đặc sảng, dường như còn có cảm giác của bàn tay Nhất Ngạn lưu lại. Hai bên đùi bị cô chà xát đã hơi trầy da, đột nhiên trên đỉnh đầu truyền đến tiếng huyết sáo.

Thanh Hà ngẩng đầu lên thì thấy Nhất Ngạn đang ngồi phía trên ngay cạnh sát nhà vệ sinh, thả hai chân ung dung đung đưa giữa không trung.

Thanh Hà vừa định mở miệng thì Nhất Ngạn đã dùng một tay chống tường rồi nhảy xuống, thoải mái bịt miệng cô lại, sau đó dựng thẳng ngón tay đặt trên môi cô: “Suyt..."

Tiếng bước chân bên ngoài mỗi lúc càng đến gần, quả nhiên Thanh Hà không dám lên tiếng nữa.

Trong không gian nhỏ hẹp, hai người đứng quá gần nhau, ngay cả hô hấp cũng gần như đan xen vào nhau.

Đầu Thanh Hà bị ép dán sát vào ngực Nhất Ngạn, bả vai bị cậu ta ôm lấy. Nhất Ngạn nhắm mắt lại vùi đầu vào cổ cô, hít vào một hơi thật sâu với vẻ mặt say mê. Thanh Hà giận đến suýt tát thở nhưng sắc mặt thì đỏ hồng.

Cuối cùng tiếng bước chân cũng dừng lại, nghe qua thì dường như có ba bốn người.

Không có ai nói chuyện, một lát sau, có người lướt qua tất cả các căn phòng, phát hiện chỉ có căn phòng cuối cùng là không mở được thì quay đầu ra hiệu với mấy người ở bên ngoài.

"Che che giấu giấu làm gì, mình sẽ cho cô ta biết rõ mình là "Tổ". Giọng của cô gái có chút khinh thường.

Dù sao đây cũng là chuyện lén lút, lúc này sắc mặt ba người còn lại càng tồi tệ hơn, tất cả đều trầm mặc không nói gì. Ánh mắt của Tổ lần lượt lướt qua bọn họ sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tiếng động đến đây giống như biến mất.

Trong nhà vệ sinh im lặng phăng phắc, chỉ còn tiếng chim hót trên cành cây bên ngoài cửa sổ.

Một lúc lâu sau, đột nhiên có tiếng va chạm kỳ lạ truyền vào lỗ tai Thanh Hà. Nghe thoáng qua thì hình như là tiếng kim loại cọ sát trên mặt đất, còn có tiếng đồ nhựa kéo lê trên nền gạch.

Thanh Hà còn chưa phản ứng kịp thì thấy một đoạn ống nước bị vứt lên cao, quăng vào trong phòng. Đó là một ống nước làm bằng cao su, đầu ống là kim loại. Đột nhiên ống nước bị mở ra, một dòng nước lạnh phun từ phía trên xuống dưới làm cho bọn họ ướt đầm.

Thanh Hà vội vàng mở cửa thì phát hiện cửa đã bị người ta khóa từ bên ngoài. Cô theo bản năng ôm chặt lấy Nhất Ngạn, lạnh đến phát run. Nước chảy rất mạnh hơn nữa còn lạnh buốt như băng, toàn thân Thanh Hà đều ướt đầm, quần áo dán sát vào người. Hô hấp của Thanh Hà có chút khó khăn vì cô gần như không thở nổi dưới dòng nước như nện xuống này.

Nhất Ngạn ôm chặt lấy cô, đưa tay chặn nước ở phía trên đỉnh đầu cô để làm chậm tốc độ dòng chảy lại.

Khoảng năm phút sau, Tổ khóa ống nước lại.

"Mùi vị như thế nào, cô giáo Thanh Hà?" Giọng cô ta vẫn lạnh như băng nhưng lúc này lại mang theo vài phần đắc ý khi trả được thù.

Sức khỏe Thanh Hà không tốt, cô hắt hơi một cái, Nhất Ngạn đập mạnh vào cửa như muốn xông ra ngoài nhưng Thanh Hà vội cầm tay cậu, về mặt cầu khẩn, khe khẽ lắc đầu.

Nhất Ngạn thôi không đập cửa nữa.

Tổ ở bên ngoài vẫn lớn tiếng nói: "Đây là báo ứng của cô! Người trước cũng vậy mà người sau cũng vậy. Tất cả đều ra về thanh cao, cô cách xa người trong lòng của tôi một chút! Đã lớn tuổi rồi mà còn quyến rũ học sinh của mình, cô có biết xấu hổ hay không?"

Thanh Hà không nói gì còn Tổ thì ở bên ngoài cười lạnh, nói tiếp: "Chột dạ đúng không? Đồ mất nết! Tự giải quyết cho tốt đi."

Nói xong cô ta dẫn cả đám nữ sinh ra khỏi nhà vệ sinh.

Hai chân Thanh Hà như nhũn ra, ngã vào người Nhất Ngạn, mí mắt nặng trĩu rũ xuống. Nhất Ngạn sờ tay cô cảm thấy rất lạnh giống như vừa mới được vớt từ hầm băng lên. Sau đó cậu nhìn sắc mặt đã tái nhợt của cô, Nhất Ngạn lập tức bế cô lên, dùng chân đá văng cửa nhà vệ sinh.

Phòng y tế của trường học là một tòa nhà bỏ hoang ở phía sau núi.

Đường hành lang vô cùng u ám, cách vài mét mới có một chiếc đèn treo kiểu cũ bề nát, phần lớn đều phát ra sắc vàng tối tăm.

Dọc hành lang đều là những căn phòng chứa đồ đạc linh tinh, lộn xộn, cánh cửa màu vàng nhạt đóng chặt. Đi đến cuối hành lang sát chân cầu thang mới thấy một tấm bảng gỗ màu nâu dán trên cửa, trên đó là ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo được viết bằng bút đỏ: "Phòng y tế".

Nhất Ngạn gõ cửa nhưng bên trong không có người trả lời. Cậu đẩy nhẹ một cái thì cửa lập tức mở ra.

Trong phòng không có người, chỉ có một chiếc giường đặt ở trong góc sát cạnh cửa.

Căn phòng ước chừng chỉ khoảng chín mét vuông, bên trái theo thứ tự xếp đặt chính là toilet và phòng bếp, bên phải thì có một căn phòng ngủ.

Cửa sổ ở phía Nam của căn phòng từ nơi này nhìn xuống có thể dễ dàng trông thấy vườn hoa được xây bằng gạch đỏ ở dưới lầu, trong đó có trồng một ít hoa đang vào mùa đua nở, trong khe hở giữa cánh lá màu xanh thẫm thỉnh thoảng lấp ló một chút sắc vàng. Sắc trời bỗng trở nên âm u và chỉ chốc lát sau thì trời đổ mưa.

Lúc đầu chỉ là từng giọt tí tách, về sau mưa dần trở nên lớn hơn, giọt mưa rót xuống quây rây hoa và lá ở trong vườn.

Nhất Ngạn định mở đèn thì phát hiện đèn trong phòng này cũng hỏng rồi nên chỉ có thể kéo bức rèm lớn nhất lên.

Trong phòng chỉ có một chút ánh sáng mờ mờ màu xanh.

Nhất Ngạn ôm Thanh Hà vào toilet bên trái, sau đó đặt cô vào trong bồn tắm lớn màu xanh, tiếp đó mở vòi sen ra. Dòng nước ấm áp chậm rãi chảy vào bồn tắm. Hai mắt Thanh Hà khép hờ, có lẽ là do cảm nhận được hơi nóng nên trong miệng tràn ra tiếng rên khẽ. Mặt cô bị hơi nóng hun đến ửng đỏ, thoát nhìn có vẻ mong manh đến có thể vỡ ra nước. Quần áo trên người Thanh Hà ướt đầm khiến cô khó chịu, hai chân cọ xát ở trong nước làm cho làn váy như dập dòn trong sóng nước.

Nhất Ngạn lặng lẽ nhìn cảnh này mà lòng có phần rối loạn khác thường khiến cậu không nhìn được liền ôm chặt cô vào trong ngực rồi từ từ cúi đầu

xuống...

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chữa bệnh và chăm sóc

Edit: Mèo Mồm Mím

Hai cánh môi nóng như lửa từ từ dán sát vào nhau.

Mềm mại, trơn láng là cảm giác đầu tiên mà Nhất Ngan cảm nhận được. Cậu ngậm bờ môi dưới của cô và mút thật mạnh như thể muốn nuốt hết tất cả môi, lưỡi và hồ hấp của cô vào, suy nghĩ ấy khiến cậu thấy mình bông bênh lơ lửng như đang trôi giữa đám mây, môi cô quá mềm mại và ngọt ngào khiến cậu không còn biết đâu là bên bờ nữa. Dục vọng kỳ lạ đang dần nảy sinh trong lòng cậu, nó không chịu sự khống chế của Nhất Ngan hơn nữa còn đánh thẳng vào não cậu, gần như chỉ trong một cái nháy mắt, phía dưới cậu đột nhiên cứng lên, căng trương đến đau nhức.

Mang tâm lý trả thù nên cậu càng mạnh mẽ chiếm đoạt, kéo cơ thể mềm mại của cô áp sát vào trong ngực.

Thanh Hà khó chịu giãy giụa, dùng hai tay đẩy cậu ra nhưng dù làm thế nào cũng không đẩy ra được. Nước trong bồn tắm mỗi lúc mỗi đầy, đầy đến mức tràn lan xuống cả mặt đất, tiếng nước vẫn chảy ào ào liên tục không ngừng...

Thanh Hà quẫy đạp vài cái trong nước, dùng một tay bám vào thành bồn tắm, vẻ mặt đang trong cơn hôn mê mà vẫn mang theo nét bối rối và lo lắng.

Nhất Ngan nhìn chăm chăm cô một lát sau đó nhoen miệng cười... Người phụ nữ này đúng được làm từ nước mà.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Thân thể Thanh Hà từ từ nóng lên, khuôn mặt bị hơi nước mờ mịt hun nóng đến đỏ hồng, tuy cô đang nằm trong ngực cậu nhưng lại nhẹ đến mức cậu không cảm thấy gì.

Sau khi tắm xong, cậu lột sạch đồ cô rồi dùng khăn tắm cỡ lớn bọc cô lại sau đó thả xuống chiếc giường bệnh màu trắng trong phòng, cuối cùng cậu giúp cô dếm góc chân thật cẩn thận.

Cửa phòng ngủ bên phải không khóa, trong không gian nhỏ hẹp chồng chất các dụng cụ sinh hoạt, đúng là chỗ ở của nhân viên y tế. Nhất Ngan tìm chung quanh mãi mới thấy một chiếc váy hoa nhỏ cũng vừa cỡ dáng cô, cậu không thích nên bọc mình lâu bầu: "Thật đúng là quê mùa."

Sau khi trở về phòng bệnh thì Thanh Hà vẫn còn đang ngủ. Vẻ mặt cô rất dịu dàng, hồ hấp đều đều, tư thế ngủ cực kỳ yên ổn, ngay cả trở mình cũng không có.

Nhất Ngan nhìn đáng vẻ cô, ý xấu lập tức nảy sinh, cậu lặng lẽ giấu quần áo vào trong tủ ở đầu giường.

Ngoài cửa sổ, mưa càng lúc càng lớn, tiếng mưa "Đôm đốp... đôm đốp" đập vào cửa sổ thủy tinh trong suốt sau đó chảy xuống thành một vết nước dài loang lổ.

Đúng là rắc rối.

Ngoài cửa sổ xẹt qua tia chớp sau đó là tiếng "Ầm ầm" cực lớn, Thanh Hà bị giật mình run bắn lên, trên trán tuôn đầy mồ hôi, cô theo phản xạ túm lấy tay kéo cậu lại.

Nhất Ngan cũng giật mình, cậu ngồi xuống bên mép giường, ôm cô vào ngực, gối đầu cô lên đùi mình, cậu khe khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, dần dần Thanh Hà cũng ngủ yên tĩnh lại. Nhất Ngan vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, sau đó dùng ngón tay quấn lấy một lọn tóc nhỏ, cảm giác rất nhàn hạ và yên bình.

Cậu đã quên mất mình rời khỏi nhà vào lúc nào, rất lâu trước kia lúc cậu còn rất nhỏ cậu đã đi rất nhiều nơi, đã thấy quá nhiều chuyện cho nên những chuyện theo người khác là vô cùng nguy hiểm nhưng đối với cậu mà nói thì thật sự không đáng nhắc tới. Cậu trời sinh ưa thích mạo hiểm, thích tìm kiếm sự kích thích, từ trong xương cốt cậu đã không phải là một người cam chịu cuộc sống bình thường.

Cậu lớn lên và trưởng thành trong sự tranh đoạt đấu đá. Đến cả ba cậu cũng là đối thủ cạnh tranh chứ đừng nói đến những người khác trong gia tộc. Cậu cũng chưa bao giờ thua, chưa bao giờ có chuyện gì mà không làm được.

Nếu như bị thua bởi người khác, cậu sẽ cảm thấy rất mất mặt đồng thời cũng không có cách nào tha thứ cho mình.

Đã quen với tình người âm lạnh nên thứ cậu theo đuổi nhất chính là tranh cường hào thắng.

Cậu không thể hiểu nổi tại sao Thanh Hà lại kính trọng Khương Biệt như vậy. Lúc còn rất nhỏ, anh ta luôn bị cậu đùa giỡn trong lòng bàn tay. Trong thế giới xung quanh, mọi người ai cũng đều công nhận cậu là hồn thể ma vương, người người đều sợ như ôn thần, chỉ có anh ta vẫn cho rằng cậu là đứa bé ngoan. Cậu khinh thường nhưng vẫn giữ quan hệ với Khương Biệt và bắt nạt anh ta, Nhất Ngạn cũng không biết sự kiên nhẫn của mình từ đâu mà có nữa.

Là vì tất cả mọi người chung quanh đều sợ cậu cho nên có một người không sợ cậu cũng không tệ sao? Hay là trên người Khương Biệt có thứ mà cậu không có? Nhất Ngạn đã từng rất hoang mang về vấn đề này.

Giờ phút này lòng cậu chỉ có nỗi sợ không cam lòng và đổ kỵ.

Giờ khắc này cậu thừa nhận rằng cậu chưa bao giờ ghen ghét một người nào đến vậy, dựa vào cái gì anh ta có thể nhận được sự coi trọng mà cậu không có?

Ánh mắt cậu lặng lẽ lướt qua khuôn mặt Thanh Hà, vẻ mặt vẫn lạnh như băng, không có một chút tình cảm. Một lúc lâu sau Nhất Ngạn mới hơi nhếch môi lộ ra nụ cười rất nhạt.

Tiếng chuông điện thoại của Nhất Ngạn bỗng chốc vang lên giữa không gian cực kỳ yên tĩnh...

Nhất Ngạn lấy điện thoại ra, sau khi nhìn rõ dãy số trên màn hình liền đi ra phía ngoài hành lang để nghe điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại là một giọng nam lạ lẫm hơi khàn khàn, người kia rất cẩn thận hỏi cậu một vài vấn đề, Nhất Ngạn vừa thông thả ung dung bước chậm chậm trong hành lang vừa trả lời hần ta.

Mãi một lúc lâu sau người nọ mới hết nghi ngờ.

"Lần này anh Hùng cho cậu mang theo bao nhiêu hàng?"

"Bảy cân." Nhất Ngạn nói.

"Nhiều vậy sao?"

"Đây là hàng phải vận chuyển đến chỗ anh Triệu ở Myanmar, có thể qua loa được sao?"

"Như vậy nguy hiểm cũng rất lớn."

"Anh đừng nói với tôi là các anh đang sợ đấy chứ? Làm thế nào mà anh Triệu lại phải mấy tên trộm cướp lâu la nhất gan tới nhận hàng vậy, không sợ bị kẻ khác chê cười à?" Nhất Ngạn nói chuyện hoàn toàn không khách sáo.

Hiển nhiên người ở đầu bên kia đã nổi giận nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn: "Gặp nhau rồi bàn tiếp."

"Khi nào gặp?"

"Hiện tại bọn tôi còn một số việc, chờ thời cơ đến tôi sẽ liên lạc với cậu." Người kia vừa dứt lời thì lập tức cúp điện thoại.

Nhất Ngạn tắt máy với tâm trạng vô cùng vui vẻ... Đến chừng ấy dường có mà khóc cha gọi mẹ đấy...

Tiếng mưa bên ngoài quấy nhiễu đến người đang ngủ bên trong.

Thanh Hà cau mày, dường như cô đang mơ thấy chuyện gì đó rất đáng sợ, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ròng ròng, hai tay nắm chặt mép chăn trên người, cả người căng cứng, bất an run rẩy.

Ngoài cửa sổ lại có một tia sét rạch ngang qua bầu trời tối đen khiến Thanh Hà đột nhiên choàng tỉnh.

Nhất Ngạn cười híp mắt ngồi xuống mép giường, trong tay cậu bung chén cháo trứng muối thịt nạc vừa mới nấu xong, cậu dùng thìa múc một muỗng thổi nhẹ rồi đặt trước miệng cô: "Tỉnh rồi hả, có đói bụng không?"

Cậu ta bình tĩnh như vậy khiến Thanh Hà không được tự nhiên. Trục giác nói cho cô biết là... có âm mưu.

"Cậu lại muốn làm gì?" Thanh Hà cảnh giác nhìn Nhất Ngạn.

"Sao lúc nào cô cũng nghĩ em xấu xa như vậy? Cô là người phụ nữ của em, đương nhiên em phải đối xử tốt với cô rồi."

"Cái gì? Cái gì là người phụ nữ của cậu, cậu không được nói vậy!" Thanh Hà phát hiện trên người mình chỉ có một tấm chăn duy nhất nên trong lòng rất bất an, cô ôm bả vai rụt người vào trong chăn.

"Chẳng lẽ cô không có chút cảm giác nào sao?" Nụ cười của Nhất Ngạn mang theo loại mờ ám kỳ lạ: "Tuy rằng ngủ say nhưng hẳn cô vẫn có cảm giác chứ? Kẹp chặt lấy em đến khiếp..."

"Cậu nói bậy! Cậu... vô si!" Thanh Hà cầm cái gối ném vào người Nhất Ngan.

Nhất Ngan thoải mái tránh đi sau đó đột nhiên nhào lên đè cô ở dưới người mình: "Tình yêu nam nữ là chuyện bình thường trong xã hội, sao lại cảm thấy xấu hổ? Em không xứng với cô sao?"

Thanh Hà đã mất đi phản ứng, cô sững sờ nhìn trần nhà, đôi môi trắng bệch không còn chút máu.

Nhất Ngan cảm thấy nhàm chán nên thả cô ra: "Chỉ đùa một chút mà cũng không chịu nổi."

Lúc này Thanh Hà mới liếc cậu một cái, nhưng nét mặt vẫn sững sờ như trước.

"Được rồi, không đùa cô nữa, ăn cháo đi." Nhất Ngan cầm gối đầu lót dưới người cô sau đó bung chén cháo đặt ở đầu giường lên, múc một muỗng đưa đến bên môi cô: "Ngoan, há miệng nào."

Muỗng cháo chạm vào môi cô nhưng cô không há miệng.

Nhất Ngan hơi mỉm cười, từ từ đến gần: "Sợ em hạ độc hả?"

Thanh Hà nuốt xuống rồi hừ lạnh một tiếng.

"Giận thật à?" Nụ cười của Nhất Ngan vẫn rất nhẹ nhàng: "Muốn giận thì giận đi, vì dù thế nào thì cô cũng đều rất xinh đẹp. Nhưng cháo này nhất định phải ăn hết, một miếng cũng không được chừa lại nếu không chính là cô đang xem thường em. Chưa bao giờ có người dám nói em nấu đồ khó ăn."

"Tự cao tự đại."

"Tự cao tự đại cũng được, nhân phẩm bại hoại cũng được, trước tiên ăn hết cháo đã." Nhất Ngan lại đút cô một muỗng nữa.

Quả thật Thanh Hà cũng thấy đói bụng nên cầm lấy chén cháo trong tay cậu: "Tôi có tay." Cô ăn rất ngon lành, nói thật Nhất Ngan nấu gì cũng ngon. Những năm qua cậu đều sống một mình ở bên ngoài nên tất cả mọi chuyện đều do cậu tự làm, năng lực tự gánh vác rất mạnh hơn nữa cậu còn là một người cực kỳ soi mói bắt bẻ nên làm sao không cân nhắc, suy nghĩ kỹ về vấn đề ăn uống được?

Không hổ là một người tham ăn!

Thanh Hà liếc cậu một cái.

Nếu những cô gái ngưỡng mộ cậu ta nhìn thấy cậu ta ôm một đồng đồ ăn vặt, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc hay nhìn thấy buổi sáng cậu ta quán chén hết như bạch tuộc, lười biếng không chịu rời giường thì không biết còn có thể si mê cậu ta như vậy hay không?

Nhất Ngan đoán được cô đang suy nghĩ gì nhưng cậu tỏ ra không sao cả, ung dung ngồi ở bên cạnh nhìn cô ăn cháo.

Thanh Hà bung chén cháo ăn từng muỗng đến hết sạch.

Nhất Ngan hài lòng lấy lại chén rồi cười với cô nói: "Cũng không còn sớm nữa, chúng ta..."

"Cậu muốn làm gì?"

Nhất Ngan cười khò: "Em là nói không còn sớm nữa, chúng ta cần phải trở về."

Thanh Hà hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Điểm đáng ngờ

Edit: Mèo Mồm Mĩm

Đã chạng vạng mà mưa vẫn không giảm, trái lại còn lớn hơn lúc đầu. Sắc trời tối đen u ám, không có bất kỳ dấu hiệu thay đổi nào. Dưới lầu, mưa đọng lại tạo thành rất nhiều vũng nước lớn nhỏ khác nhau trên nền xi măng gồ ghề. Những đóa hoa trong bồn hoa làm bằng gạch đỏ cũng mất đi nhan sắc, cúi đầu ủ rũ nép mình phía sau cành lá.

Thanh Hà đang đứng ở hành lang dưới lầu.

Trời mưa lớn như vậy nên không thể nào đi bộ trở về được, vì vậy Nhất Ngạn đi tìm cái ô. Cô khấp áo khoác được Nhất Ngạn phủ thêm trên người lại hắt hơi một cái.

Sắc trời mỗi lúc càng tối, khoảng sân bằng xi măng phía trước chính là khu rừng rậm nằm phía sau núi kéo dài lên đến đỉnh núi, hiện giờ cảnh vật tối đen nhìn có vẻ hết sức đáng sợ. Thông và cỏ mọc đan xen nhau, đột nhiên có tia chớp lóe lên chiếu sáng một vài bóng đen.

Thanh Hà rất nhát gan nên trong lòng vô cùng sợ hãi.

Lúc này có tiếng bước chân truyền đến từ con đường nhỏ phía Đông. Một cây dù màu đỏ xuất hiện trong tầm mắt cô, sau đó là khuôn mặt của một cô gái rất xinh đẹp. Trời rất lạnh nhưng Tổ lại chỉ mặc một chiếc váy ngắn màu đỏ, tóc cũng dùng sợi dây lụa màu đỏ buộc cao lên, hai hàng lông mày hơi nhíu lên.

"Thì ra cô thật sự ở trong này." Bước chân của cô ta vốn rất dồn dập nhưng sau khi nhìn thấy cô thì đã chậm lại. Tổ chậm rãi bước qua vũng nước đi lên bậc thang, sau đó đứng ở trước mặt cô.

Dáng người của cô ta thướt tha, khuôn mặt đẹp đẽ, lúc quắc mắt nhìn trừng trừng cũng vô cùng xinh đẹp động lòng người.

"Tại sao phải làm chuyện này?" Thanh Hà cau mày hỏi với vẻ mặt lạnh lùng.

Tổ đứng dưới mái hiên khẹp ô lại, cười khẽ một tiếng sau đó đột nhiên bóp cằm cô, dùng hết sức đè cô lên vách tường: "Cô hỏi tôi tại sao ư? Thế thì chi bằng cô hỏi cậu ấy đi, tại sao cậu ấy lại thích người dễ tiện như cô? Đến cả học sinh của mình cũng không buông tha, không biết cô còn lãng lợ đến mức nào nữa đây?"

"Em nói hươu nói vượn gì vậy?" Thanh Hà hất tay Tổ ra, lùi về sau hai bước: "Em điên à."

"Điên á? Cô cũng cho là vậy sao? Nếu tôi không chiếm được người trong lòng mình thì khoảng cách đến điên khùng cũng không xa đâu."

"Cậu ta không phải là người tốt, tại sao các em đều thích cậu ta như vậy? Quả thực không thể hiểu nổi được." Đột nhiên có trận gió thổi qua, Thanh Hà kéo chặt áo lại, bật ho khan hai tiếng.

Lúc này Tổ nhìn thấy cái áo mà cô đang khoác, cô ta lập tức giật lấy ôm chặt vào lòng: "Cô còn mặc áo của cậu ấy?" Cô ta bắt lấy tay Thanh Hà, kéo cô ra giữa màn mưa sau đó ấn đầu cô vào khóm hoa đề mệnh xuống như muốn dúi đầu cô vào trong vũng bùn.

Thanh Hà liều mạng giãy giụa nhưng bệnh cô còn chưa khỏi nên sao có thể là đối thủ của Tổ được.

Tổ túm lấy tóc cô: "Cô là con đàn bà không biết xấu hổ! Cô nói đi, cô muốn thế nào mới bằng lòng rời khỏi cậu ấy? Cô muốn bao nhiêu tôi cho cô bấy nhiêu... Nói mau!"

Gò má Thanh Hà dán sát trên nền gạch bông hoa lạnh lẽo, thô ráp, áo khoác trên người cũng rơi xuống đất khiến toàn thân cô đều lạnh lẽo như băng. Ý thức của cô càng lúc càng mơ hồ, đột nhiên cả người chột nhẹ bẫng... tay của Tổ bị người khác túm lấy hất sang một bên.

Ngay sau đó cô được một người bế lên song song trên người cũng được phủ thêm một lớp chăn lông.

Nhất Ngạn đang cầm một cái ô màu đen rất lớn, cậu ta dùng một tay ôm lấy bờ vai cô, nhờ vậy cô mới miễn cưỡng đứng vững được.

Riêng bạn Tổ thì có chút chột dạ nên không dám nhìn thẳng vào mắt Nhất Ngạn.

Tay Nhất Ngạn khoác lên vai Thanh Hà, ánh mắt đảo qua người Tổ từ trên xuống dưới, sau đó không nói một câu nào xoay người dìu Thanh Hà rời đi.

Lúc này bàn tay đang nắm chặt thành quyền của Tổ mới từ từ buông ra. Cô ta luôn cảm thấy nhất định sẽ có điều gì đó xảy ra.

Sau khi xuống núi sẽ đến một thị trấn nhỏ. Mưa lớn như thế nên trên đường đi chỉ có lác đác vài người.

Thanh Hà cực kỳ không thoải mái nhưng không muốn bị Nhất Ngạn ôm khi đi đường. Nhất Ngạn lập tức nói: "Cô có thể làm ấm ỉ tại đây nhưng em sẽ tuyệt đối không buông tay. Đến lúc đó mọi người có chê cười em cũng mặc kệ. Hai, nếu như gặp mấy người quen lại càng đẹp mặt..."

Thanh Hà hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại hết cách với cậu ta.

Phía bên trái thị trấn nhỏ là một loạt nhà cao tầng kiểu cũ, phần lớn đều là quán nhậu hoặc quán com còn bên phải thì bày biện một ít hàng quán nhỏ... đa số do trời mưa quá lớn nên đều còn mở quán. Có rất nhiều hàng quán nhỏ bày bán sát nhau trên vỉa hè dưới mái hiên nên nhìn có vẻ rất chật chội. Cũng may có không ít người bán hàng rong nhìn sắc trời biết không buôn bán được gì nữa nên đang bắt đầu dọn hàng về nhà.

Vì vậy chỗ trống còn khá nhiều.

Thanh Hà hất tay Nhất Ngạn ra, che đầu chạy tới chỗ mái hiên.

Nhất Ngạn cũng bước theo tới chỗ cô, cậu ta thu ô lại, thoát nhìn giống hệt như một vệ sĩ trung thành luôn đi theo sát phía sau cô. Thanh Hà đi vài bước

sau đó quay đầu lại liếc cậu ta, khi đối diện với đôi mắt cong cong kia thì trong lòng bỗng thấy bức bối khó diễn tả bằng lời. Cô đi nhanh cậu cũng bước theo nhanh hơn, cô đi chậm, cậu cũng bước chậm lại, thật sự là muốn bỏ cũng không được.

Đi hết con đường thì đến một cổng hình tròn, Thanh Hà dừng bước đứng trước một cái miếu.

Trước cửa miếu có một sạp hàng nhỏ, trải vải bạt màu vàng trên mặt đất, trên đó là một vài món đồ điêu khắc rất kỳ lạ.

Thanh Hà cảm thấy thú vị nên ngồi xuống nhìn chủ sạp.

"Cô thích mấy cái này hả?" Nhất Ngạn cầm lên một người gỗ được khắc rất đẹp, quơ quơ trước mặt cô: "Em cũng vậy, hơn nữa em còn khắc đẹp hơn cả anh ta."

Chủ sạp bất mãn nói: "Thằng nhóc, cho dù muốn nịnh nọt bạn gái thì cũng đâu cần nói khoác như vậy chứ?"

"Cuộc đời tôi chưa bao giờ nói khoác với ai cả." Nhất Ngạn nhướn mày cười sau đó vươn tay ra: "Cho mượn dao dùng một lát."

Chủ sạp rất tức nhưng vẫn đưa dao cho Nhất Ngạn. Nhất Ngạn cầm một khối gỗ bắt đầu khắc, những mảnh gỗ vụn rơi rải lung tung trên tay cậu ta. Chỉ một lát sau khúc gỗ đã ra dáng hình người, thêm một lúc nữa thì hình người đã hoàn thiện rất đẹp. Nhất Ngạn khắc một cô gái trẻ tuổi, hai tay đặt trên đầu, một chân cong lại đang trong tư thế nhảy múa, cần cổ thon dài xem ra còn đẹp hơn cả thiên nga nữa.

Chủ sạp hàng rút cuộc cũng phục: "Khúc gỗ này, tôi tặng cho cậu."

Nhất Ngạn nhét tượng gỗ vào trong tay Thanh Hà: "Giống cô không? Quả thật chính là tiên nữ."

"Miệng lưỡi trơn tru!" Thanh Hà ném tượng gỗ cho Nhất Ngạn sau đó bỏ chạy lấy người.

Nhất Ngạn vui vẻ cười không ngừng.

Thanh Hà đi được hai bước sau đó bỗng nhiên dừng bước rồi đi vòng trở lại. Cô ngồi xuống trước sạp hàng, cầm một tượng gỗ khắc hình đầu lâu bình thường ở trong góc lên, lật qua lật lại trong tay, nhưu mày giống như đang suy nghĩ điều gì sâu xa.

Dường như cô đang cố nhớ chuyện gì đó nên Nhất Ngạn cũng không quấy rầy cô.

Một lúc lâu sau Thanh Hà mới vỗ đầu một cái: "Tôi nhớ ra rồi, ngày đó lúc chúng ta bị nhốt trong văn phòng, tôi có thấy trên cánh tay của người hơi lùn có..."

"Cẩn thận!" Nhất Ngạn ôm vai cô, lăn vài vòng trên mặt đất.

Mấy viên đạn liên tục găm xuống mặt đất nơi bọn họ vừa lăn qua, phát ra tiếng "tạch tạch" và tóe lửa.

Mọi người ở đó bủa chạy hỗn loạn, một người bán hàng rong vội vàng chạy trốn nhưng lúc chạy vẫn không quên thu dọn hàng hóa, kết quả bị bắn trúng bả vai ngã xuống đất rên la ầm ĩ. Nhất Ngạn thừa dịp hỗn loạn ôm Thanh Hà trốn vào trong miếu.

Miếu không lớn, bên trong có một khu vườn khá rộng, ở phía trước là gian thờ, nếu ở bên ngoài nhìn vào thì có thể nhìn thấy bên trong không sót một thứ gì.

Trước gian thờ là hai cánh cửa gỗ sơn đỏ, bên trên có vòng đồng.

Lúc này có hai tên xách súng tiểu liên xông vào trong miếu, bọn chúng dừng lại ở khoảng sân trong chốc lát.

Một tên có vóc dáng thấp nói với tên có vết sẹo ở bên cạnh: "Đại ca, bây giờ nên làm gì?"

Tên có vết sẹo dặn vài câu sau đó cả hai cùng đi đến trước cửa thì phát hiện hai con đường bên cạnh miếu thờ đều khóa lại, vì vậy hắn xách súng đi vào gian thờ một mình, để lại tên lùn đứng ở bên ngoài canh cửa.

Tiếng bước chân của hắn rất nhỏ, rất nhẹ, cẩn thận dò xét ở bên trong.

Trong gian thờ ngoại trừ một bàn thờ thì ở bên phải chỉ có một đồng rom rạ. Hắn nhắm ngay bàn thờ bắn vài phát rồi sau đó chuyển sang đồng rom rạ. Qua cả buổi thế nhưng trong miếu vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Không có máu cũng không có tiếng động.

Chẳng lẽ đã ra khỏi miếu? Nhưng rõ ràng cửa bị khóa lại rồi mà. Hắn ta hoang mang hoài nghi.

Đột nhiên trong đầu hắn chợt hiện lên tia sáng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ướt đẫm phía sau lưng, hắn vội chìa súng lên trên đỉnh đầu... Trên xà nhà có một bóng người đang treo ngược, cả người lủng lẳng giữa không trung, đang chìa họng súng đen ngòm vào ngay ót hắn ta.

Tên mặt sẹo giật bắn người, mặt không còn chút máu, tay chân luống cuống định bóp cò súng.

Nhất Ngan cười một tiếng nhanh tay bóp cò súng.

"Pằng..." Tiếng súng vang rền nổ lên, óc văng tung tóe khắp nơi.

Tên mặt sẹo trợn trừng hai mắt, miệng há hốc, phần sau đầu đều bị bắn nát bét. Một lúc sau, toàn thân hắn mới chậm rãi ngã xuống đất khiến bụi bay mù mịt.

Tên lùn nghe được tiếng động bên trong biết ngay là không ổn nên lập tức xoay người bỏ chạy. Nhất Ngan thoải mái nhảy xuống bước ra khỏi miếu, nhắm ngay trái tim của hắn bắn một phát.

Máu tươi chảy đầy đất.

Cậu thu súng nhét vào phía sau lưng quần theo thói quen sau đó giang hai cánh tay với Thanh Hà đang ở trên xà nhà: "Nhảy xuống, em đỡ cô."

Thanh Hà ở phía trên ngậy người một hồi lâu sau đó mới nhảy xuống. Nhất Ngan đỡ cô một cách chuẩn xác, lúc gò má cậu gần sát cô mới phát hiện cô đang run lẩy bẩy. Đây là lần đầu tiên cô thấy cậu giết người ở khoảng cách gần như vậy, gọn gàng, dứt khoát, không hề có chút dài dòng, dây dưa.

"Cô sợ cái gì? Chúng ta về nhà thôi." Cậu gọi điện thoại cho Khương Biệt sau đó ôm theo cô quay về biệt thự.

Khương Biệt đang chờ trong phòng khách.

Anh ta không ngồi mà đi tới đi lui ở sảnh, vẻ mặt có chút nặng nề, sau khi nhìn thấy Nhất Ngan thì lập tức hỏi: "Tại sao không chữa lại một tên để làm nhân chứng sống?"

"Anh đang chất vấn tôi sao?" Nhất Ngan cười với Khương Biệt nhưng vẻ mặt lại không hề có độ ấm: "Tôi làm việc đương nhiên phải theo nguyên tắc của tôi. Loại trộm cướp này, đừng nói với tôi là anh đồng tình với bọn chúng đấy?"

"Dù bọn chúng có hung ác đến cỡ nào thì ít nhất cũng phải lập hồ sơ điều tra. Lần này bọn bắt cóc không chỉ một người, vẫn còn cá lọt lưới." Lời nói của Khương Biệt rất có ẩn ý: "Tuy đây là biên giới, việc điều tra sẽ không nghiêm nhưng Nhất Ngan à, cậu cứ làm theo ý mình như vậy là không được. Chuyện lần này tôi sẽ ếm nhem giúp cậu, về sau đừng như vậy nữa, phải nghĩ thật kỹ rồi hãy làm."

"Vâng... cảm ơn anh." Nhất Ngan ôm Thanh Hà đã hôn mê đi vào trong phòng.

Khương Biệt bắt đầu dī thờ dài, lòng bỗng xuất hiện một loại cảm giác rất kỳ quái.

Nhất Ngan và Thanh Hà... Không biết có phải do anh nghĩ nhiều hay không. ...

Com tôi là do Nhất Ngan nấu, cậu đã cố ý nấu những món dễ tiêu hóa. Sau khi ném qua đồ ăn Nhất Ngan nấu, Thanh Hà có chút sự ỷ lại, có điều khó nói ra miệng nên cô chỉ cúi đầu yên lặng ăn com. Sắc mặt cô hơi tái nên sau khi ăn được một nửa thì buông đũa xuống.

"Tôi có chuyện muốn nói với hai người."

"Có chuyện gì mà không thể ăn hết com rồi nói sao?" Khương Biệt gấp cho cô một miếng cà rốt: "Đồ Nhất Ngan nấu, bình thường không có để ăn đâu, ăn nhiều một chút."

"Cảm ơn." Thanh Hà đỏ mặt cúi đầu nhai nhai mấy cái.

"Thế nào?"

Thanh Hà trịnh trọng nói: "Tôi đã nhớ ra rồi. Ngày đó khi lấy viên đạn ra cho gã thấp người, tôi có nhìn thấy một hình xăm kỳ quái trên cánh tay hắn ta. Tôi nghĩ bọn chúng truy sát tôi ráo riết như vậy có thể là do liên quan đến hình xăm này."

"Hình xăm?" Khương Biệt chống cằm suy nghĩ một lúc: "Nếu như nó làm cho bọn chúng bại lộ thân phận nào đó thì cần gì mạo hiểm tính mạng để lộ diện lần nữa? Tổng cộng cũng mới chỉ có ba người..."

"Nếu như không chỉ dừng lại ở ba người..." Nhất Ngan cười nói: "Nếu như chỉ là ba người thì không cần mạo hiểm đến cỡ này. Hiển nhiên hình xăm đó liên quan đến rất nhiều người, có lẽ nhóm bọn chúng không chỉ có ba người."

Nếu thật sự như thế thì mọi chuyện đã rõ ràng.

Khương Biệt chột búng tỉnh, nói với Thanh Hà: "Là hình xăm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Mơ hồ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mèo Mồm Mồm

Thanh Hà dùng đầu ngón tay dính nước chậm rãi vẽ một hình ảnh lên mặt bàn.

Đây là một hình đầu lâu xương chéo, bên cạnh là một dây số kỳ lạ và hoa văn dây leo rất phức tạp. Thanh Hà cũng chỉ vẽ chính xác được khoảng bảy tám phần còn cụ thể như thế nào thì thật sự không nhớ rõ.

Sau khi Khương Biệt nhìn thấy hình vẽ này sắc mặt lập tức thay đổi, không nói gì với hai người còn lại mà chỉ nhanh chóng thay quần áo sau đó đi ra cửa. Thanh Hà ở phía sau gọi anh ta vài tiếng rồi cầm áo khoác đuổi theo tới cửa nhưng Khương Biệt đã đi xa rồi.

Không khí bên ngoài vẫn còn rất lạnh, Thanh Hà cầm áo khoác đứng ở cửa ra vào một lát mới đóng cửa lại.

Nhất Ngạn vẫn ở phía sau ung dung nhìn cô, nhìn đến mức cả người cô không thoải mái.

"Làm gì nhìn tôi dừ vậy?"

"Tại sao cô lại khẩn trương đến vậy?" Nhất Ngạn đi đến cạnh cô, giọng nói rất thoải mái nhưng ánh mắt không biết vô tình hay cố ý mà chạy dọc theo cơ thể cô: "Em đâu có làm gì cô đâu."

"Ai mà biết được chứ." Thanh Hà hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt cũng quét qua người Nhất Ngạn.

Tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, không ai chịu nhường ai cả.

"Rất tốt." Nhất Ngạn đột nhiên vòng tay qua eo cô, cậu ta đứng ở phía sau kéo cô lại lập tức cả người cô ngã nhào vào lòng cậu ta rồi bị cậu ta khóa chặt trong vòng tay. Thanh Hà đang định đánh cậu ta thì lại nghe cậu ta cười hi hi nói: "Đây chính là do cô nói muốn ôm ấp yêu thương đấy nhé."

"Cậu đi chết đi!" Thanh Hà dấm thật mạnh vào mu bàn chân của Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn ôm chân nhảy lên sau đó ngã xuống đất kêu rên chí chóc.

"Giã chết cái gì? Ngồi dậy mau!" Thanh Hà dùng mũi chân đá đá cậu ta.

Nhất Ngạn lẩn lộn trên mặt đất định bụng ăn vạ. Thanh Hà bị cậu chọc tức muốn xì khói, cô cúi người cầm tay Nhất Ngạn kéo lên: "Đừng gây sự nữa." Nhất Ngạn đảo mắt, sòng mắt chuyển động, thối hơi bên tai cô nói: "Em gây chuyện hồi nào? Cô nói ngược rồi."

"Coi như tôi sợ cậu rồi." Thanh Hà thờ dãi, cố gắng kéo Nhất Ngạn lên nhưng cuối cùng lại bị cậu ta kéo ngã xuống đất. Nhất Ngạn nhân cơ hội đó ép sát vào cô, sờ mặt rồi nâng cằm cô lên: "Cô sợ em làm gì? Em rất muốn nghe cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp này nói thích em."

"Buông ra!"

"Cô nói buông ra là em phải buông ra sao, vậy không phải là quá mất mặt ư?"

"Cậu..." Thanh Hà thật sự không có cách nào mỗi khi cậu ta giờ trò lưu manh như vậy.

Nhất Ngạn cười khê rồi bóp ngực cô một cái: "Bánh bao lớn mềm mềm, em thích là em sờ hơn nữa còn muốn ăn nó luôn đấy, cô có thể làm gì em?"

Mặt Thanh Hà đỏ bừng, hai mắt tròn to, hận không thể ăn tươi nuốt sống cậu ta: "Vô si!"

Nhất Ngạn bĩu môi: "Em có răng, hơn nữa răng em còn rất chắc." Nói xong cậu ta còn há miệng giống như muốn khoe khoang hàm răng trắng sáng của mình, điều này càng làm cho Thanh Hà tức giận gần chết. (Chỗ này tác giả chơi chữ nha, chữ si trong vô si và xỉ trong từ răng đều đọc là chỉ => vô si là không răng 🦷)

Tại sao trên đời lại có loại người này! Cậu ta không phải ác ma mà là ma vương! Chưa từng thấy người nào đáng ghét hơn cậu ta được!

Dường như Nhất Ngạn đọc hiểu được ánh mắt của cô nên ôm cô vào lòng, hôn lên mặt cô một cái thật mạnh: "Thơm quá. Trên người cô giáo có một hương vị rất đặc biệt, vừa thơm vừa mềm, giống như... Một mẻ bánh bao vừa ra khỏi lò hấp khiến người ta thật chỉ muốn nuốt chửng lấy nó."

Thanh Hà bị cậu ta chọc tức đến sắp hôn mê bất tỉnh.

Đến sáng ngày hôm sau mà Khương Biệt vẫn chưa trở về nhưng anh ta có gọi điện thoại báo Thanh Hà và Nhất Ngạn đến đồn cảnh sát.

Đó là một căn phòng chứa hồ sơ vụ án, chỉ có một cánh cửa duy nhất đã bị khóa lại.

Trong phòng chỉ có bốn người... Khương Biệt, Nhất Ngạn, Thanh Hà và đội trưởng Trần Kiện Phong.

Khương Biệt tìm hồ sơ cần thiết ra, sau đó lấy tài liệu cần thiết trong túi da trâu đặt lên trên bàn. Anh ta chỉ hình vẽ trên một tờ giấy, sau đó lên tiếng hỏi: "Có phải cái này không?"

Thanh Hà chỉ cần liếc nhìn là đã nhận ra nên gật đầu.

"Hóa ra là vậy, tôi đã biết người nổ súng là ai rồi." Khương Biệt viết bốn cái tên trên giấy... Ngu Ly, Chu Tĩnh, Cao Liêu Vân, Trần Kiện Phong.

Trần Kiện Phong khó hiểu: "Sao tôi cũng bị tình nghi?"

"Chỉ là muốn công bằng thôi." Khương Biệt nói: "Xin lỗi."

Trần Kiện Phong đành im lặng. Thời gian còn lại để phá án không nhiều lắm, nếu không điều tra được gì thì chức đội trưởng kiêm cục trưởng này của anh ta khỏi cần nghĩ tới nữa.

Khương Biệt gạch tên Ngu Ly: "Lúc đó chị ta đang ở bên cạnh đội trưởng, không có thời gian nổ súng hơn nữa cũng không có động cơ." Trần Kiện Phong gật đầu sau đó lại thấy Khương Biệt gạch mất tên Chu Ngọc, cuối cùng vòng tròn cái tên Cao Liêu Vân.

Thanh Hà hơi ngần ra, nhớ tới người cảnh sát này, hình như anh ta chưa tới ba mươi tuổi, là một người đàn ông có làn da ngăm đen, phong độ tuấn tú hơn nữa còn hay mỉm cười. Anh ta là người bị tình nghi nổ súng ư? Thanh Hà hơi khó mà chấp nhận được.

Khương Biệt ngẩng đầu lên, ngón tay ma sát đầu bút, chậm rãi nói với ba người đang có mặt: "Có thể mọi người chưa từng nhìn thấy hình vẽ này nhưng tôi thì lại biết. Tôi đã từng đi qua sa mạc Tây Bộ, ở trong một thị trấn nhỏ không biết tên có một nhà tù giam giữ những phạm nhân đặc biệt, trên cánh tay của tất cả những phạm nhân trong nhà tù đó đều xăm hình vẽ này."

Trần Kiện Phong nghĩ tới khi kiểm tra hai xác chết lúc trước, một tên cao một tên thấp, hình như trên cánh tay bọn chúng cũng có hình xăm này.

Khương Biệt dùng bút vòng quanh dãy số trên hình vẽ: "Đây là số hiệu, đại diện cho khu vực bọn chúng bị giam giữ khi ở trong tù. Theo tôi được biết, nửa năm trước có một loạt phạm nhân cùng vượt ngục ở khu 'ZX11745', phía trên điều tra rất căng. Vì không muốn ảnh hưởng đến người dân cho nên người biết chuyện này cũng không nhiều."

Trần Kiện Phong nói: "Ý cậu muốn nói là ba tên cướp ngân hàng kia đều trốn ra từ nhà tù kỳ lạ đó?"

"Đúng, nhưng chắc chắn không chỉ có ba tên. Bọn chúng đều là những tên cực kỳ hung ác, rất có khả năng là vợ vết đọt cuối sau đó bỏ chạy đến Myanmar. Như vậy chúng ta sẽ rất khó bắt được bọn chúng."

Trần Kiện Phong bị làm cho hồ đồ: "Chuyện này thì có liên quan gì đến Cao Liêu Vân?"

Khương Biệt gằn giọng nói: "Nửa năm trước, trong đám người vượt ngục không chỉ có phạm nhân mà còn có một quản ngục."

"Cái gì? Cậu nói Cao Liêu Vân... không thể nào, cậu ta là do bên trên đề cử, làm sao có thể như vậy được?" Trần Kiện Phong chột búng tỉnh. Chẳng lẽ lại là con nhà có thể lực, gây ra họa nên muốn đi tránh nạn?

"Cục trưởng Trần, những cong queo trong ngành này, trong lòng tôi và anh đều biết rõ." Khương Biệt thu dọn hồ sơ lại bình tĩnh nói: "Vốn tôi cũng không muốn đào bới tìm nguồn gốc căn nguyên. Rốt cuộc là do Cao Liêu Vân chủ quan hay do nguyên nhân khác mới để cho phạm nhân vượt ngục thì tôi không quan tâm. Bên trên có người nào bảo vệ anh ta, tôi lại càng không có hứng thú. Nhưng chuyện lần này ảnh hưởng rất lớn, có mấy tên tội phạm đó lên vào vùng này tạo thành uy hiếp nghiêm trọng đối với sinh mệnh và tài sản của người dân nên nhất định chúng ta phải trừng trị bọn chúng theo pháp luật. Cao Liêu Vân vì muốn che giấu tội lỗi bản thân nên mới nghĩ đến chuyện giết người diệt khẩu nhưng anh ta không biết nếu những kẻ bắt cóc không sa lưới thì mọi chuyện sẽ càng trở nên tệ hại hơn."

Trần Kiện Phong cũng hiểu được việc này nên không nói thêm gì cả.

"Về những kẻ bắt cóc này thì phía trên có ban lệnh truy nã bí mật, là 'cấp S', như vậy chúng ta hoàn toàn có thể xin giúp đỡ, điều đến một đơn vị bộ đội đặc chủng."

Một khi đơn vị bộ đội đặc chủng đến nơi thì những kẻ bắt cóc này sẽ càng khó bỏ trốn ra nước ngoài. Thậm chí cơ hội trốn đi càng trở nên mong manh... Cho nên ba người kia mới mạo hiểm tính mạng để giết Thanh Hà, muốn ngăn chặn cô tiết lộ hình xăm kia. Nhất định ở sau lưng bọn chúng còn có kẻ lợi hại hơn, hung ác, tàn độc hơn sai khiến.

Ý nghĩ trong đầu Thanh Hà dần dần rõ ràng.

Nhưng tại sao lúc ấy Nhất Ngạn phải giết người diệt khẩu?

Nếu như để lại người sống, thông qua thẩm vấn, có lẽ sẽ biết được nơi ở của những kẻ bắt cóc khác.

Thanh Hà nghiêng đầu nhìn Nhất Ngan, cô luôn cảm thấy cậu đang gạt mình chuyện gì đó. Chẳng hạn như, tự nhiên cậu ta lại đột nhiên xuất hiện tại biên giới, không biết đến từ đâu và sẽ đi đâu. Rốt cuộc mục đích của cậu ta là gì?

Khương Biệt nói: "Vậy kế hoạch hiện giờ là chúng ta phải lập tức tìm được Cao Liêu Vân để ngăn chặn sự tình có biến."

Hôm nay Cao Liêu Vân được nghỉ nên không có ở đồn cảnh sát. Trần Kiện Phong lập tức điều động cảnh sát sau đó dẫn người đi trước. Nhà họ Cao ở phía Đông thị trấn nhỏ, trong một tiểu khu cũ kỹ.

Đó là một ngôi nhà hai tầng được xây dựng theo kiểu cũ, vách tường ở hành lang nhỏ đã bị tróc ra, cửa sổ trên mái nhà liên tục bị dột khiến nước nhỏ giọt "Tí tách" xuống đất.

Cầu thang làm bằng xi măng gồ ghề, lan can là song sắt có tay vịn bằng gỗ màu nâu.

Mấy cảnh sát chia làm hai nhóm, nhanh chóng lên lầu. Nhất Ngan đi theo Khương Biệt theo con đường ở giữa trực tiếp lên trên lầu.

Đến lầu hai chỗ Cao Liêu Vân ở, hai người liếc mắt nhìn nhau sau đó Khương Biệt dùng chân đá vắng tầm cửa gỗ.

Một mùi máu tươi nồng nặc xộc vào mũi.

Sắc mặt Khương Biệt lập tức thay đổi, anh ta cầm súng dẫn đầu đi vào phòng. Máy cảnh sát đi ở phía sau cũng theo sát vào, cẩn thận tìm kiếm quanh phòng.

Cuối cùng bọn họ phát hiện thi thể của Cao Liêu Vân ở trong nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Mất tích

Edit: Mèo Mồm Mồm

Cao Liêu Vân đã chết, thi thể còn bị treo ngược trong nhà vệ sinh, cả người trần truồng, khắp người toàn là vết thương. Có dao găm, ống tủy, gậy sắt... Còn có một số vết thương không biết do cái gì tạo thành, chết rất thê thảm. Nửa người dưới là một đồng hồ hỗn độn, dương vật cũng bị cắt mất luôn.

Trong phòng bếp vẫn còn tỏa ra mùi thơm, cà phê vẫn còn nguyên trong máy pha chưa được rót ra.

Hai cái ly vẫn còn nằm im lặng trong khay. Mạnh mỗi cứ thế bị chặt đứt.

Khương Biệt về nhà với tâm trạng có phần suy sụp, thù người ngồi nhìn ra màn mưa bên ngoài cửa sổ. Nhất Ngan đôi dép lê tại cửa ra vào, im lặng nhìn Khương Biệt một lát sau đó từ từ đi tới bên cạnh anh ta, vỗ nhẹ tay lên vai Khương Biệt: "Đừng nghĩ quá nhiều, mọi chuyện đều sẽ được giải quyết."

"Tôi không sao." Khương Biệt thờ dãi cười nói với Nhất Ngan: "Khiến cậu chê cười rồi."

"Sao có thể? Chuyện của anh cũng là chuyện của tôi mà."

"Cậu đã vất vả theo tôi cả ngày rồi, đi nghỉ sớm đi." Khương Biệt cười trấn an cậu.

Nhất Ngan cũng cười sau đó xoay người đi qua hướng hành lang. Tiếng bước chân của cậu nhẹ nhàng lặng lẽ, trong hành lang không có mở đèn, sau khi đi đến cuối đường, lúc gần bước lên bậc thang thì cậu bỗng dừng lại, lên tiếng trong bóng đêm: "Có chuyện gì thì cứ nói đi, trốn tránh lấp ló ở đó làm gì?"

Một lúc sau, cửa phòng khép hờ bên phải vang lên một tiếng "két" sau đó được mở ra, ánh sáng mờ ảo từ trong phòng tràn ra bên ngoài chiếu lên hai gò má của Thanh Hà khiến người ta có cảm giác thật dịu dàng, sạch sẽ. Chỉ có điều trong ánh mắt trong suốt kia lại có cảm xúc mà Nhất Ngan cực kỳ không thích, đó là lạnh băng và nghi ngờ.

Nhất Ngan vòng tay trước ngực, nghiêng người dựa vào tường hỏi: "Thế nào, sao lại nhìn em bằng ánh mắt đó?"

Thanh Hà vẫn cứ tiếp tục nhìn cậu.

Nhất Ngan mỉm cười rồi đặt tay lên cánh cửa sau đó dùng sức đẩy cánh cửa bị mở một nửa vào bên trong. Thanh Hà bị lực của cậu đẩy lui về phía sau. Nhất Ngan thuận thế chen người vào phòng sau đó đóng cửa lại.

Một tiếng "Cạch" vang lên, cánh cửa đã bị Nhất Ngan khóa lại.

Thanh Hà sợ tới mức lui về phía sau hai bước lớn: “Cậu định làm gì? Tại sao lại đóng cửa?”

Khóe môi Nhất Ngạn cong lên thành nụ cười rất đỗi xấu xa: “Cô nói thử xem? Trong lòng cô hiểu rất rõ mà, hỏi em làm gì.”

"Hiểu rõ cái gì? Tôi không biết gì cả. Người như cậu... tôi... Làm sao tôi biết cậu muốn làm gì?" Phía sau hết đường để lui Thanh Hà đành ngồi phịch xuống giường với vẻ mặt kinh hoàng: “Cậu đừng làm xằng làm bậy đấy!”

"Làm xằng làm bậy? Sao em có thể làm bậy được?" Nhất Ngạn đột nhiên cúi người vươn tay túm chặt gáy cô, kéo cô đến trước mặt mình: “Rốt cuộc cô muốn hỏi cái gì? Em đang ở trước mặt cô đây, có gì mà không thể nói được? Hay là... Cô sợ em đến mức không nói nên lời?”

"Cút ngay!" Thanh Hà hất tay Nhất Ngạn ra sau đó lùi về đầu giường bên kia: “Tôi không hề sợ cậu!”

"Không sợ thì cô trốn làm gì?" Nhất Ngạn cười giễu cợt sau đó bước từng bước đến gần cô. Thanh Hà hốt hoảng cầm đại một cái gối trên giường đánh vào đầu cậu ta: “Cậu đừng tới đây.”

Nhất Ngạn cười cười, gối vừa đánh tới đã bị cậu ta bắt lấy sau đó Thanh Hà tiếp tục bị cậu ta trêu chọc: “Không cho em tới thì em lại càng muốn tới.”

Thanh Hà giờ đã không còn đường lui, trong mắt Nhất Ngạn hiện cô như đang bị đóng đinh tại chỗ. Nhất Ngạn vuốt ve cằm cô: “Em đang đứng trước mặt cô mà vẫn chưa muốn hỏi sao? Nếu đổi lại là người khác thì em còn chẳng có hứng thú quan tâm đâu.”

Thanh Hà cực kỳ tức giận: “Cậu nói thật đi, hai người kia... có phải cậu giết người diệt khẩu hay không?”

"Giết người diệt khẩu?"

"Đúng!"

Nhất Ngạn "hả" một tiếng: “Tại sao em phải giết người diệt khẩu?”

"Người nọ vốn dĩ đã chạy ra khỏi miếu, cậu cũng không cần giết hắn ta, nếu để hắn ta sống thì có thể căn cứ vào manh mối để tìm được những kẻ bắt cóc còn lại nhưng cậu lại giết hắn ta không cho một ai sống sót, như vậy không phải giết người diệt khẩu thì là cái gì?"

Yên tĩnh.

Ngực Thanh Hà không ngừng phập phồng, không biết do bị dọa hay do kích động gây nên.

Nhất Ngạn nhìn xuống từ trên cao, cười híp mắt quan sát cô một hồi lâu sau đó nói ra một câu kinh người: “Em có đề lộ sơ hở sao?”

Cậu ta không giống như đang hỏi ngược lại mà giống như là đang cười tự giễu. Nhưng cũng không giống hoàn toàn tự giễu bởi vì nụ cười trên khóe miệng cậu ta rất thân thiện. Thanh Hà thật sự không rõ cậu ta đang nghĩ gì, cô chỉ cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn.

"Em vốn nghĩ rằng cô rất ngốc nhưng bây giờ xem ra đầu óc vẫn có thể dùng được, không ngờ cô có thể nhìn ra dụng ý của em."

"Quả nhiên là cậu có lòng dạ không tốt! Chẳng lẽ cậu..."

“Em cái gì?” Nhất Ngạn cười, dùng hai tay đè lên vai cô: “Nói tiếp đi? Muốn nói cái gì thì cứ nói cái đó, từ trước tới giờ em đều rất hào phóng với người của em nên em sẽ không so đo với cô. Cho dù cô lật tẩy tất cả chuyện xấu của em thì em vẫn cam tâm tình nguyện.”

"Cậu là đồ khốn kiếp, đừng đụng vào tôi!" Thanh Hà cắn thật mạnh lên cánh tay Nhất Ngạn, không lâu sau đó trong miệng cô lập tức xuất hiện vị ngai ngái.

Nhất Ngạn hơi nhú mồm, dở khóc dở cười: “Cô là cún à?”

Thanh Hà đẩy Nhất Ngạn ra bỏ đến giữa giường. Nhất Ngạn lập tức xoay người chắn trước mặt cô, làm mặt quỷ với Thanh Hà: “Mèo con muốn chơi trốn tìm sao?”

"Á..." Thanh Hà quay đầu định xuống giường thì Nhất Ngạn đã đến gần bên chân cô, quỳ một chân trên đất cầm chân cô đặt lên đầu gối của mình sau đó giúp cô mang dép lê: “Cẩn thận một chút, nếu ngã thì sao đây?”

Chỗ này hoàn toàn không có nơi nào để trốn. Thanh Hà không biết phải làm sao cho tốt nữa...

Nếu nói cho Khương Biệt anh ta sẽ tin cô sao? Bởi vì quan hệ của hai người bọn họ có vẻ rất tốt. Cô lại không có bất kỳ chứng cứ nào, làm sao anh ta có thể tin cô được. Hơn nữa Khương Biệt còn ra tay giúp Nhất Ngạn ếm nhem sự việc này xuống chứng tỏ Khương Biệt rất tin tưởng cậu ta, nếu đã như thế thì làm sao tin lời cô đây?

Hơn nữa cô cũng không xác định được mục đích giết người diệt khẩu thực sự của cậu ta. Có lẽ đằng sau chuyện này là những chuyện tày trời hơn nữa.

... Vì không có chứng cứ xác thực nên cô không thể nói ra. Thanh Hà thầm hạ quyết tâm, trái tim trong lồng ngực đập liên hồi.

"Không còn lời nào khác muốn nói với em sao?" Nhất Ngạn xuống giường, trước khi ra ngoài còn quay đầu lại nhìn cô một cái sau đó nở nụ cười có chút nghiền ngẫm.

Thanh Hà trải qua một đêm mất ngủ.

Ngày hôm sau, lúc cô vừa mới đến trường học thì nghe một tin tức rất khiếp sợ... Tổ đã mất tích.

Thời gian mất tích cụ thể là vào chạng vạng tối ngày hôm qua, cảnh sát đã lập hồ sơ vụ án và tiến hành hình thức tìm kiếm rải rác chung quanh nhưng đã một ngày một đêm trôi qua mà vẫn không có chút tiến triển nào.

Sau khi tiết hai kết thúc, Thanh Hà vào lớp học gọi Nhất Ngạn ra ngoài. Các học sinh trong lớp chưa bao giờ thấy Thanh Hà nghiêm túc như vậy nên không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Thanh Hà nắm tay kéo Nhất Ngạn đi vòng qua mấy khu nhà giảng sau đó xuyên qua hòn non bộ và bồn hoa đến phía tòa nhà bỏ hoang sau núi lúc trước.

Lúc trước cô gặp Tổ ở chỗ này, đây cũng là lần cuối cùng cô nhìn thấy Tổ. Lúc ấy tuy cô đã hôn mê nhưng vẫn nhớ mang máng Nhất Ngạn là người cuối cùng gặp Tổ.

Hai người đứng đối diện với nhau trên mảnh đất trống lớn. Trong bồn hoa bên cạnh, những đóa hoa nhài đang nở rất rực rỡ, bầu trời trong xanh khiến không khí u ám phía sau núi cũng trở nên sáng sủa hơn vài phần.

Thanh Hà hỏi Nhất Ngạn một cách nghiêm túc: "Cậu đã mang em ấy đi đâu?"

"Đi đâu?"

"Cậu còn già bộ được nữa. Nếu không phải cậu thì là ai? Em ấy chỉ là một cô gái, cảnh cáo một chút là được rồi nhưng bây giờ em ấy đã mất tích một ngày không về nhà, nhất định mọi người trong nhà em ấy sẽ rất lo lắng."

Nhất Ngạn thờ dãi: "Xem ra cô giáo đã nhận định cô ta là do em bắt cóc."

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Nếu thật do em làm thì em nhất định sẽ thừa nhận." Nhất Ngạn cười nói: "Nhưng mà em còn chưa kịp làm, nếu cô ta thật sự rơi vào tay em chắc chắn giờ đây chỉ có thể nhặt xác thôi."

"Cậu thật sự không có bắt cóc em ấy?" Thanh Hà có chút không tin: "Cậu lại muốn gạt tôi."

Nhất Ngạn cười khổ: "Em đã gạt cô bao giờ chưa?"

Thanh Hà nói: "Cậu dám nói mình chưa bao giờ lừa gạt tôi sao?"

Nhất Ngạn không thể nói được.

Sự cảnh giác của Thanh Hà đối với Nhất Ngạn chưa bao giờ suy giảm, cô cẩn thận đánh giá cậu ta vài lần khiến Nhất Ngạn dờ khóc dờ cười nói: "Thật sự không phải em làm."

"Thật ư?"

"Xem ra nếu em không giúp cô tìm được cô ta thì cô sẽ không tin em."

"Cậu có thể giúp tôi tìm được em ấy sao?"

Nhất Ngạn ngao nghể: "Trên đời này không có chuyện gì mà em không làm được."

Thanh Hà cười lạnh: "Cậu cứ khoác lác đi."

Nhất Ngạn sờ sờ mũi: "Nói láo cô không tin, đến nói thật cô cũng không tin là sao nhỉ."

"Da mặt của cậu còn có thể dày hơn nữa không?"

"Cảm ơn đã khen em, em xấu hổ không dám nhận." Nhất Ngạn chấp tay vái cô một cái, xem ra là đang bắt chước cách thức nói chuyện của những người ở trong tivi khiến Thanh Hà đang nổi nóng cũng bị cậu chọc cho cười. Cô cười một lát, thấy Nhất Ngạn cũng cười nhìn mình thì vội ngậm miệng lại, đẩy cậu ta một cái: "Nhanh dẫn tôi đi tìm người."

Nhất Ngạn nhận lệnh dẫn cô đi ra khỏi chỗ này.

Phải biết rằng, nếu muốn biết trước khi Tổ đến đây đã gặp người nào thì không hề khó vì dù sao đây cũng là một trường học rất lớn cộng thêm mắt của

những người ở đây đều mở rất to nên chỉ cần hỏi thăm một chút là Nhất Ngạn đã có được đáp án.

"Cậu ấy... lúc đó cậu ấy rất tức giận, một mình đi ra phía sau núi, bọn tôi không ai dám đi theo." Lăng Lâm hay đi theo bên cạnh Tổ cúi đầu nói.

"Thật không?" Nhất Ngạn chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi.

Một cô gái khác đang đứng bên cạnh tên là Kỳ Kỳ vội nói: "Đúng vậy! Chúng tôi nào dám lừa cậu."

Trả lời thảng thốt như vậy thì lại càng có vấn đề... Nhất Ngạn đánh giá hai cô gái này một lúc rồi đột nhiên cười nháy mắt nói: "Nhưng sao tôi lại cảm thấy là hai cô đang lừa tôi nhỉ?"

Sắc mặt hai người tái nhợt không dám trả lời nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trên núi

Edit: Mèo Mồm Mồm

"Không nói được đúng không?" Nhất Ngạn chấp tay sau lưng đi lướt qua người hai cô gái được hai bước rồi đột ngột quay đầu lại hỏi: "Quyết định chưa? Đứng để sau này hối hận, đến chừng đó muốn mở miệng nói cũng không còn cơ hội nữa đâu."

Bình thường Kỳ Kỳ rất sợ Nhất Ngạn nhưng bây giờ còn bị dọa như vậy nên lập tức trốn ở sau lưng Lăng Lâm: "Đừng... Đừng..."

Lăng Lâm cũng đang run rẩy không ngừng: "Chúng tôi..."

Nhất Ngạn nói: "Không phải hai người các cô bắt cô ta đấy chứ? Bình thường luôn đi kè kè bên cạnh cô ta a đùa nhỉnh hót nhưng có lẽ trong lòng cũng không phục và không ưa gì cô ta đúng không. Cô ta giàu hơn hai cô, bề ngoài cũng xinh đẹp hơn hai cô. Con gái ấy mà, nhất thời tức giận giết người cũng không phải là chuyện hiếm hoi gì đâu."

"Không phải! Không liên quan đến chúng tôi!" Kỳ Kỳ thốt lên: "Cậu ấy ở sau núi..." Đến khi Kỳ Kỳ nhận ra bị miệng lại thì đã không kịp nữa rồi. Nhất Ngạn đánh giá cẩn thận cô ta hồi lâu sau đó quay đầu kéo Thanh Hà rời đi.

Phòng y tế nằm ở phía Nam khu nhà giảng dạy, xuyên qua một rừng cây nhỏ chính là phía sau núi.

Đường lên núi rất khó đi, cây cối mọc lên như nấm, cỏ mọc tươi tốt, bụi thấp nhất cũng cao cỡ khoảng nửa người. Trên mặt đất đầy lá rụng, hạt thông và những tảng đá bị lớp lá rụng quanh năm suốt tháng che phủ. Dưới núi toàn là cây bạch quả khiến trước mắt đều là một mảnh màu vàng chạy dài đến giữa sườn núi thì dần dần bị màu xanh của thông tuyết thay thế. Bấy giờ trời đã không còn đổ tuyết, giữa những phiến lá nhọn như kim đã kết từng quả màu xanh nhạt.

Đi được khoảng hơn một tiếng thì Thanh Hà mệt không thở nổi nữa, cũng may dưới gốc thông có tảng đá lớn, cô đưa tay vịn tảng đá thở dốc một hồi sau đó lau mồ hôi.

Nhất Ngạn quay trở lại: "Mệt hả?"

"Tiếp tục đi thôi."

Nhất Ngạn bắt lấy cánh tay cô: "Sắc trời cũng không còn sớm nữa, nghỉ ngơi một chút đi."

Trời đang dần tối đi, bóng đêm vô biên như nuốt sống vùng đất, mặt trời chậm rãi lặn xuống đường vòng cung của sườn núi, chỉ chừa một chút dư âm màu vàng óng chiếu sáng núi non.

"Chắc buổi tối ở chỗ này không có sói đâu đúng không?" Thanh Hà rụt cổ hỏi.

Nhất Ngạn cười nói: "Đâu chỉ có sói, mà còn có cả hổ đấy."

"Hổ?" Thanh Hà chột nháy dựng lên, trốn đến sau lưng Nhất Ngạn: "Ở đâu?"

Bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô bám trên vai Nhất Ngạn khiến lòng cậu không khỏi rung động, giọng nói cũng khàn hơn một chút: "Đang ở..." Cậu không nhịn được cúi đầu cười. Ánh mắt Thanh Hà vẫn nhìn lung tung chung quanh, sau một lát mới nhận ra là mình bị gạt nên lập tức đẩy cậu ra: "Tên khốn!"

"Cô không thích hả?"

"Có quý mới thích!" Thanh Hà mắng Nhất Ngan sau đó ngồi xuống tảng đá.

Trên núi không thể so với dưới núi, nhiệt độ thấp hơn rất nhiều. Gió lạnh luồn qua kẽ hở của những cây con rồi luồn vào váy cô. Thanh Hà giữ váy kẹp giữa hai đầu gối, cúi đầu sửa sang lại. Cô vốn nghĩ đường lên núi rất gần nào ngờ đã đi hơn nửa ngày mà vẫn chưa tới. Giờ Thanh Hà mới thấy hối hận, nếu phải qua đêm ở cái nơi quỷ quái này... Chỉ mới nghĩ thôi mà toàn thân cô đã nổi cả da gà rồi.

Nhất Ngan nhóm lửa, khoác thêm cho cô cái áo khác sau đó đi ra ngoài một lát, lúc trở lại trong tay cầm thêm một chạc cây. Do bóng đêm quá tối nên Thanh Hà không thấy rõ trên tay Nhất Ngan là vật gì. Đường như ở trên chạc cây có quần cái gì đó nên nghi ngờ hỏi: "Câu nhặt cái gì về vậy?"

Nhất Ngan cúi đầu cười cười, giấu chạc cây ra phía sau lưng rồi đi đến trước mặt cô, nói: "Cô đoán thử xem "

"Sao tôi đoán được?"

"Vậy thì thôi." Nhất Ngan đột nhiên giơ chạc cây ra, quơ quơ ở trước mặt cô.

Trên chạc cây màu nâu có một thứ gì đó gần giống như sợi dây đang quấn quanh, khi đưa tới tới gần ánh lửa một chút Thanh Hà mới phát hiện đó là một con rắn, đường kính thân khoảng 3 cm, sắc màu vô cùng sặc sỡ đang phun cái lưỡi đỏ chót ra nhìn cô.

"Á..." Thanh Hà sợ tới mức mắt hồn mất vía, lăn trên mặt đất sau đó bò vài bước trốn đến sau một thân cây.

"Cậu... cậu hơi quá đáng rồi đó!" Thanh Hà dựa vào thân cây tức giận nhìn Nhất Ngan.

Nhất Ngan bĩu môi một cái: "Có sao? Đây là bữa tối của chúng ta. Bây giờ nhìn thì có hơi đáng sợ nhưng một lát nữa nấu chín thì ngon cực kỳ."

"Ai muốn ăn thứ này chứ!" Thanh Hà nôn ọe, ánh mắt nhìn Nhất Ngan càng ngày càng kỳ lạ giống như đang nhìn quái vật.

Nhất Ngan ngồi xổm xuống móc một con dao găm từ trong giày ra, giết con rắn ngay tại chỗ sau đó xử lý đơn giản rồi bắt đầu nướng ở trên lửa. Chạc cây xoay tròn trong tay cậu ta, mỡ rắn chảy xuống phát ra tiếng xèo xèo nhỏ. Nhất Ngan ngâm nga một khúc dân ca, giọng hát trong trẻo vang vọng quanh quần giữa núi rừng.

Thanh Hà lầu bầu trong lòng: Đồ khoe khoang, nhưng cô cũng phải thừa nhận rằng giọng hát của cậu rất dễ nghe.

"Rột...rột...rột" Cái bụng vô dụng của cô réo ầm lên. Thanh Hà cố ém nó lại nhưng nó không nghe theo sự khống chế của cô. Nhất Ngan đang ngồi ở phía xa cười to: "Đói rồi hả? Rắn đã được nướng xong, thơm ngào ngạt, thịt non mềm..." Sau đó cậu ta há miệng cắn một cái.

Thanh Hà bịt tai lại nhưng mùi thơm lại chui vào mũi cô, nước miếng liên tục tiết ra trong khoang miệng. Thanh Hà khó chịu cố dằn lại cái bụng rỗng của mình.

Đột nhiên đỉnh đầu bị bóng đen cao lớn che khuất. Thanh Hà ngẩng đầu lên nhìn thì Nhất Ngan cầm thịt rắn đã được nướng chín, sau đó ngồi xuống đưa đến trước mặt cô: "Ăn không?"

Thanh Hà quay đầu sang hướng khác.

"Thiệt không ăn sao?"

Thanh Hà đứng dậy vỗ vỗ váy tránh ra phía xa xa.

Nhất Ngan nhìn bóng lưng cô âm thầm cười. Giây phút này cậu thấy cô thật sự đáng yêu đến mức không lời nào có thể diễn tả.

Bóng đêm mỗi lúc càng sâu, trong rừng truyền đến tiếng gió "ào ào". Thanh Hà ngủ trên tảng đá, nửa đêm bị con đoi còn cào đánh thức. Cô xoay người sang bên trái sau đó lại xoay qua bên phải nhưng làm thế nào cũng không ngủ được. Bụng vừa đói vừa đau nên đành phải ngồi dậy. Thanh Hà ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt được điểm xuyết bằng những vì sao lấp lánh.

Cảnh đẹp như vậy mà lại bị tiếng "rột rột" phá vỡ. Thanh Hà bực bội ngồi dậy, nhảy xuống khỏi tảng đá.

Lửa trên bãi đất trống đã tắt, chỉ còn vài chấu nhỏ le lói. Thanh Hà vén váy, rón ra rón rén đi qua sau đó ngồi xổm xuống trước đồng lửa. Cô nướng theo ánh trăng nhìn qua thì trên kệ còn hai xâu thịt rắn nướng. Cô nhìn chung quanh một lúc nhưng không thấy bóng dáng của Nhất Ngan đâu cả, sau khi đấu tranh vô số lần trong lòng cuối cùng vẫn không nhịn được mà cầm một xâu thịt lên.

... Không có gì hơn được chết đói cả.

Thanh Hà mặc kệ tất cả cắn một miếng, vốn định ngừng thờ nuốt xuống nhưng ai ngờ mùi vị lại ngon hơn nhiều so với tưởng tượng. Cô nhanh chóng ăn sạch xâu thịt rắn rồi nhìn chung quanh một lần nữa, sau khi xác định không có người nào liền mau mau cầm xâu thịt còn lại lên. Mới cắn được một miếng thì trên đầu cảm thấy hơi đau như có thứ gì đó từ phía trên rơi xuống nện vào đầu cô.

Thanh Hà xoa đầu sau đó ngược lên nhìn nhưng phía trên chẳng có gì cả.

Cô lại cắn thêm mấy miếng... Trên đầu lại thấy đau...

Đột nhiên có thứ gì đó rớt xuống lăn tròn vài vòng rồi lăn đến bên chân cô. Thanh Hà nhặt lên, nhìn dưới ánh trăng thì thấy... đó là một quả thông... Cô lại ngẩng đầu lên nhìn lần nữa...

Lần này Nhất Ngạn không có trốn nữa mà ngồi vắt vẻo trên chạc cây, vỗ đùi cười như điên rồi hỏi cô bằng giọng điệu rất lạ: “Thịt rắn có ngon không?”

Thanh Hà then quá hóa giận, nhặt quả thông trên mặt đất ném về phía Nhất Ngạn. Nhất Ngạn rất nhanh nhẹn tránh trái tránh phải, ai ngờ đột nhiên cậu bị trượt chân, cả người như quả tạ rơi thẳng xuống mặt đất. Sau một tiếng ‘rầm’ vang lên cũng kéo theo đồng lá khô bị hất bay lên.

Thanh Hà sợ đến nỗi buông quả thông trong tay rơi xuống đất... sau khi sững sờ một lát, cô lập tức chạy đến bên chỗ Nhất Ngạn.

"Cậu làm sao vậy?" Thanh Hà lắc lắc Nhất Ngạn nhưng cậu không có bất kỳ phản ứng nào cả, hai mắt nhắm nghiền. Thanh Hà ngồi sững trên đất bùng lấy mặt cậu: "Này, cậu đừng có giả bộ chết nhá! Nhất Ngạn! Nhất Ngạn, cậu sao vậy?"

Nhưng cho dù Thanh Hà có gọi thế nào Nhất Ngạn vẫn nằm im bất động, cô suy nghĩ một lúc sau đó túm lấy thịt trên má cậu, đang định dùng sức vặn một cái thì Nhất Ngạn đột nhiên mở mắt ra lăn sang một bên.

"Còn tưởng cô sẽ hôn em một cái chứ, ai ngờ lại hung dữ véo em như vậy." Nhất Ngạn gác tay trên đầu liếc nhìn cô, giọng nói có chút bất mãn.

"Cậu gạt tôi?" Thanh Hà tiện tay cầm lấy một quả thông ném về phía Nhất Ngạn. Nhất Ngạn linh hoạt né tránh sau đó bị cô đuổi chạy quanh trong khu rừng. Thanh Hà đuổi rất lâu nên cảm thấy mệt, cô đang dựa vào một thân cây khô nghỉ ngơi thì đột nhiên sau lưng có người vỗ vai cô: "Mệt rồi?"

Thanh Hà quay người lại thì thấy Nhất Ngạn đang cười, lúc này cô mới cảm thấy giận cậu nhưng lại ghen đến nói không ra lời.

"Làm gì tròng mắt nhìn em ghê vậy?" Nhất Ngạn ôm eo cô đập vào thân cây vài cái để mượn lực leo lên. Lúc này hai người đang ở cách mặt đất khoảng năm sáu mét, độ cao này không tính là thấp nên Thanh Hà nhất thời không đứng vững được, cô lắc lư vài cái sau đó theo bản năng ôm chặt lấy vai cậu: "Mau thả tôi xuống dưới."

"Em đâu có giữ cô, cô có thể thả em ra mà." Nhất Ngạn giang hai tay ra.

"Cậu nắm cho chắc, nếu té xuống thì phải làm sao đây?" Thanh Hà bị cậu dọa sợ đến mức trái tim sắp nhảy ra ngoài.

Nhất Ngạn cười thầm túm lấy một nhánh cây ở bên cạnh.

Cậu ngồi xuống ở đầu cành cây lưng dựa vào thân cây nhàn nhã lắc lắc hai chân. Thanh Hà do dự một hồi sau đó cũng ngồi xuống ngay cạnh cậu. Nhất Ngạn thấy vậy lập tức nổi lên ý xấu, cố ý rung thân cây. Thanh Hà lập tức bắt lấy cánh tay cậu khiến cậu cất tiếng cười to, tỏ vẻ rất hài lòng.

Thanh Hà véo mạnh tay Nhất Ngạn như muốn véo chết cậu vậy.

Nhất Ngạn rất phối hợp la lên vài tiếng, lúc này cô mới hài lòng buông ra, ôm gối ngồi ở đầu cành.

Gió thổi nhẹ làm tung bay làn váy trắng muốt của cô, để lộ ra đôi chân nhỏ nhắn, xinh xắn. Nhất Ngạn nghiêng đầu nhìn chằm chằm một lát thì bị Thanh Hà phát hiện, cô vội rút chân về giấu dưới làn váy: "Nhìn gì vậy?"

Nhất Ngạn gật gù hả hê nói: "Người đẹp đúng là người đẹp, đến cả chân mà cũng đẹp tới nỗi khiến người ta không cưỡng được muốn hôn lên nó một cái."

"Cậu đủ rồi đấy!"

"Chưa đủ, sao có thể đủ được? Trừ khi..." Nhất Ngạn đột nhiên ôm lấy cô kéo cô ngã vào lòng mình: "Cô để cho em ôm ấp, yêu thương."

"Cậu đừng có làm vậy, bây giờ chúng ta đang ở trên cây đấy, nếu té xuống thì sao đây?" Hai tay Thanh Hà đẩy vai cậu ra ngăn cản cậu xáp lại gần.

Nhất Ngạn cười nói: "Nếu cô không động đây thì chúng ta sẽ không té xuống. Còn nếu cô cứ lộn xộn nữa thì em không dám đảm bảo đâu."

Rõ ràng là cậu ta mặt dày can đảm cô không tha. Nếu cậu ta buông cô ra thì chẳng phải mọi chuyện sẽ được giải quyết rồi sao? Tại sao cuối cùng mọi quyền quyết định đều nằm trong tay cô?

"Hôm nay xem như tôi đã hiểu thế nào là 'Thiên hạ vô địch không biết xấu hổ'." Thanh Hà lạnh lùng trừng mắt nhìn Nhất Ngạn nhưng trong ánh mắt lạnh lạnh đó của cô lại có một loại sợ hãi khó diễn tả bằng lời. Cô vẫn thấy rất sợ Nhất Ngạn, người này luôn không hành động theo lẽ thường. Có đôi khi cậu ta rất tốt, rất ngoan, cái gì cũng nghe theo cô nhưng có lúc cậu ta lại giống như một con sói hung dữ, nói trở mặt là trở mặt. Giống như bây giờ cậu ta đòi nuốt chửng cô khiến Thanh Hà không khỏi hoài nghi có phải cậu ta cố ý lừa cô lên núi hay không? Nếu không dựa vào kinh nghiệm và đầu óc của cậu ta thì sao lại không biết lên núi phải cần bao nhiêu thời gian?

Chuyện Tổ mắt tích thật sự không liên quan đến cậu ta sao?

Nếu như không có, tại sao cậu ta lại tỏ thái độ thờ ơ với mọi chuyện như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nhà gỗ

Edit: Mèo Mồm Mồm

"Ánh mắt này của cô là sao đây?" Nhất Ngạn bẻ gãy chạc cây dùng nó nâng cằm cô lên.

Về mặt Thanh Hà cũng rất nghiêm túc: "Nhất Ngạn, cậu nói thật đi, cậu và những kẻ bắt cóc kia thật sự không có quan hệ gì sao? Tại sao cậu lại muốn giết bọn họ?"

"Cô tin tưởng em như vậy sao?"

Thanh Hà thấy khó hiểu.

Nhất Ngạn mỉm cười: "Nếu em thật sự cùng một giuộc với những kẻ bắt cóc độc ác đó mà bây giờ cô lại hỏi em vấn đề này thì không phải là đang tự tìm đến cái chết sao?"

Thanh Hà không nói gì. Thật ra cô cũng không biết tại sao mình lại làm vậy. Đối với người khác cô sẽ không tùy tiện như vậy, dù là nói chuyện hay làm việc cũng sẽ suy nghĩ kỹ, tránh gây đường đột cho người khác. Nhưng còn Nhất Ngạn... cậu ta chính là một tên khốn kiếp, cho dù cậu ta tỏ thái độ gì với cô thì cô cũng sẽ không kiêng dè. Chính cậu ta cũng vậy, cậu ta hoàn toàn không quan tâm cô dùng thái độ gì để đối xử với cậu ta bởi vì mặc kệ cô dùng thái độ gì thì thái độ của cậu ta vẫn vĩnh viễn không đổi... Khiến người vừa nhìn thấy đã rất muốn đánh cho cậu ta một trận.

"Xem ra cô thật sự rất tin tưởng em." Nhất Ngạn đột nhiên ôm lấy vai cô nói bên tai cô: "Cô thừa nhận cũng được, không thừa nhận cũng được, thật ra trong lòng cô luôn coi em như người một nhà."

"Ai coi cậu như người một nhà?" Thanh Hà hoàn toàn không thừa nhận đây cậu ra.

Chủ đề đã bị cậu ta lái sang hướng khác, Thanh Hà cũng không muốn hỏi lại vì rõ ràng cậu ta sẽ không nói cho cô biết. Có lẽ thật cậu ta đang làm một chuyện gì đó rất kinh thiên động địa. Cậu ta tuyệt đối không phải là người lương thiện nhưng lại là người tâm cao khí ngạo nên sao có thể làm bạn với những kẻ bắt cóc kia được? Thanh Hà không tìm ra được manh mối cũng không nghĩ ra mối liên quan trong đó. Hiện tại trong lòng cô có chút buồn bực, cô thật sự không muốn thân thiết với cậu ta. Rõ ràng cô rất ghét Nhất Ngạn nhưng lần nào cũng bị cậu ta xuyên tạc thành ra ý khác.

Bình minh đến.

Ánh sáng xuyên qua những kẽ hở giữa rừng rậm sau đó rơi vãi trên mặt đất. Dãy núi phía xa xa vẫn còn như ẩn như hiện trong màn sương mù, bầu trời lúc tàn sáng vẫn còn hơi tối khiến người ta cảm giác như trời và đất giao nhau cùng một chỗ. Khu rừng rất tĩnh lặng, chỉ có vài tiếng chim hót thưa thớt.

Thừa dịp sắc trời vẫn chưa sáng hẳn, Nhất Ngạn kéo Thanh Hà tiếp tục lên núi. Tối hôm qua ngủ không ngon nên mới đi được vài bước Thanh Hà đã đi không nổi nữa. Nhất Ngạn ngồi xổm xuống ở trước mặt cô: "Em công cô nha?"

"Ai thèm cậu công?" Thanh Hà tiếp tục đi về phía trước nhưng mới đi được vài phút thì chân cô đã mỏi nhừ, Nhất Ngạn lại đi đến trước mặt cô: "Thật không muốn em công sao?"

Thanh Hà cảm thấy không nên gây khó dễ với chân của mình.

Lưng Nhất Ngạn rất rộng, cậu công cô đi trên con đường núi nhấp nhô nhưng bước chân rất vững vàng, không hề xóc nảy khiến cô có loại cảm giác rất yên tâm. Thanh Hà lập tức bỏ qua suy nghĩ hoang đường này, khi cô ngẩng đầu lên lần nữa thì trước mắt xuất hiện một dòng suối nhỏ, dòng suối chảy từ trên sườn dốc ở đỉnh núi xuống, cuối cùng tạo thành một hồ nhỏ cách bọn họ không xa.

Đây là một dòng suối không lớn không nhỏ, chính giữa có một con đường nhỏ làm bằng xi măng quanh co khúc khuỷu, dẫn từ bờ này sang bờ kia, có lẽ do người sống ở chân núi lúc trước xây dựng.

Cuối con đường nhỏ làm bằng xi măng có một cái hồ, xung quanh là rừng dương chắn ngang tầm mắt bọn họ. Nhất Ngạn công Thanh Hà đi thêm vài bước chân thì thoáng thấy có một căn nhà gỗ nhỏ ở bên hồ.

Thanh Hà cũng nhìn thấy.

Chỗ kia còn loáng thoáng có một bóng người cánh tay để trần, đang đứng trên nền xi măng hút thuốc.

Nhất Ngan đứng tại chỗ chờ một lát, sau khi người nọ vào phòng mới mượn cây cối che khuất, cổng Thanh Hà men theo con đường nhỏ làm bằng xi măng từ từ đi đến con đường nhỏ dẫn đến nhà gỗ.

Nhà gỗ nhỏ nằm yên tĩnh bên hồ trồng đầy cây dương, chung quanh cỏ mọc thành bụi, đằng sau một mảng rừng trúc lớn làm cho cảnh vật có vẻ tối tăm. Thanh Hà tụt xuống khỏi lưng Nhất Ngạn, thấy cậu tiến lên đứng ở cửa sổ nhìn một lát thì định đi qua nhưng Nhất Ngạn đã ngăn cô lại với vẻ mặt hơi khó xử.

Thanh Hà nghi ngờ nhìn cậu: "Sao vậy?"

Ánh mắt Nhất Ngạn có chút kỳ lạ.

Thanh Hà đẩy cậu ta ra sau đó học theo dáng vẽ của cậu, cũng cẩn thận từ từ mở cửa sổ ra rồi nhìn vào.

Sau khi nhìn vào đó, đầu óc Thanh Hà lập tức ngừng chuyển động.

Nhà gỗ không lớn, bên trong rất trống trải, ở góc tường chỉ có một cái giường gỗ. Một cô gái toàn thân trần truồng bị trói trên giường, hai mắt vô hồn nhìn nóc nhà. Tay chân cô gái đều không tự chủ co rút lại, giữa hai chân có một chất lỏng sền sệt, là hỗn hợp của màu vàng, đỏ và trắng từ từ tràn ra dính cả lên đùi.

Bốn nam sinh đều đang mặc áo somi, nửa người dưới để trần truồng đang ngồi trên mặt đất đánh bài, uống rượu.

"Mẹ nó, lại thua nữa!" Nam sinh có dáng người hơi béo quăng bài xuống, tức giận đứng dậy đi đến bên giường, nhắc đùi cô gái lên sau đó đưa tay sờ soạng ở phía trên một chút, dường như hắn cũng không thêm để ý đến chất lỏng khiến người ta mắc ói ở trên đùi cô gái. Hắn dùng tay xóc phần dưới thô đen vài cái cho đến khi cứng lên thì nhắc chân cô gái lên sau đó nhắm vào khe hở chật hẹp đâm mạnh vào.

"Lại làm hả? Đã một ngày một đêm rồi mày không mệt sao?" Một tên có vóc dáng thấp bé cũng thua bài đứng dậy, đá một đá vào mông tên béo.

Tên béo vừa mới rút ra được một nửa nhưng bị tên lùn đá một cái nên lập tức đâm trở vào.

Miệng cô gái bị nhét vài nên không thể phát ra tiếng kêu được nhưng lông mày lại nhíu chặt, vẻ mặt vừa đau đớn vừa thoải mái. Tinh thần của cô gái không được tỉnh táo, hai chân không tự chủ mở rộng ra, chất lỏng trong suốt hòa dịch màu trắng đục không ngừng trào ra.

"Mẹ nó, đồ dê tiện này thật là giỏi nhịn, đã làm một ngày một đêm rồi mà chỗ kia vẫn không bị lỏng, đã vậy còn chủ động hút tao vào. Đáng tiếc không phải lần đầu, không biết đã bị mấy thằng chơi rồi." Tên mập nắm chặt chân cô gái rồi dùng sức đâm vài cái vào thật sâu, sau đó bắn thẳng vào trong.

Chờ đến khi cây gậy của tên mập mềm nhũn hắn mới rút ra, hai chân cô gái vẫn còn đang giãy giụa, dịch nhờn chảy ra tràn trề lênh láng.

Bàn Tử xóc thêm vài cái đang muốn làm thêm lần nữa.

"Lại làm tiếp hả? Đến lượt tao rồi." Tên thấp người đẩy tên mập ra sau đó cúi xuống cầm lấy cây súng đã lên đạn đầy đủ của mình đâm mạnh vào đến lút cán. Tổ gang rộng đùi để mặc cho hắn ta ra vào, nước bọt trào ra khỏi 'miệng' sau đó chảy xuống giường.

Hai tên nam sinh đằng sau đã phân được thắng bại, đang đứng xếp hàng bên giường chờ đến lượt mình đồng thời thúc giục tên lùn.

"Con mẹ nó, mày nhanh một chút!"

"Biến! Sao bọn mày không làm đằng sau, phía trước để tao làm" (Editor chính thức ra đi)

"Không có thuốc bôi trơn." Vừa nói tên lùn vừa cỡi dây nịt đang trói cánh tay trắng nõn của cô gái. Cô gái vẫn không phản kháng để mặc cho bọn chúng đùa bỡn. Mấy người còn lại cứ một trước một sau, lúc lên lúc xuống chơi đùa thân thể cô gái, cuối cùng tất cả đều bắn hết lên trên mặt cô.

Cuối cùng Thanh Hà không nhịn được nữa cô quay đầu nhìn lại Nhất Ngạn khiến cậu phải đá văng cửa ra.

Bốn tên nam sinh bên trong như lâm phải đại địch, đồng thời xông về phía Nhất Ngạn. Nhất Ngạn quật ngã bọn chúng sau đó dẫn Thanh Hà vào.

Thanh Hà chạy đến bên giường sờ trán Tổ sau đó phát hiện tay chân cô ta đều lạnh toát. Tay cô run run kiểm tra hơi thở cô ta.

"Nhất Ngạn, mau báo cảnh sát!"

Nhất Ngạn nói: "Em không có mang điện thoại."

Thanh Hà sờ túi của mình phát hiện cô cũng không mang theo điện thoại.

Hai người vội vàng chạy xuống chân núi báo cảnh sát. Vì phòng ngừa lúc di chuyển có thể gặp chuyện bất trắc nên cảnh sát trực tiếp dẫn bác sĩ lên theo nhưng sau khi cứu chữa một ngày một đêm thì Tổ vẫn chết. Thanh Hà lặng lẽ đứng trước cửa bệnh viện mà không biết phải nói gì. Một người đang sống sờ sờ mấy hôm trước vẫn còn xuất hiện trước mắt cô, vẫn còn bắt nạt, châm chọc cô giờ bỗng chốc không còn nữa. Người này còn là học trò của cô... Tuy rằng em ấy có thái độ thù địch với cô nhưng dù sao cũng là học sinh của cô. Bây giờ chẳng những chết mà còn chết thảm như vậy...

Thanh Hà vô cùng tự trách.

Nếu như lúc ấy cô có thể đến sớm hơn một chút, ở thời điểm máu chốt dừng sưng sờ đứng đó thì có phải đã có thể cứu em ấy rồi không?

Trong nửa tháng qua cô đã tận mắt chứng kiến rất nhiều người chết ở trước mặt mình mà bản thân thì không thể làm gì được.

Phụ huynh nghe tin chạy đến cửa phòng cấp cứu ôm đầu khóc rống. Một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, quần áo đẹp để bắt lấy cánh tay Thanh Hà: “Không phải cô là cô chủ nhiệm lớp ư, sao cô có thể để con bé gặp phải chuyện bất trắc như vậy chứ? Trường học của cô phải gánh toàn bộ trách nhiệm! Con gái của tôi, con gái của tôi...”

"Xin lỗi..." Ngoại trừ câu này, Thanh Hà thật sự không biết phải nói gì.

"Xin lỗi có tác dụng gì?" Cô của Tổ tạt Thanh Hà một bạt tai.

Thanh Hà bị đánh bất ngờ không kịp cảnh giác nên bị bà ta đánh ngã vào tường, môi cô rỉ máu, trong miệng trào ra mùi ngai ngái.

“Tôi muốn khởi tố các người!” Người phụ nữ đó tới gần Thanh Hà, bàn tay giơ lên giữa không trung định đánh tiếp nhưng đã bị cản lại. Bà ta quay đầu lại mới phát hiện người cản mình là một thiếu niên trắng trẻo tuấn tú đang dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình. Bị một người trẻ tuổi nhìn như vậy không hiểu vì sao khí thế của bà ta lập tức yếu đi ba phần, bàn tay lập tức buông xuống.

Nhất Ngạn quay đầu kéo Thanh Hà đi, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh cậu kéo cô đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

Phụ huynh của Tổ ở phía sau tức giận chửi rủa nhưng cậu làm như không nghe thấy, chỉ để lại một bóng lưng cao ngạo.

Thanh Hà bị cậu kéo về nhà, ấn cô ngồi lên trên ghế sofa.

"Ai cho cô đến bệnh viện?"

Đây là lần đầu tiên Thanh Hà nhìn thấy cậu nghiêm túc như vậy, bộ dáng cậu mạnh mẽ biến mất khiến cô như một đứa nhỏ đã làm sai điều gì đó, giờ đang ngồi im không nhúc nhích chuẩn bị tiếp thu bài học kinh nghiệm.

"Đừng có hành động ngốc nghếch nữa!" Nhất Ngạn lạnh lùng liếc cô một cái sau đó xoay người rẽ vào hành lang. Một lát sau cậu đi ra xách theo một hộp thuốc ngồi xuống bên cạnh cô, lấy thuốc và rượu ra giúp cô sát trùng vết thương. Cậu nâng cằm cô lên, nước thuốc man mát lành lạnh chạm vào khóe môi khiến cảm giác nóng rát hùng hực từ từ biến mất.

Nhất Ngạn vừa giúp cô bôi thuốc vừa thuận miệng hỏi: “Cái chết của cô ta không liên quan đến cô, cô không cần để trong lòng.”

“Làm sao tôi có thể không để trong lòng cho được? Tôi cũng có trách nhiệm trong chuyện này.” Thanh Hà nhỏ giọng nói.

Nhất Ngạn sát trùng xong sau đó bỏ thuốc vào trong hộp, xoay mặt cô về phía mình nói: “Cần gì phải để tâm vào chuyện vụn vặt ấy, trên đời này ngày nào mà không có người chết.”

"Em ấy là học trò của tôi."

"Đâu phải người thân của cô."

“Làm sao cậu có thể máu lạnh đến vậy?” Thanh Hà có cảm giác như đây mới là lần đầu tiên quen biết cậu.

"Cô nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi. Tuy rằng cô ta bị chết thảm nhưng đối với em mà nói thì về sau bên tai ít đi một người gây ầm ĩ, ồn ào, đó cũng chưa hẳn là chuyện xấu."

"Lời vậy mà cậu cũng nói ra được!" Thanh Hà khiếp sợ nhìn Nhất Ngạn. Hiện tại cô mới phát hiện cô hoàn toàn không hiểu rõ cậu thiếu niên trước mắt này.

"Đối với em mà nói quá trình chỉ là chuyện nhỏ, kết quả mới quan trọng." Nhất Ngạn mỉm cười, ném thuốc sát trùng vào trong thùng rác: “Về sau cô ta cũng sẽ không xuất hiện quấy rầy cô nữa, chẳng phải sao?”

Thanh Hà thật sự không biết phải nói gì.

Một lúc lâu sau.

“Chuyện này không liên quan gì tới cậu đâu chứ?”

Nhất Ngạn hơi ngẩn ra, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lẽo: “Cô lại nghi ngờ em?”

"Chẳng lẽ cậu không đáng tình nghi sao?" Hai mắt Thanh Hà hơi đỏ: “Dù cho em ấy có chỗ không đúng nhưng cũng không thể đối xử với em ấy như thế. Nói sao thì em ấy cũng là con gái, dùng thủ đoạn ác độc như vậy...”

Đột nhiên Nhất Ngạn túm lấy gáy cô kéo cô đến trước mặt mình, ánh mắt lạnh lẽo hết như lưỡi dao: “Nếu em muốn đối phó với cô ta thì đảm bảo ngay cả muốn chết cô ta cũng không chết được. Nếu em đã ra tay thì nhất định sẽ thừa nhận, còn về phần cô nghĩ thế nào về em thì mặc cô!”

Nói xong Nhất Ngạn lập tức rời khỏi phòng khách.

Giận thật à?

Thanh Hà nhìn theo bóng lưng cậu ta mà không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác mất mát.

Lúc chạng vạng Khương Biệt quay trở về với vẻ mặt mệt mỏi. Thanh Hà rót cho anh ta ly trà hỏi: “Vụ án không thuận lợi sao?”

Khương Biệt cười khò nháp một hộp trà đáp: “Vẫn không có cách nào nhưng lại có đầu mối mới.”

"Đầu mối mới?"

"Cô biết cô gái tên "Tổ" kia đúng không? Bị bốn nam sinh cùng trường bắt cóc sau đó bị luân phiên hãm hiếp đến chết." Về mặt Khương Biệt rất u ám, dùng một loại giọng điệu phức tạp nói: “Xế chiều hôm nay, bốn nam sinh bị tạm giam cũng đã chết, kiểu chết không khác Cao Liêu Vân là mấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mâu thuẫn

Edit: Mèo Mồm Mồm

Những lời của Khương Biệt luôn quanh quẩn bên tai Thanh Hà khiến cô càng thêm đề ý những đầu mối mơ hồ đó.

Cô vốn nghĩ rằng Cao Liêu Vân chính là người nổ súng mà kẻ giết anh ta diệt khẩu là những tên bắt cóc trong nhà tù ở Tây Bắc kia. Mục đích là sợ anh ta tiết lộ hành tung của bọn chúng hoặc có lẽ giữa bọn chúng và Cao Liêu Vân đã từng có hiềm khích ở trong tù nên mới mượn cơ hội này để trả thù, nhưng giờ đây mọi chuyện đã vượt quá xa so với dự đoán. Nếu suy luận đó là đúng thì tại sao bọn bắt cóc kia lại giết mấy nam sinh nọ? Tuy rằng tội ác của họ không thể tha thứ nhưng căn cứ theo sự điều tra của Khương Biệt thì những nam sinh đó không hề có quan hệ gì với những kẻ bắt cóc cả.

Hay thật ra người nổ súng ngày đó không phải Cao Liêu Vân mà là một người khác? Và có lẽ người này có liên quan chặt chẽ đến vụ án giết người rồi thiến liên hoàn mấy bữa nay.

Hắn có mục đích gì?

Đừng nói là Thanh Hà mà ngay cả Khương Biệt cũng có chút hỗn loạn.

"Đừng nghĩ nhiều, có Nhất Ngạn bảo vệ cô chắc chắn cô sẽ không có việc gì. Thân phận của những kẻ bắt cóc kia cũng đã rõ ràng, cô không cần lo lắng việc bọn chúng lúc nào cũng muốn giết cô." Khương Biệt an ủi cô.

Thanh Hà cười với anh ta, cầm ly trà đã hết trên bàn lên nói: “Tôi đi pha trà giúp anh.”

Sau khi rời khỏi phòng khách, sự nghi ngờ trong lòng Thanh Hà càng lớn dần.

Nhất Ngạn...

Cô có một loại trực giác khó diễn tả bằng lời rằng nhất định Nhất Ngạn không thoát khỏi liên quan đến những chuyện này. Nhưng cậu ta thoát ần thoát hiện, làm việc cũng không có gì nguyên tắc nên cô không thể hiểu rõ được mục đích của cậu ta, cô luôn cảm thấy trên người cậu ta như được bao bọc bởi lớp sương mù, không phải địch nhưng cũng chẳng giống bạn nên khiến người ta không thể nắm bắt được.

Cô mở ngăn tủ lấy trà trong cái hộp bằng đồng đen ra. Lúc mở ra cô mới phát hiện bên trong chỉ còn lại chút ít bột trà. Phòng khách và phòng bếp tương đối xa nên Thanh Hà đứng ở trong nhà bếp hỏi vọng ra: “Hết trà rồi, anh uống cà phê không?”

"Cà phê?" Khương Biệt đột nhiên im lặng.

Dường như anh ta đang suy nghĩ điều gì đó rất sâu xa, Thanh Hà không dám quấy rầy nên vẫn cầm hộp trà đứng ở trong nhà bếp.

Một lúc lâu sau Khương Biệt chợt bừng tỉnh hiểu ra. Anh ta đi vào nhà bếp kích động đặt hai tay lên vai Thanh Hà, ý cười rất rõ: “Thanh Hà, cô đúng là phúc tinh của tôi mà.”

"Sao vậy?" Thanh Hà không hiểu chuyện gì, khó hiểu nhìn ánh mắt trong suốt sáng ngời của anh ta.

"Ngày đó lúc bọn tôi và Nhất Ngạn đi đến nhà Cao Liêu Vân thì trong nhà bếp có hai ly cà phê." Khương Biệt không phát hiện sự bối rối của cô khi anh ta nhắc lại chuyện này, trong mắt anh ta giờ phút này chỉ nghĩ đến vụ án đã có đột phá, ánh mắt lóe sáng xoa đầu cô: "Cảm ơn."

"Không... Không cần." Thanh Hà hơi lấp bắp nói.

Nhất Ngạn đứng khoanh tay nghiêng người dựa vào cạnh cửa ở cuối hành lang, sườn mặt bị bóng tối che khuất. Thanh Hà chỉnh sửa lại tóc tai này nọ xong định xoay người quay về phòng thì đột nhiên đụng phải một người ở đằng sau khiến cô sợ hãi lùi về ba bước, suýt chút nữa đã bị trật chân.

Thanh Hà sờ tay lên ngực, nói bằng giọng vẫn còn rất sợ hãi: "Cậu định làm gì? Muốn hù chết tôi sao?"

"Không làm việc gì trái với lương tâm thì sao cô lại sợ?" Nhất Ngạn mỉm cười quan sát kỹ gương mặt cô.

"Việc trái với lương tâm? Tôi làm việc gì mà trái với lương tâm?" Thanh Hà bị ánh mắt sáng quắc của Nhất Ngạn dọa lui về sau một bước, lưng dựa sát vào bức tường.

Cả hai mặt đối mặt nhau trên lối đi hành lang chật hẹp, một cao một thấp khiến sự chênh lệch trở nên rất rõ ràng.

Không biết Nhất Ngạn bị làm sao mà hình như cậu có gì đó không đúng. Thời điểm Nhất Ngạn cười không nhất định cậu sẽ vui, khi không cười cũng chưa hẳn là đang tức giận. Nhưng lúc cậu ta cười một cách bình tĩnh, không trêu chọc cũng không đùa giỡn thì nhất định là có vấn đề.

Thanh Hà cảm thấy áp lực, đang muốn xoay người rời đi thì Nhất Ngạn bỗng nhiên kéo tay cô lại, sau đó thuận thế kéo luôn cô ngã vào lòng mình. Cậu vừa sờ lên mặt cô vừa dán sát vào cô sau đó bật cười, phả hơi thở nóng rực lên cô cô: "Trốn cái gì, em không tốt chỗ nào? Ở cạnh em tốt hơn ở cùng tên gốc họ Khương kia nhiều. Anh ta có thể cho cô cái gì thì em cũng có thể cho cô cái đó. Cái anh ta không thể cho cô nhưng em thì vẫn cho cô được."

"Thả tôi ra!" Thanh Hà hoảng hốt nói.

Nhất Ngạn dùng ngón tay vuốt ve môi cô: "Không phải cô rất thích quyến rũ đàn ông sao."

"Tôi không biết cậu đang nói gì, mau buông tôi ra!"

Nằm ngoài suy đoán của Thanh Hà, lần này Nhất Ngạn thật sự thả cô ra. Thanh Hà xoay người lại thì thấy cậu ta đang tỉ mỉ quan sát cô, ánh mắt kia có loại cảm giác nhẹ nhàng, nghiền ngẫm rất kỳ lạ. Thanh Hà có chút khó hiểu, lo lắng, không biết cậu ta lại đang tính toán điều chi. Hàm răng cô khê va vào nhau nhưng lại một lần nữa ngoài dự đoán của cô, cậu ta không hề làm gì cả, chỉ dứt một tay vào túi quần bình tĩnh nói: "Cô thật sự rất thích Khương Biệt sao?"

Thanh Hà không trả lời được mà chỉ kinh ngạc nhìn cậu ta.

Nhất Ngạn dựa vào tường, yên tĩnh chờ câu trả lời của cô.

"Chuyện này có liên quan gì đến cậu?" Không hiểu vì sao cô lại mở miệng nói câu nói mang hàm ý giận dữ này. Cô chỉ là món đồ chơi để giết thời gian của cậu ta mà thôi... Nhận định này đã cắm rễ sâu trong đầu Thanh Hà từ lâu thế nhưng lúc này cô lại có chút dao động. Lẽ nào cậu ta cũng có cảm tình với cô sao? Ngoại trừ tâm lý thiếu niên tranh cường hão thắng và không cam lòng chịu thua ở trước mặt mọi người ra thì cậu ta cũng có cảm giác khác với cô sao?

Cậu ta luôn trêu chọc cô. Nhưng nếu chỉ là trêu đùa thì sao phải có vẻ mặt như thế? Thanh Hà càng ngày càng không rõ tâm tư của cậu ta.

Nếu như đây là một cách gạt người khác của cậu ta thì cũng quá mức cao minh rồi. Cô vẫn cho rằng cậu ta là người tâm cao khí ngạo, không muốn nhận thua lại càng không muốn cúi đầu trước người thắng.

Cô vẫn nghĩ thứ đang chờ đợi cô là một trận bão táp nhưng kết quả chỉ là một cơn sóng nhỏ, kế tiếp đột nhiên yên bình đến lạ kỳ.

Dù vậy nhưng nỗi bất an trong lòng Thanh Hà lại càng lớn. Cô hoàn toàn không hiểu rõ cậu ta, cô rất sợ bị thương hại và đùa cợt. Trong tiềm thức của cô, cô không muốn quá thân thiết với cậu ta. Chỉ là có đôi khi bất tri bất giác lại trò chuyện vui vẻ với cậu ta. Thanh Hà cố gắng giữ vững lý trí và sự tự tôn trong tình cảm mộng lung này nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn không tìm được một điểm thăng bằng.

Nhất Ngạn đợi thật lâu lại thấy cô vẫn cúi đầu im lặng. Cậu đột nhiên nở nụ cười lạnh: "Quả nhiên là cô thích Khương Biệt. Có điều em phải nói cho cô biết là anh ta sẽ không thích cô."

"Cái gì?"

Sự đố kỵ như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt Nhất Ngạn, gọi lên ác ý ở sâu trong lòng cậu khiến cậu không nhận được dùng lời nói nhục nhã cô: "Loại phụ nữ như cô, anh ta chỉ cần ngồi nhà vẫy tay một cái là có cả hàng đàn hàng đống tới dán lên người anh ta, cô có xếp hàng cũng không tới phiên cô đâu. Hơn nữa trong nhà anh ta đã quyết định việc cưới xin rồi, không còn bao lâu nữa sẽ đính hôn, cô thấy mình còn có cơ hội không?"

Lời của cậu ta quá ác độc khiến lòng Thanh Hà đau đớn khó chịu, mắt cũng hơi đỏ lên: "Trong mắt cậu tôi là người phụ nữ như thế nào? Tôi là người rất tồi tệ sao? Hay là người để cậu tùy ý xoay vòng, nhào nặn thế nào cũng được? Ở trong mắt cậu, tôi chỉ là một món đồ chơi sao?"

"Chẳng lẽ không đúng?"

Thanh Hà đẩy mạnh cậu ta ra, cởi dép lê trên chân ra nện vào đầu Nhất Ngạn: "Cậu đi chết đi, Bạch Nhất Ngạn!"

Dép lê rớt xuống đất.

Nhất Ngạn cúi người chậm rãi nhặt lên sau đó xoay tròn trên đầu ngón tay, nói với cô: "Em sẽ khiến anh ta đẹp mặt."

Sắc mặt Thanh Hà trắng bệch, chạy nhanh về phòng.

Sau khi Nhất Ngạn bình tĩnh lại thì dựa vào bức tường sững sờ, trong lòng có cảm giác hối tiếc nhưng không muốn dẹp bỏ sĩ diện để đi gặp cô. Tất cả oán hận trong lòng đều hóa thành sự đố kỵ mãnh liệt khiến cậu ta giận đến mức nghiền răng ken két.

Đến sáng ngày hôm sau Khương Biệt mới trở về. Vừa về đến nhà anh ta nhìn thấy Nhất Ngạn đang ngồi trong phòng khách xem báo, hai chân vắt vẻo mặc áo sơ mi trắng rất vừa vặn, mang cặp kính gọng bạc khá tương xứng, nhìn có vẻ bình tĩnh lại lịch sự. Đã rất lâu Khương Biệt chưa thấy Nhất Ngạn trầm ổn như vậy nên không khỏi kinh ngạc hỏi: "Nhất Ngạn, sao dậy sớm vậy?"

Nhất Ngạn để tờ báo xuống cười thân thiện với Khương Biệt: "Hôm nay được nghỉ, anh quên à? Công việc có vất vả không? Tôi đã hầm cách thủy canh gà táo đỏ, anh có muốn ăn không? Đã bỏ váng mỡ rồi."

"Cảm ơn." Khương Biệt cũng không có nhiều hoài nghi đối với sự nhiệt tình của Nhất Ngạn vì lúc tâm trạng Nhất Ngạn tốt thì sẽ cực kỳ săn sóc người khác.

Nhất Ngạn đi vào nhà bếp lấy bình rượu đỏ trong tủ kính ra: "Vụ án thế nào, có tiến triển gì không? Không để ý tôi làm mấy ly chứ?"

"Nếu không có vấn đề gì khác thì có lẽ tôi sắp sửa tra ra được vụ án này rồi, rượu ở trong tủ cậu cứ tùy ý." Khương Biệt không hề có ý kiến.

Màu sắc đỏ sậm của rượu dần đầy lên trong ly, cổ tay Nhất Ngạn xoay tròn nhẹ nhàng làm cho rượu trong ly cũng chuyển động theo sau đó cậu ta đưa lên trước mặt, thông qua ly rượu nhìn bóng dáng trở nên mơ hồ tối tăm của Khương Biệt.

Nhất Ngạn cứ nhìn Khương Biệt qua ly rượu thật lâu, thấy anh ta cởi áo khoác sau đó dùng muỗng múc canh gà...

"Đừng uống... ồ...ng!" Thanh Hà đứng trong hành lang thấy cảnh này lập tức lao tới, hất chén canh trong tay Khương Biệt: "Có độc!"

"Loảng xoảng", chén canh rơi xuống đất bể tan thành nhiều mảnh vụn.

Khương Biệt cười khề dùng tay sờ trán cô: "Thanh Hà, cô làm sao vậy?"

"Tôi không sao cả, trong canh thật sự có độc." Về mặt Thanh Hà căng thẳng nói.

Khương Biệt nói: "Canh này do Nhất Ngạn nấu sao lại có độc được?"

Thanh Hà nói: "Nhưng mà... thật ra..."

Nhất Ngạn đi tới dùng một muỗng khác múc canh ở trên bàn đưa vào miệng mình sau đó nhìn cô rồi nuốt xuống: "Nếu có độc em sẽ là người chết trước." Cậu ném muỗng đi sau đó đi ra ngoài.

Thanh Hà giật mình, sau đó cười xin lỗi với Khương Biệt rồi xoay người đuổi theo.

Cô đứng trước cửa phòng ngăn Nhất Ngạn lại, nắm chặt cổ tay cậu ta: "Cậu không hạ độc, không phải cậu nói..."

"Em sẽ khiến anh ta đẹp mặt?" Nhất Ngạn cười nhạo một tiếng: "Xin cô động não chút đi, cô nghĩ rằng chúng ta đang đóng phim võ hiệp hả? Chỉ cần có chút đầu óc thì sẽ biết tôi sẽ không tự mình giết anh ta. Hạ độc? Vậy cũng lợi cho anh ta quá rồi."

"Cậu... cậu vẫn muốn hại anh ta?"

"Đó là do anh đáng đời." Nhất Ngạn cười khề nhéo nhéo mặt cô.

Thanh Hà sợ đến nổi cả da gà.

Mấy ngày nay cô luôn chú ý đến mọi hành động, việc làm của Nhất Ngạn nhưng cậu đều vô cùng bình thường. Thời điểm Thanh Hà sắp buông tha thì sáng sớm nay Nhất Ngạn lại tỏ vẻ khác thường, không ngủ nướng nữa mà đi ra ngoài từ rất sớm. (Nghe sao cũng thấy thuyết âm mưu)

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cái bẫy

Edit: Mèo Mồm Mồm

Sáng sớm hôm nay, Khương Biệt rời giường từ rất sớm.

Đồn cảnh sát.

"Có phải đã có tiến triển gì không?" Trần Kiện Phong xoa xoa tay, đứng ngồi không yên sau đó dứt khoát đứng dậy. Nguru Ly đứng ở bên cạnh anh ta với vẻ mặt hơi úp mở.

Ánh mắt Khương Biệt chậm rãi đảo qua người cô ta sau đó nhìn Trần Kiện Phong: "Tôi đã có kết quả. Người giết chết Cao Liêu Vân tôi quen mà anh cũng quen."

Thần kinh Nguru Ly bỗng chốc căng cứng, cô ta ngồi thẳng dậy nắm chặt tay lại sau đó thả ra, miễn cưỡng chống đỡ để bản thân nhìn có thể bình tĩnh một chút.

Rõ ràng Trần Kiện Phong rất kinh ngạc, lập tức đặt câu hỏi: "Điều này sao có thể được?"

Khương Biệt không nhìn cô ta nữa mà đi vài bước quanh phòng: "Có gì mà không thể, ngày đó lúc tôi đến nhà Cao Liêu Vân thì anh ta đã chết nhưng trong nhà bếp vẫn còn hai ly cà phê còn nóng hổi, chúng tôi mới vừa được pha. Nếu như không phải là người quen thì làm sao có thể khiến Cao Liêu Vân mời vào nhà rồi còn pha cà phê mời họ? Nếu không phải là người quen thì với bản lĩnh của anh ta, sao trong phòng lại không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào? Rõ ràng là anh ta bị bắt ngờ, bị giết chết trong tình huống không cảnh giác."

Trần Kiện Phong nói: "Rốt cuộc là ai?"

"Là tôi!" Nguru Ly lớn tiếng thừa nhận cắt ngang lời Khương Biệt: "Tất cả đều là do tôi làm!"

Trần Kiện Phong tròn mắt há hốc mồm.

Khương Biệt từ tốn nói: "Hung thủ là Chu Ngọc."

Trong nháy mắt căn phòng lập tức yên tĩnh lại, chỉ có giọng nói bình tĩnh của Khương Biệt tựa như dòng nước êm ả chảy xuôi: "Tôi biết cô và cô ta là chị em ruột, tôi cũng rất đồng tình với cô ta, nhưng người là do cô ta giết, cô không thể nào thay cô ta chịu trách nhiệm được."

Nguru Ly không nói thành lời, ánh mắt ngập nước.

Đột nhiên có một tiếng "Két" vang lên, cửa bị mở ra từ bên ngoài.

Chu Ngọc bị mấy cảnh sát áp giải vào, trên mặt cô ta không có gì gọi là kinh hoàng, có chăng chỉ là chút tiếc nuối và vẻ lạnh lẽo như thường ngày.

"A Ngọc..." Nguru Ly muốn đi qua nhưng đã bị cảnh sát không chế.

Khương Biệt đi đến bên cạnh Chu Ngọc: "Tại sao cô lại giết Cao Liêu Vân và mấy học sinh đó?"

Chu Ngọc không trả lời, Khương Biệt nói tiếp: "Để tôi nói thay cô. Cô căm hận những tên đàn ông chuyên ức hiếp phụ nữ, cô chỉ muốn tất cả bọn họ đều chết đi. Bởi vì năm đó, trong nhà tù kia đã có một người quan trọng nhất với cô đã chết."

Ở Tây Bắc tràn ngập cát vàng từng có một nhà tù như vậy.

Bên trong giam giữ những phạm nhân từ khắp nơi trên cả nước đưa tới... Những người liên quan đến vụ án không thể công khai trước mặt mọi người hoặc là liên quan đến giới chính trị nhạy cảm, đồng thời nơi đó cũng là nơi cách ly những người có cơ thể bị biến đổi khác thường, vượt quá người thường hoặc có năng lực đặc biệt...

Mấy năm trước, có một thanh niên đến nơi đó, nơi đó thật sự là địa ngục của một người bình thường. Có lẽ đang trong thời kỳ nổi loạn muốn làm chút chuyện khác với người thường hoặc có lẽ xuất phát từ lòng hiếu kỳ của anh ta, nhưng cũng có lẽ là vì một nguyên nhân khác.

Ở đó, anh ta quen một cô gái trẻ tuổi.

Ở nơi đó, chung quanh chỉ toàn là sa mạc hoang vu và nhà tù kia hoàn toàn khép kín, bình thường không cho phép bất kỳ ai ra ngoài. Ở đó, ngoại trừ quần ngục thì chỉ còn phạm nhân, nên theo một cách rất tự nhiên họ đã trở thành bạn.

Nhà tù ấy được xây bằng gạch vuông, bên trong là hành lang dài hẹp bị bao phủ bởi bóng đêm vô biên, thông cả bốn phương tám hướng.

Buổi tối chàng trai và cô gái ngồi bệt dưới đất uống rượu. Bởi vì ngày đó là ca trực của bọn họ.

Cô gái uống nhiều hơn, say khướt hỏi chàng trai: “Anh có thích em hay không?”

Gò má chàng trai ửng hồng không dám trả lời cô gái. Nhờ men say nên cô gái liên tục hỏi tới, chàng trai không còn cách nào khác đành phải gật đầu. Cô gái rất vui sướng nhưng cảm giác vui sướng ấy chưa kéo dài được bao lâu thì trong hành lang đã có rất nhiều người vây kín.

Những kẻ này là một đám phạm nhân vượt ngục ở khu bắc, bởi vì tìm không ra đường nên đi đến nơi này.

Cả đám phạm nhân bị nhốt nhiều năm như vậy, lần này xổng ra nếu không thấy máu thì không thể làm dịu được sự tham lam ác độc trong chúng.

Tên đàn ông cầm đầu giẫm chàng trai ở dưới chân: “Cho mày một cơ hội, chơi đồ đê tiện này ở trước mặt bọn tao thì bọn tao sẽ tạm tha cho mày.”

Chàng trai có đồng ý không?

Cô gái sợ tới mức trốn ở góc phòng.

Nhưng con người là một loài sinh vật đáng ngạc nhiên. Thời điểm đứng bên bờ sinh tử, chuyện gì cũng có thể xảy ra bởi vì khi đó bạn đã không phải là bạn, chỉ còn tuân theo bản năng mà thôi. Chàng trai cường hiếp cô gái trước mặt bọn phạm nhân, sau khi xong việc thì kéo quần đứng dậy.

Một tên trong đám phạm nhân đá ‘phần bên dưới’ của chàng trai cười ha ha nói: “Chim nhỏ thật.”

Một tên khác đẩy chàng trai một phát, lột quần chàng trai sau đó phơi bày nửa người dưới cho bọn chúng vây xem.

"Quá nhỏ, nhỏ không khác gì cây kim!"

"Thế này đúng là làm khó đồ tiện nhân dân đảng kia, có cảm giác không?"

"Bình thường nên tự xử nhiều hơn đi."

...

Hai mắt cô gái vô hồn nằm trên mặt đất với hai chân dạng mở to. Chỗ giữa bắp đùi trắng muốt không ngừng chảy máu, đây là lần đầu tiên của cô cùng chàng trai mình thích nhất hơn nữa còn bị cả đám người dơ bẩn vây xem cộng thêm những lời nói nhục nhã không dứt.

Từng gã đàn ông nhào lên phát tiết thú tính trên người cô, bắn chất dịch nhờn dơ bẩn lên thân thể cô hết lần này tới lần khác, cô đã không còn nhớ rõ cơ thể mình bị bao nhiêu người làm, cô chết lặng để mặc cho bọn chúng đắm vào rồi rút ra...

Khi đó chàng trai đứng ở bên cạnh nhìn thấy nhưng bởi vì sợ hãi nên không tiến lên.

Cuối cùng sau khi cả đám phạm nhân thỏa mãn thì bọn chúng bảo chàng trai dẫn bọn chúng ra ngoài.

Ngày hôm sau, cô gái bị phát hiện chết ở hành lang nhà tù, toàn thân trần truồng với phần dưới thân thể hỗn độn.

Bởi vì vụ án này liên quan đến những tên tội phạm hung ác cùng cực không thể công khai nên cuối cùng không giải quyết được gì, chàng trai kia cũng đến nơi khác, không ai biết anh ta đã đi đâu. . .

...

Chuyện xưa đến đây là hết.

Khương Biệt nhìn Chu Ngọc: “Cô ấy là con gái của chị đúng không?”

Sau nhiều lần điều tra và kiểm chứng, cuối cùng Khương Biệt khẳng định ba kẻ cướp ngân hàng kia chính là ba tên trong đám tội phạm vượt ngục năm đó, chỉ là sau khi vượt ngục thì mỗi người đi một ngã nhưng cuối cùng lại gặp nhau trên một con đường. Trước đó không lâu, bọn chúng đã gặp lại nhau ở thị trấn nhỏ này, vì không muốn để lộ thân phận của những người còn lại nên bọn chúng mới định giết Thanh Hà diệt khẩu.

Không ngoài dự đoán của Khương Biệt, tên trùm khản và những tên khác vẫn còn ở trong thị trấn nhỏ này.

Khương Biệt đã tới nhà Cao Liêu Vân để điều tra lần cuối cùng.

Sau khi ba tên kia đến nơi này thì vẫn luôn liên lạc Cao Liêu Vân và thông qua trợ giúp của anh ta để tiến hành kế hoạch cướp ngân hàng. Cao Liêu Vân không muốn chịu sự khống chế của bọn chúng nữa nên mới nổi sùng.

Sau đó Chu Ngọc giết anh ta để báo thù còn những nam sinh kia chỉ là vật hy sinh để cô ta phát tiết sự bất bình trong lòng.

Nhưng bọn chúng đúng là chết vẫn chưa hết tội.

Chỉ cần tìm được cách liên lạc với những tên còn lại thì nhất định sẽ có đột phá mới.

Khương Biệt lật tung cả nhà Cao Liêu Vân lên cuối cùng tìm được một chiếc giày ở trong tủ giày.

... Đây vốn là một đôi giày ông nhưng bây giờ chỉ còn một chiếc. Dùng chút phương pháp riêng biệt cuối cùng anh đã tìm được chiếc giày còn lại trong một tiệm giày ở vùng lân cận.

Ông chủ bói vì có chuyện về nhà nên vẫn chưa giải quyết đơn hàng, ông ta đứng ở trên quầy đẩy mắt kính lão nói: "Xin lỗi, tuần trước tôi có đồng ý với một anh bạn trẻ giúp cậu ta thay đế giày nhưng vì có chuyện đột xuất nên thật sự chưa có thời gian, lần này tôi sẽ làm không lấy tiền, nhờ cậu nhắn lại với cậu ta giúp tôi."

"Thay đế giày?"

Khương Biệt lật giày lại, đế giày không hề bị hư mà chỉ dính đất đỏ và một ít đá vụn có màu ngọc trai.

Đây là... đá trân châu?

Đất đỏ hơn nữa lại có đá trân châu thì chỉ có vùng phụ cận nông trường lớn ở dưới chân núi Thành Bắc Thái Bình mới có.

Không bị hỏng, tại sao lại phải vội vã đổi đế giày?

Đáp án không cần nói cũng biết.

Khương Biệt nói dối là bạn của Cao Liêu Vân, sau khi trả tiền thì lấy giày đi. Ông chủ nhìn anh đi xa, vén tấm màn vải màu xanh đi vào trong phòng gọi điện thoại.

"Mọi chuyện đã xong."

Dưới chân núi Thành Bắc Thái Bình.

Trong rừng cây cối rậm rạp như muốn che trời, nếu không có người bản xứ chỉ dẫn thì rất dễ bị lạc mất phương hướng. Có một con đường quốc lộ bị cây cối che khuất, ven đường có rất nhiều bông hoa nhỏ màu vàng nhạt. Xe việt dã nhanh chóng chạy về phía trước. Thật lâu sau, cây cối trước mắt mới thưa thớt hơn một chút, dây leo và cỏ bụi mọc đầy núi đá bên trái giống như một khối thạch bích cực lớn liên tiếp với dãy núi ở phía Tây Bắc.

... Đã đến trên núi.

Có một cánh cửa gỗ cao khoảng ba bốn mét chắn ngang lối đi, ở đó còn hai người đàn ông gác súng trên vai, đạn đã lên nòng canh giữ ở cửa ra vào, sau khi thấy xe tới lập tức tiến lên tra hỏi.

Thanh Hà trốn ở sau tảng đá trong rừng cây, vì quá xa nên không nghe rõ bọn họ đang nói gì.

Cửa xe mở ra, Nhất Ngạn nhảy từ trên ghế lái phụ xuống, bình tĩnh dựa vào cửa xe. Người ngồi ghế lái là một người đàn ông trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi, sau khi đàm phán với hai người đàn ông canh cửa và được hai người đó xác nhận thì mới mở cửa cho bọn họ đi vào.

Sau cánh cửa gỗ là một con đường núi rất dài, cây cối tươi tốt, yên tĩnh đến mức không nghe được tiếng chim sẻ.

Xe việt dã đi được nửa giờ thì khu vực trước mắt dần dần thoáng đãng sau đó một khu nghĩa địa rất lớn xuất hiện. Bên ngoài khu nghĩa địa có một cánh cửa sắt nên Nhất Ngạn và người đàn ông dẫn đường đành phải xuống xe đi bộ.

Giữa nghĩa địa có một con đường đá nhỏ dẫn đến một nơi vắng vẻ, hai bên là những bia mộ màu trắng được sắp xếp một cách có trật tự, trên đó khắc những cái tên xa lạ. Thình thoàng bọn họ nhìn thấy trước vài ngôi mộ có đặt những bó hoa tươi, phần lớn hoa đều được hái trực tiếp trong khu nghĩa địa. Đi học theo con đường nhỏ này, địa hình dần dần cao lên, sau một hồi lâu họ đi tới một cái đài được xây bằng đá.

Trên đài là ba pho tượng Phật được xây dựa vào núi, phía trước là vách núi đá không còn con đường nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tính toán

Edit: Mèo Mồm Mồm

Người đàn ông lần mò tìm kiếm trên tượng đá một lúc sau đó lôi ra một cái vòng đồng được khảm ở bên trong thân tượng, rồi dùng hết sức kéo tượng

Phật ra ngoài.

Đằng sau tượng Phật là một hang động cao khoảng nửa người, bên trong tối đen, mênh mông không thấy điểm cuối. người đàn ông đi vào trước, Nhất Ngan lẳng lẳng theo sát phía sau.

Người đàn ông đi đến vách tường đá lần tìm một hõm sau đó móc ra một ngọn nến, dùng đá lửa mang theo bên người thắp nến rồi quay đầu lại nhìn Nhất Ngan, có chút kinh ngạc nói: "Chàng trai trẻ, lá gan không nhỏ nhỉ."

"Làm việc cho anh Hùng mà, đương nhiên là phải có chút cam đảm chứ." Nhất Ngan cười nói với vẻ thoải mái, thuận tiện quan sát tình huống trong động.

Cửa động rất hẹp nhưng trong động lại rất rộng rãi.

Trên đỉnh đầu có rất nhiều thạch nhũ với kích thước lớn nhỏ khác nhau, thỉnh thoảng có vài giọt nước rơi xuống mặt đất làm ướt lớp bùn đen ở dưới chân. Trên mặt đất có nhiều chỗ gồ ghề, đọng đầy nước nhưng cũng có nhiều chỗ vẫn còn coi như bằng phẳng. Lúc mới vào thì hang rất rộng nhưng sau khi đi về phía trước mười mấy mét thì càng lúc càng hẹp lại, lối đi rất dài nhưng chỉ đủ cho một người đi qua.

Những năm qua, cậu vẫn luôn du lịch mạo hiểm ở bên ngoài nên có nơi nào mà chưa từng đi qua? Nếu là người bình thường có lẽ sẽ bị bóng đêm vô biên dọa cho sợ nhưng cậu đã từng bị kẹt trong một cái hang động tối tăm, không có ánh sáng suốt ba tháng, chỉ dựa vào ăn nấm và bùn bên trong để sống qua ngày. Cũng nhờ lần đó mà ánh mắt của cậu có thể nhìn thấy mọi vật rất rõ ràng trong bóng đêm.

Người đàn ông cầm đèn cầy cẩn thận đi trong hang động, Nhất Ngan yên tĩnh theo sát ở phía sau, vẫn luôn giữ khoảng cách với người đàn ông kia khoảng năm mét.

Đi được khoảng nửa giờ thì hang động dần rộng ra. Sau khi đi qua một cây cầu đá thì rốt cuộc cũng đã tới điểm cuối.

Ngoài động xán lạn như ánh mặt trời, chim hót hoa thơm.

Đây là một vườn hoa rất lớn, chính giữa là một bể phun nước cỡ lớn, dòng nước trong suốt dưới ánh sáng vàng óng ánh của mặt trời bị chiết xạ tạo nên những đốm sáng rực rỡ. Phía Tây có mấy căn nhà gỗ xếp thành hàng ngang, ngoài ra còn có một cái lầu có đỉnh màu xanh lam rất lớn đứng lẳng lẳng giữa các căn nhà gỗ, đằng sau là một cái sân, trong sân thoảng vang lên tiếng gà kêu cục tác.

Vì trốn tránh sự truy bắt của cảnh sát nên cả đám người đều trốn ở chỗ này, đồ ăn cũng chỉ có vậy.

Trong lòng Nhất Ngan cân nhắc suy tính nhưng trên mặt không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì cả.

Trong căn lầu lớn.

Mười mấy người đàn ông đều mặc áo ba lỗ màu trắng và quần jean rộng thùng thình, đang ngồi tùm năm tùm ba miệng phì phà điều thuốc, có người uống rượu hoặc đánh bài, thỉnh thoảng nói một chút chuyện thô lỗ.

Đép lê để lộn xộn đầy đất.

Ở chính giữa đám người là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đang nằm trên ghế dựa, cạnh chân có một thiếu nữ Vân Nam đang quỳ, cẩn thận giúp hắn ta bóp đầu gối. Người này có gương mặt chữ quốc (国), mặt mày đầy mụn, cánh tay cơ bắp vạm vỡ, dép lê màu xanh bọt biển lác qua lác lại ở trên chân hắn ta tương như sắp rơi xuống ngay sau đó.

"Anh Thắng, đã dẫn người đến." Người đàn ông trung niên tiến lên khom lưng khúm núm nói.

Nhất Ngan bước lên hai bước, cách người đàn ông đang nằm trên ghế khoảng hai mét.

Người đàn ông vẫn đang nhắm mắt giống như không nghe thấy.

Chung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, rất nhiều ánh mắt rơi xuống người Nhất Ngan.

Nhất Ngan để mặc cho bọn họ nhìn, vẻ mặt thản nhiên đến không thể thản nhiên hơn.

Qua một hồi lâu tựa như gần cả thế kỷ, Vương Thắng mới mở hai mắt ra ngồi dậy. Cô gái lập tức quỳ sụp xuống đất, e sợ sẽ chọc giận hắn ta.

Vương Thắng phát phát tay cho cô ta lui sau đó nhú mày quan sát Nhất Ngan, Nhất Ngan rất thản nhiên để cho hắn ta đánh giá, một tay còn đút trong túi quần. Tuổi tác của người bên kia phải tới quá trẻ, quả thực có chút nằm ngoài dự đoán của Vương Thắng nhưng nhiệm vụ lần này không phải chuyện đùa, đối phương cũng hiểu được đạo lý này nên chắc chắn sẽ không phải một người không biết chút gì đến đây. Bọn hắn đã lặn lội nhiều năm nên không ngu ngốc đến mức đánh giá đối phương chỉ bằng tuổi tác.

"Hàng đã mang tới chưa?" Điều Vương Thắng quan tâm nhất vẫn là việc này.

Nhất Ngan đặt cái vali luôn mang theo bên người lên để chính giữa trên bàn. Vương Thắng mở ra kiểm tra, dùng đầu ngón tay xé bao sau đó lấy một ít bột trắng về một chút rồi cho vào trong miệng nhắm nuốt sau đó nhổ ra... Quả nhiên là hàng có độ tinh khiết rất cao, hắn ta khẽ gật đầu: "Quả nhiên anh Hùng không hề cho người ta thất vọng."

"Hàng là của anh Cao, bọn tôi ở Đài Bắc chỉ phụ trách cung cấp tiền." Nhất Ngạn bỏ sung.

"Tôi biết. Chúng ta hợp tác ba bên, luôn luôn hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một bên nào cũng không được." Một lúc sau Vương Thắng mới hơi mỉm cười, kéo một cái ghế bảo Nhất Ngạn ngồi xuống: "Ngồi đi."

Nhất Ngạn cũng không khách sáo trực tiếp ngồi xuống.

Vương Thắng nói: "Anh Hùng bảo cậu đến đây lần này ngoại trừ mang hàng tới thì còn chuyện gì khác không?"

Nhất Ngạn nói: "Còn bảo tôi nhân tiện qua Myanmar xem thử có thể giúp đỡ được gì hay không."

Vào lúc này, ánh mặt trời như tối lại, ánh mặt vốn rất thân thiện của Vương Thắng dần dần trở nên âm trầm: "Đó giờ khi giao dịch chỉ cần đề ý đến hàng, còn phía bên Myanmar thì đại ca của bọn tôi và anh Hùng của cậu vẫn luôn duy trì quan hệ tốt đẹp, không can thiệp vào chuyện của nhau. Lần này anh Hùng làm vậy là có ý gì?"

"Tôi chỉ biết vậy cũng không rõ lắm." Nhất Ngạn cười cười chẳng hề sợ hãi.

Vương Thắng lạnh lẽo nói: "Nếu là chuyện lớn thì tại sao lại phải thẳng nhóc chết tiết miệng còn hỏi sửa đi? Đừng nói tôi không tin, đổi lại là người khác thì cũng chẳng ai tin."

Nhất Ngạn nhíu mày cười cười, bắt chéo đôi chân thon dài, không hề tỏ vẻ xấu hổ hay giận dữ mà những thiếu niên ở tuổi này thường bộc lộ ra sau khi chịu nhục, vẻ mặt của cậu vẫn rất thân thiện: "Triệu Gia Khôn cũng là một nhân vật có tiếng ở Tam Giác Vàng lại dùng một tên tội phạm vượt ngục từ nhà tù Tây Bắc như anh mà không sợ một ngày nào đó quân đội của chính phủ Cộng hòa Liên bang Myanmar và Vương quốc Thái Lan hợp tác mang đến phiền phức không thể lường được cho anh ta, nên nếu đổi lại là tôi, tôi cũng không tin anh ta sẽ dùng anh."

"Thằng nhóc chết tiết, mày nói nhầm con mẹ gì đó? Dám nói anh Thắng của bọn tao như vậy!" Một tên bên cạnh túm lấy cổ áo Nhất Ngạn xách lên cao.

Nhất Ngạn cười nói: "Muốn đánh sao?"

"Thằng nhóc chết tiết, mày chán sống rồi đúng không? Hôm nay tao phải đánh chết con mẹ..."

"Buông cậu ta ra." Vương Thắng cúi đầu nói.

"Nhưng mà đại ca..."

"Tao không nói lần thứ hai."

Tên kia run lập cập vội vàng đứng sang một bên. Nhất Ngạn sửa lại cổ áo đưa mắt nhìn bốn phía: "Nơi này ăn ở sơ sài, nói là chỗ chó ở cũng không sai, đúng là răng nanh sắc nhọn thích cắn bậy."

"Mày..." Tên kia tức giận định chửi lại thì bị ánh mắt rét lạnh của Vương Thắng khiến cho câm miệng.

Vương Thắng vỗ quần ngồi dậy khỏi ghế dựa, lúc này hắn ta mới nhìn thẳng Nhất Ngạn, im lặng đánh giá một lúc sau đó mở miệng nói: "Ba ngày sau bọn tôi khởi hành, cậu chuẩn bị đi."

Mọi người đang chuẩn bị tản ra thì đột nhiên có một tiếng gầm giận dữ từ xa truyền đến. Một tên đầu trùm khăn đang xông tới nơi này đánh về phía Nhất Ngạn. Đậu cô ve đang phơi nắng ở bên ngoài lều đều bị hắn ta đạp nát. Nhất Ngạn hơi nhíu mày, chờ hắn tới gần mới né sang bên cạnh, tránh nắm đấm của hắn ta sau đó đá vào mạn sườn rồi quật hắn ngã xuống đất. Nhất Ngạn mang giày thể thao giẫm lên mặt hắn ta, để lại một dấu giày rất rõ ràng.

Tên trùm khăn ra sức giãy giụa nhưng không hề có tác dụng.

Nhất Ngạn hứng thú nhìn hắn ta vùng vẫy giãy chết, trong mắt đầy vẻ mỉa mai.

"A Phát, cậu nổi điên cái gì vậy?" Vương Thắng lạnh lùng liếc nhìn hắn ta: "Nếu không phải nể mặt Dao Ba thì cậu nghĩ tôi sẽ để cậu lại đây? Tuy chúng ta đều trốn ra từ Tây Bắc nhưng nếu làm hỏng chuyện của tôi thì lập tức cút đi cho tôi!" Cho dù Vương Thắng có làm gì thì tên trùm khăn vẫn hành động giống như không có đầu óc, hiển nhiên là đang tát vào mặt Vương Thắng một cái, quét sạch mặt mũi của hắn ta khiến trong lòng Vương Thắng cực kỳ căm tức.

Sau đó Vương Thắng bảo mấy tên đàn em đi lên khống chế tên trùm khăn. Về mặt tên trùm khăn vô cùng điên cuồng, liều mạng rống lên: "Anh Thắng, đừng tin nó, thằng nhóc này là 'Châm', chính nó đã giết anh Dao Ba và thằng lùn!"

Vương Thắng biến sắc quay lại đánh giá Nhất Ngạn lần nữa.

Nhất Ngạn vẫn rất thoải mái tự nhiên không hề né tránh: "Nếu thật là tôi thì hay rồi, làm sao tôi có thể là 'Châm' được? Có cảnh sát nào lại tùy tiện nổ súng giết người?"

Nhất Ngạn không thừa nhận hơn nữa còn phui rất sạch sẽ thế nên tên trùm khăn không còn cách nào phản bác được cậu. Dựa theo logic bình thường

mà nói là không thể nào. Nhưng người này... Không biết tại sao luôn làm cho người ta cảm thấy mình không đứng đắn.

Tên trùm khăn cũng bị Nhất Ngạn xoay đến chóng mặt.

"Được rồi, cậu làm ồn đủ rồi đấy, rút mau. Nếu Đao Ba mà thấy đáng về hèn hạ này của cậu thì có chết cũng không được yên tâm." Cuối cùng Vương Thắng lên tiếng.

Tên trùm khăn đành phải cắn răng nuốt hận vào bụng.

Mấy tên khác dẫn hắn đi ra ngoài, trên danh nghĩa là "dẫn đi" nhưng lại bẻ tay hắn ra sau lưng. Tên trùm khăn rất rõ ràng Vương Thắng chỉ coi hắn như một con chó không hơn không kém, Vương Thắng tuyệt đối không cho phép hắn nghi ngờ uy nghiêm của mình. Lúc hắn quay đầu lại nhìn thì thấy Nhất Ngạn cười nháy mắt với hắn giống như đang giễu cợt hắn không biết tự lượng sức mình.

Đang ở hang ổ của địch nên chắc chắn chẳng ai làm loại chuyện gây thù kết hận này nhưng Nhất Ngạn trời sinh đã không giống người khác.

Tên trùm khăn tức giận đến sùi bọt mép, càng nghĩ càng tức, ánh mắt nhìn Nhất Ngạn cũng càng oán độc.

Căn lều trở về trạng thái yên tĩnh.

Ánh mắt Vương Thắng dừng lại trên người Nhất Ngạn trong giây lát, tuy rằng hắn không tin lời "A Phát" nói nhưng trong lòng vẫn có nghi kỵ. Dường như thiếu niên trước mắt này luôn trấn tĩnh đối với mọi chuyện, cho dù hắn đánh giá cậu ta như thế nào thì về mặt cậu ta vẫn rất tự nhiên, còn luôn ung dung cười nhạt.

"Đại ca, bọn em phát hiện một người!" Bên ngoài có người đi vào thông báo.

Vương Thắng nhíu mày: "Kẻ nào?"

Khi Vương Thắng nói câu này thì Thanh Hà cũng bị kéo vào. Bị mấy gã đàn ông đẩy nên cô ngã sấp xuống mặt sàn trong lều, khuỷu tay cạ vào nền xi măng da bong cả mảng. Cô đứng lên lo lắng hoảng sợ nhìn ngó chung quanh. Thật không ngờ chỗ này lại nguy hiểm như vậy, càng không nghĩ đến... Nhất Ngạn lại ở chung với đám người tội ác.

Nếu như biết cậu ta tới gặp đám người tội ác chồng chất này thì nhất định cô sẽ không bao giờ đi theo!

Trước đó cô đã nghe thấy rõ ràng bọn người này chính là đám tù vượt ngục ở nhà tù Tây Bắc.

Cô ngẩng đầu nhìn Nhất Ngạn, về mặt cậu vẫn không hề thay đổi, đôi mắt hơi khép hờ giống như không quen biết cô.

Vương Thắng đập Thanh Hà xuống nền xi măng: "Nói mau, là ai phái cô tới?"

Thanh Hà cố hết sức lắc đầu: "Không có... tôi chỉ... đi nhầm. Đại ca, xin anh thương xót, thả tôi đi."

"Thả cô?" Vương Thắng cười lạnh: "Cô tưởng đầu tôi toàn chứa phân hay sao? Không nói cũng được, dù sao mấy anh em ở đây lâu nay cũng ghen sấp chết rồi mà không có phụ nữ, vừa đúng lúc lấy ra giải khuây vậy." Hắn ta nhấc chân lên đá Thanh Hà tới chỗ đám người.

Vương Thắng vừa nói xong thì mười mấy tên lập tức đồng loạt xông lên xé rách váy cô.

Thanh Hà bị dọa đến khóc thét âm ỉ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Edit: Mèo Mồm Mĩm

Có rất nhiều bàn tay đang sờ soạng lung tung trên người cô, đùa bỡn, xé rách quần áo cô. Thanh Hà túm chặt lấy quần áo của mình, giãy giụa đá đập lung tung nhưng cô làm thế chỉ càng kích thích sự ham muốn của đám cầm thú này mà thôi. Cô chỉ biết nghiêng răng chống cự với hai hàng nước mắt giàn giụa.

Một tên bắt được mắt cá chân cô nắm chặt trong tay vuốt ve nói: "Chân cô em vừa trắng vừa mịn, rất đẹp, làm anh đây không nhịn được nữa!"

Tiếng kéo khóa quần vang lên, tên đàn ông đó tuột quần xuống móc thứ dơ bẩn kia ra đặt ở bên miệng Thanh Hà, hắn đang định túm tóc kéo cô lại thì có người giữ chặt vai hắn từ phía sau: "Vội gì chứ?"

Tên đàn ông đó quay đầu lại thì phát hiện người ngăn cản mình là thằng nhóc có khuôn mặt đẹp trai kia, hắn ta sững sốt mất một lúc sau đó giật dừ quát: “Ông đây phải làm con nhỏ này ngay bây giờ, mày phá đám cái gì? Chẳng lẽ mày cũng muốn tham gia?”

Nhất Ngạn không nhìn Thanh Hà đang nằm trên mặt đất, cậu cười một cái, quay đầu lại nói với Vương Thắng: “Tôi có một tin tức muốn bán cho anh Vương, bù lại hôm nay anh cho tôi một mũi, đưa người phụ nữ này cho tôi đi.”

Nhất Ngạn mỉm cười còn Vương Thắng lại không có cảm xúc gì. Trong chớp mắt này, hai người đều không ai nói gì cả.

Một lúc sau Nhất Ngạn mới đi đến bên cạnh Vương Thắng, kể tai hắn nói nhỏ mấy câu. Lúc này sắc mặt Vương Thắng mới hòa hoãn một chút: “Làm sao tôi biết tin tức là thật hay giả?”

"Tôi còn ở đây, hơn nữa mấy ngày sau sẽ đến Myanmar ở tạm với anh Triệu vài ngày, nếu như tôi nói dối, đến chừng ấy anh muốn làm gì tôi thì cứ làm."

Vương Thắng ra hiệu sau đó dẫn một đám người rời khỏi căn lều. Có mấy tên cầm hận trùng mắt liếc nhìn bên này sau đó nhỏ mấy bãi nước miếng, ánh mắt vẫn thèm thường quét qua quét lại trên người Thanh Hà. Thanh Hà túm chặt cái áo đã bị rách toí tả, váy cũng bị rách ít nhiều.

Gió lạnh luồn vào váy khiến hai chân cô lạnh toát. Cô ôm chặt vai, ngồi bệt dưới đất.

Đột nhiên có một bàn tay đưa ra giữa không trung: “Đứng lên đi.”

Thanh Hà ngẩng đầu, ánh mắt có chút sững sốt, ngập ngừng khi thấy Nhất Ngạn.

"Thật là phiền phức." Nhất Ngạn cúi người, bồng cô lên, nhàn nhả rời khỏi căn lều đầy mùi phân và nước tiểu gà. Bây giờ là chạng vạng tối, sắc trời dần trở nên đen hơn, cây cối cảnh lá ở con đường nhỏ cũng bị nhuộm thành một màu rắng đỏ buồn bã, thê lương.

Mặt trời đỏ rực dần dần lặn ở dãy núi phía xa.

Khu này rất lớn, Nhất Ngạn ôm cô đi về phía Tây, cậu bước đi trên con đường nhỏ làm bằng đá xanh, bên cạnh có rất nhiều bướm màu xanh lan dập dờn bay lượn, thỉnh thoảng đi được mấy bước lại thấy có vài bông sứ màu vàng nhạt ló đầu ra, tô điểm thêm cho màu sắc đơn điệu của nơi này. Phía Tây có một rừng trúc, sau đó là một vườn rau xanh xuất hiện trong tầm mắt, thấp thoáng trong màu xanh tươi tốt của trúc.

Đột nhiên có một người xuất hiện ở con đường nhỏ nối liền giữa vườn rau xanh và rừng trúc.

Nhất Ngạn cũng đang đi trên con đường quanh quanh rừng trúc này.

"Đứng lại!" Đằng sau có người hô lên một tiếng.

Nhất Ngạn ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy là tên đàn ông bị anh đoạt lại Thanh Hà lúc nãy. Nghe những người khác gọi thì hình như hắn tên là "A Toàn". Sắc mặt hiện giờ của hắn không được đẹp cho lắm, ánh mắt hung ác nam hiểm giống như chó hoang sắp sửa nhào lên.

Chó hoang?

Nhất Ngạn đột nhiên cảm thấy cách so sánh này rất thích hợp nên bật cười ra tiếng.

"Mày cười cái gì?" A Toàn cảm thấy mình đang bị sỉ nhục.

Nhất Ngạn nói: “Tôi trời sinh đã thích cười, anh có ý kiến gì không?”

"Để một lát nữa tao xem mày có còn cười cười được không." Nói xong hắn rút con dao quân đội lóe lên ánh sáng lạnh lẽo từ trong tay áo ra, xoay tròn trong lòng bàn tay.

Nhất Ngạn kinh ngạc: “Dao à? Anh muốn làm gì?”

"Làm thịt mày!"

"Làm thịt tôi?" Nhất Ngạn để Thanh Hà xuống, kéo cô vào người sau đó cúi đầu nắm mũi cô: “Có nghe thấy không? Vì cô mà anh ta muốn làm thịt em đấy."

Thanh Hà suýt chút nữa bị nụ cười mỉm của Nhất Ngạn mê hoặc, nụ cười của cậu cực kỳ thân thiết, cực kỳ quyến rũ. Ngay sau đó thân thể của cô cảm thấy lạnh lẽo, đầu óc lập tức trở nên tỉnh táo vì bị gió trên sườn núi thổi qua. Trong tiềm thức có một giọng nói nói cho cô biết... Cách cậu ta xa một chút, cậu ta không phải là người tốt, thậm chí có thể là rắn chuột một ổ với những tên tội phạm này, nếu không phải vậy thì tại sao lúc giết người ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, hơn nữa lúc này còn ở chung với đám người này?

Cô né tránh ánh mắt của Nhất Ngạn nhưng lại không nhìn được nhích lại gần chỗ cậu. So với Nhất Ngạn thì người ở đối diện lại càng làm cho cô thù ghét. Nhất Ngạn sờ đầu cô sau đó vòng tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô: “Cô sợ hả? Chỉ là một con chó nhỏ thì có gì phải sợ?”

A Toàn tức giận đến nổi gân xanh: “Mày nói gì?”

"Không nghe được hả?" Nhất Ngan ngạc nhiên nói: "Tôi nói anh là chó, một con chó không biết cắn người."

A Toàn lập tức nắm con dao quân đội, xông về phía trước.

Nhất Ngan buồn cười, chờ khi hắn đến gần mới nhấc chân đá vào nửa người dưới của hắn. Dao trong tay A Toàn rơi xuống đất, hắn che hạ thân, lăn qua lăn lại, vẻ mặt khổ sở. Tiếng kêu rên của hắn vang vọng trong rừng trúc dẫn tới sự chú ý của những người khác. Đến khi có tiếng bước chân truyền đến từ vườn rau thì A Toàn mừng rỡ, chỉ vào Nhất Ngan: "Tao... mày chờ xem."

Nhất Ngan cười cười, tay trái thả lỏng bên người, đột nhiên có một cái bóng màu xanh lướt qua sau đó rơi xuống mặt A Toàn.

A Toàn nghi ngờ cầm lên xem thì thấy là một con rắn lục đang phun cái lưỡi màu tím hồng.

"A..."

Lúc này ở cuối con đường nhỏ xuất hiện không ít người, sau khi thấy A Toàn té ngã xuống đất thì tất cả đều xông lên. Tay chân A Toàn run rẩy, một tay ôm cổ của mình, tay còn lại bóp chặt tay kia, hai mắt trợn trừng, sắc mặt đỏ bừng, sau khi co giật vài cái thì bất động. Con rắn lục bò xuống mặt đất, chỉ chớp mắt sau đã biến mất ở rừng trúc gần đó.

"Đúng là xui xẻo, uống nước lạnh mà cũng bị mắc răng, đang đi đường êm đẹp mà cũng có thể bị rắn cắn." Nhất Ngan cười cười, ôm Thanh Hà xoay người rời đi, cũng chẳng thêm quan tâm đến sắc mặt tái nhợt của mấy người còn lại.

Sau khi vòng qua rừng trúc thì có người tới thông báo chỗ ở của Nhất Ngan đã chuẩn bị xong.

Cuối rừng trúc là một khe núi yên tĩnh, phía đông là bãi đá khá cao, phía trên mọc đầy rêu xanh, chồng chất lên nhau giống như một cái cầu thang màu xanh từ bãi đá xuống mặt đất. Có một dòng suối nhỏ chảy róc rách qua những khối đá xanh lồi lõm sau đó đọng lại ở chỗ trũng phía Tây tạo thành một cái hồ nhỏ, đường kính khoảng vài chục mét.

Trong khe núi rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước "Ào ào".

Ở bên bờ phía Nam của dòng suối nhỏ có một nhà gỗ nhỏ màu nâu nằm yên tĩnh ở nơi đó, trên bãi cỏ chung quanh nở đầy hoa màu vàng nhạt, màu tím nhạt. Hoa sứ màu đỏ nhạt cùng với những chiếc lá vàng từ trên núi rơi xuống tô điểm thêm cho khe núi toàn là màu xanh.

Quả thật là một thế ngoại đào nguyên.

Trong lòng Thanh Hà không khỏi bình tĩnh lại, cô cố gắng hít thở không khí trong lành ở nơi này. Có vài chiếc lá của cây bạch quả rơi xuống trên vai cô, cô vừa định đưa tay lên lấy xuống thì Nhất Ngan đã nhanh hơn cô một bước sau đó dịu dàng nhìn cô rồi hôn cô một cái.

Sắc mặt Thanh Hà ửng hồng, xách làn váy có hơi ẩm ướt chạy về phía nhà gỗ.

Sau khi chạy tới nhà gỗ thì cô đưa tay đẩy cửa nhưng không biết tại sao đẩy mãi cũng không được. Nhất Ngan từ từ đi tới từ phía sau cô, cười khẽ một tiếng sau đó đưa tay đẩy then cửa bằng sắt trên cánh cửa gỗ, lúc này cửa gỗ tự động mở ra làm cho Thanh Hà lao đảo, suýt chút ngã về phía trước.

Nhất Ngan kéo cô vào cửa.

Nhà gỗ không lớn, bày biện bên trong cũng rất khác biệt. Ở trong góc tường có một chiếc giường bằng gỗ khá lớn, trên đó trải một chiếc chăn bông mỏng có hình ô vuông màu xanh lam. Chính giữa là một cái bàn vuông được làm bằng những cành cây nhỏ, bên cạnh là hai cái đệm nhung màu vàng dùng để ngồi. Cửa sổ nằm ở phía Nam căn phòng được mở trực tiếp ở trên tường gỗ, cửa sổ được gắn một lớp kính thủy tinh mờ có in hoa. Trên tường treo mấy cái đầu lâu có sừng được buộc lụa đỏ của trâu và dê tạo cho người ta cảm giác mộc mạc nguyên thủy.

Nhất Ngan sờ chăn mềm một chút: "Có làm hay không vậy, trời lạnh như vậy mà cho có cái chăn mỏng lét, làm vậy không phải cố tình muốn người ta ôm nhau sưởi ấm sao?"

"Cậu nói bậy bạ gì đó?" Thanh Hà vội nói.

Nhất Ngan chấp hai tay sau lưng, cúi đầu cười khẽ, bước từng bước qua chỗ cô: "Em nói vẫn chưa rõ sao? Cô nam quả nữ hơn nữa lại mệt mỏi cả ngày, em mệt rồi nên muốn làm chút chuyện em thích."

Thanh Hà không ngừng lui về phía sau, lui mãi đến bên giường sau đó ngồi phịch xuống giường. Nhất Ngan cúi người xuống khiến cô phải chống hai tay ngã người về sau nhưng vẫn không thể ngăn cản Nhất Ngan nắm cầm mình, kéo đến trước mặt cậu ta: "Cô sợ sao?"

"Tôi..." Cô cắn răng, hất tay cậu ta: "Rốt cuộc cậu và những kẻ bắt cóc kia có quan hệ gì với nhau?"

Rõ ràng là cô không tin anh.

Nhất Ngan hơi ngần ra, vẻ mặt có chút lạnh lẽo: "Không phải cô đã thấy được sao?"

"Tôi... tôi không tin! Cậu không phải là loại người này." Thanh Hà thốt lên. Mũi cô run nhẹ, ánh mắt dao động nhìn thẳng vào mặt Nhất Ngan. Sắc

mặt Nhất Ngan hơi hòa hoãn, ngồi xuống bên giường cười cười: “Vậy trong mắt cô em rốt cuộc là người như thế nào?”

"Cậu..." Thanh Hà không biết nên nói thế nào khi nhìn thấy nụ cười của cậu, ở thời điểm không có người khác thì cô sẽ cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy nụ cười của cậu đồng thời cũng sợ hãi việc cậu tiến đến gần cô. Vừa rồi khi ở trước mặt những kẻ bắt cóc kia thì cậu giống như một cơn rơm cứu mệnh nên cô mới bắt lấy theo bản năng. Cô tin tưởng cậu không? Chính Thanh Hà cũng không rõ nữa.

Trong tiềm thức, cô không nghĩ cậu là người như vậy.

Nhưng nếu như không có liên quan thì tại sao cậu lại ở chung với đám người này? Cậu không giống như người đại gian đại ác nhưng cũng không giống người tốt.

Thanh Hà lo được lo mất.

"Không muốn nói thì thôi." Nhất Ngan nhìn cô chằm chằm một lát, thẳng đến khi Thanh Hà cúi đầu mới hài lòng, cười. Sau đó có tiếng sột soạt vang lên, Thanh Hà ngoảnh đầu nhìn sang thì lập tức che ánh mắt lại: “Tại sao cậu lại cởi quần áo?”

"Đương nhiên là đi ngủ. Trong nhà này chỉ có một cái giường, chẳng lẽ cô bắt em ngủ bên ngoài?" Nhất Ngan cười hết chỉ chừa lại một cái quần lót, cậu ôm cô nhét vào trong chăn sau đó tắt cây đèn cây bên giường.

Cả người Thanh Hà cứng đờ, liều mạng dựa vào trong góc tường. Cô lui vào bên trong một chút thì Nhất Ngan sẽ xích vào trong một chút đến khi cô không còn động đậy mới thôi. Cậu ta ôm cô từ sau lưng, đầu gối ở trên cổ cô. Thanh Hà không dám động một chút nào dù chỉ là ngón chân, lúc này cơ thể nóng như lửa của Nhất Ngan đang dán sát vào cô, hai bàn tay to lớn vòng qua eo cô, một tay ôm eo cô, tay còn lại nhẹ nhàng xoa nắn ngực cô.

"Nhất Ngan!"

"Suyt..." Nhất Ngan đặt ngón tay ở bên môi cô, trong bóng tối, giọng nói của cậu có chút khàn khàn giống như hải yêu, trong đó có một loại đầu độc khó diễn tả bằng lời: “Chỉ cần cô không động đậy lung tung thì em sẽ không làm gì cô. Nếu cô cứ lộn xộn thì em không dám bảo đảm bất cứ chuyện gì.”

“Nếu tôi không động đậy thì cậu sẽ bỏ qua cho tôi sao?” Giọng nói Thanh Hà hơi run rẩy, thân thể đang dán ở phía sau lưng cô rất rắn chắc cứng đờ, cánh tay cũng rất mạnh mẽ, cô hoàn toàn không thể chống lại cậu nên hiện tại chỉ có thể gửi hy vọng vào lương tâm của cậu. Chỉ có điều Nhất Ngan có lương tâm sao?

Thanh Hà không dám khẳng định cậu có thể lật lọng hay không.

Nhất Ngan cười nói: “Em có thể lừa người khác chứ không bao giờ lừa cô.”

"Không, cậu thích nhất là gạt tôi." Thanh Hà phản bác.

"Bị cô phát hiện rồi." Nhất Ngan cười càng vui vẻ hơn, anh dùng đầu ngón tay chơi đùa cảm cô: “Được rồi, được rồi, em thừa nhận, ai bảo em thích cô như vậy đây.”

Là thích sao?

Có quỷ mới thích.

Không phải là đang chọc ghẹo cô sao?

Nhất Ngan là người ngang tàng, tùy tính, phóng túng nên mới khiến Thanh Hà thiếu thốn cảm giác tin tưởng.

Đột nhiên có một vật cứng nóng hằm hạp chọc vào khe mông cô, hơn nữa còn giống như có sinh mệnh nảy lên vài cái. Thanh Hà sửng sốt, không dám tin: “Cậu...”

Dù cô có ngốc thì cũng biết đó là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Edit: Mèo Mồm Mồm

"Cậu... Cậu nói cậu sẽ không..." Thanh Hà cảm thấy hơi tức giận khi bị lừa gạt.

Rõ ràng hô hấp của Nhất Ngan đã trở nên gấp gáp hơn, cậu bắt chắp cô giấy giữa, bịt miệng cô lại sau đó cách lớp quần cạp xát bộ phận đã cứng ngắc vào khe mông cô, sau khi cạp xát một hồi thì giữa chân cô cũng có chút ẩm ướt, vãi vốc dính vào thẳng bẹn của Nhất Ngan. Nhất Ngan đưa tay sờ soạng giữa hai chân cô sau đó bôi chất lỏng sền sệt vào mặt cô: "Còn tưởng rằng cô thờ ơ, ai ngờ lại ướt nhanh như vậy."

"Tôi không có." Thanh Hà co lại trong góc. Hiện tại điều may mắn duy nhất là cô đưa lưng về phía cậu. Sớm biết như vậy thì lúc trước cô đã không tò mò. Cô có một cảm giác kỳ quái là không biết từ lúc nào đã có một tấm lưới trời chập chịt cô, chỉ có điều lúc trước lưới rất lỏng lẻo lại siết chặt rất chậm cho nên rất khó phát hiện ra nhưng khi đến thời cơ chín muồi thì lập tức siết chặt lại.

Cô đã là cá trong chậu của cậu, cậu làm cái gì cũng không thể phản kháng được. Trong hoàn cảnh chỉ có cậu mới có thể bảo vệ cô.

Nhất Ngan sẽ bảo vệ cô sao?

Thanh Hà tràn đầy sợ hãi đối với tương lai mơ hồ, cô không khỏi nghĩ đến những ngày không lo không nghĩ khi còn bé ở núi Bắc. Cha, mẹ, cô, chị... Không có cái chết và biệt ly, cũng không có bởi vì mọi chuyện thay đổi mà ánh mắt con người trở nên hồ hững, lạnh lẽo. Cô vẫn là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, là bảo bối mà chị thương yêu bảo vệ nhất, cô cũng sẽ không vì muốn chấn hưng danh vọng gia tộc mà ép cô đi xem mắt.

Nhưng thời gian tựa như nước chảy, vĩnh viễn không bao giờ quay ngược lại được.

"Cô đang thất thần sao?" Giọng Nhất Ngan sa sầm, nắm chặt cằm cô: "Lúc này mà cô lại thất thần?"

Giọng cậu trầm xuống nhưng không giống đang tức giận, mà ngược lại như mang theo chút hờn dỗi và chút không cam lòng, rõ ràng là tính tình của những chàng trai trẻ. Chỉ có vào lúc này, Thanh Hà mới chợt nhận ra cậu vẫn còn là một chàng trai chưa tới hai mươi tuổi. Nhưng cô có thể coi cậu là một thiếu niên bình thường được không? Lúc này thứ cứng nhắc của cậu đang để giữa hai chân cô. Cô không biết những thiếu niên ở độ tuổi này có phải là rất dễ xúc động hay không mà chỉ đựng một cái đã cứng như vậy rồi.

Nhiệt độ này như muốn đốt cháy nơi đó của cô.

Đôi môi như ngọn lửa của Nhất Ngan dán lên cổ cô, từ từ mát mẻ giống như chuồn chuồn lướt nước, triền miên không hề gián đoạn, như có như không khiến người lo được lo mất. Thanh Hà tựa như một thuyền lá nhỏ phiêu bạt giữa biển cả mênh mông, rõ ràng mặt biển rất yên bình nhưng trong lòng cô lại đang nổi bão. Biển rộng vẫn tĩnh lặng nhưng vĩnh viễn không cách nào dò xét được chiều sâu bên dưới. Cô say mê cậu ta chính là đang chậm rãi xói tái chính mình, thương tổn chính mình.

Nhất Ngan lại càng thăm thẳm hơn biển.

Có lẽ sự bình tĩnh và dịu dàng của cậu chỉ là bố thí cho cô khi tâm tình cậu tốt mà thôi.

Trước kia, khi nhà cô vẫn chưa xuống dốc, cũng đã từng có một người đàn ông nói thích cô, sẽ chăm sóc cô một đời một kiếp nhưng đến lúc xảy ra chuyện thì anh ta lập tức quay đầu bỏ đi.

... Chỉ là vui đùa một chút mà thôi.

Thanh Hà vẫn nhớ.

Cô tự bực mình tăng tăng lớp lớp giống như một cái kén.

Nụ cười của Nhất Ngan càng rực rỡ hơn người đó nên rất dễ gọi lên trí nhớ đã sắp bị quên lãng của cô.

"Nụ hôn của em không có kém như vậy chứ, sao mà một chút phản ứng cũng không có?" Nhất Ngan mắt híp, ôm chặt lấy cô từ phía sau, hai tay thon dài lưu luyến ở giữa đùi cô, lột bỏ quần lót bằng cotton của cô. Thanh Hà giấy giữa, đá cậu, đánh cậu: "Cậu đã nói là không dùng sức mạnh! Cậu muốn lật lọng sao?"

"Bảo bối, cô không muốn bị em đè, chẳng lẽ lại muốn bị đám người ngoài kia cưỡng hiếp tập thể sao? Không muốn một học sinh đẹp trai cường tráng mà lại thích loại người không đứng đắn? Theo em thì cô không thể sống quá 15 phút đâu." Nhất Ngan liếm liếm vành tai nhạy cảm của cô, tình quái nói: "Khẩu vị của cô thật là đặc biệt."

Thanh Hà bị lời nói của cậu làm cho mặt đỏ tới mang tai: "Không biết xấu hổ!"

"Về mặt là muốn lấy cứ lấy lại còn nói vậy làm gì?" Nhất Ngan cười, vuốt mui cô sau đó càng ôm chặt cô hơn. Thân thể cô rất mềm mại, mềm mại đến mức giống như không xương. Thanh Hà lớn hơn Nhất Ngan vài tuổi, chính là đang ở trong thời điểm quyến rũ nhất của người phụ nữ, dịu dàng thanh nhã, tuyệt vời giống như mẹ của cậu khiến cậu không nhịn được đi đến gần. Lúc cậu tới gần hơn một chút thì lại không nhịn được muốn trêu chọc cô, muốn nhìn những biểu cảm khác nhau trên khuôn mặt cô.

Cậu giống như một người ham học hỏi, nóng lòng muốn tìm hiểu thứ mình thích, luôn luôn nghĩ đủ mọi cách đuổi theo, tìm kiếm những thứ khác với người thường.

Cậu cũng không biết trái tim của mình là lạnh hay là nóng. Nếu như nói trái tim của cậu đã nguội lạnh thì sao cậu lại thích thú với tất cả những thứ đẹp đẽ trên thế gian này, sao lại luôn tranh cường hão thắng, luôn luôn theo đuổi những thứ cậu mơ ước, yêu thích cho dù phải tốn bao nhiêu tinh lực. Cậu luôn có thừa sự kiên nhẫn. Cậu không muốn cô đơn, tình nguyện lưu lạc, mạo hiểm tứ xứ cũng không muốn ở nhà.

Nếu như nói tim cậu là nóng thì ngoại trừ một ít ngoại lệ, cậu đối xử với người khác quá vô tình. Có rất ít chuyện có thể chân chính trở thành ràng buộc với cậu. Trước khi gặp được Thanh Hà, mỗi phút mỗi giây cậu đều bị những sự vật mới lạ hấp dẫn nhưng luôn thay đổi rất nhanh, sau khi tìm được cái mới thì sự nhiệt tình của cậu lập tức chuyển hướng.

Nhất Ngạn ý thức được có lẽ cô đối với cậu đã không còn là cảm giác thích và sự háo thắng bình thường.

Người trong ngực càng co rúm lại thì cậu lại càng hưng phấn. Nhất Ngạn thở phì phò, cởi quần ra. Thanh Hà cắn cánh tay cậu khiến Nhất Ngạn hơi đau đớn nhưng chỉ có tác dụng khơi dậy thú tính trong cậu. Thân thể Thanh Hà ấm áp mềm mại, cô giãy giụa ở trong lòng cậu chỉ thêm phí công mà thôi. Đột nhiên có một thứ thô nóng đẩy vào giữa hai chân cô. Nhất Ngạn thở dài một hơi, dịch thể ướt át không kiềm chế được chảy ra từ trong khe nhỏ của cô, làm ướt đầm thẳng nhỏ của cậu.

Thanh Hà suyt chút nữa thét chói tai nhưng đã bị Nhất Ngạn bịt miệng lại, cậu ngậm vành tai cô vào trong miệng, nói một cách mờ ám: "Suyt... Đã hơn nửa đêm rồi, chúng ta vẫn nên yên lặng chút đi, em sẽ không thật sự phá hỏng lá chắn kia của cô."

Khuôn mặt Thanh Hà giống như bị đốt cháy, không biết là do xấu hổ hay là tức giận. Da mặt có thể dày đến trình độ này thật sự là không dễ dàng.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp của Nhất Ngạn, cậu hơi nhấc nửa người lên, đè cô vào trong góc. Nhất Ngạn dùng tay nâng eo cô lên, ma sát giữa hai chân đang kẹp chặt của cô. Thứ dài và to của cậu để ở trước cửa cánh hoa của cô, trượt qua trượt lại ở khe hở trơn ướt. Nơi đó thật sự rất chặt, nếu chỉ dựa vào cảm giác thì hoàn toàn không tìm được lối vào. Nhất Ngạn có chút tò mò, vươn tay sờ vào chỗ đó.

Thanh Hà hít vào, sắp khóc thành tiếng: "Đừng chạm vào chỗ đó..."

Nhất Ngạn cười, đẩy nhanh tốc độ cọ xát, cuối cùng bắn giữa hai chân đang kẹp chặt của cô.

Thân thể Thanh Hà giống như một đồng bunn nhào ở trên giường. Khe hở giữa hai chân trong chảy ra rất nhiều dịch nhờn đáng xấu hổ hòa quyện với chất lỏng trắng đục của cậu, đặc sánh, khiến giữa hai chân của cô lây lị không chịu nổi.

"Xin lỗi, không nhìn được." Miệng Nhất Ngạn thì nói như vậy nhưng trên mặt lại không có một chút xú thành ý nào. Cảm giác thoải mái sau khi bắn ra vẫn còn đọng lại trên mặt cậu, trong đáy mắt đều là tình dục, đôi mắt cong cong như trăng non.

Thanh Hà kéo chăn che thân thể mình lại: "Như vậy chắc cậu đã thỏa mãn rồi chứ?"

"Cô giáo, cô chưa từng nghe qua câu này sao?"

"Cái gì?"

"Đã làm rồi thì vĩnh viễn không ngừng lại được." Nhất Ngạn kéo tấm chăn ra, nâng hai chân cô lên sau đó chui vào giữa hai chân cô: "Em rất muốn nhìn bảo vật này, nghe nói nơi này của phụ nữ đặc biệt nhạy cảm. Chui vào đâu? Để em tìm thử..."

Nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, cậu dùng ngón trỏ đùa nghịch hai cánh hoa đang khép chặt. Khi nãy mới bị cậu chà đạp nên lúc này hai cánh hoa có chút thay đổi, dính đầy chất lỏng trong suốt. Chúng nó khép lại rất nhanh giống như cô gái nhỏ thận trọng kháng cự cậu. Nhất Ngạn cầm lấy một cánh hoa, kéo nhẹ nhẹ.

Cả người Thanh Hà run rẩy dữ dội, thân thể cong lên, hai đùi ngọc thon dài kẹp chặt đầu cậu: "Đừng, đừng chạm vào tôi!"

Nhất Ngạn đẩy hai chân cô ra, ép thành chữ "M". Cậu thử thăm dò, mở hai cánh hoa ra lần nữa sau đó dùng ngón giữa đâm vào, tìm kiếm cửa vào hang động kia. Qua một hồi lâu Nhất Ngạn mới tìm được, cậu cong bốn ngón lại, dùng ngón giữa từ từ đi vào.

Vùng đất bên trong ấm áp giống như muốn hòa tan cậu, lối vào của phụ nữ đều chặt khít, nửa bước khó đi như vậy sao? Nhịp tim của Nhất Ngạn nhanh đến mức khó hiểu, khó khăn dùng một ngón tay đi vào.

Khi Thanh Hà hô lớn "đừng" thì Nhất Ngạn mới dừng lại, có chút mất hứng rút ngón tay ra nhưng cậu cũng không vội, mục đích hôm nay vốn chính là khai vị giống như cách cậu ăn đồ ăn vặt bình thường, cậu không thích ăn hết một lượt mà thích từ từ tích lũy, dục vọng cũng tương tự, kìm nén càng nhiều thì lúc sau lại càng vui vẻ.

Nhất Ngạn cúi thấp đầu, đôi môi từ từ tiến đến gần, sau đó dán lên trên hai cánh hoa đang run rẩy, đầu lưỡi duỗi ra, liếm cửa vào chặt khít. Chất lỏng đầm đìa không ngừng chảy ra từ trong hang động, chảy qua cảm cậu đồng thời bị cậu nuốt vào không ít. Hầu hết Nhất Ngạn nhấp nhô, trong miệng cậu phát ra tiếng kêu gọi cảm.

Thanh Hà chưa bao giờ có cảm giác này, dường như tất cả máu toàn thân đều tập trung ở nửa người dưới, chỗ cửa vào giống như đang bị thiêu đốt. Cô không nhìn được vụn vụn, ma sát môi cậu. Cảm nhận được sự thích nghi vô ý thức của cô, Nhất Ngạn cuộn lưỡi lại, đầu lưỡi tiến vào đường hầm của cô, ngay lập tức đầu lưỡi bị thịt mềm trong đường hầm kẹp chặt.

Cậu cúi đầu cười.

Còn Thanh Hà xấu hổ vô cùng.

Nhất Ngan thả Thanh Hà ra, cô lập tức cầm gối nện vào mặt cậu: “Cút mau!”

“Em cút thì ai tới thỏa mãn cô?” Nhất Ngan bắt lấy gối đầu, cầm trong tay vuốt vuốt.

"Ai cần cậu..." Thanh Hà nói không lại Nhất Ngan.

Nhất Ngan cũng không thèm để ý mình đang trần trụi, cậu nghiêng dựa vào tường, nói chuyện với cô: “Cô giáo, mặc dù cô là cô giáo của em nhưng hình như cô chưa từng dạy em cái gì nhỉ? Vậy hôm nay cô hãy dạy cho em một khóa, thế nào? Em sẽ không so đo chuyện cô không làm tròn chức trách lúc trước.”

"Vô liêm sỉ! Đây mà gọi là học à?"

"Là khóa học sinh lý." Nhất Ngan nháy mắt, nói thẳng thắn.

Thanh Hà: “..."

Về mặt lúc cô á khẩu không trả lời được là đáng yêu nhất, trong lòng Nhất Ngan đột nhiên sinh ra hứng thú xấu xa, ánh mắt dao động qua lại trên cơ thể đẹp tuyệt vời của cô. Thanh Hà cảnh giác ôm chặt chần, Nhất Ngan không nhào về phía cô mà là không chút hoang mang, cảm thứ mềm nhũn của mình, từ từ tự xử ở trước mặt cô, trong miệng còn phát ra tiếng rên rỉ gọi cảm. Dường như việc cô nhìn trộm càng khiến cậu vui sướng, khoe mất hạp dài của Nhất Ngan liếc nhìn cô, quan sát phản ứng của cô.

"Cậu, cậu quả thật..." Thanh Hà rất muốn túm lấy thứ gì đó để ném cậu thì phát hiện gối đầu đã bị ném qua, nên trong khoảng thời gian ngắn cô chỉ có thể ngồi ngây ngốc ở trên giường.

Nhất Ngan cười khê, đột nhiên bắt lấy tay cô, kéo cô đến trước mặt mình. Cậu ngẩng đầu lên, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ thoải mái. Cậu bắn, một chất lỏng màu trắng phun ra, dính vào bộ ngực cao ngất của cô. Cậu bắt lấy một trong hai cái, từ từ xoa nắn, vân vê thành các loại hình dạng khác nhau, đầu ngón tay dính dịch trắng trong thả ung dung bôi trét lên ngực cô.

Chất lỏng nóng dần dần lạnh đi ở trên ngực cô.

Một thứ mùi chi thuộc về đàn ông chui vào hơi thở của cô, cảm giác có chút kỳ quái. Thanh Hà khó chịu đẩy cậu ra, nửa người nhào ra khỏi giường, nôn vài tiếng.

Nhất Ngan cười dựa vào giường, trong lòng vui vẻ vì thực hiện được ý định xấu xa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Mèo Mồm Mồm

Ngày hôm sau, lúc thức dậy, về mặt Thanh Hà có chút thần thờ. Hành động tối qua của Nhất Ngan nằm ngoài dự đoán cô nhưng cô đang trong hoàn cảnh này nên cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng. Ở trong tình huống cô không cam tâm tình nguyện nhưng Nhất Ngan vẫn làm theo ý mình.

Còn Nhất Ngan, rõ ràng cậu ta có thể làm đến cuối cùng nhưng lại không lập tức ra tay. Thanh Hà không nghĩ cậu ta sẽ bỏ qua mình, cậu ta chỉ đang tìm kiếm một thời cơ tốt hơn mà thôi. Cậu ta giống như một tay thợ săn, từ từ thu tóm ý chí rồi phá nát lớp vỏ bảo vệ của cô.

Trong lòng Thanh Hà rất hốt hoảng.

"Đang nghĩ gì vậy?" Giọng nói của Nhất Ngan vang lên sau lưng cô, Thanh Hà bị giật mình, nhanh chóng xoay người lại. Cô lùi về sau rất nhiều bước, mãi cho đến khi lưng chạm vào một gốc cây dương bên bờ hồ. Hai mắt Thanh Hà mở to, nhìn Nhất Ngan: “Làm gì vậy?"

"Cô rất sợ em sao, sợ đến mức như vậy ư?" Nhất Ngan cười nói: “Em đâu phải lũ lụt hay thú dữ.”

"Lũ lụt hay thú dữ cũng kém cậu!" Thanh Hà cắn răng.

"Cảm ơn cô đã khen, Nhất Ngan xấu hổ không dám nhận."

Thanh Hà đã được thể nghiệm da mặt dày của cậu nên trong lòng đã sớm có chuẩn bị nhưng vẫn không thể kìm nén được cơn tức giận của mình. Làm giáo viên của cậu quả thật rất cần tố chất tâm lý vững vàng.

Nhất Ngan xắn tay áo lên, ngồi xổm bên bờ suối, cậu cầm một cái xiên rất nhọn sau đó vẩy tay với cô: “Tới đây.”

"Làm gì?"

"Cô cứ tới đây đi."

Thanh Hà vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Nhất Ngan cười hiền lành nói: "Không tới đây cũng được, giữa trưa cô cứ ăn rau thôi nha."

Thanh Hà rất không tình nguyện đi qua.

"Vậy mới ngoan." Nhất Ngan đuổi chân ra với cô: "Mau giúp em xắn ống quần, em phải xuống nước bắt cá, nhanh lên." Thanh Hà yên lặng lườm cậu một cái rồi cúi người xuống. Ống quần của cậu rất dài, phủ lên trên cả giày. Bên cạnh bờ sông lại toàn là đá cuội gồ ghề, Thanh Hà phải cố hết sức mới đứng vững được, hơn nữa còn phải giúp Nhất Ngan xắn ống quần, không biết có phải là cậu cố ý hay không mà cứ luôn lắc qua lắc lại, mỗi khi cô vừa mới xắn lên được một chút thì lại bị cậu lắc lư làm tụt xuống.

Thanh Hà không làm nữa, đứng dậy nhìn thẳng vào Nhất Ngan: "Cậu có ý gì, cố tình chọc ghẹo tôi sao?"

"Là do khả năng giữ thăng bằng của cô không tốt, sao có thể trách em được? Em đứng lâu như vậy cũng rất mệt, cô cũng phải nghỉ tới em với chứ."

Thanh Hà tin cậu mới là lạ, cô tức giận trừng mắt liếc cậu một cái sau đó đi qua bên cạnh.

Nhất Ngan làm mặt quỷ với bóng lưng của Thanh Hà sau đó dầm lên những hòn đá cuội nhỏ lên giữa dòng suối. Cậu linh hoạt nhảy qua nhảy lại giữa những tảng đá, cái xiên trong tay giống như tia chớp, chỉ dầm xuống nước mấy lần mà trên cây xiên đã đầy cá tươi. Kỹ thuật của cậu rất tốt, cây xiên xuyên qua thân con cá nhưng con cá vẫn còn đang quẫy rất mạnh, muốn chết cũng không chết được.

Nếu đã phải chết thì sao không cho nó chết một cách nhanh chóng?

Thanh Hà cảm thấy có chút tàn nhẫn nên không nhìn Nhất Ngan nữa.

Một lát sau, Nhất Ngan xách xiên cá đi đến trước mặt cô sau đó khoe khoang lắc lư xiên cá với cô: "Giữa trưa ăn cá. Thế nào?"

Cô gật đầu qua loa.

"Cô đang trả lời qua loa đúng không?" Cảm giác của Nhất Ngan rất nhạy bén, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo. Cậu đặt xiên cá trên tảng đá, bắt lấy tay cô sau đó đè đầu cô hôn xuống. Hô hấp của Thanh Hà bỗng chốc bị cậu nuốt chửng khiến cô suyt chút nữa ngạt thở. Cô khó chịu mở to hai mắt, hai tay đánh lung tung lên vai cậu nhưng cũng chỉ làm cho Nhất Ngan hứng thú hơn mà thôi.

Khóe miệng của cậu hơi cong lên, măt cánh môi cô sau đó đột nhiên cắn một cái thật mạnh đến bật máu rồi lại liếm vài cái.

"Mặn này." Nhất Ngan lè lưỡi liếm một chút: "Thì ra máu của cô cũng mặn. Em còn tưởng rằng máu của cô ngọt xinh đẹp thì sẽ ngọt chứ."

"Cậu đùa đủ chưa?"

"Làm sao có thể đủ được?" Tay trái Nhất Ngan vòng qua eo nhỏ của cô rồi kéo nhẹ, lập tức cả người cô đều nhào vào trong ngực cậu. Nhất Ngan thuận tiện ôm lấy cô: "Cũng đã ôm ấp yêu thương rồi mà vẫn còn mạnh mẽ. Có chết cũng không chịu thừa nhận là đã yêu em, cô làm vậy thì có lợi gì? Ở trước mặt những tên cận kề đồ tể kia, chỉ có em mới có thể bảo vệ được cô."

"Cậu cũng cùng một giuộc với bọn chúng!" Thanh Hà thốt lên.

Về mặt Nhất Ngan lập tức lạnh lẽo, nghiền ngẫm những lời này: "Hà? Em cùng một giuộc với bọn chúng, vậy ngày hôm qua cô còn để em chạm vào cô, cô không cảm thấy bẩn sao? Đừng nói là bị em ép buộc, thật ra cô cũng rất thích đúng không?"

Nhất Ngan cười xấu xa ở bên tai cô.

Cả người Thanh Hà cứng ngắc.

Hôm nay thời gian trôi qua cực kì chậm.

Com trưa cũng rất nhạt nhẽo, vô vị.

Suốt cả buổi chiều, Nhất Ngan không hề nói chuyện với cô, cô cảm giác có một sự lạnh lẽo, bạo lực vây quanh người cậu. Thanh Hà vốn cho rằng lúc Nhất Ngan cười rất đáng sợ vì cậu luôn tính toán hại người nhưng hiện tại, sau khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của cậu thì cô bỗng thấy lúc cậu cười đến rợn rở thật là đáng yêu.

Cô cũng không rõ trong lòng mình đang hồi tiếc hay là cảm giác gì khác nữa.

Chạng vạng tối, lúc cô mang quần áo đã phơi khô vào phòng thì bên ngoài vang lên vài tiếng gõ cửa tượng trưng sau đó "két" một tiếng, cửa bị mở ra.

Nhất Ngan dựa vào cửa, ra hiệu cho cô đi ra.

Thanh Hà cất quần áo rồi theo cậu ra ngoài cửa.

Hai người đi ra khỏi khe núi, men dọc theo đường nhỏ giữa rừng trúc tới gần vườn rau gần căn lều. Ở cuối đường, có một cậu trai trẻ tóc vàng đang đứng, sau khi nhìn thấy bọn họ thì lập tức tiến lên nói: "Tôi chờ hai người đã lâu rồi, buổi tối mọi người có buổi tụ tập, có muốn đi chung không?"

"Đi ra ngoài hả?" Nhất Ngạn hơi nhú mày, suy nghĩ một chút. Rất có thể Khương Biệt sẽ lần theo những manh mối mà cậu để lại, tìm tới đây vào lúc này. Nếu như bây giờ đi ra ngoài không phải sẽ khiến anh ta "phí công vô ích" sao? Vốn muốn mượn tay anh ta cho những kẻ bất cóc này một kích nặng nề, nhân tiện nếu có thể làm gỏi bọn chúng thì tốt hơn... Nhưng nghĩ đến thái độ của Thanh Hà đối với anh ta thì Nhất Ngạn lập tức đổi ý đến độ hai mắt. Xưa nay luôn là trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Chỉ có điều tình huống hiện tại có chút thay đổi.

Nhất Ngạn cúi đầu nhìn cậu trai tóc vàng có chút lợm thuộm trước mắt, cười cười sau đó đột nhiên rút súng ngắn từ sau lưng ra.

Trong nháy mắt, Nhất Ngạn đã tháo chốt an toàn của khẩu súng.

Họng súng đen ngòm nhắm ngay vào đầu cậu trai tóc vàng kia.

Cậu trai tóc vàng bị dọa đến suýt chút nữa tiểu ra quần, hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu với Nhất Ngạn: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi, chúng ta không thù không oán..."

"Pằng..."

Sau tiếng động rất lớn, mọi thứ lập tức yên tĩnh lại.

Cả người Thanh Hà cứng đờ, đứng yên tại chỗ. Nhất Ngạn thì cúi người xuống, giật cái dây nịt đã đứt ở trên hông cậu trai tóc vàng.

Dây nịt xoay tròn trong tay Nhất Ngạn, dưới tình huống đối phương không nhìn thấy, Nhất Ngạn bẻ gãy cái móc sau đó giơ ra trước mặt cậu trai tóc vàng: "Xin lỗi, chuyện quá khẩn cấp, mong anh bỏ qua. Nếu như tôi không phá hủy cái này thì sợ là chúng ta sẽ gặp phiền toái."

"Máy theo dõi?" Cậu trai tóc vàng kêu lên: "Tại sao trên người của tôi lại có thứ này?"

Về mặt Nhất Ngạn rất nặng nề: "Cái này phải hỏi anh mới đúng."

"Chuyện không liên quan đến tôi, tôi thật sự không biết."

"Đến tôi còn không tin anh huống chi là anh Thắng. Nếu tôi giao cái này cho anh ta, anh ta sẽ lập tức làm thịt anh rồi quăng cho chó ăn. Cái máy theo dõi này đã theo anh tới tận nơi này chứng tỏ tất cả mọi chuyện anh làm trước kia đều bị những người đó biết được, chỗ này đã bị bại lộ, không bao lâu nữa chúng ta sẽ xong đời. Đến chừng ấy, đừng nói anh Thắng sẽ không bỏ qua cho anh mà những người khác cũng sẽ muốn mạng của anh. Chỉ cần mỗi người xèo của anh một miếng thịt thôi thì trên người anh chẳng còn thừa lại được gì đâu."

Cậu trai tóc vàng đã sợ tới mức tè ra quần, hoang mang lo sợ ngồi sững sờ trên mặt đất: "VẬY... VẬY phải làm sao bây giờ?"

"Thật ra rất đơn giản." Nhất Ngạn mỉm cười: "Nếu chuyện này không liên quan gì đến anh thì được rồi. Tôi không thấy máy theo dõi này, anh cũng không biết gì cả, hoàn toàn do sơ suất, lỗi là của người khác gây nên."

"Người... Người khác?"

"Đúng." Ý cười của Nhất Ngạn càng rõ ràng hơn, ánh mắt cong cong giống như một con cáo nhỏ: "Anh thử suy nghĩ một chút đi, từ trước đến giờ ai dễ dàng ra ngoài, tiếp xúc với bên ngoài nhiều nhất?"

"Sẹo... Mặt sẹo?" Cậu trai tóc vàng vui mừng lên tiếng.

"Rất thông minh." Nhất Ngạn kéo hần đứng dậy, giúp hần phủi bụi đất trên người: "Con người ai không vì mình, anh cũng vì mạng mình nên chỉ có thể xin lỗi hần mà thôi, hơn nữa hần cũng không tốt lành gì, anh đừng áy náy."

"Lời này có ý gì?" Sau cuộc nói chuyện vừa rồi, cậu trai tóc vàng đã hoàn toàn tin tưởng chàng trai tuấn tú, nhỏ tuổi hơn mình này.

Nhất Ngạn cười nói: "Các anh cùng trốn ra từ nhà tù Tây Bắc đúng không, tại sao giữa đường lại mỗi người đi một ngả?"

"Bởi vì..."

"Bởi vì ai có chí nấy, thật ra ba người bọn hần xem thường các anh, cam tâm tình nguyện đi làm giặc cướp chứ không muốn làm con chó bán mạng cho người khác giống như các anh. Các anh coi bọn hần là bạn nhưng bọn hần chẳng nghĩ như vậy. Hiện tại là do mặt sẹo gặp chuyện khó khăn cho nên hần mới ngoan ngoãn nghe theo anh Thắng như vậy, nếu như tương lai có cơ hội, nhất định hần sẽ trở mình. Vì lòng trung thành của anh, anh không thể mặc kệ cho con rắn độc này ở lại đây đúng không? Bởi vì anh quan tâm đến đại ca của anh..." Nhất Ngạn dừng lại, cuối cùng cười cười: "Anh hiểu chưa?"

Lý do này rất quang minh chính đại, cậu trai tóc vàng bỗng cảm thấy hình tượng của mình lớn lao hơn, mạnh mẽ hơn nên trịnh trọng gật đầu sau đó xoay người rời đi.

Nhất Ngan gọi hắn ta trở lại, nhét cái khóa nịt bằng kim loại vào trong tay hắn ta sau đó ghế sát vào lỗ tai dận dò vài câu.

"Biết nên làm sao chưa?"

"Hiểu rồi."

"Đi đi." Nhất Ngan đứng nhìn hắn ta sốt sắng, hăng hái chạy đi, khoe miệng cong lên thành nụ cười rất khó nhìn thấy.

Thanh Hà vẫn đứng yên tại chỗ nhìn Nhất Ngan.

Chuyện mới xảy ra nhanh như một thước phim. Rõ ràng là lời nói dối hèn hạ, vô si nhưng vẻ mặt của Nhất Ngan lại rất thần nhiên, thậm chí còn có chút đắc ý và tự tại khó diễn tả bằng lời.

"Nhìn em làm gì, đi dự tiệc thôi. Buổi tiệc thú vị như vậy, sao có thể không đi được? Chỉ còn hai ngày sẽ phải khởi hành đi Myanmar, nơi đó toàn là rừng rậm nguyên thủy, không có tốt đẹp như cô nghĩ đâu, đến chừng ấy muốn nghỉ ngơi cũng không có cơ hội mà nghỉ nữa."

Thanh Hà hừ nhẹ một tiếng.

"Đi thôi." Nhất Ngan nắm lấy tay cô sau đó hôn một cái lên gò má cô.

Thanh Hà giống như bị điện giật, vội đẩy cậu ta ra.

Nhất Ngan cười ha ha, chạy ra xa rất nhanh như một làn gió.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Edit: Mèo Mồm Mĩm

Nói là buổi tiệc, thật ra chỉ là hình thức đốt lửa trại của dân tộc thiểu số mà thôi.

Mặt sẹo bị phát hiện trên người có máy theo dõi sau đó giao cho Vương Thắng. Rất nhanh, mặt sẹo đã bị hai người kéo xuống. Thanh Hà ngồi ở bên cạnh Nhất Ngan, thỉnh thoảng lại có những ánh mắt xấu xa từ bốn phương tám hướng quét qua người cô, cô theo bản năng bắt lấy cánh tay Nhất Ngan. Nhất Ngan uống một hớp rượu mạch, cười khê: "Không muốn rời khỏi em như vậy sao?"

"Đừng có nói nhảm."

Bàn tay to của Nhất Ngan khoác qua vai cô sau đó cả người cô bị kéo vào trong lồng ngực của cậu, mông ngồi trên đùi cậu. Nhất Ngan dùng tay vuốt ve mặt cô như đang vuốt ve tác phẩm nghệ thuật mà mình yêu tha thiết sau đó hơi dùng lực một chút, lập tức mặt cô dán sát vào môi cậu: "Em cũng chỉ vì muốn tốt cho cô thôi. Cô nghĩ rằng hiện tại chúng ta rất an toàn sao? Đừng có bướng bỉnh nữa. Trong khoảng thời gian này hãy luôn ở bên cạnh em, đừng có đi chỗ khác."

Không biết đã xảy ra chuyện gì mà bữa tiệc mới được nửa đường đã kết thúc, Vương Thắng gọi một đám người vào trong phòng dận dò gì đó. Nhất Ngan và Thanh Hà thì ở chung một chỗ vì Vương Thắng không có gọi cậu.

Nhất Ngan nhìn đèn đuốc sáng trưng trong nhà gỗ, ánh mắt hơi nheo lại.

"Cậu làm sao vậy?" Thanh Hà hỏi.

"Không có gì." Nhất Ngan kéo cô trở về khe núi.

Rõ ràng Vương Thắng đã cảnh giác cậu.

Ban đêm trong khe núi rất yên tĩnh.

Căn nhà gỗ đứng lẳng lẳng ở bên bờ hồ, bên ngoài thỉnh thoảng vang lên vài tiếng chim hót và tiếng nước chảy róc rách. Thanh Hà làm thế nào cũng ngủ không được, trong lòng cô luôn có một loại dự cảm không rõ. Nhất Ngan ôm eo cô, kéo cô vào sát người mình: "Sao vậy, tại sao cô cứ bất an như vậy?"

Thanh Hà đang định mở miệng thì trong bóng đêm an tĩnh đột nhiên truyền đến tiếng súng rất rát.

Tiếng súng vốn ở các hướng khác nhau nhưng theo thời gian trôi qua thì dần dần trở nên gấp rút, hỗn loạn, đan xen vào nhau.

Tiếng súng truyền tới từ bên ngoài khe núi, là chỗ ở của bọn Vương Thắng.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Thanh Hà ngồi dậy.

Nhất Ngan kéo cô vào trong lòng, che kín ánh mắt của cô: "Ngủ đi."

"Có phải..."

"Dù cho trời sập xuống thì vẫn có em ở đây." Giọng nói của Nhất Ngan có chút lạnh lẽo: "Hiện tại thì... ngủ đi."

Thanh Hà không dám lên tiếng nữa nhưng làm sao cô có thể ngủ được trong tình huống như thế này? Cô nghiêng tai lắng nghe, tiếng súng càng ngày càng gần, trong đó còn có cả tiếng đánh nhau và tiếng quát lớn. Thanh Hà cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, cô nói với Nhất Ngan: "Thật sự đã xảy ra chuyện rồi, đừng ngủ nữa."

Nhất Ngan im lặng lắng nghe sau đó ngáp một cái, lúc này cậu mới rời khỏi cái chăn ấm áp, bắt đầu mặc quần áo. Thanh Hà vội vàng mặc quần áo của mình, vì quá gấp gáp nên suýt chút nữa mặc ngược.

Nhất Ngan giúp cô sửa lại cổ áo: "Nhìn bộ dạng của cô đi, còn đâu dáng vẻ thực nữ nữa?"

"Tôi vốn không phải là người thù mị gì." Thanh Hà đẩy tay Nhất Ngan ra, tính bướng bỉnh cũng bắt đầu nổi lên.

Nhất Ngan cười nói: "Vậy cô là gì?"

"Tôi..."

Đột nhiên một tiếng "pằng" vang lên, tiếng súng đã đến gần tựa như đang ở bên tai. Thanh Hà ngừng lại, lo lắng nhìn Nhất Ngan. Nhất Ngan sờ tóc cô, hôn lên gò má của cô: "Đi theo em." Dịu dàng thoáng qua rất nhanh, trong lúc Thanh Hà còn chưa hồi hồn thì Nhất Ngan đã nhanh chóng kéo cô ra cửa.

Sau khi ra ngoài thì tiếng súng càng thêm rõ ràng.

Tại bãi đất phía Tây, lửa đang cháy ngút trời.

Mấy cảnh sát mặc đồ đen xuất hiện ở lối vào khe núi, bọn họ tập hợp với nhau, nhắm một cách chuẩn xác vào những kẻ bắt cóc đang vây quanh. Ở chính giữa những người đó, Thanh Hà thấy được một đôi mắt rất quen thuộc.

... Là Khương Biệt!

Cô gần như muốn chạy tới nhưng tay lại bị Nhất Ngan nắm chặt: "Cô muốn làm gì?" Giọng nói của cậu vô cùng lạnh lẽo.

Cứ như bị một chậu nước lạnh dội xuống, Thanh Hà tỉnh táo ngay lập tức. Trong đầu cô lóe lên những hình ảnh khác nhau cuối cùng hợp lại làm một. Sau khi kết nối tất cả, cô không nhịn được mở miệng: "Là cậu lừa tôi tới đây, cậu muốn mạng sống của anh ta đúng không?"

Nhất Ngan cũng không phủ nhận: "Đúng thì thế nào? Tận mắt nhìn thấy anh ta chết đi, không biết lòng của cô có đau không?" Bàn tay của Nhất Ngan đặt lên ngực cô, cười khê một tiếng. Thanh Hà rung mình, không thể tin nhìn Nhất Ngan: "Sao cậu có thể như vậy, anh ta là bạn của cậu vậy mà cậu lại dùng quỷ kế lừa gạt anh ta, hơn nữa còn muốn mạng sống của anh ta?" Thanh Hà hất tay Nhất Ngan ra, xoay người định chạy về phía cửa vào khe núi.

Đột nhiên trên cổ cô truyền đến cảm giác đau đớn, Thanh Hà lập tức ngất đi.

Nhất Ngan ôm chặt cô, hôn khẽ lên trán cô sau đó cõng cô trên lưng.

Bất ngờ cậu trai tóc vàng từ cửa khe núi chạy vào, nhanh chóng nói với Nhất Ngan: "Anh Thắng bảo tôi nói cho cậu biết nếu cùng rời đi thì mục tiêu quá lớn nên mọi người tách ra hành động, tập hợp ở bên ngoài thành phố X mười dặm."

Nhất Ngan tỏ vẻ đã hiểu, cậu nhanh chóng cõng Thanh Hà rút lui theo đường thủy.

Trận chiến rất dữ dội, giằng co hơn một ngày một đêm.

Dù Nhất Ngan đã rời khỏi nơi đó nhưng dường như tiếng súng vẫn còn văng vẳng ở bên tai. Chiếc xe jeep màu đen đi dọc theo đường núi để xuống núi, dọc đường xóc nảy không ngừng. Mui xe và một cửa xe phía sau đã bị hỏng, không ngừng đánh vào thùng xe, phát ra tiếng "bành bành" giống như ổng bễ.

Nhất Ngan vừa lái xe vừa cầm súng nhìn qua gương chiếu hậu.

Phía sau không có người đuổi theo.

Sau khi xuống núi, xe việt dã chạy vào một con đường bị che khuất bởi rừng cây rậm rạp rồi thừa dịp bóng đêm, chậm rãi rời khỏi khu vực này. Được nửa đường, Nhất Ngạn bỏ xe lại sau đó ôm Thanh Hà đi vào một con đường nhỏ cực kì vắng vẻ.

Sắc trời dần trở nên sáng hơn, bầu trời ở phía Đông ánh lên màu trắng của bong bóng cá.

Đang mơ màng thì Thanh Hà cảm thấy mặt mình hơi ngứa, không nhìn được nên đưa tay lên gãi. Sau khi ngừng gãi một lúc, chỗ vừa rời lại bắt đầu ngứa. Thanh Hà bực bội mở mắt ra thì thấy Nhất Ngạn đang cầm cọ quét cỏ đuôi chó quét qua quét lại trên mặt cô.

"Cậu làm gì vậy? Rất ngứa đấy." Thanh Hà ngồi dậy, né sang bên cạnh hai bước. Sắc mặt cô vẫn còn có chút tái nhợt, có vẻ không được thoải mái lắm.

Cô nhìn bốn phía, đây là một mảnh đất trống bên cạnh bờ sông, bên trái có một cây hòe, sau lưng là bãi cỏ cháy đen trụi lủi, có thể là bị người ta đốt trước đó.

Nhất Ngạn nhóm lửa, bắt đầu nướng cá ngay tại chỗ. Vì không có gia vị nên cậu chỉ có thể xử lý đơn giản. Rất nhanh, mùi thơm đã tràn vào trong mũi cô. Thanh Hà ra sức hít hà sau đó nhìn thấy Nhất Ngạn đưa một xiên cá tới trước mặt cô: "Đói không?"

Thanh Hà không nhận lấy: "Tại sao cậu phải làm như thế?"

Về mặt của Nhất Ngạn cũng rất lạnh lẽo: "Cô chỉ muốn hỏi em cái này?"

"Vậy cậu hy vọng tôi hỏi cậu cái gì?"

Nhất Ngạn cười lạnh: "Quả nhiên cô đối xử với Khương Biệt tốt một cách khác thường, quan tâm tới sống chết của anh ta nhiều như vậy nhưng cô có từng nghĩ tới... Cô càng quan tâm anh ta thì anh ta sẽ chết càng nhanh hơn không?"

"Sao cậu lại bá đạo như vậy?"

"Bá đạo?" Nhất Ngạn cắn một miếng cá, cười nhạo một tiếng, ánh mắt âm hiểm: "Thế giới này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé. Anh ta xứng kè là do chính bản thân anh ta không có năng lực, trách em làm gì? Anh ta có chết cũng là do cô hại chết. Ai bảo cô luôn nhắc tới anh ta trước mặt em?"

"Cậu..." Thanh Hà cắn răng sau đó đột nhiên cười lên: "Cậu đồ kị đúng không?"

Nhất Ngạn hơi sùng sốt nhưng sau khi nhìn thấy ý cười châm chọc trên khóe môi của cô thì cậu cũng cười lại: "Đúng vậy, em đồ kị, đồ kị đến phát điên rồi, ai bảo em chính là một kẻ điên đây. Em thích cô nên những người khác không thể đến gần cô được."

Thanh Hà không ngờ rằng cậu lại thừa nhận thẳng thắn như vậy khiến cả người cô không được tự nhiên. Nụ cười của cậu càng làm cô sồn tóc gáy, không dám ngẩng đầu.

Nửa sau bữa cơm, Thanh Hà cảm thấy mùi vị rất nhạt nhẽo còn Nhất Ngạn thì ngược lại, cậu cảm thấy rất ngon miệng.

Tối chạng vạng, bọn họ mới ra được khỏi rừng rậm này.

Bên ngoài rừng rậm là một con đường quốc lộ, bọn họ vừa ra tới nơi thì lập tức gặp được một chiếc xe vận chuyển hoa quả đi ngang qua. Bởi vì xe chạy rất nhanh nên khiến quýt và táo trên xe rớt đầy trên mặt đất.

Chủ xe vội vàng dừng xe lại sau đó anh ta và người vợ có vẻ là người dân ở vùng nông thôn cùng xuống xe nhặt hoa quả lên.

Thanh Hà đi qua giúp bọn họ, cô nhặt một quả táo lên đưa cho người phụ nữ đầu trùm khăn, tay mang túi xách kia: "Đây chị."

"Cảm ơn." Người phụ nữ cảm kích nhìn cô. Lúc nhìn thấy Thanh Hà thì chị ta có chút sùng sốt. Da dẻ của phụ nữ ở nông thôn rất đen, tay chân lại rất thô to nên chị ta chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào nhỏ nhắn, xinh đẹp như vậy. Chị ta có chút cả lăm: "Em là người thành phố tới đây sao?"

Thanh Hà không biết trả lời thế nào, đành phải gật đầu.

Sau khi chị ta thấy Nhất Ngạn ở đằng sau Thanh Hà thì dường như có chút sáng tỏ, trên khóe môi hiện lên một chút ý cười, liếc nhìn chồng của mình.

Thanh Hà biết bọn họ hiểu lầm rồi, sắc mặt cô đỏ ửng không biết làm sao.

Người phụ nữ đề nghị: "Sắc trời cũng không còn sớm nữa, hai người trẻ tuổi bọn em ở bên ngoài cũng không an toàn, không bằng đến thôn của chị ở một đêm đi."

Cũng chỉ có thể như vậy.

Thanh Hà vội vàng nói cảm ơn với bọn họ.

Xe vận tải chạy được khoảng mười phút thì bắt đầu tiến vào một vùng bình nguyên bao la rộng lớn, kế tiếp là chạy lên sườn dốc, khắp nơi toàn là cỏ úa khô vàng. Sau khi xe vòng qua sườn dốc thì địa hình lại thấp xuống, cuối cùng một cái thôn không lớn không nhỏ xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ, hàng rào chung quanh thôn được làm bằng cọc gỗ. Ở cửa thôn có trồng những cây cọ, lá nhọn như kim châm, cực kì tươi tốt.

Sau khi vào thôn, hai vợ chồng và người trong thôn lập tức chào hỏi nhau.

Nhà của bọn họ ở cuối thôn xóm, bên cạnh một giếng cổ.

Căn nhà của họ được làm bằng gỗ và cỏ tranh, nhìn có vẻ không được kiên cố cho lắm, ở trước cửa treo những xâu bắp và ớt đỏ phơi khô. Một cụ già và hai đứa trẻ đang ngồi trước cửa bên đồ.

Căn nhà không lớn, chỉ có hai phòng. Sau khi rửa mặt xong, người phụ nữ bắt tay vào sắp xếp chỗ cho bọn họ ở lại.

Thanh Hà vội vàng nói cảm ơn sau khi nhận lấy chăn mền và gối từ người phụ nữ. Nhất Ngạn thì cười, sờ soạng đóng chăn mền: “Vẫn mỏng như vậy.” Thanh Hà hiểu được hàm ý trong lời nói của cậu, cô hừ khẽ một tiếng, ôm chăn mền đi vào phòng ngủ.

Nhất Ngạn cởi quần áo ra, nhẹ nhàng nhảy lên giường. Thanh Hà đưa lưng về phía anh, dùng chăn bọc kỹ chính mình, không cho cậu đụng vào. Quả nhiên Nhất Ngạn hết cách, hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

Trong lòng Thanh Hà hơi nghi hoặc, ngoảnh đầu nhìn sang thì thấy bên cạnh không còn bóng dáng của Nhất Ngạn.

Đột nhiên chân của cô nóng lên, hóa ra cậu ta đang hôn chân của cô, sau đó từ từ bò từ bên dưới lên rồi chui vào chăn. Trong bóng tối, bàn tay thô ráp của Nhất Ngạn vuốt ve da thịt mềm mại của cô khiến cô run rẩy. Thanh Hà giật giật hai chân nhưng lại bị cậu đè lại, trong chăn chỉ có tiếng cười "khúc khích" của cậu mà thôi.

Thanh Hà dùng chân đá cậu ta ra nhưng sức lực hoàn toàn không đáng kể.

Nhất Ngạn hôn lên đùi cô rồi nhích dần lên trên. Cậu đẩy hai chân cô ra, cách quần liếm vào địa phương thần bí khiến Thanh Hà không tự chủ được mà run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Edit: Mèo Mồm Mĩm

"Uớt rồi." Tiếng cười của Nhất Ngạn làm Thanh Hà cực kì bối rối, cô có cảm giác như mình lại bị cậu ta trêu đùa. Bóng tối khiến khuôn mặt cậu ta trở nên không rõ ràng nhưng giọng nói thì lại cứ quanh quẩn bên lỗ tai cô, cứ như muốn khắc vào lòng cô.

Hai người chẳng khác nào đang chơi trò mèo vờn chuột.

Đầu lưỡi cậu trơn ướt, ẩm áp, luôn luôn có thể khơi gợi khát vọng mơ hồ trong lòng cô. Thanh Hà không biết đó là gì, dường như thân thể cô, trái tim cô đều đang từ từ bị cậu dụ dỗ, bị cậu xâm chiếm.

Áo sơ mi của cô bị cậu cởi ra, vứt xuống dưới giường.

Nhất Ngạn đè ở trên người cô sau đó cúi đầu nhìn cô. Trong bóng tối, da thịt trắng như tuyết của cô trở nên trong suốt, óng ánh. Bởi vì lạnh lẽo nên Thanh Hà dùng hai tay ôm lấy ngực khiến đường cong trước ngực lại càng hoàn mỹ hơn. Cô có chút thở gấp, ngực cũng tự động phập phồng khiến hình ảnh lúc này càng trở nên xinh đẹp, hoàn mỹ.

Nhất Ngạn than nhẹ, sờ cổ cô sau đó chậm rãi trượt xuống, tách hai tay cô ra. Hai ngọn núi trắng muốt của cô liên tục thay đổi hình dạng trong tay cậu, mỗi cái nhũ mào, mỗi lần giãy giụa của cô, cậu đều thấy rất rõ ràng nhưng cô càng kháng cự thì trong lòng cậu lại càng có cảm giác vui sướng khi xâm phạm cô... Có đôi khi Nhất Ngạn cảm thấy có lẽ là mình đã bị mắc một chứng bệnh tên là cố chấp rồi.

Môi cô nhìn rất non mềm, mê người, khi dùng đầu ngón tay vuốt ve lại càng có cảm giác dễ chịu khó diễn tả bằng lời khiến Nhất Ngạn không nhịn được vói ngón tay vào trong miệng cô, mô phỏng động tác rút ra đẩy vào. Cái lưỡi mềm mại, ẩm áp của cô bao bọc lấy ngón tay cậu khiến tất cả máu trong người đều tập trung xuống nửa người dưới.

Nhất Ngạn cảm thấy đau đớn, chỗ đựng quần cũng dựng lên cao thành một cái lều.

"Chúng ta thương lượng chút đi." Nhất Ngạn ghé sát vào bên tai cô: "Cô dùng miệng giúp em thì em sẽ tạm thời bỏ qua cô, thế nào?"

Vì ngón tay của Nhất Ngạn đang đặt trong miệng cô còn chưa rút ra nên Thanh Hà nói chuyện có chút ấp úng không rõ ràng. Thấy vậy Nhất Ngạn lưu luyến rút ra ngón tay, nói: "Thế nào?"

“Giúp con quý cậu ấy!” Thanh Hà mắng to.

"Xem ra cô có vẻ không vui." Nhất Ngạn thở dài: “Muốn ép em làm chuyện em không muốn làm."

Nhất Ngạn còn chưa dứt lời thì Thanh Hà đã kêu lên một tiếng vì cả người cô đều bị cậu xách lên, nằm úp sấp lại, đầu bị kéo đến nửa người dưới của cậu. Nhất Ngạn vừa xoa mặt cô vừa cời quần ra, ngay lập tức có một thứ thô to nóng hổi bật ra, đập vào mặt cô, chớp đỉnh của thứ cứng ngắc kì quái đó đang chảy ra chất dịch nhờn trong suốt, dính lên nửa gương mặt của cô.

Trên thứ đó nổi đầy gân xanh, ma sát trên gương mặt Thanh Hà khiến cô sợ tới mức mắt hôn mắt vĩa, trái lại về mặt Nhất Ngạn rất bình tĩnh, chỉ là có chút lạnh lạnh nói: “Đây là kết quả của việc cô không nghe lời."

"Cậu là đồ... Ừm..." Trong nháy mắt, vật thể lạ lẫm kia đột ngột lấp đầy miệng cô. Khối thịt đó không ngừng bành trướng trong khoang miệng Thanh Hà, chạm vào đầu lưỡi của cô sau đó tiến sâu vào cổ họng cô, trong khoảnh khắc đó, cô rất muốn nhổ thứ đó ra.

Lúc này dây cột tóc đột nhiên bị đứt, mái tóc đen nhánh xõa xuống, phủ ở trên vai cô, che khuất mặt cô. Nhất Ngạn quỳ thẳng người lên, tay luồn vào trong mái tóc đen nhánh của Thanh Hà, bàn tay còn lại thì vuốt ve cái cằm xinh đẹp của cô. Thanh Hà trốn tránh ánh mắt Nhất Ngạn, cô cố gắng cúi đầu, để tóc đen che khuất khuôn mặt mình.

Nhưng Nhất Ngạn lại không muốn làm cho cô thoải mái, cậu hừ nhẹ một tiếng, nâng cằm cô lên.

Chớp đỉnh mẫn cảm đâm thẳng vào sâu trong cổ họng cô sau đó chuyển động như muốn nghiền nát cô, hoàn toàn không có ý định rút ra. Thanh Hà mở to hai mắt, cô rất muốn nhả ra nhưng không được, muốn hít sâu một hơi cũng không xong. Mắt Thanh Hà đã ngân ngấn nước, đáng vẻ như sắp khóc đến nơi.

Nhất Ngạn đưa tay sờ soạng ở giữa đùi cô vài cái sau đó đưa cọt: “Dùng miệng cũng có thể khiến cô ướt thành như vậy sao? Cô giáo, cô quá thèm khát rồi đấy."

Thanh Hà lắc đầu, hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Nhất Ngạn vén tóc cô qua một bên sau đó rút thứ thô to đã có chút mềm xuống ra. Ngay lập tức chất lỏng trắng đục chảy xuống từ khoe miệng cô, cũng có một phần đã bị cô nuốt xuống. Thanh Hà ôm cổ họng, nằm sấp ở bên giường, nôn khan không ngừng.

"Mới như vậy đã không chịu nổi thì về sau làm sao đây?" Nhất Ngạn dựa vào vách tường, lạnh lạnh nói, thậm chí còn có chút vui sướng khi thấy người gặp họa.

Trên đời này sao lại có người xấu xa như vậy? Thanh Hà lau miệng, trong lòng cực kì tức giận nhưng phun ra cũng không được mà nuốt cũng không trôi. Cô trừng cậu nhưng cậu vẫn điềm nhiên như không. Người không tìm không phổi như vậy thật đúng là hiếm thấy!

Sáng sớm hôm sau, bọn họ nói lời tạm biệt hai vợ chồng sau khi đi nhờ xe bọn họ tới khu chợ gần nơi này nhất, kể tiếp lại đi và nghỉ nhiều lần nữa mới tới địa điểm đã hẹn ở thành phố X.

Sau khi tìm được đám người Vương Thắng thì đã là chuyện của ba ngày sau rồi.

Trong một khu phố cũ kỹ, tường vàng loang lổ bong tróc, ống thoát nước trên các tầng lầu còn thấm ra chất lỏng không biết tên. Trên hành lang của một ngôi nhà chất đầy đồ đạc bỏ đi, đã một tuần lễ mà vẫn không thấy người tới thu dọn đang tán ra thứ mùi hôi khó ngửi trong một không gian chật hẹp.

Đây là kiểu nhà cũ cho thuê, tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng đều có một hành lang rất dài, hai bên trái phải là những căn phòng cho thuê.

Nhất Ngạn và Thanh Hà bước lên những bậc thang trống trải sau đó đi đến tầng ba.

Hành lang yên tĩnh đến mức không có bất kỳ tiếng động nào. Hành lang này dài khoảng mấy chục mét nhưng phía trên chỉ có một chiếc đèn chân không mờ nhạt.

Sau khi đi đến căn phòng thứ ba bên trái từ cuối hành lang đếm lên thì Nhất Ngạn giơ tay lên gõ trên cánh cửa gỗ ba tiếng.

Hai dài một ngắn.

Qua khoảng hai phút, cửa được mở ra từ bên trong, là cậu trai tóc vàng đã nói cho bọn họ biết là tách ra để rút lui. Hắn ta cảnh giác nhìn xung quanh rồi nghiêng người cho bọn họ vào: “Nhanh lên!"

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá rẻ tiền, khói thuốc màu trắng xám lơ lửng giữa không trung khiến không khí trong phòng trở nên ngột ngạt. Đây là một căn phòng khoảng 96m2, cách trang trí trong phòng tương đối cũ kỹ, giấy dán tường hình hoa hồng đã có chút ố vàng. Bên trái phòng khách là lối đi, cuối cùng là nhà vệ sinh và phòng bếp. Bên phải là hai phòng ngủ và một nhà kho.

Mấy người đàn ông mặc T- shirt đang ngồi bệt trên sàn nhà ném đầy tàn thuốc.

Trên mặt đất toàn là đồ ăn vặt, vỏ bia và những tờ báo ố vàng. Có một người phụ nữ trẻ tuổi, chân tay bị trói vào trên chiếc bàn thủy tinh, miệng bị bịt bởi một miếng băng dính màu đen. Áo somi trên người cô ta đã bị cởi ra một nửa để lộ áo lót ren màu đỏ bên trong, hai bầu ngực trắng tròn như muốn nhảy

xỏ ra ngoài. Nửa người dưới của cô ta không mặc gì, quần lót màu tím vắt vẻo trên đầu gối bên trái, hai chân giang rộng, bị trói vào chân bàn.

"Tao thắng rồi!" Một tên tóc vàng quăng bài xuống, cười ha ha sau đó nhanh chóng tụt quần xuống, quần vẫn còn mắc ở đầu gối chưa cởi hết mà hắn đã chạy tới trước bàn trà, nhổ một bãi nước miếng bôi lên trên cây gậy màu đen dử tợn của mình sau đó vọt thẳng vào khe hở chật hẹp kia, sáng khoáy rút ra đâm vào.

Trong phòng tràn ngập tiếng va chạm giữa hai thân thể, mùi thuốc lá xen lẫn mùi tanh nồng kì quái tản ra khắp phòng. Chỉ vài phút sau tên tóc vàng đã bắn ra, hắn trực tiếp bắn thẳng vào bên trong người phụ nữ kia. Sau khi hắn rút ra thì dịch nhờn trắng đục và chất dịch trong suốt hòa quyện vào nhau từ từ chảy ra khỏi cánh hoa, nhìn kỹ thì còn có cả máu tươi. Người phụ nữ kia đã không còn tỉnh táo, giống như đang bị phê thuốc.

Tên tóc vàng xách cây gậy đã mềm xuống của mình đi về, sau khi ngồi xuống thì hình như vẫn còn chưa thỏa mãn: "Mẹ nó, đã phá trình rồi mà lúc kẹp vẫn không có tí lực nào, ngày mai phải tìm mấy mặt hàng mới lạ mới được."

"Tại sao mày không làm đằng sau, có lẽ sẽ chặt hơn đấy." Một tên đàn ông có vóc dáng thấp bé phát ra tiếng cười cổ quái. Đột nhiên gã giống như là nhìn thấy miếng mồi ngon nào đó, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa ra vào, nuốt nước bọt liên tục.

Tên tóc vàng cũng nhìn theo ánh mắt gã.

Hôm nay Thanh Hà mặc một bộ váy màu trắng khiến đôi chân thon dài lộ ra dưới làn váy, chân mang một đôi sandal màu vàng. Ánh mắt của những người ở đây như muốn ăn tươi nuốt sống cô khiến cô trốn ra sau lưng Nhất Ngạn, nắm thật chặt lấy áo của cậu theo bản năng.

Lúc này đã có rất nhiều người phát hiện ra bọn họ, tất cả đều dùng đôi mắt thèm khát nhìn người phụ nữ trẻ tuổi sau lưng Nhất Ngạn. Da thịt cô như tuyết trắng, mặt mày như vẽ, vòng eo nhỏ nhắn không đầy một nắm tay hơn nữa còn có cặp chân thon dài với tỉ lệ hoàn mỹ kia... Phụ nữ như vậy làm trong tư thế đứng thì đúng là tuyệt vời.

Chi tiếc...

Tên tóc vàng liếc nhìn Nhất Ngạn, trong mắt hiện lên vẻ nham hiểm.

Phụ nữ tốt như vậy mà lại bị tên nhóc thúi kia độc chiếm mất!

Trong này cũng không ít người có suy nghĩ như hắn ta.

Lúc này hai bên đều không nói gì khiến bầu không khí có chút nặng nề.

Nụ cười của Nhất Ngạn vẫn như cũ nhưng đáy mắt lại hết sức lạnh lẽo, một lát sau dường như cậu đã thoải mái hơn, khóe môi cong cong. Cậu đang nghĩ... Khi nào mọc mắt từng tên ở trong này ra mới tốt đây? Còn da thì có lẽ làm chụp đèn bằng da người cũng tạm tạm sau đó bán cho Vương Nhị Ca ở chợ đen châu Âu.

"Đã trẻ thế này còn lỳ ở đó làm gì?" Vương Thắng kéo dép lê lẹp xep đi ra, hắn ta cúi đầu hút điếu thuốc sau đó phả ra một làn khói mù. Vương Thắng ho khan hai tiếng, liếc nhìn Nhất Ngạn, giọng nói rất bình thường không hề có một chút gợn sóng.

"Đã trở lại rồi hả, chàng trai trẻ."

"Nhờ phúc của anh." Nhất Ngạn cười cười, giọng điệu rất thoải mái.

Vương Thắng chuyển ánh mắt từ trên người Nhất Ngạn qua người Thanh Hà. Một lúc lâu sau, trên khuôn mặt nhạt nhẽo như táo khô mới xuất hiện một nụ cười có chút miễn cưỡng, có chút giống như người bị méo miệng nhưng lại tự cho là hiền lành: "Trở về là tốt rồi, tất cả mọi người đều là cháu cháu trên một sợi dây."

"Cảm ơn anh Thắng đã quan tâm."

Khuôn mặt của Nhất Ngạn rất tuần tú, giọng nói cũng trong trẻo rõ ràng nhưng hình như Vương Thắng lại nghe được một chút châm chọc trong lời nói của Nhất Ngạn. Trong lòng hắn vẫn luôn có một loại dự cảm khó hiểu là thiếu niên này... không đơn giản.

Com tối của bọn họ là những gì còn sót lại trong tủ lạnh, hơn mười gói mì tôm được nấu chung trong một cái nồi.

Một đám người ngồi vây quanh cái nồi trong phòng khách, đôi mắt trông chờ đợi nước sôi.

Trong phòng không có phòng ăn nên phải ăn com ở đại sảnh.

Sau khi com nước no nê, mấy tên đàn ông vỗ vỗ bụng sau đó lại vây quanh người phụ nữ đang bị trói trên bàn, vừa cười vừa sờ soạng. Thanh Hà có chút buồn nôn nên ăn không vô, một miếng cũng không ăn được. Cô vẫn luôn co rúm, cúi đầu, Nhất Ngạn dùng tay ôm cô, nhẹ nhàng quán mì tôm quanh chiếc đĩa giống như đang ăn mì Ý sau đó đưa đến bên miệng cô: "Ngoan, há miệng ra nào."

Thanh Hà miễn cưỡng ăn hai miếng.

Sau khi ăn được một nửa thì có một gã đàn ông cao gầy, mặt đen nói với Vương Thắng: "Anh Thắng, ba người trong phòng kia xử lý như thế nào?"

Vương Thắng vẫn đang ăn mì tôm, chẳng buồn ngẩng đầu nói: “Nữ thì có thể dùng mấy ngày, về phần nam...” Hắn cầm con dao, đặt lên mặt bàn thủy tinh.

Gã đàn ông hiểu ý, rút súng lục bên hông sau đó mở cửa phòng ngủ bên phải ra.

Một lúc sau bên trong truyền đến tiếng súng nổ rồi không còn tiếng động nào nữa.

Tiếng súng rất nhỏ, chắc hẳn là dùng mấy thứ mềm như gối đầu để giảm tiếng động. Chỉ có người trong nghề mới biết làm vậy để không cho người ở cách vách nghe được. Vì phòng ngừa vạn nhất, bọn chúng đã tra xét cả tầng lầu và phát hiện ngoại trừ căn phòng và hai nhà ở hai phòng gần cầu thang thì còn lại đều là phòng trống.

Thân thể Thanh Hà run lên, túm chặt lấy cánh tay Nhất Ngạn, móng tay cắm vào trong thịt cậu. Dù vậy Nhất Ngạn vẫn làm như không có việc gì, cậu cuộn một đũa mì tôm khác đưa tới bên miệng cô: “Ngoan, ăn thêm một miếng nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Edit: Mèo Mồm Mím

Tính cả phòng chứa đồ thì cũng chỉ có ba phòng nên đám người kia không thể nào để cho bọn họ chiếm riêng một phòng được. Một phòng bị Vương Thắng chiếm, một phòng khác bị các đàn em có máu mặt chia nhau, những người còn lại ngủ trên sàn nhà trong phòng khách, Thanh Hà và Nhất Ngạn thì ở trong phòng chứa đồ.

Phòng chứa đồ vốn rất lộn xộn nhưng sau khi cô dọn dẹp lại một chút thì đã trở nên gọn gàng, sạch sẽ hơn rất nhiều. Những cái thùng đều được chất vào tận trong góc nên bên cạnh tường lập tức trống ra một khoảng. Trong lúc dọn dẹp phòng thì Thanh Hà tìm được một bộ vạc giường, đặt đệm lên là có thể dùng. Thanh Hà lại trải thêm ở phía trên một cái chăn bông, cuối cùng là thảm để đắp.

Đèn trong phòng chứa đồ đã bị hỏng nên chỉ có thể dựa vào ánh sao yếu ớt bên ngoài cửa sổ. Bởi vì sợ bị bại lộ nên tất cả cửa sổ trong phòng này đều bị Vương Thắng bảo đàn em che bằng ván gỗ. Lúc này Thanh Hà cảm thấy có chút lạnh nên cuộn người bên trong tấm thảm. Đột nhiên có một thân thể nóng như lửa từ phía sau tiến sát lại sau đó ôm lấy cô, vuốt ve tóc cô. Dường như Nhất Ngạn cảm thấy làm vậy rất vui nên cậu bắt đầu chơi đùa tóc cô rồi quăn nó trên đầu ngón tay của mình.

Thanh Hà cảm thấy bây giờ cô giống như một con thú cưng phụ thuộc vào cậu, bị cậu nuôi nhốt.

Lúc nửa đêm, cô có chút khó chịu nên muốn đi nhà vệ sinh.

Thanh Hà ngoảnh đầu nhìn sang thì Nhất Ngạn đang cười híp mắt nhìn cô. Thanh Hà lập tức đẩy cậu ra, lê dép đi ra ngoài. Cô mở cửa ra, đứng ở trước cửa một lát sau đó vòng trở lại, đứng ở trước giường nhìn Nhất Ngạn khiến cậu ôm bụng cười ha ha.

Thanh Hà xấu hổ đến hai má đỏ ửng... Cô sợ bóng tối.

"Chỉ cần cô cầu xin em thì em sẽ đi ra ngoài với cô." Nhất Ngạn nói bằng giọng đùa bỡn.

Thanh Hà không muốn mở miệng trả lời cậu.

Nhất Ngạn nói: “Không muốn sao? Vậy thì cô đi một mình đi.”

"Cậu..." Thanh Hà không thể làm gì được Nhất Ngạn, cô lại không muốn đứng ở cửa cho cậu trêu chọc nên trực tiếp đi ra ngoài.

Trong phòng khách tối đến mức xòe bàn tay không thấy ngón. Trong bóng tối rất yên tĩnh, chỉ có tiếng giây thình thoảng vang lên. Chờ đến khi ánh mắt thích ứng được với bóng tối thì Thanh Hà mới loáng thoáng trông thấy trên sofa có mấy người đàn ông đang ngủ, có vài tên dựa vào bàn thủy tinh, tay vẫn còn đặt ở trên người phụ nữ kia.

Phòng khách rất lớn, nhà vệ sinh lại ở phía cuối hành lang. Thanh Hà nhón chân từ từ đi qua. Mỗi một bước đi của cô đều giống như đang đi trên mũi dao. Cô rất sợ hãi, sợ những người này đột ngột tỉnh lại. Trước kia, dù thế nào cô cũng không thể nghĩ tới có một ngày mình sẽ gặp phải chuyện này.

Đột nhiên có một bàn tay trên sàn nhà duỗi ra, bắt lấy mắt cá chân cô. Thanh Hà sợ tới mức suýt chút hét lên thành tiếng. Cô cẩn thận nghe ngóng thì phát hiện chủ nhân của cái tay này không có tình, chỉ là nói mớ mà thôi. Bàn tay đó rất thô ráp, nắm lấy mắt cá chân của cô mà Thanh Hà lại nghĩ giống như có một con rắn độc đang liếm chân mình vậy. Cô rất muốn thoát ra nhưng làm thế nào cũng không thoát được.

Đột nhiên trước mắt cô tối sầm lại, một bóng dáng cao lớn phủ lên người cô.

Nhất Ngạn đút một tay vào trong túi quần, dùng ánh mắt xem trò vui nhìn cô.

Thanh Hà dùng khẩu hình miệng nói: "Mau giúp tôi."

Lúc này ánh mắt của Nhất Ngạn rất bi ối: "Giúp gì hả?"

"Đừng giả bộ ngốc nữa!" Thanh Hà hơi nhấc chân lên, gập đến độ sắp không chịu được nữa.

Nhất Ngạn cười nói: "Giúp cô cũng được nhưng trước tiên phải hôn em đã." Nói xong cậu ta đưa nửa bên mặt đến bên miệng cô.

Thanh Hà tức giận trừng mắt nhìn cậu ta.

"Không muốn sao?" Nhất Ngạn đứng thẳng trở lại: "Vậy em về phòng đây."

"Đừng mà!" Thanh Hà lo lắng nhìn chân mình sau đó in lên trên mặt cậu ta một nụ hôn.

Trong bóng tối, xúc cảm ẩm ướt, mềm mịn hết sức rõ ràng, từ trong lỗ chân lông xâm nhập vào lòng cậu. Nhất Ngạn sờ lên gò má sau đó thở dài một tiếng, đột nhiên cậu cảm thấy mình có chút say rồi. Nụ cười từ từ tràn ra trên môi, Nhất Ngạn đang cười trộm không ngừng.

"Mau giúp tôi gỡ cái tay ra!" Thanh Hà thúc giục.

Nhất Ngạn chợt bừng tỉnh, dùng chân khéo léo đá văng cái tay kia ra sau đó kéo cô đi về phía cuối hành lang.

Càng đi về cuối hành lang càng tối, Thanh Hà đành phải nắm thật chặt lấy tay Nhất Ngạn. Nhất Ngạn đi ở phía trước, ậm ờ nói: "Có người nào đó chỉ ở những lúc thế này mới nghĩ đến em."

"Cậu có ý gì?" Thanh Hà nghe không được rõ lắm.

"Không có ý gì cả."

Thanh Hà còn muốn hỏi tiếp nhưng Nhất Ngạn đã mở cửa nhà vệ sinh ra: "Đến rồi, vào đi." Thanh Hà buông tay Nhất Ngạn ra rồi đi vào nhà vệ sinh. Sau một lát, cô lại từ bên trong đi ra.

"Sao vậy?"

"Đèn hỏng rồi... Bên trong, bên trong... tối thôi."

Nhất Ngạn nuốt chút nữa bật cười, cậu nghiêng dựa vào cửa: "Tối thôi? Tối như thế nào?" Cậu nhào người tới, liếc nhìn bên trong vài lần sau đó ưỡn người một cái, tỏ vẻ như việc này không liên quan đến mình: "Đúng là tối nhưng không đến nỗi tối lắm. Sau khi đi vào mò thấy bồn cầu là được, xong rồi còn nhớ xả nước, đừng bị dọa đến quên mất chuyện này."

"Cậu hơi quá đáng rồi đó!"

"Em quá đáng chỗ nào?"

"Cậu... cậu quả thật..." Thanh Hà xông vào, đóng cửa lại thật mạnh khiến cánh cửa phát ra tiếng "rầm" rất to. Sau khi đóng cửa nhà vệ sinh lại thì bên trong tối đến mức cô không thấy được bóng dáng của chính mình. Bụng Thanh Hà càng lúc càng đau, rất khó khăn cô mới sờ thấy được bồn cầu rồi ngồi xuống. Trong không gian nhỏ hẹp không hề có một tiếng động nào, thỉnh thoảng chỉ phát ra tiếng giọt nước "tí tách" rơi vào trong bồn tắm khiến Thanh Hà nghĩ chắc lúc tối đã có người tắm rửa ở trong này.

Cuối cùng cũng xong, sau khi dội nước thì cô đứng dậy kéo quần nhưng đột nhiên lại bị trượt chân, ngã xuống mặt đất. Lúc ngã xuống hình như cô có chạm vào thứ gì đó man mát lạnh lạnh, có tính đàn hồi, ngay sau đó cô cảm thấy tay mình có chút uồn ướt.

Đột nhiên đèn sáng lên.

Cuối cùng Thanh Hà cũng nhìn thấy rõ thứ trên mặt đất là gì... Một cái xác phụ nữ để trần nửa người, một cái xác đàn ông và một người phụ nữ vẫn chưa chết, ngực vẫn còn đang phập phồng, đang nằm ở trong bồn tắm.

Đồng tử của cô lập tức co rút lại, lúc sắp hét lên thành tiếng thì Nhất Ngạn vừa đứng lúc mở cửa ra, bịt miệng cô lại: "Hết cái gì, xong rồi thì mau ra ngoài."

Cả người Thanh Hà xụi lơ, một chút sức lực cũng không còn. Máu trên lỗ thủng sau gáy người đàn ông và phụ nữ đã khô cạn, không còn máu chảy ra nữa, chỉ còn lại một cái vòng màu đen sẫm giống như bị thứ gì đó găm nham nhô. Cả người Thanh Hà đều run rẩy, cô được Nhất Ngạn kéo lên ôm vào trong ngực. Nhất Ngạn dẫn cô ra ngoài, tắt đèn, đóng cửa rồi mới ôm cô trở về phòng chứa đồ.

Buổi tối này Thanh Hà ngủ không hề yên ổn, cô liên tục mơ thấy ác mộng.

Cô mơ thấy mình đang chạy trốn trong bóng tối vô hạn thì phía trước đột nhiên xuất hiện một nam một nữ, trên đầu bị thủng một lỗ rất lớn. Miệng và mũi đều đang chảy máu, bọn họ liên tục nói: “Cô cũng chết đi, không lâu sau cô cũng sẽ giống như bọn tôi thôi.”

Thanh Hà tỉnh lại từ trong ác mộng sau đó chui vào trong ngực Nhất Ngạn, cả người không ngừng run rẩy.

Nhất Ngạn sờ trán cô: “Không có sốt, cô bị sao vậy? Vẫn đang nghĩ đến chuyện kia sao?” Dù Thanh Hà không trả lời thì cậu vẫn đoán được.

“Vậy thì cô cần phải tập thích ứng, sau này chuyện như vậy nhìn hoài sẽ quen thôi.”

“Tại sao?”

“Tại sao gì?” Nhất Ngạn nheo ánh mắt lại trong bóng đêm.

Thanh Hà hít một hơi: “Tại sao cậu lại làm bạn với đám người này? Tại sao cậu vẫn thờ ơ khi thấy bọn họ làm loại chuyện đó? Hay là chuyện này hoàn toàn không là gì cả đối với cậu, hoặc có lẽ chính bản thân cậu cũng là người như vậy?”

Đột nhiên không khí giữa hai người trở nên nặng nề.

Thanh Hà không nhìn thấy rõ vẻ mặt của Nhất Ngạn trong bóng tối. Rất lâu sau cô mới nghe được giọng của cậu, rất bình tĩnh, thậm chí ngay cả phản bác và chất vấn cũng không có: “Trong mắt cô em là loại người như vậy đúng không? Từ lúc bắt đầu cô đã nhận định em là loại người như vậy rồi. Ở trong lòng cô em vĩnh viễn thua kém Khương Biệt.”

“Khương Biệt... Khương Biệt...” Sau khi Nhất Ngạn nhắc đến cái tên này thì Thanh Hà lập tức nhớ đến cuộc chiến mấy ngày trước. Nếu đám người này vẫn còn sống sót thì Khương Biệt sẽ như thế nào? Lúc này lo lắng trong lòng Thanh Hà đều biến thành im lặng, cô không hề nói với Nhất Ngạn một câu nào nữa.

Nhất Ngạn cũng không tiếp tục nói chuyện với cô.

Bóng đêm vô hình giúp cậu giấu đi sự cô đơn và không cam lòng nơi đáy mắt. Từ nhỏ đến lớn, chưa có lúc nào Khương Biệt vượt qua được cậu. Bất kể là gia thế, khuôn mặt, năng lực... Nhất Ngạn chưa bao giờ cam chịu làm người thứ hai nhưng không ngờ lần này lại thua thảm hại như vậy.

Thậm chí Nhất Ngạn còn cảm thấy hằn là ông trời đang trêu đùa cậu.

Cậu đổ ky, cậu không thể chịu được việc người khác hơn mình.

Còn về phần Thanh Hà... cậu tin rằng kiên trì ắt sẽ thành công.

Nhất Ngạn xoay người, im lặng nhìn bóng lưng cô, cả đêm đều không ngủ.

Sang sáng ngày hôm sau, hai người vẫn không nói chuyện với nhau. Có hai tên đàn em đi ra ngoài mua đồ ăn nhưng đến trưa vẫn chưa về khiến thần kinh của một đám người đang ngồi trong phòng khách trở nên căng cứng, hoàn toàn không còn vẻ ung dung và thoải mái như ngày hôm qua.

Vương Thắng có chút phiền muộn hít một hơi thuốc lá sau đó đứng lên đi qua đi lại: “Nếu qua mười lăm phút nữa mà Man Từ và A Lực vẫn không trở lại thì chúng ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này.” Vương Thắng còn chưa nói hết câu thì bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Rõ ràng không phải là hai dài một ngắn như đã quy định.

Đầu tiên Vương Thắng rút súng ra sau đó dựa vào tường cạnh cửa ra vào: “Ai đó?”

Tiếng gõ cửa lại vang lần nữa: “Đại ca, là... là em... A Lực, mau mở cửa ra.”

Vương Thắng lập tức hiểu ý, hắn ta dùng ánh mắt ra dấu cho mấy người còn lại. Những người còn lại dán sát vào tường chậm rãi lui về phía sau, tuy bọn chúng rút lui rất nhanh nhưng lại rất có trật tự đến cuối hành lang sau đó mở cửa sổ phòng bếp bắt đầu trèo xuống. Vương Thắng thì thừa dịp này nói với người ngoài cửa: “Man Từ đâu? Không phải nó đi cùng với mày sao?”

“Cậu ta... cậu ta nói đi mua bao thuốc nên em đi về trước.”

“Hai chúng mày tách nhau sao? Sao lại không cẩn thận như vậy?”

“Anh Thắng, xin lỗi, chân của em đang bị thương, anh mở cửa mau lên đi.”

Trong lúc nói chuyện thì Vương Thắng đã lùi đến bên cửa sổ. Hắn mở cửa sổ ra nhảy xuống ban công lầu hai. Ngay lúc đó trong phòng vang lên một tiếng “rầm” thật lớn, cửa phòng bị phá sau đó cảnh sát vũ trang ào ào tiến vào phòng. Mấy kẻ bắt cóc có chút luống cuống, chen nhau chạy bán sống bán chết. Có mấy tên đứng không vững nên bị rơi xuống dưới lầu.

Tiếng thân thể va vào vật cứng vang lên bên tai, rất nhanh cơ thể mấy tên cướp đã biến thành một đồng máu thịt be bét.

Phía sau ngôi nhà này là một con hẻm nhỏ cũ kỹ, hẹp dài, nghèo nàn, gấp khúc. Sau khi chạy vào trong đó thì cảnh sát sẽ không dễ gì bắt được bọn họ, nghĩ vậy nên những tên còn lại nhanh chóng nhảy xuống lầu dưới.

Thanh Hà bị Nhất Ngan ôm chặt, lúc này cậu đang đứng trên hộp điều hòa ở sân thượng lầu bốn, giọng nói không cảm xúc của cậu vang lên bên tai cô: “Đừng nhìn xuống phía dưới!”

Cảnh sát đã đến bên cửa sổ sau đó liên tục xả súng xuống phía dưới.

"Pằng...pằng...pằng." Tiếng súng nối tiếp nhau không dứt, hộp điều hòa đã bị bắn thủng bảy tám lỗ, lúc này lại có hai kẻ bắt cóc trúng đạn, rơi từ ban công lầu hai xuống. Còn có hai tên vừa trèo lên thanh thép lầu hai thì đuôi bị trúng một phát súng sau đó được người ở bên trong kéo vào, để lại một vết máu thật dài.

Nhất Ngan ôm cô, tránh ở một mái che lòi ra trên ban công lầu bốn, nếu đứng ở phía dưới sẽ không nhìn thấy được.

Lúc này, Vương Thắng dẫn theo những người còn lại đi ra từ trong một căn phòng ở lầu hai, trong tay hắn là một người phụ nữ, súng ngắn đang đặt ở trên đầu cô ta: “Những người ở phía bên trên nghe cho rõ, lập tức chuẩn bị cho bọn tao một chiếc xe đồ ở bãi đất trống phía dưới!”

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Mèo Mồm Mĩm

Đội trưởng của đội cảnh sát vũ trang cầm loa ghé vào cửa sổ lớn tiếng nói: “Các anh đã bị bao vây, hiện tại mau khoanh tay đầu hàng thì còn có thể...”

Vương Thắng lập tức cầm súng bắn lên phía lầu trên.

Đội trưởng lập tức né tránh, viên đạn trúng vào khung cửa sổ inox, hiện lên một dấu vết rất rõ.

"Đừng có nói nhảm nữa, mau chuẩn bị xe!" Vương Thắng đã là chó chạy cùng đường. Hắn tự biết tội ác của mình có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, cho nên nếu như bị bắt thì nhất định sẽ bị bắn chết.

Hai bên giằng co một hồi, cuối cùng đội trưởng chấp nhận thỏa hiệp.

Một lát sau, có một chiếc xe từ từ tiến vào bãi đất trống phía dưới.

Vương Thắng bắn một phát súng vào đuôi con tin: “Con mẹ nó, định đùa với tao à? Bảo người của mày quay đầu xe ra phía ngoài bãi đất trống đi!” Sau khi hắn nói xong thì mấy tên còn lại kèm hai bên con tin từ trong nhà lui ra ngoài.

Đội trưởng vội vàng la to ra lệnh cho các cảnh sát khác bám theo bọn bắt cóc.

Bất thành linh, trên lầu bốn truyền đến một giọng nữ có chút the thé: “Mấy người là ai, sao lại đứng trên mái hiên nhà tôi? Có ai không, có ai không...”

Mấy cảnh sát vọt tới cửa sổ một lần nữa, ngẩng đầu nhìn lên phía trên thì thoáng thấy có hai bóng người đang đứng ở trên mái che lầu bốn, lúc này hai người đang vịn vào khung điều hòa leo lên tầng năm. Đội trưởng quát lớn: “Tách ra hành động, số ba, số bốn lên phía trên, những người còn lại theo tôi xuống phía dưới!”

Thanh Hà ôm chặt lấy Nhất Ngan, cô cảm thấy thân thể mình đang lơ lửng giữa không trung, hơn nữa còn đang lắc lư. Lúc này Nhất Ngan giẫm lên cái nắp điều hòa trèo vào khe hở giữa hai căn nhà. Hai căn nhà kiểu cũ này cách nhau khoảng nửa mét, Nhất Ngan dùng hai chân để cố định thân thể. Nơi này cách mặt đất khoảng mười mét, Thanh Hà cảm thấy bọn họ có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Nhất Ngan sờ mặt cô: “Ngoan một chút, đừng suy nghĩ quá nhiều, cũng đừng nhìn xuống phía dưới.” Sau khi nói xong, Nhất Ngan bám vào ống nước tụt xuống dưới khiến Thanh Hà suýt chút nữa hét lên thành tiếng.

Lúc này đã xuống mặt đất nhưng Thanh Hà vẫn không cảm thấy chân thật.

Nhất Ngan kéo cô ra khỏi ngõ nhỏ, chạy đến chợ nhỏ bên ngoài. Lúc này là lúc chợ đang náo nhiệt, tiếng người huyên náo ồn ào át hết tất cả các tiếng động khác. Nhất Ngan trực tiếp đá văng một người đàn ông sau đó cướp lấy chiếc xe gắn máy của anh ta chở cô lao ra khỏi đám người. Cũng vào đúng lúc này, hai cảnh sát chạy ở phía sau cũng nhảy lên mô tô đuổi theo bọn họ.

"Nhường đường, nhường đường!"

Đám người trong chợ càng lúc càng ảm ỉ, thỉnh thoảng có vài quầy hàng ven đường bị ngã đổ. Rõ ràng hai người cảnh sát này vẫn là lính mới nên ngay sau đó đã bị cản lại. Mấy bà bác lập tức đuổi theo bọn họ đòi tiền khiến hai người xấu hổ đỏ mặt tía tai, nói không thành lời. Lúc ngoảnh đầu nhìn lại thì Nhất Ngạn đã sớm ra khỏi chợ, sau khi bề của thật ngọt thì vẫy vẫy tay với họ rồi giẫm mạnh chân ga phóng đi mất.

Bọn họ phóng nhanh trên đường như một tia chớp, Thanh Hà ôm chặt lấy eo Nhất Ngạn vì cô sợ chỉ cần sơ ý là sẽ bị ngã xuống.

Bọn họ không nói với nhau lời nào, không khí giữa hai người rất kì quái. Trong rừng cây bên ngoài thị trấn có một cái miếu đồ nát, chung quanh nhiều cây cỏ nên khó bị phát hiện. Nhất Ngạn thấy vậy nên dẫn Thanh Hà đi tới chỗ này.

Vào ban đêm, sắc trời tối đến mức không thấy rõ ánh sao ở phía xa.

Vàng trắng cũng biến mất ở trong đám mây.

Nhất Ngạn không nhóm lửa. Cả người Thanh Hà đều lạnh như băng nhưng cô không muốn mở miệng cầu xin cậu. Hai người cứ im lặng một cách kì lạ như vậy, đến khi cô cảm nhận được sức nặng trên vai, quay đầu nhìn sang thì thấy cậu đã phủ áo khoác của mình cho cô. Nhất Ngạn chỉ mặc một chiếc áo T- shirt, lúc này cậu ta đang cảm cảnh cây vẽ gì đó trên mặt đất.

Thanh Hà cởi áo khoác ra trả lại cho cậu ta.

"Làm gì vậy, muốn phân rõ giới hạn với em sao?" Nhất Ngạn nhận lại áo khoác nhưng không mặc vào, giọng nói có chút giễu cợt: "Nếu như thật sự muốn phân rõ giới hạn với em thì vừa rồi làm gì ôm chặt em như vậy? Cô có thể đi một mình mà."

"Cậu cho rằng tôi muốn đi với cậu lắm sao?"

Nhất Ngạn cười nhưng không hề có độ ấm: "Cô có thể tự trở về sao?"

Chỉ một câu nói đã đánh trúng điểm yếu của Thanh Hà, cô nhả một cây cỏ dại giữa hai chân rồi kéo cho tới khi nó đứt.

"Nếu cô có thể thì tự trở về đi, còn nếu không thể thì hãy ngoan ngoãn nghe lời." Nhất Ngạn ôm cô vào trong ngực, sờ mặt cô, cổ cô sau đó cắn vành tai cô: "Em chính là một tên căn bã độc ác đang đòi bụng, lát nữa chúng ta còn cần phải đi tìm những kẻ bất cóc xấu xa mà cô ghét đó, em nghĩ cô nên biết điều đó, vì vậy cô nên nghe lời thì tốt hơn, tránh cho chết ở đâu cũng không biết."

Thanh Hà vùng vẫy vài cái nhưng không thể thoát khỏi lồng ngực của Nhất Ngạn. Cô cắn vào cánh tay cậu, cắn rất mạnh nhưng Nhất Ngạn không hề phản ứng lại khiến cô không khỏi có chút nản lòng.

Đêm đã khuya, Thanh Hà cũng mệt nên từ từ ngủ tiếp đi. Nhất Ngạn bế cô lên trên đùi, nhìn thói quen phồng hai má khi ngủ của cô, trong lòng đột nhiên có chút ấm áp nhưng cũng hơi đau xót. Loại tình cảm này rất phức tạp, Nhất Ngạn cũng không biết diễn tả nó như thế nào. Cậu vốn không phải là người miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, dù có lúc ác độc nhưng vẫn rất bình tĩnh. Có điều từ sau khi gặp cô, cậu trở nên có chút kỳ quái. Có một số chuyện, một số lời nói chính cậu cũng không thể quyết định, kiểm soát được.

Thật ra có đôi khi cậu cũng không muốn như vậy nhưng ngay cả một chút cơ hội cô cũng không cho cậu, đối với người tâm cao khí ngạo như cậu thì thật sự rất khó cúi đầu cầu xin cô.

Hơn nữa giữa bọn họ luôn có một Khương Biệt chắn ngang. Ngày nào anh ta không chết thì cậu không thể yên tâm được.

Lúc Thanh Hà tỉnh lại thì đã là buổi sáng hôm sau. Sau khi Nhất Ngạn dẫn cô ra khỏi cánh rừng rậm này đến đường quốc lộ thì bọn họ tiếp tục đi nhờ xe một lần nữa.

Bảng chỉ đường toàn xiêu xiêu vẹo vẹo, cùng lắm cũng chỉ có một dấu mũi tên chỉ phương hướng nên khó khăn lắm hai người mới tìm được một thị trấn nhỏ rồi dùng điện thoại công cộng liên hệ với đám người bên kia. Sau khi xong chuyện, Nhất Ngạn dẫn Thanh Hà đi vào sâu trong thị trấn nhỏ.

Đường ở đây cứ kéo dài mãi về phía trước, mặt đường từ từ thấp xuống. Trên đường có mấy đứa bé ăn xin, quần áo rách tả tơi nằm ở đầu đường, tuổi không lớn lắm, phần lớn đều là mấy đứa nhỏ choai choai, co rúm trong những chiếc thảm cũ kỹ, tay cầm chén bẻ. Sắc trời đã không còn sớm nữa, ánh trời chiều còn sót lại chiếu xuống khu phố nhỏ hẹp này làm cho bức tường loang lổ và những con đường quanh co ở đây nhuộm một màu vàng kim nhợt nhạt.

Thanh Hà muốn móc tiền ra nhưng Nhất Ngạn đã ngăn cô lại.

"Cậu làm gì vậy, ngay cả việc tôi tiêu tiền cậu cũng muốn quản lý sao?"

"Đến bao giờ chỉ số thông minh của cô mới có thể tăng lên một chút đây?" Ánh mắt của Nhất Ngạn tỏ vẻ giễu cợt sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho cô nhìn sang bên cạnh. Thanh Hà nhìn theo thì thấy mấy đứa bé kia đã đứng dậy, cầm cái chén bẻ chạy tới đầu đường. Ở đó có một tên ăn xin lớn hơn đang đếm tiền trong chén bọn nhỏ, nếu thấy ít tiền thì sẽ dùng gậy trong tay đánh bọn nhỏ vài cái.

Thanh Hà có chút tức giận nhưng Nhất Ngạn đã ngăn lại, không cho cô qua đó: "Mỗi người, mỗi nơi đều có cách sinh tồn riêng, cô đi qua đó cũng không thể giúp được gì. Cô có thể giúp bọn nó lúc này nhưng cô có thể nuôi bọn nó không?"

"Tôi sẽ đưa bọn trẻ đến cô nhi viện."

"Cô cảm thấy những đứa trẻ này tới từ đâu?" Nhất Ngạn hỏi ngược lại cô.

Về mặt Thanh Hà hoàn toàn không tin: "Cậu lừa tôi, chuyện này... chuyện này làm sao có thể xảy ra được?"

"Cô đã đi được bao nhiêu nơi, gặp được bao nhiêu chuyện? Chuyện cô không biết vẫn còn nhiều lắm." Nhất Ngạn không cười nhạo cô nhưng Thanh Hà lại cúi đầu. Khí thế cô yếu đi rất nhiều, không hề mở miệng nói chuyện với cậu nữa.

Nhất Ngạn đi vào sâu trong hẻm nhỏ. Địa hình trong này thấp hơn bên ngoài rất nhiều, hai bên đường là một loạt ga ra tầng ngầm liên tục với tòa nhà bên trong. Nhất Ngạn tìm được điện thoại trong ga ra sau đó đi vào hành lang rồi gõ cửa hông ở bên trong vài cái. Lúc này mới có người mở cửa một cách cảnh giác.

Tòa nhà này đã bị bỏ hoang rất lâu, tất cả các hộ gia đình ở đây đều đã chuyển đi nơi khác. Nghe nói trước đây người ta định dỡ bỏ nơi này để xây một khu trung tâm mua sắm nhưng mới làm được một nửa thì bị ngưng do ông chủ công ty phá sản. Cộng thêm gần đây là một khu du lịch rất lớn, thu hút nhiều người nên khu vực này dần vắng vẻ, cuối cùng không ai tới đây nữa.

Hành lang phía dưới tòa nhà này nối liền với năm ga ra, hai ga ra phía Tây đã có người thuê, đổi thành cửa hàng tạp hóa. Vương Thắng đã bảo đàn em trói ông chủ cửa hàng tạp hóa lại sau đó đóng cửa cả năm ga ra, làm chỗ ở tạm thời cho bọn hắn. Như vậy bọn hắn không cần phải lo lắng về nơi ở và đồ ăn nữa. Ngoại trừ đồ ăn trong quán thì đằng sau ga ra còn có mấy nhà vệ sinh cũng đã được ông chủ này thuê đổi thành kho chứa hàng. Nơi này vốn vắng vẻ nên ông ta thuê để giảm bớt thời gian nhập hàng, thuận tiện cho mình một chút, nào ngờ lúc này lại làm đề cho bọn bất cóc.

Bọn bất cóc chết rất nhiều người, trên đường chạy trốn lại lạc mất không ít nên hiện tại bên Vương Thắng chỉ còn lại sáu người, lúc này bọn chúng đang ngồi trong ga ra nấu đồ ăn. Ăn xong, Vương Thắng nói với Nhất Ngạn: "Cậu tới rất đúng lúc."

Nhất Ngạn vờ như không nghe thấy hàm ý trong lời nói của hắn ta: "Nếu trễ thì làm sao theo kịp các anh?"

Vương Thắng ném cái chén xuống, mở chốt an toàn sau đó chìa họng súng đen ngòm vào đầu Nhất Ngạn: "Rốt cuộc mày là ai?"

Nhất Ngạn vẫn tỏ vẻ không có việc gì, vẫn ôm Thanh Hà ăn uống như cũ.

"Anh nghi ngờ tôi?" Sau khi ăn được một ít Nhất Ngạn mới mở miệng nói.

Ánh mắt Vương Thắng chuyển qua người Thanh Hà: "Mấy đứa à này theo lâu rồi, sao không thấy mày chạm vào á? Bên anh Hùng tao chưa từng nghe nhắc tới người nào giống mày. Thân thủ như vậy không thể không có người nào biết được, đúng không?"

"Anh tới Đài Bắc mấy lần rồi? Tôi trời sinh là người không thích chạy trốn chết trong khi làm việc, muốn chơi gái cũng phải tìm chỗ yên tĩnh. Ngay cả chuyện này mà anh cũng muốn quản lý hả?"

Vương Thắng cười lạnh: "Sợ rằng tất cả đều là cái cớ của mày thôi."

"Cớ? Cớ gì?"

Vương Thắng hí nháy: "Nếu mày không thích á đàn bà này thì đưa cho tui tao. Dựa theo tình huống hiện tại thì bọn tao không thể mang theo á mãi được, chơi xong rồi giết là xong."

Mắt của mấy tên đàn em xung quanh lập tức lóe sáng, vội vàng đứng dậy.

Thanh Hà sợ hãi nắm chặt lấy tay Nhất Ngạn, đôi môi tái nhợt.

Khuôn mặt Nhất Ngạn vẫn không có cảm xúc gì, sau một hồi lâu cậu mới cười nói: "Làm vậy sao được? Tôi rất thích cô gái này, cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi còn muốn dẫn cô ấy đến chỗ của anh Triệu ở Myanmar. Nếu các anh giết cô ấy chẳng phải suốt dọc đường đi tôi sẽ cô đơn chiếc bóng sao, quá thảm rồi!"

Vương Thắng cười to một cách dữ tợn: "Vậy cũng được, nhân bây giờ có cơ hội, mày chơi cô ta trước mặt bọn tao thì bọn tao sẽ tin tưởng mày cùng một hội với bọn tao. Nếu không thì trong lòng tao thật sự không thấy an tâm đâu đấy."

"Các anh nhiều người như vậy, cứ nhìn chăm chăm tôi thì làm sao tôi cời quần được?" Nhất Ngạn ngẩng đầu liếc nhìn bọn chúng lười biếng ngáp một cái.

"Thằng nhãi chết tiệt, rõ ràng là mày đang cố gắng từ chối, nếu mày không muốn thì đưa cho bọn tao! Cô em này mềm mềm, thơm thơm, chơi nhất định rất tuyệt!" Một gã đàn ông khoảng ba mươi tuổi nói.

Ánh mắt Vương Thắng lóe sáng, sau một lúc lâu mới cùng đám đàn em ra ngoài.

Bên ngoài cửa là một hành lang rất dài, có cửa chớp kéo xuống. Sau khi ra ngoài mấy kẻ bất cóc vội vàng nằm sấp xuống nhìn lên, tên này đẩy tên kia.

Nhất Ngạn sờ cảm cô, Thanh Hà lập tức hất tay Nhất Ngạn ra, ngồi dậy sau đó lui vào trong góc tường: "Cậu định làm gì? Nhất Ngạn, cậu điên rồi sao?"

"Không điên, em chỉ muốn làm việc mà chúng ta chưa làm xong thôi." Sau khi nói xong thì Nhất Ngạn tắt đèn, trong nháy mắt bên trong phòng lập tức tối om om.

Mấy tên bắt cóc bên ngoài thì tức giận chửi um lên.

Một lúc sau bên trong truyền đến tiếng phụ nữ hét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Edit: Mèo Mồm Mồm

Có đôi khi ánh sáng và bóng tối chỉ cách nhau trong gang tấc mà thôi.

Ở trong lòng Thanh Hà, tuy rằng Nhất Ngạn rất đáng sợ nhưng chưa bao giờ khiến người ta run rẩy giống như bây giờ. Ánh mắt cậu đen kịt như rơi vào vực sâu hơn nữa lại bình tĩnh đến đáng sợ cứ như đã quyết định làm một việc gì đó cực kỳ kinh khủng. Sự bình tĩnh này của cậu tựa rằng cửa từ từ cất đứt thần kinh của cô. Nói là bình tĩnh nhưng thật ra lại là lạnh lùng, tàn bạo đến đáng sợ.

Chỉ trong nháy mắt, ánh sáng đã bị thay thế bởi bóng đêm bất tận, vuron tay không thấy năm ngón. Thanh Hà ngã ngồi dưới đất, cô bò trên mặt đất như một con thú nhỏ rơi vào cảnh tận cùng. Cô bò tới tường sau đó vịn tường đứng dậy, cả người bàng hoàng không biết làm sao. Đột nhiên có một bàn tay chuẩn xác bắt được cổ tay cô, Thanh Hà hét lên chói tai sau đó bị ném xuống mặt đất.

Cô giãy giụa lật người lại, cố gắng bò về phía trước nhưng mắt cá chân đã nằm gọn trong một đôi bàn tay lạnh lẽo. Bàn tay đó chậm rãi vuốt ve Thanh Hà, ngón tay dừng ở chân cô, vuốt ve mắt cá chân cô sau đó cậu lật người cô lại, kéo chân cô lại đặt dưới môi hôn của mình.

Nụ hôn man mát, lạnh lạnh lại mềm mại như lông vũ rơi vào mu bàn chân cô giống như đây là một nghi thức thần thánh. Nhưng mặc kệ là thần thánh đến thế nào thì cũng đều không thay đổi được sự thật là cậu đang xâm phạm cô, hơn nữa còn ở trước mặt những người đó...

Thanh Hà liều mạng giãy giụa, cong chân đá Nhất Ngạn một cái, lại vừa vặn bị cậu bắt lấy chân này, chân còn lại thì đang ở trong tay cậu.

"Nhất Ngạn..." Giọng nói của Thanh Hà có chút tuyệt vọng. Cô cảm giác được tâm tình của cậu không hề kích động, cũng không căm hận giống như chuyện này đã được lên kế hoạch từ sớm rồi. Đối với cậu mà nói thì đây chỉ là một trò đùa vô hại mà thôi.

Nhất Ngạn sờ lên mặt cô, nói ở bên tai cô: "Em rất thích cô, cô giáo."

Những lời này giống như sự nguyên rủa của ác ma.

Thanh Hà cắn răng nhưng cả hàm răng đều đang va vào nhau lập cập. Cô giơ tay lên tát một cái vào mặt cậu: "Đồ cầm thú, cậu cũng giống như bọn họ! Cậu... cậu muốn... Ừm..." Nhất Ngạn bịt miệng cô lại, nhìn cô giãy giụa, đá đập lung tung. Hai đùi trắng bóng dần lộ ra dưới làn váy sau đó giẫm đạp lên người Nhất Ngạn, nhưng cậu hoàn toàn không cảm thấy đau đớn mà chỉ cảm thấy ngứa ngáy và vui vẻ như bị mèo con cào.

Nước mắt chảy xuống khóe mắt, Thanh Hà vặn vẹo hai chân sau đó kẹp lấy tay Nhất Ngạn. Nhất Ngạn cười lên một tiếng rồi nhích người tới sát mặt cô: "Cô nên ngoan ngoãn một chút, tránh cho mình bị thương. Trong tình huống này em cũng không còn cách nào khác."

Thanh Hà tức giận đến toàn thân phát run, lớn tiếng lên án: "Cậu cố ý, cậu chính là cố ý! Tất cả chuyện này đều là do cậu sắp đặt, cậu điên rồi!"

"Cô thích nói như thế nào thì cứ tùy ý, hôm nay em nhất định phải chiếm được cô." Nhất Ngạn dùng bàn tay lau nước mắt của cô: "Dù sao ở trong lòng cô, em vẫn luôn thua kém Khương Biệt, hoàn toàn là một tên ác quỷ. Ở trong lòng cô, em là cầm thú, là tội ác tày trời không thể tha thứ đúng không? Em đã biết từ lâu rồi."

Thanh Hà vẫn đang khóc thì bị Nhất Ngạn lật người lại, túm tóc đè xuống đất sau đó lột cái quần lót bằng cotton của cô ra. Lập tức cái quần lót đáng thương trượt từ đùi cô xuống đầu gối rồi lại bị cậu kéo qua cẳng chân nhưng không cởi ra hoàn toàn mà chỉ treo ở mắt cá chân của một bên chân. Làn váy như ngọn sóng nở rộ ở trên sàn nhà lạnh băng, phần váy ở sau lưng bị kéo lên, vắt ngang qua eo khiến một phần lớn mông bị lộ ra, mềm mại đầy đặn, tiếp xúc với không khí.

Không biết những chuyện sắp xảy ra phía sau lại càng khiến Thanh Hà sợ hãi.

...

"Đừng mà, Nhất Ngạn, tha cho tôi đi... Cầu xin cậu, về sau chuyện gì tôi cũng sẽ nghe theo cậu..." Thanh Hà lắc đầu kháng cự.

"Em không kiên nhẫn nữa, từ giờ trở đi cô sẽ là của em."

...

Tiếng thét thảm thiết chói tai của Thanh Hà vang vọng cả kho hàng khiến đầu của mấy kẻ bắt cóc đang nghe lén bên ngoài đều ong ong.

"Mẹ nó, thằng nhóc này thật là ác độc." Một tên có vóc dáng thấp lùn gạt tên cao ra, hần cảm thấy da đầu mình đang rung lên sau đó sờ lên cổ mình.

"Đứng đấy, không thấy rõ, con bà nó." Tên cao nằng to sau đó lại đi tới đẩy tên thấp ra. Bên trong đã tắt đèn hơn nửa kho hàng này lại kín mít ba bên bốn bề, có tia sáng chiếu vào thì cũng rất mỏng manh mờ ảo, hiện tại lại bị phản lưng rộng lớn của Nhất Ngạn ngăn lại nên dĩ nhiên là càng không thể thấy rõ rồi.

Nhưng nếu đứng từ bên ngoài nhìn xuyên qua khe hở trên cửa chớp thì vẫn có thể mơ hồ trông thấy hai bàn chân trắng bóng thon dài đang giầy giụa bất lực trên mặt đất. Trên mắt cá chân mảnh khảnh vẫn còn treo một cái quần lót đang đung đưa theo sự giầy giụa của người ở bên dưới.

Hai kẻ bắt cóc cũng nhịn không được mà nuốt nước miếng một cái.

"À này rên đúng là lẳng lơ, chắc sắp bị thằng nhóc đó làm chết rồi. Hừ!" Tên có vóc dáng thấp bé không chịu nổi nữa, nhổ một bãi nước miếng xuống đất sau đó gấp gáp cời quần, móc cái thứ xấu xí của hần ra tự xử, miệng không ngừng nói những từ ngữ dơ bẩn.

Thanh Hà xụi lơ trên mặt đất, Nhất Ngạn ôm cô lên, xoa nắn bộ ngực mềm mại của cô sau đó liếm láp chúng qua lớp vải nhưng Thanh Hà không có một chút phản ứng nào cả.

Nhất Ngạn mất đi hứng thú, ôm lấy cô.

Đột nhiên có một tiếng động thật lớn vang lên, cửa sắt bị cậu mở ra.

Hai tên đứng ở trước cửa tự xử đang tới thời điểm quan trọng nhất thì bị Nhất Ngạn làm giật mình nên lập tức bắn ra.

Dịch nhòn đục ngầu dơ bẩn phun đầy đất, cả hai tay của hai tên đó cũng dính rất nhiều.

"Thằng nhóc chết tiệt, mày..." Tên có vóc dáng thấp bé đang nói thì bỗng dừng lại. Lúc này ánh mắt Nhất Ngạn giống như dao găm đâm vào hần ta lập tức nuốt câu kế tiếp trở vào sau đó nuốt nước miếng một cái, bất giác nhường đường rồi nhìn theo Nhất Ngạn ôm Thanh Hà đi đến toilet cuối hành lang.

Lúc này Thanh Hà rất nghe lời dựa sát vào lồng ngực Nhất Ngạn giống như đã bị thuần phục. Hai bàn chân trắng nõn đung đưa theo bước chân của Nhất Ngạn, quần lót vẫn còn treo ở trên mắt cá chân cô nên khi đi được vài bước thì rớt xuống đất.

Hai kẻ bắt cóc nhìn thấy cảnh này lập tức nuốt nước miếng liên tục.

Con bà nó, à này thật là ngon miệng!

Cuối hành lang chỉ có một toilet duy nhất.

Toilet rất nhỏ, bên trong chỉ có một cái vòi sen. Nhất Ngạn mở vòi sen sau đó cẩn thận đặt Thanh Hà xuống đất. Sau khi cảm thấy độ ẩm vừa vặn thì cậu mới xoay vòi sen về phía cô để dòng nước ấm áp phun lên trên người Thanh Hà, làm ướt tóc và quần áo vẫn còn nguyên của cô.

Áo sơ mi trắng dính nước dán sát vào thân thể gợi cảm của cô. Vừa rồi rất tối nên Nhất Ngạn không nhìn kỹ được, hiện tại mới phát hiện cô thật sự rất đẹp, cả người từ trên xuống dưới không một chỗ nào là không đẹp cả.

Nhưng ngay sau đó cậu lập tức nhếch miệng cười tự giễu. Cậu cảm thấy hiện tại mình không khác gì cảm thú, nếu đã làm cảm thú vậy thì cũng không cần phải giả mù sa mưa nữa, cậu muốn chiếm được cô, cô phải thuộc về cậu cả đời. Chỉ cần có thể khiến cô đứng bên cạnh cậu thì hèn hạ một chút có đáng gì đâu.

Cái gọi là ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ra tay sau sẽ bị thiệt thòi chính là như vậy.

Chỉ cần tưởng tượng trong tương lai Thanh Hà sẽ bỏ cậu đi và ngã vào ngực Khương Biệt hoặc người khác thì trong lòng cậu sẽ đổ kị đến mức lửa cháy hùng hực, làm thế nào cũng không thể dập tắt được. Đối với Nhất Ngạn mà nói, một người từ trước đến giờ cậu không thêm để ở trong lòng như Khương Biệt lại dần dần trở thành kẻ địch mà cậu chú ý nhất, sự thay đổi này khiến cậu rất bất ngờ. Người mà lúc trước luôn đi theo sau mong cậu nhưng chưa bao giờ cậu thêm chú ý đến đó thật sự là rất đáng ghét.

Ngày đó cậu và ông chủ tiệm giày đã liên lạc với nhau, cố ý dùng đất ở vùng dưới núi để dụ Khương Biệt tới đó, anh ta lại nóng lòng phá án nên tất nhiên là mắc bẫy.

Hần là Khương Biệt sẽ phải chết nhưng nửa đường lại nảy sinh biến cố. Khi nghe được tin tức này thì Nhất Ngạn lại thở phào nhẹ nhõm. Cậu cũng không biết tại sao. Cậu hận Khương Biệt vì anh ta được Thanh Hà yêu thích nhưng lại không muốn anh ta cứ thế chết đi. Đối với một người mà ngày từ

lúc còn bé đã bị người ta sợ hãi, chỉ có Khương Biệt là không sợ cậu thì tuy rằng cậu xem thường Khương Biệt nhưng cũng không muốn anh ta chết đi.

Nhưng nếu một ngày Khương Biệt chưa chết thì ngày đó cậu không thể có được yên bình. Nếu như Thanh Hà lại gặp anh ta thì đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào? Trong lòng Nhất Ngạn lo sợ đến mức ăn ngủ không yên.

Có đôi khi Nhất Ngạn cũng không hiểu nổi rốt cuộc mình muốn làm gì? Khương Biệt chết đi không phải tốt hơn sao? Nếu Khương Biệt còn sống thì sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào với cậu? Đáng lý ra cậu không nên bị ràng buộc bởi những chuyện như thế này nhưng trên thực tế cậu lại bị nó quấn quanh.

Khi còn bé, cậu cực kỳ nghịch ngợm lại thích gây sự, mấy cái bình hoa cổ trong nhà họ Liên đều bị cậu đập hết, đối phó với mấy ông già trong tộc lại càng không nương tay. Tối bây giờ bọn họ vẫn còn sợ cậu. Năm cậu mười tuổi, ba cậu cũng không chịu được cậu nên đưa cậu đến nơi khác. Lúc đó cậu cô đơn bước đi trên những con đường khác nhau, một mình đi qua rất nhiều địa phương, thấy rất nhiều chuyện mà cậu chưa bao giờ nhìn thấy, đến lúc đó tính tình mới thu liễm đi không ít nhưng thật ra trong xương cốt vẫn thế. Chỉ có điều cậu không còn quá xúc động đối với con người và với sự việc nữa, ngoài mặt cậu luôn tươi cười nhưng sau lưng lại bắn lên không ít lần.

Nhất Ngạn ôm Thanh Hà vào trong ngực, mở hai chân cô ra sau đó phun nước từ vòi sen vào chỗ bí mật giữa hai chân cô để tẩy rửa. Dòng máu đỏ tươi bị nước hòa tan, từ lỗ vào chảy xuống sau đó biến thành hồng nhạt, rất nhạt. Khi Nhất Ngạn dùng ngón tay để xử lý thì Thanh Hà cũng mặc kệ hành động của anh.

Sau khi nước chảy ra đã trở nên trong suốt thì Nhất Ngạn tắt vòi sen, ôm cô ngồi ở trên nền gạch, hôn lên mái tóc ướt đầm của cô rồi đến đôi môi mềm mại ấm áp.

Nhưng Thanh Hà vẫn không có một chút phản ứng nào.

Nhất Ngạn cũng không biết phải nói gì để an ủi cô nhưng cậu không hề hối hận. Thay vì sau này phải nhìn thấy cô sà vào vòng ôm của người khác thì không bằng hiện tại đoạt lấy cô. Cô là của cậu, cả đời đều như vậy.

"Tôi như vậy bọn họ không thể thấy được gì đâu, dù có thấy một chút hay nghe được một chút cũng không sao cả." Nhất Ngạn chơi đùa với tóc cô sau đó khẽ sát bên tai cô nói. Cậu ngậm vành tai cô vào miệng nhưng trong lòng lại đang nghĩ làm cách nào để móc mắt, cắt tai những kẻ kia.

Cậu không cho phép bất cứ người nào đụng vào đồ của mình, dù chỉ nhìn hay sờ một chút cũng không được.

Sau khi Thanh Hà nghe thấy lời của Nhất Ngạn thì cả người không kiềm được run rẩy, hai mắt rung rung, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cậu, ánh mắt đã có chút vân vân: "Đối với cậu mà nói, tôi như thế nào cũng không quan trọng, đúng không? Chỉ cần có thể thỏa mãn cậu, tôi bị sỉ nhục như thế nào cũng không sao, đúng không? Cậu thật sự thích tôi sao? Hay là cậu chỉ muốn chiếm được tôi mà thôi?"

Lời nói của Nhất Ngạn nghẹn nơi cổ họng, ánh mắt lúc sáng lúc tối. Lúc này cả ngàn vạn câu nói đều mắc kẹt tậm trong lồng ngực, không có cách nào thoát ra được.

Việc Thanh Hà lên án là một sự đả kích rất nặng nề với cậu.

Nhất Ngạn hung hăng trừng mắt nhìn cô. Cậu siết chặt cánh tay cô giống như muốn thấy rõ rốt cuộc trái tim cô làm bằng gì. Thanh Hà bị cậu nhìn có chút run rẩy, lông mi thon dài cũng hơi run run nhưng không hề tránh né ánh mắt của cậu. Tầm mắt của hai người giao nhau sau đó dấy lên ngọn lửa. Nhất Ngạn là thâm trầm và mang theo một chút mơ hồ khó hiểu còn Thanh Hà thì sững sờ và ghét bỏ, ẩn sâu trong đó còn có một chút sợ hãi.

Cô đâu chỉ một lần nghĩ tới chuyện Nhất Ngạn coi cô là cái gì? Rốt cuộc là cái gì?

Có phải là... Chỉ là một thứ đồ chơi mà thôi?

Liên tục vài ngày, Thanh Hà không hề nói chuyện với Nhất Ngạn mà chỉ nằm một mình, không biết đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Edit: Mèo Mồm Mĩm

Beta: Anh Minh

Thanh Hà được sắp xếp ở ga ra đầu tiên bên phải, sát cổng vào khu chung cư.

Trong ga ra luôn âm u, từ sáng đến tối không có lấy một chút ánh sáng.

Góc trong có một cái giường được ghép từ mấy miếng ván, bên trên trải chăn bông. Thanh Hà đã nằm trên đó hai, ba ngày mà không hề xuống giường. Trên tường có gắn một cái đèn chân không, lúc này đột nhiên được bật lên khiến cả ga ra tối tăm lập tức sáng như ban ngày. Thanh Hà nhất thời chịu không được sự kích thích của ánh sáng nên nhú mồm, lấy tay che mắt.

Sau một tiếng “kết”, Nhất Ngạn bưng một cái khay đi vào. Bên trên là một bánh mì kẹp thịt hun khói phô mai, ngoài ra còn có một quả trứng chân nước sôi, hiện giờ vẫn đang còn tỏa ra hơi nóng, rõ ràng là vừa mới làm. Trên tay Nhất Ngạn có cầm thêm một ly sữa tươi: “Ăn một chút đi.”

Nhất Ngạn ngồi xuống bên giường nhưng Thanh Hà giống như không nhìn thấy cậu.

Nhất Ngạn để sữa tươi xuống, xé bánh mì, cẩn thận đưa đến bên miệng cô, “Ngoan, há miệng nào.”

Thanh Hà vẫn không để ý đến cậu.

Nhất Ngạn vuốt ve mặt cô, cậu dùng đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve vài cái, giọng nói không tính là hung ác nhưng ánh mắt lại có chút tối tăm: “Em... bảo... cô... ăn, cô bị điếc sao?”

Phản ứng của Thanh Hà hoàn toàn chọc giận cậu, cậu túm lấy tóc cô kéo vào trong lồng ngực mình sau đó nâng cằm cô lên: “Cô đang uy hiếp em ư, cô cảm thấy em sẽ bỏ tay với cô đúng không? Đúng không?”

Giọng nói của Nhất Ngạn khiến Thanh Hà cảm thấy da đầu tê dại, ngay sau đó Nhất Ngạn đã nhét bánh mì vào trong miệng cô. Cậu ta liên tục xé bánh mì nhét vào miệng Thanh Hà khiến cô mắc nghẹn rồi phun ra. Cô thật sự không muốn ăn gì cả, bây giờ cô không còn một chút sức lực nào, cả người đều hỗn loạn. Cô không muốn suy nghĩ bất cứ chuyện gì, giả như mọi chuyện chưa bao giờ xảy ra.

"Rất tốt, cô không muốn ăn, xem ra cô rất còn sức." Nhất Ngạn ném bánh mì vào trong khay, bắt lấy hai tay cô, để xuống giường. Lúc này Thanh Hà như con cá gần chết được thả xuống nước, cuối cùng cũng tìm lại được một chút sức lực, cô đập đá hai chân lung tung muốn đẩy Nhất Ngạn ra, đầu tóc rối bù che khuất hết cả gương mặt. Nhất Ngạn đến gần cô, từ từ vén tóc cô lên: “Nhìn khuôn mặt này đi, bé xíu... Không phải là rất có ích sao?”

Sau khi cười lạnh một tiếng, Nhất Ngạn dùng sức lật váy cô lên, mò tới hai đùi trắng nõn của cô, thuận theo đường cong mượt mà tìm được nơi bí mật giữa hai bắp đùi.

Thanh Hà liều mạng giãy giụa nhưng mấy ngày nay cô không ăn cơm nên làm sao chống lại Nhất Ngạn được, vì vậy cô dễ dàng bị cậu khống chế. Thanh Hà nằm ngửa, nhìn chằm chằm Nhất Ngạn không chớp mắt: “Nhất Ngạn, cậu lại muốn cưỡng hiếp tôi sao?”

Nhất Ngạn sờ lên mặt cô: “Cô lại không muốn làm với em, em không có biện pháp nào khác.”

Lời nói vô si như vậy... Sắc mặt Thanh Hà đỏ lên, cả người đều run rẩy.

...

Liên tiếp vài ngày sau, Nhất Ngạn đều làm như vậy với cô, ngủ cũng muốn ôm cô ngủ. Cô không ăn cơm thì cậu sẽ cứng rắn dùng miệng đút cho cô. Thanh Hà cảm thấy rất mệt mỏi, dứt khoát không nói chuyện với cậu nữa.

Nhất Ngạn cũng không có ý kiến gì, chỉ ngồi dựa vào trên giường ăn chút đồ ngọt, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng cậu suy nghĩ gì thì có liên quan đến cô sao?

Vài ngày sau đó, rốt cuộc bọn họ cũng rời khỏi thị trấn nhỏ này, ngồi trong một chiếc xe tải vượt qua biên giới, cuối cùng tiến vào địa phận Myanmar. Rừng cây ven đường càng thêm rậm rạp, cây cỏ xen lẫn với cỏ bụi che khuất những bông hoa dại nhỏ hai bên đường. Những loại rêu rêu sát đất, nếu chỉ nhìn bằng mắt thường thì không thể thấy được, nhìn thoáng qua chỉ thấy một màu xanh lục đậm nhạt xen kẽ vào nhau tạo thành một bức tranh lộn xộn.

"Anh Thắng, phía trước có một trạm dừng chân, chúng ta tới đó nghỉ ngơi một chút đi." Người đàn ông đội mũ lưỡi trai nói với Vương Thắng.

"Cẩn thận một chút." Vương Thắng nói. Suốt dọc đường đi, mặc dù bọn họ đã thay đổi rất nhiều chỗ ở nhưng trong lòng Vương Thắng vẫn cảm thấy lo sợ, gần đây hẳn luôn cảm thấy bất an.

Xe tải đến giao lộ phía trước rồi rẽ vào một con đường ngoằn ngoèo quanh co, cuối cùng dừng lại ở dưới cây hòe ở bãi đất trống. Địa hình đất ở chỗ cây hòe tương đối cao, xung quanh mọc đầy cỏ và chuối tiêu, men theo sườn dốc xuống phía dưới là một thôn nhỏ ước chừng chỉ có hai, ba nhà. Nhà ở đây đều là nhà bằng đất, bên ngoài là hàng rào tre, xung quanh còn có một dòng suối nhỏ, từ chỗ này chảy xuống vị trí thấp hơn, nhìn thoáng qua dòng suối có vẻ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Vương Thắng và mấy người còn lại nháy mắt ra hiệu, sau khi nhận súng thì đi đến cửa thôn.

Lúc này có một người phụ nữ trung niên búi tóc, trên đầu không quấn gì cả tiến lên mở cửa, sau khi nói một số câu kỳ quái thì đón bọn họ vào. Nhìn quần áo của cô ta thì hình như là dân tộc thiểu số.

Nhất Ngạn dùng tiếng Tạng nói với cô ta vài câu, có vẻ cũng hiểu được sơ sơ sau đó quay đầu nói với Thanh Hà: “Là dân tộc Bạch.” Nhất Ngạn đã đi

rất nhiều nơi nên biết nói nhiều ngôn ngữ mà Thanh Hà không biết.

Lúc này Thanh Hà vẫn không để ý tới cậu.

Nhất Ngạn thấy vậy cũng chỉ cười cười, không để ở trong lòng.

Những căn nhà bằng đất ở đây không lớn, nóc nhà được lợp bằng cỏ tranh, giữa nhà đặt một bàn gỗ khá thấp, không có ghế. Người phụ nữ xới ngô, khoai tây và một ít bánh hành ra chén đĩa sau đó ngồi quỳ xuống, để ở trên mặt bàn, tuy những thứ đồ ăn này đã nguội nhưng cũng được xem như là đồ ăn ngon khó có ở nơi này. Một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi ngồi quỳ ở bên cạnh người phụ nữ để giúp mẹ mình, dáng dấp rất thanh tú, trên đầu vấn một chiếc khăn thêu hoa màu sắc rực rỡ, cô ta mặc áo trắng, bên ngoài là áo khoác ngắn tay màu hồng, chân đi giày thêu.

Khi cô gái dùng hai tay bưng đĩa ngô đặt lên trên bàn thì tên lùn đột nhiên bắt lấy tay cô ta sau đó cầm trong tay vuốt ve, trên mặt nở nụ cười âm hiểm.

Khuôn mặt cô gái đỏ bừng, người phụ nữ thấy thế vội vàng nói gì đó nhưng tên lùn không thèm để ý, hần kéo cô gái vào trong ngực sau đó bắt đầu sờ mó lung tung.

Người phụ nữ quay sang cầu xin Vương Thắng, cô ta túm lấy ống quần hắn, quỳ xuống đất, đau khổ cầu xin.

Những người ở đây đều không hiểu người phụ nữ này đang nói cái gì, Vương Thắng uống xong một ngụm rượu lúa mạch thì đặt “cạch” cái ly rồi tiếp tục rót ly khác.

Tiếng rót rượu vang lên giữa không gian im lặng, nét mặt Vương Thắng vẫn rất thản nhiên, hắn uống rất chậm nhưng lúc này gò má đã có chút ửng đỏ.

Mấy tên đàn ông còn lại cũng đi đến bên cạnh cô gái, cùng nhau chơi đùa cô. Bốn tên chia ra sờ tay chân cô gái lại, sau đó mở đùi cô gái ra. Cái váy nhung màu đen bị bọn họ vén lên, quần lót màu lam cũng bị cởi ra, xé thành nhiều mảnh nhỏ.

Người phụ nữ hét lớn, vội vàng chạy tới chỗ cô gái. Lúc này Vương Thắng đột nhiên ném mạnh cái ly xuống đất sau đó túm lấy người phụ nữ, đẩy cô ta ngã xuống đất, kéo hai chân cô ta dẹt ra rồi tát cô ta mấy bạt tai. Người phụ nữ bị hắn ta tát mạnh đến mức khóe môi rỉ ra máu tươi.

Bên đó, cô gái đã bị tên lùn phá thân, máu tươi theo đùi chảy xuống nhuộm đỏ rom rạ trên mặt đất. Hai tên đàn ông cầm lấy tay cô đặt lên cây gậy của mình, sau đó ma sát liên tục, hai tên khác thì dùng chân cô gái, còn một tên thì đẩy mạnh cây gậy của mình vào miệng cô.

Cả người Thanh Hà đều run rẩy, được Nhất Ngạn ôm vào trong ngực, cậu che mắt cô sau đó cầm bánh nếp đưa tới bên miệng cô: “Ăn một chút đi.”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết của cô gái và người phụ nữ vẫn còn ở bên tai cô thì làm sao cô có thể nuốt trôi cho được?

Thanh Hà lạnh run, sắc mặt trắng bệch, lúc này cô rất muốn có một cái hang nào đó để chui vào. Những chuyện đen tối mà cô gặp trong tháng này là những chuyện mà cả đời cô chưa bao giờ nhìn thấy. Lúc trước cô không thể hiểu được tại sao trên đời này lại có nhiều chuyện đáng sợ như vậy, mãi đến bây giờ cô mới chợt nhận ra trước kia mình ngu xuẩn, khờ dại đến cỡ nào.

"Á..." Một tiếng thét chói tai vang lên, tên cao rút cây gậy của mình trong miệng của cô gái ra sau đó che chỗ đang đổ máu lại, hần dùng chân đá vào đầu cô gái: “Đồ dê tiện, dám cắn tao hả?” Gã nhìn chung quanh một lần sau đó cầm lấy cái đồ mở nút chai ở trong góc nhà, nhét vào trong miệng cô gái, sau đó cạy răng của cô ra.

"Á..."

Dường như đây chính là tiếng gào thét của những động vật bị lột da trước khi chết. Vài cái răng trắng bóc rơi trên mặt đất, lúc này cô gái cũng đã ngất đi.

"Mẹ nó! Dám cắn bảo bối của tao, đồ dê tiện xấu xí!" Tên cao ném cái đồ mở nút chai đi, vội vàng chạy khắp phòng tìm đồ cầm máu. Lúc này tên bên cạnh tìm được băng gạc nên đưa cho gã, gã vội vàng dùng băng gạc cầm máu, vừa cầm máu vừa lăm bầm chửi bới sau đó còn đá lên người cô gái mấy cái.

Lúc này tên lùn cũng phun thứ dịch nhờn trắng đục lên vùng ngực của cô gái kia.

Hai người đang cầm lấy tay của cô gái để ma sát thì vẫn còn đang tiếp tục, vẻ mặt vô cùng thoải mái.

Nhất Ngạn vẫn dứt Thanh Hà ăn bánh nếp, trên mặt không có gì khác thường.

Lúc Vương Thắng nằm ở trên người người phụ nữ kia, hần đâm vào vài cái thật nhanh sau đó thờ dài một hơi, phóng tất cả tinh hoa tích tụ trong nhiều ngày vào người cô ta rồi kéo quần lên đứng dậy.

Người phụ nữ áo quần không chỉnh tề bò đến bên cạnh con gái của mình, ôm thân thể cô khóc lóc.

Mấy tên đàn ông sửa sang lại quần áo, tinh thần sáng khoái bắt đầu ăn cơm, chuyện trò vui vẻ lần nữa.

Trước khi vào cửa, bọn chúng đã quan sát thấy trong thôn này không có đàn ông, chỉ có bốn năm người phụ nữ nên hoàn toàn không thể tạo thành uy hiếp đối với bọn chúng được. Lúc này người phụ nữ vội ôm con gái chạy trốn, cô ta không dám ở chỗ này nữa. Trên mặt đất có vết máu thật dài, kéo từ trong nhà ra đến bên ngoài khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Tên lùn ăn bánh nếp, chắc chắc sau đó liếm môi: “Con gái còn trinh đúng là tốt nhất, rất chặt, mùi vị của ả này không tệ. Không ngờ hàng trong núi lại tốt như vậy.”

"Mày nhìn thử đi, mày ả này còn có thể trốn đi đâu được nữa? Buổi tối phải làm thêm mấy hiệp nữa mới được."

"Đúng đúng đúng, anh Lực nói rất có lý."

"Mẹ nó, lại không được ăn mặn. Sớm biết như vậy trước khi đi đã chuẩn bị rồi."

"Ngày khác lại ăn mày vội cái gì? Bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn. Sau khi giúp anh Khôn làm xong vụ làm ăn lần này thì thằng nhóc mày sẽ được hưởng ngày tốt lành."

"Dạ dạ dạ, tất cả nghe theo anh Lực."

...

Thanh Hà không nghe câu kế tiếp nữa, mà có nghe cũng không vào vì dạ dày cô đang sôi trào khiến cô không nhìn được mà nôn ra vài cái. Cô đẩy Nhất Ngạn ra, vội vàng chạy ra ngoài cửa nôn thốc nôn tháo, tưởng như sắp nôn dạ dày ra đến nơi rồi.

Lúc này có một bóng dáng cao lớn đi tới bên cạnh cô, ôm cả người cô vào lòng. Trong mấy ngày này, giới hạn của Thanh Hà không ngừng bị khiêu chiến hơn nữa toàn là những mặt đen tối mà từ lúc chào đời đến nay cô chưa bao giờ thấy. Thì ra có đôi khi phụ nữ rẻ mặt như vậy, bị đám đàn ông coi là công cụ phát tiết. Móng tay cô đâm sâu vào lòng bàn tay, lúc này Nhất Ngạn ôm lấy Thanh Hà, mặt kẻ sát tóc cô, hôn một cái lên trán cô: “Nếu cô ngoan ngoãn nghe lời, em đảm bảo cô sẽ bình yên vô sự.”

“Hiện tại tôi có bình yên vô sự không? Tôi cũng chỉ là một người phụ nữ phục vụ cho một người đàn ông thay vì luân phiên phục vụ cả đám đàn ông mà thôi.”

Khuôn mặt Nhất Ngạn lập tức sượng cứng, tối tăm đến mức có thể chảy ra nước.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Edit: Mèo Mồm Mồm

Beta: Anh Minh

Trong sự im lặng kéo dài, bóng đêm dần dần buông xuống.

Bóng dáng mờ ảo của những cành cây chồng lên nhau, chiếu xuống mặt đất đầy cát, xa xa là những bóng cây đang lay động. Thỉnh thoảng có vài tiếng chim hót nhưng không làm cho mọi thứ vui vẻ hơn mà càng khiến nơi này trở nên trống trải, hoang vắng.

Lúc Nhất Ngạn không cười và dùng loại ánh mắt kỳ lạ quan sát Thanh Hà thì trong lòng cô thật sự sợ hãi, dường như cô chính là một miếng thịt đang ở trên thớt chờ cậu cắt xẻo.

Đằng sau chính là căn nhà kia, Thanh Hà thật sự không muốn trở về đó, cũng không muốn ở cùng với cậu tại chỗ này nên xoay người rời đi. Sau khi đi được vài bước, Thanh Hà ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy Nhất Ngạn vẫn luôn theo sát cô, một tắc cũng không rời, hai người chỉ cách nhau mấy mét mà thôi. Thanh Hà cắn răng, bước nhanh hơn nhưng cho dù cô chạy nhanh thế nào thì cũng không thể bỏ lại cậu được.

Thanh Hà quyết định không chạy nữa mà đi bộ chậm chậm xung quanh thôn. Hầu hết hai bên đều là những căn nhà bằng đất thấp bé, đường đi cũng hẹp, đến cuối thôn thì mặt đường rộng hơn một chút, nối liền với bãi đất trống hình tròn, ở đó có một cái giếng nước. Người phụ nữ lúc này đang múc nước đặt lên trên thành giếng sau đó xắn ống quần lên, dùng nước lau sạch vết máu đen trên người, sau khi lau xong người phụ nữ đó mới bưng nước sạch đi vào nhà.

Thanh Hà đứng yên tại chỗ nhìn một lát, vẻ mặt có chút kinh ngạc thì bị Nhất Ngạn kéo vào căn nhà trống ở bên cạnh.

Lúc này sắc trời đã tối, trong thôn ngoại trừ một, hai gia đình còn thấp ngọn đèn mờ ảo thì chung quanh toàn là bóng tối. Trong căn nhà không người này chất đầy rom rạ, tràn ngập một thứ mùi cổ quái. Lúc này Nhất Ngạn bịt miệng cô lại, đề cô ở trên ván cửa, ra hiệu cho cô đừng lên tiếng.

Ở cuối con đường truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, khi những người kia tới gần hơn thì Nhất Ngạn và Thanh Hà mới thấy rõ là hai tên đàn ông có cách ăn mặc và quần khăn khá giống nhau, bọn hắn mang theo súng săn, vẻ mặt cảnh giác, nhìn bốn phía sau đó đi vào căn nhà mà hai mẹ con kia đang

ở.

Lúc trước Thanh Hà định giãy giụa phản kháng nhưng hiện tại đã yên tĩnh lại.

Nhất Ngạn thấy cô không giãy giụa nữa thì thả cô ra, xếp chồng đồng rom lên nhau rồi dựa vào đó để treo lên nóc nhà sau đó đưa tay cho cô. Thanh Hà do dự một chút rồi vẫn đưa tay để cậu kéo lên.

Vào ban đêm, trên nóc nhà có chút lạnh, Thanh Hà hơi co người lại, có chút ngồi không vững. Nhất Ngạn thấy vậy thì ôm chặt cô sau đó đặt ngón tay lên môi cô, ra hiệu cho cô đừng lên tiếng. Sau đó ngọn đèn trong căn nhà đó bị thổi tắt, ánh sáng leo lắt từ ngọn đèn cũng biến mất. Lúc này Nhất Ngạn đang vênh tai lên nghe cuộc nói chuyện của hai nam một nữ kia.

"Anh, nhất định anh phải làm chủ cho em.." Là giọng nói xen lẫn với tiếng khóc òe nén của người phụ nữ kia.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Anh và thằng em mới đi lên thị trấn nửa tháng thôi mà sao lại biến thành như vậy? Những người bên trong nhà kia là ai?"

"Bọn chúng... Bọn chúng.." Người phụ nữ ấp a ấp úng, cuối cùng vẫn kể hết sự thật cho người đàn ông kia nghe. Người đàn ông quay đầu liếc nhìn con gái vẫn còn nằm trên giường sau đó cầm súng sẵn định mở cửa đi ra ngoài. Người phụ nữ ở đằng sau lập tức kêu lên, tên đàn ông còn lại thấy thế vội che miệng cô ta lại: "Chị, đừng ồn ào, nếu đánh thức bọn chúng thì mọi chuyện sẽ không còn dễ dàng nữa."

Người phụ nữ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Sau đó tên đàn ông còn lại cũng cầm súng ra ngoài.

Hai người này quanh năm đi săn trong núi nên kỹ thuật bắn súng không tệ, lá gan cũng lớn. Lúc này suy nghĩ của người anh đều đặt vào chuyện vợ và con mình bị làm nhục nên hoàn toàn không nghe lời khuyên nhủ của người khác. Nhưng anh ta cũng không phải là người lỗ mãng, anh ta núp ở bên ngoài một khoảng thời gian rất dài, sau khi xác định người ở bên trong đã ngủ hết thì mới từ từ mở cửa.

Tiếng súng sẽ đánh thức người khác nên anh ta trực tiếp dùng dao găm đâm thủng cổ họng hai tên đàn ông kia.

Máu tươi bắn vào rom rạ, có vài giọt rơi xuống trên mặt Vương Thắng. Trực giác được rèn luyện qua nhiều năm khiến hắn mở mắt ngay lập tức, sau đó nhanh chóng rút dao găm bên hông, hung ác đâm về phía người em. Người em tung người nhảy lên trên đồng cỏ khô sau đó kéo chốt súng sẵn ra. Vào lúc này, Vương Thắng đã không kịp rút súng ra nữa nên hắn lập tức kéo một tên đàn em qua che ở trước người mình.

Sau hai tiếng súng vang lên, tên đàn em cũng chưa kịp kêu tiếng nào thì trước ngực đã có hai đóa hoa máu nở rộ.

Tầm bắn và uy lực của súng săn không lớn nên không thể xuyên qua thân thể của con người được. Chính vì vậy Vương Thắng mượn cơ hội này lùi về sau cánh cửa rồi móc súng ngắn sau lưng ra, dùng cánh cửa để làm tấm chắn. Hắn vừa nổ súng vừa hét lớn gọi những tên còn lại dậy.

Hắn bắn rất rất với ý định ngăn hai anh em kia chạy ra ngoài mà mấy tên đàn em còn sống cũng không ra ngoài được.

Người em bắn nát đầu một tên đàn em nhưng trên đùi cũng bị bắn trúng, dù vậy anh ta vẫn dùng lực phá cánh cửa sổ ở phía sau và nói: "Anh, đi mau!"

Người anh cắn răng, dù không muốn nhưng anh ta vẫn bỏ súng lại sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ. Sau khi nhảy ra khỏi cửa sổ, anh ta lập tức chạy về phía xa. Ngần tính vịn tính nhưng không ngờ đám người này lại có súng.

Thấy hai anh em kia bỏ chạy, Vương Thắng tức giận hô to: "Đuổi theo mau, đồng ăn hại này!"

Ba bốn người còn sống vội vàng đuổi theo nhưng bị mắc ở cửa sổ khiến Vương Thắng tức giận chửi ầm lên.

Người anh đã chạy ra đến cửa thôn nhưng hình như nghĩ đến vợ và con của mình nên vòng trở về. Nhất Ngạn ôm Thanh Hà ngồi trên nóc nhà thấy bọn họ nhảy vào cái giếng kia.

Không có tiếng nước.

... Đó là một cái giếng cạn.

Vương Thắng dẫn theo ba bốn người còn sống tìm kiếm xung quanh, lúc này Nhất Ngạn dẫn Thanh Hà chạy đến, nhìn Vương Thắng với ánh mắt ngạc nhiên: "Sao vậy, anh Thắng?"

"Sao vậy cái gì? Chúng tôi bị người ta đánh lén! Cậu dẫn cô ta đi đâu vậy?"

Nhất Ngạn cười nói: "Không có đi đâu cả."

Ánh mắt nghi ngờ của Vương Thắng quét từ đầu đến chân Nhất Ngạn nhưng không phát hiện được điều gì khác thường, hắn hừ lạnh một tiếng sau đó quát lớn bảo những tên còn lại tiếp tục tìm kiếm. Nhất Ngạn không đi theo, khoé môi hơi cong lên, ánh mắt lạnh lẽo. Cậu nghiêng người hôn lên trán Thanh Hà sau đó vén tóc rơi xuống bên má cô ra sau vành tai mềm mại, hành động này khiến Thanh Hà run lên nhẹ nhẹ.

"Không tìm được, anh Thắng!"

"Bên này cũng không có, anh Thắng!"

"Cũng không có!"

...

"Không tìm thấy thì bọn mày quay về làm gì? Toàn là một lũ ăn hại!" Vương Thắng bực bội đá đồng rom sau đó dẫn người ra khỏi thôn. Nhất Ngạn thấy thế kéo Thanh Hà đi theo bọn chúng.

Ba ngày sau.

Sáng sớm, một chiếc Jeep quân đội màu xanh đi vào một thị trấn nhỏ ở phía đông. Dọc hai bên đường là những nhà lầu màu trắng cao thấp không đều, thỉnh thoảng cũng có vài căn nhà trệt thấp bé xen lẫn vào nhau, tường nhà đen sì, rất nhiều căn nhà đã bị sập một nửa, xi măng và gỗ vụn chất đống lộn xộn ở ven đường. Xe chạy về phía trước được một lát thì dừng lại trên một bãi cỏ có vài cây dừa thưa thớt. Xa xa ngay phía trước có một khu mua sắm nhỏ, tất cả nam nữ già trẻ ở đó đều rất vội vàng nên không chú ý đến chiếc xe này.

Ở đây vừa có trận mưa lớn nên mặt đất ướt nhẹp và trở nên lồi lõm.

Sau khi xe dừng lại thì Vương Thắng và mấy tên đàn em nhảy xuống khỏi xe, Nhất Ngạn cũng ôm Thanh Hà thoải mái đi xuống. Một tên đàn ông trung niên sờ cái chân bị thương hỏi: "Anh Thắng, kế tiếp phải làm sao đây?"

Vương Thắng nhìn chung quanh một lần: "Anh Triệu nói người của anh ta sẽ nhanh chóng tới đây tiếp ứng chúng ta nhưng dù thế nào thì cũng phải tìm một chỗ nghỉ ngơi trước."

Sau khi nói xong thì Vương Thắng quay đầu lại nhìn Nhất Ngạn, Nhất Ngạn buông Thanh Hà ra, tỏ vẻ mình không có ý kiến, tuy vậy Vương Thắng vẫn nhìn Nhất Ngạn lâu hơn một chút... Người thiếu niên này khiến hắn cảm thấy rất quái lạ nhưng lại không thể nói rõ là quái lạ ở chỗ nào.

Vương Thắng đã liên lạc với bên Triệu Gia Khôn. Lúc chạng vạng, bọn họ tìm được một nhà dân cho thuê ở ven đường, căn nhà có một phòng khách, ba phòng ngủ, đằng sau còn có một cái sân rất rộng rãi. Quan trọng hơn ở đây gần khu mua sắm, xung quanh còn có quán ăn đêm và quảng trường.

Vương Thắng nói vài câu với chủ nhà sau đó bắt đầu phân chia phòng với mấy tên đàn em. Nhất Ngạn và Thanh Hà được phân ở căn phòng cuối cùng, gần cái sân lớn. Trong sân nuôi gà vịt nên mùi rất nồng, vì vậy không có ai muốn ở căn phòng đó cả. Nhất Ngạn cũng không so đo, tỏ vẻ tính tình rất tốt. Cậu không nói gì, chỉ đi tìm mấy chậu hoa đặt ở trong phòng sau đó mở cửa cho thoáng một chút, rồi cuộc không khí trong phòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Tối lúc ăn cơm, Nhất Ngạn dẫn Thanh Hà ra ngoài, cô cũng đồng ý đi theo cậu.

"Cô không vui sao, sao mấy ngày nay mặt cứ sa sầm như vậy?" Nhất Ngạn vuốt ve mặt Thanh Hà, mỉm cười với cô sau đó nắm tay cô. Thanh Hà cúi đầu, làn váy màu xanh nhạt giống như lá sen, thướt tha mà nổi bật, hấp dẫn ánh mắt của Nhất Ngạn.

Cô không trả lời khiến Nhất Ngạn không thể cười được nữa, cậu vuốt ve bàn tay nhỏ bé, trắng nõn, mềm mại như không xương, chỉ cần hơi dùng lực một chút là sẽ bóp nát kia. Tim cậu cũng theo sự im lặng của cô mà dần dần rơi xuống vực sâu.

Chỉ có điều cậu không có thói quen cúi đầu.

Hai người cùng đi trên đường, cả hai đều vô cùng im lặng.

Hai bên đường phố có rất nhiều cửa hàng tạp hóa nhỏ và những hàng quán bày bán ven đường. Lúc bọn họ đi ngang qua một cửa hàng hoa quả thì bà chủ đang róc mía, vỏ mía rơi đầy trên đất. Thanh Hà đi đường lại không tập trung nên đột nhiên dẫm lên vỏ mía khiến cả người mất trọng tâm ngã xuống. Đúng lúc này Nhất Ngạn vừa kịp ôm lấy eo cô khiến đầu Thanh Hà đập vào trong lồng ngực cậu. Lồng ngực của Nhất Ngạn rất vững chãi, chỉ cách khuôn mặt cô một lớp vải mỏng khiến hương vị nam tính, đầy sức sống mạnh mẽ chỉ có ở người trẻ tuổi xông vào mũi cô làm Thanh Hà chợt nhớ tới chuyện đêm hôm đó. Lồng ngực cứng chắc của cậu đè ép bộ ngực mềm mại của cô khiến gò má Thanh Hà ửng hồng, cô lập tức dùng hai tay đẩy Nhất Ngạn ra.

Đột nhiên có một cảm giác đau đớn như muốn đâm thủng trái tim truyền đến từ mắt cá chân.

"A..." Thanh Hà không nhận được bật ra tiếng kêu đau đớn.

"Sao vậy?" Nhất Ngạn căng thẳng, bế bổng cô lên đi vào một cửa hàng bán ngọc ở bên cạnh trong ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc mờ ám của những người chung quanh.

Thiếu niên tuấn tú, trẻ tuổi ôm một cô gái xinh đẹp, đây cũng được coi là một hình ảnh đẹp ở nơi này. Người dân ở đây luôn bận bịu với cuộc sống, đi sớm về muộn khiến làn da của hầu hết mọi người đều ngăm đen, thô ráp, mặt mũi tràn đầy mệt mỏi và bụi đất, cho dù có ăn mặc lộng lẫy cũng không thể che giấu được.

Ông chủ cửa hàng ngọc là người Trung Quốc, ông ta đeo một cái kính tròn gọng đen giống giới tri thức ở thời Dân quốc. Nhất Ngạn có vẻ quen biết với ông ta, cậu mới chỉ nói vài câu mà ông ta đã gật đầu liên tục sau đó đi vào chỗ ở phía sau cửa hàng lấy hộp thuốc ra. Phương pháp dụ dỗ làm quen với

người khác này của Nhất Ngan thật đúng là khiến Thanh Hà mở rộng tầm mắt.

Khi Nhất Ngan nhìn thấy vẻ mặt của cô thì trong lòng lập tức hiểu rõ, vì thế trên mặt lộ vẻ đắc ý khó có thể che giấu: “Không phải cô nói em không có bạn sao? Ngược lại em có rất nhiều đây, trời nam đất bắc nơi nào cũng có. Có những nơi mà em đi qua người khác còn chưa nghe thấy lần nào đây nên cho dù là người không quen biết thì em cũng có thể xưng anh gọi em với người ta trong vòng năm phút.”

"Mồm miệng bẻm mép." Thanh Hà hừ lạnh.

"Mồm miệng bẻm mép thì mồm miệng bẻm mép, cái miệng nhỏ xinh xắn của cô nói gì em cũng thích nghe cả." Nhất Ngan cười cười sau đó dùng ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve rồi chọt chọt môi cô, chơi đùa cực kỳ vui vẻ.

Thanh Hà hung hăng hất tay cậu ra: “Đừng đụng vào tôi!”

"Không được đụng vào cô?" Nhất Ngan thờ dãi sau đó đột nhiên ôm lấy Thanh Hà, đặt cô lên trên quầy rồi đè lên người cô. Mặt trước của quầy nhô lên rất cao nên tạm thời có thể che khuất ánh mắt của những người bên ngoài nhưng, chỉ cần có người đi vào thì sẽ lập tức nhìn thấy. Thanh Hà gấp đến độ đánh Nhất Ngan liên tục sau đó nhỏ giọng nói: “Cậu làm gì vậy? Mau buông ra!”

"Cuộc sống luôn cần một chút kích thích mà." Nhất Ngan luồn tay qua cái eo mảnh khảnh của cô, dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ, tay còn lại thì nâng cằm cô lên sau đó cúi đầu mút đôi môi mềm mại của cô. Cậu nhắm mắt lại, liếm láp dựa vào cảm giác, dần dần hơi thở của Nhất Ngan trở nên nặng nề, phả lên trên mặt cô.

Lúc này, đột nhiên một bàn tay của Nhất Ngan vén làn váy của cô lên, sau đó sờ dọc theo bắp đùi.

Thanh Hà kinh hãi, đè tay cậu lại, dặng vẻ sắp khóc đến nơi rồi: “Nhất Ngan, đừng... Cậu giữ lại cho tôi một chút tôn nghiêm được không?”

Lời này khiến cả người Nhất Ngan lập tức cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Edit: Mèo Mồm Mồm

Beta: Anh Minh

Nhất Ngan dần dần nhận ra giữa hai người có sự ngăn cách không thể nào xóa bỏ được. Điều này khiến cậu nói không nên lời. Cậu không biết phải giải thích như thế nào để Thanh Hà tin cậu. Như vậy cũng đúng, vì chính cậu cũng không thể nào thuyết phục được mình, chính bởi vậy hiểu lầm giữa hai người cũng dần dần trở nên sâu sắc.

Thanh Hà cố gắng đứng dậy, cẩn thận quan sát nét mặt của Nhất Ngan giống như muốn tìm một thứ gì đó mà cô không biết ở trong mắt cậu, nhưng cuối cùng cũng chỉ phí công. Trước đây rất lâu, cô đã biết cậu không phải là người lương thiện, không phải là nơi chốn của cô nhưng cô vẫn bị cậu hấp dẫn. Vận mệnh đã trói chặt cô và cậu vào với nhau, liên tục thử thách sự kiên quyết và nhẫn nại của cô hết lần này đến lần khác.

Thanh Hà không muốn sa vào bởi nếu sa vào nhất định sẽ càng thê thảm hơn hiện tại. Vì vậy cô phải bóp chết tình cảm ngay từ lúc nó vừa được sinh ra.

Cô không muốn vận mệnh bóp chặt cổ họng của mình, càng không muốn nghĩ đến chuyện sau này cô sẽ bị phản bội. Người như Nhất Ngan thật sự đáng tin cậy sao? Trong lòng Thanh Hà cũng không rõ nữa.

Sao Nhất Ngan có thể đồng ý cho được? Chỉ là mọi chuyện không theo ý cậu mà thôi.

Bây giờ cậu cũng đang cẩn thận quan sát cô, quan sát cái trán cao cao trắng bóc, đôi mắt đen nháy lấp lánh, cái mũi nhỏ xinh thẳng tắp, đôi môi mềm mại tròn bóng... Không... không phải những thứ này. Những thứ này ở riêng hay ở cùng trên một khuôn mặt thì cậu cũng đã gặp rất nhiều rồi, cậu đã đi qua rất nhiều nơi, gặp rất nhiều loại phụ nữ nhưng không một người nào giống Thanh Hà cả, dù chỉ là cảm giác mà cô mang đến cho cậu.

Giống như ba cậu, tại sao lại thích mẹ cậu như vậy?.

Mà mẹ cậu hồi còn trẻ cũng có rất nhiều người theo đuổi, tại sao lại quyết định đi theo ba cậu đây? Chẳng lẽ chỉ là vì thấy vừa ý thôi sao? Nếu nói là vừa ý thì cũng chỉ là cậu vừa ý cô còn cô thì chẳng hề để ý gì đến cậu, nhưng nếu cậu là người thấy khó mà lui vậy thì cậu không phải là Bạch Nhất Ngan nữa.

Trời sinh cậu đã không thích phụ nữ tỏ vẻ thông minh, bởi vì trong mắt cậu sự thông minh này cũng chỉ là ngu xuẩn, buồn cười mà thôi. Mắt nhìn người của cậu và người khác không giống nhau, có lẽ ở trong mắt người khác, Thanh Hà không đáng giá nhắc tới nhưng trong mắt cậu lại càng nhìn càng thuận

mất. Cậu thích cả nụ cười và cái nhũm nhặn của cô, bất kể là kháng cự hay là bị ép phải thuận theo đều có vẻ quyến rũ khác nhau.

Chỉ có điều dường như cô cực kỳ ghét cậu.

Đối với chuyện này, Nhất Ngạn chỉ có thể cười khổ, nhưng cậu tuyệt đối không buông tay.

Ở sân phía sau cửa hàng truyền đến tiếng bước chân, sau khi Nhất Ngạn nghe thấy thì lập tức thả Thanh Hà ra, Thanh Hà cũng nhanh chóng chống mặt bàn, nhảy xuống đất. Lúc ông chủ cửa hàng đi ra thì hai người đều đã ngồi ở chỗ ban đầu.

Có điều dường như bầu không khí có chút khác lạ.

Ông chủ là kẻ lão làng, hiển nhiên là nhận ra sự khác thường nhưng lại không nói ra mà chỉ đưa hộp thuốc cho Nhất Ngạn. Nhất Ngạn im lặng mở hộp thuốc ra sau đó cảm lấy chân Thanh Hà đặt ở trên đầu gối của mình.

Thanh Hà giãy giụa muốn bỏ chân xuống thì đột nhiên bàn tay đang nắm mắt cá chân cô của Nhất Ngạn bẻ mạnh một cái, sau tiếng “răng rắc” vang lên thì hình như xương của cô đã về vị trí cũ. Thanh Hà vội vàng hít một hơi thật sâu còn Nhất Ngạn nhàn nhạt nhìn cô: “Nếu cô không muốn thì em sẽ nắn về vị trí cũ cho cô.” Sau khi nói xong Nhất Ngạn mở tuýp thuốc mỡ, nặn ra một chút, bôi lên chỗ bị trật của cô.

Xúc cảm lạnh lạnh dần dần lan ra từ chỗ bị trật khiến đau đớn dịu lại, hơn nữa sau khi được Nhất Ngạn mát xa thì dường như Thanh Hà không còn cảm giác đau đớn nữa.

Vết thương trên chân đã tốt hơn nhưng đau đớn, ê ẩm trong lòng vẫn không biến mất.

"Chiếc vòng này không tệ." Nhất Ngạn gõ vài cái ở trên quầy kính, ông chủ thấy vậy vội vàng mở tủ lấy một hộp gỗ màu nâu khắc hoa mở ra trước mặt cậu. Trong hộp được lót một tấm vải nhung đỏ, trên tấm vải là một chiếc vòng ngọc óng ánh trong suốt, bên trong xen lẫn sắc xanh, hình như là cao băng.

"Cái này là loại gì?" Nhất Ngạn hỏi với vẻ lơ đãng.

Ông chủ trả lời: “Loại tốt nhất.”

Nhất Ngạn liếc nhìn ông ta sau đó lấy vòng ngọc ra, xoay tròn trên đầu ngón tay của mình.

"Cẩn thận!" Ông chủ kinh hãi la lên, vừa nhìn vừa đổ mồ hôi lạnh.

Nhất Ngạn cầm vòng tay sau đó kéo tay Thanh Hà qua, từ từ đeo vào: “Được rồi, nhìn ông lo lắng như vậy hẳn không phải là đồ giả, tôi tin ông rồi.” Sau khi Nhất Ngạn nói xong thì lập tức kéo Thanh Hà đi.

Ông chủ thấy thế vội vàng đuổi theo ngăn lại: “Chàng trai trẻ, cậu vẫn còn chưa trả tiền đấy.”

"Trả tiền?" Nhất Ngạn giống như bưng bình, vỗ đầu một cái nhưng ngay sau đó lập tức tỏ vẻ phiền não nhìn ông chủ: “Nhưng tôi không mang theo tiền, phải làm sao đây?”

"Cậu... Vậy cậu trả vòng tay lại cho tôi!" Ông chủ khẩn trương, vội vàng đi tới định lấy lại chiếc vòng trên tay Thanh Hà. Nhất Ngạn thấy vậy kéo Thanh Hà ra phía sau lưng mình, không để ông chủ được như ý: “Ông đang nằm mơ đúng không, lão già? Đồ đã vào tay tôi thì làm gì có chuyện lấy lại, ông muốn tôi mất mặt trước phụ nữ sao?”

"Chẳng lẽ... Cậu muốn ăn cơm chùa?"

"Không phải, đây rõ ràng là vòng tay, sao có thể ăn được? Lão già, ông không sợ gãy răng hả?" Nhất Ngạn bày ra dáng vẻ căm ghét nhìn ông chủ nổi con thịnh nộ, chỉ hận không thể treo ngược cậu lên mà đánh cho hả dạ. Nhà ai mà có thể dạy dỗ ra đứa nhỏ như vậy chứ? Vốn lúc trước, khi Nhất Ngạn đến bắt chuyện, ông ta còn tưởng rằng đây là một chàng trai trẻ lễ độ, tại sao chỉ trong chớp mắt đã biết thành tên cướp đồ rồi? Đúng là thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

"Cậu, cậu quả thật..." Ông chủ tức giận đến suýt chút nữa thò không ra hơi.

Nhất Ngạn lơ đãng nói: “Ông phải cẩn thận một chút, tuổi đã lớn rồi, còn sống cũng không dễ dàng đâu. Nơi này lại không có điều kiện chữa bệnh, lỡ như bị bệnh nào đó thì đời này xong rồi. Tôi thấy ông ở đây một mình, hẳn là không có người phụng dưỡng chăm sóc đúng không?”

"Cậu... cậu..."

Thanh Hà muốn cười nhưng cố gắng kiềm chế nên có chút khó chịu. Nhất Ngạn thấy mình trêu chọc ông chủ cũng đủ rồi nên đưa cho ông ta một miếng ngọc và một tờ giấy có ghi địa chỉ: “Đi tìm người này, người này sẽ trả tiền giúp tôi.”

Ông chủ nhìn thật kỹ miếng ngọc, rất dễ nhận thấy miếng ngọc này cũng là đồ xa xỉ, ông ta thầm nghĩ nếu như người kia không trả tiền thì vừa vặn có thể lấy miếng ngọc này thế chấp, cũng coi như là lấy lại vốn. Chỉ có điều nếu như thật sự tìm được người trên địa chỉ này thì nhất định phải dùng công phu từ ngoạm, chặt đẹp một món tiền lớn mới được. Nếu không chẳng phải là phụ lòng chính mình sao?

Nhất Ngan vừa liếc nhìn về mặt ông chủ vừa nghĩ tới về mặt người kia không muốn nhưng không thể không nhin đau trả tiền thì trong lòng lập tức cảm thấy sung sướng.

Quanh năm suốt tháng cậu đều đi đây đi đó nên cũng quen biết khá nhiều người.

Một mình dính vào nguy hiểm... Đây là việc chỉ có người ngu mới làm.

Sau khi suy nghĩ xong thì Nhất Ngan dẫn Thanh Hà quay về khu dân cư. Trong đêm, xung quanh quảng trường rất yên tĩnh, quầy hàng bên đường cũng đã dọn dẹp hết rồi. Trại an nơi này không tốt nên chuyện cướp bóc, đập đồ có thể đột ngột phát sinh. Thanh Hà bị Nhất Ngan nắm chặt tay nên phải đi theo cậu nhưng kỳ lạ là trong lòng lại không có một chút sợ hãi.

Trong phòng tràn đầy hương hoa thơm ngát.

Thanh Hà không ăn cơm tối mà nằm trên giường nghỉ ngơi. Cô gơ cánh tay lên ngắm nhìn vòng phi thủy xinh đẹp trong suốt, dường như cô còn có thể nhìn thấy vân da của cổ tay thông qua chiếc vòng ngọc này. Thanh Hà thở dài, dựa người vào gối.

Khi còn bé, nhà cô cũng là nhà giàu có, trù phú một phường nên vòng tay như vậy rất bình thường. Lúc trước chị cô từng cho cô một chiếc vòng nhưng đã bị mất trong một lần dọn nhà, mặc dù chị cô nói không sao nhưng Thanh Hà vẫn nhớ. Cô đang suy nghĩ như vậy có phải là những ngày tháng vô tư vô lo, không sầu không lo của cô đã đi đến điểm cuối rồi sao?

Bây giờ, dường như tất cả đã được xác minh. Cô bị thiếu niên này nắm chặt ở trong tay, không có lấy một chút tự do. Mặc dù bây giờ bọn cô đang ở trong hiểm cảnh, cậu luôn bảo vệ cô chu toàn nhưng lại không dám chắc chắn sau này cậu sẽ không làm hại cô, hơn nữa bây giờ cậu đã có chút xúc phạm tới cô rồi.

Bầu không khí trong phòng chuyển động hết sức chậm rãi.

Nhất Ngan mở cửa phòng ra, trong tay bưng một tô mì nóng hôi hổi, nhanh chóng để trên tủ đầu giường trước mặt cô. Giường mặt cậu bị hơi nóng hun đến đỏ bừng, cậu lập tức nắm vành tai của mình, nhảy tung tung: "Bỏ chết em rồi. Đói bụng không, mau ăn đi."

Lúc này cậu vẫn cười hi hi nói chuyện với cô giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Thanh Hà yên lặng dựa vào gối, vẻ mặt rất bình tĩnh, thoạt nhìn thì có vẻ hai người rất hòa thuận. Tô mì không ngừng tỏa ra hơi nóng hun mặt cô đỏ ửng. Sợi mì trắng tinh, phía trên còn có một cái trứng vàng óng. Nhất Ngan bưng tô mì lên, cuốn vào chiếc đũa sau đó đưa đến bên miệng cô: "Ngoan, há miệng nào..."

Thanh Hà không để cậu dứt mà bưng tô mì lên, tự mình ăn. Cô không muốn ăn theo kiểu đó, cô thích ăn từng sợi một, khi còn bé đã có thói quen như vậy rồi, cô luôn cảm thấy ăn như vậy thì mùi vị ngon hơn.

Nhất Ngan nhìn cô ăn, chớp mũi trắng muốt bị hun đến đỏ bừng thì khuôn mặt không nhin được mà nở nụ cười.

Cậu đang nghĩ sao cô ăn mà cũng đáng yêu đến vậy nhỉ? Nhưng cậu lập tức nghĩ đến câu "Trong mắt người tình là Tây Thi" thì cảm giác buồn bực lúc nãy tan đi không ít. Nhất Ngan nghĩ Thanh Hà có vẻ trưởng thành hơn cậu nhưng thật ra vẫn còn rất ngây thơ. Hay nói đúng hơn cô chính là một đứa nhỏ.

Cô ăn rất chậm, rất chậm vì ăn từng sợi một, lúc ăn cô dùng hai răng cửa cắn đứt sợi mì sau đó chu môi, nuốt vào trong miệng, nhai vài cái rồi mới nuốt xuống, trong quá trình ăn không hề phát ra tiếng động nào cả.

Nhất Ngan cười nói: "Cô ăn như vậy có chút kỳ lạ."

Thanh Hà không thèm để ý đến cậu, chỉ yên lặng ăn mì. Ngược lại, Nhất Ngan ngồi ở bên cạnh cô, liên tục nói huyên thuyên: "Lúc ở nhà, em từng nuôi một con chuột trắng nhỏ, trắng trắng mềm mềm, cực kỳ đáng yêu. Nó rất ngoan, em cho cái gì nó cũng ngoan ngoãn ăn hết, chỉ là tưởng ăn có chút..." Nhất Ngan dùng ngón tay chọc cái mũi cô: "Giống y như cô."

Thanh Hà đột nhiên bị sặc, sợi mì mắc ở trong cổ họng, tô mì cũng đổ lên trên giường.

"Không sao chứ?" Nhất Ngan cầm khăn muốn lau mì ở trên người cô nhưng lại bị Thanh Hà ngăn lại: "Không cần cậu lau." Dáng vẻ lúc cô nghiêng người che ngực thật sự giống như làm nũng. Nhất Ngan thấy vậy bỏ khăn xuống sau đó túm lấy chân, đột ngột giật ra. Ngay lập tức Thanh Hà đang quần trong chân bị lán vài vòng vào trong tường. Nhất Ngan cười khê một tiếng, quỳ lên trên giường, đến trước mặt cô.

"Cô có biết đáng về hiện giờ của mình rất giống cô dâu nhỏ bị xâm phạm hay không?" Nhất Ngan khoa trương chớp chớp mắt khiến Thanh Hà tức giận, hung hăng trừng cậu.

"Cậu đừng nói vậy!" Hai tay Thanh Hà vẫn còn đang che ở trước ngực, chưa bỏ xuống.

Nhất Ngan vừa cười vừa gật gù một cách hả hê: "Cô rất giống con chuột trắng nhỏ hay giành thức ăn từ tay em."

"Cậu mới là con chuột!" Thanh Hà tức giận, nhìn chung quanh một chút sau đó cầm một cái gối hung hăng đập vào mặt cậu: "Cậu đi ra ngoài cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu!"

"Tức giận như vậy làm gì, thẹn quá hóa giận hả? Nếu cô cảm thấy có lý thì có thể tranh luận với em mà."

"Tôi nói không lại cậu!" Thanh Hà xoay đầu vào trong tường. Quần áo trên người vẫn còn ướt nhẹp hòa lẫn với mùi trứng gà, thậm chí trên vai dính mấy cọng rau nhỏ. Nhất Ngan vừa nhìn vừa cười, cười đến cong cả người. Thanh Hà tức giận lấy cọng rau xuống ném vào mặt cậu.

Nhất Ngan không thèm để ý, lấy mấy cọng rau xuống giúp Thanh Hà: "Phải ăn nhiều rau dưa, đừng ăn thịt mãi, cẩn thận sau này trở thành một con heo mập đấy!" Sau khi nói xong Nhất Ngan lập tức ném cọng rau về phía cô.

Thanh Hà tức giận đến độ muốn đánh nhau với cậu còn Nhất Ngan thì tụt xuống giường nhanh như chớp, sau đó mang dép chạy ra ngoài: "Có giỏi thì đuổi theo em đi!"

Thanh Hà bò xuống giường, cô vừa chạy được vài bước, còn chưa tới cửa thì đã xụi lơ trên mặt đất. Thanh Hà ôm chặt bụng, sắc mặt tái nhợt, mặt mày nhăn nhúm.

Nhất Ngan thấy vậy vội chạy tới đỡ cô dậy sau đó ôm chặt cô vào trong ngực: "Sao vậy, cô thấy không thoải mái sao? Hay là chân vẫn còn đau?"

"Không cần cậu quan tâm!" Thanh Hà nắm tay lại đánh vào ngực Nhất Ngan.

"Được rồi, yên lặng chút nào."

Nhất Ngan đột ngột lớn tiếng khiến Thanh Hà bình tĩnh trở lại. Cậu vội vàng sờ trán cô sau đó sờ bụng cô. Thanh Hà lập tức hít một hơi khiến Nhất Ngan vội vàng thu tay, cúi đầu không nói.

"Thế nào, chẳng lẽ tôi muốn chết phải không? Còn quát tôi nữa." Thanh Hà tức giận nói.

Về mặt Nhất Ngan rất kỳ lạ, cậu liếc cô một cái, hai tai đột nhiên ửng đỏ, có vẻ không được tự nhiên. Thanh Hà kinh ngạc, đột nhiên cô cảm thấy phía dưới có một dòng chất lỏng ấm ấm chảy ra ngoài khiến cái váy màu xanh bị nhuộm đỏ một mảng lớn.

Cô chợt hiểu ra, cầm lấy váy của mình sau đó hung hăng đánh Nhất Ngan một chút: "Cậu... Cậu đang nhìn cái gì? Tôi muốn... tôi muốn cái kia!"

"Cái gì?" Nhất Ngan xưa nay bình tĩnh, bây giờ lại đang tròn tròn mắt hỏi: "Cô muốn cái gì?"

Thanh Hà bối rối không chịu nổi, cúi đầu nói nhỏ như muỗi kêu: "Vệ... Băng vệ sinh."

Nhất Ngan sững sờ đứng im tại chỗ.

Cậu là thanh niên trai tráng, làm sao có thứ này được? Hơn nữa đã trễ thế này rồi, chắc mấy cửa hàng nhỏ xung quanh cũng đã đóng cửa, chẳng lẽ cô muốn cậu đi đến mấy cửa hàng lớn hay khu mua sắm ở quảng trường mua thứ này về?

Gân xanh trên trán Nhất Ngan không ngừng giựt giựt, từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên cậu biết sợ hãi là gì. Nhất Ngan lập tức tưởng tượng cảnh một thanh niên trai tráng như cậu đến cửa hàng lớn ở quảng trường trống trải vào ban đêm vắng người để mua băng vệ sinh sau đó bị mấy bà cô hay bác già vây xem...

"Em... Em đi lấy tạm mảnh vải cho cô."

Thanh Hà cứ nhìn cậu như vậy khiến cậu không thể từ chối được.

Chỉ trong chốc lát mà trong lòng Nhất Ngan đã đấu tranh tư tưởng rất nhiều lần, cuối cùng Nhất Ngan xem như cam chịu số mệnh. Lúc này Thanh Hà cũng đứng dậy: "Tôi đi cùng với cậu." Cô không muốn ở chỗ này, không muốn ở cùng với mấy người kia.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Edit: Mèo Mồm Mĩm

Beta: Anh Minh

Đường phố vào ban đêm rất vắng lặng, ngoại trừ những quầy hàng lưu động còn sót lại, vỏ trái cây và giấy vụn trên mặt đất thì không còn người đi đường nào nữa.

Những cửa hàng lớn ven đường cũng đã đóng cửa gần hết, chỉ sót lại một vài quán ăn đêm phía trước có treo đèn lồng đỏ mờ mờ ảo ảo còn mở cửa khiến người ta cảm thấy toát lên vẻ đẹp cổ xưa, thảnh thơi khi đi ngang qua một ngõ nhỏ còn có thể thoáng thấy một tiệm uốn tóc nhỏ ở sâu trong hẻm và một vài người phụ nữ ăn mặc hồ hang, trang điểm đậm đi ra đi vào.

"Nhìn cái gì đấy?" Nhất Ngan che mắt cô lại, không muốn cô thấy những cảnh này.

Thanh Hà quay đầu giãy giụa, mất chút sức lực mới gỡ được tay Nhất Ngan ra: "Cậu làm gì vậy?"

"Em cũng chỉ muốn tốt cho cô mà thôi, cô nhìn mấy thứ đó không sợ hư mắt hả?" Nhất Ngan cầm lấy một lọn tóc của cô sau đó quẩn quanh đầu ngón tay mình, cho dù Thanh Hà muốn ngăn cũng không ngăn được khiến cô tức giận đến mặt đỏ rần, hung hăng đánh cậu vài cái. Nhất Ngan phối hợp nhảy tung tung sau đó chạy ra phía sau lưng cô, khoác hai cánh tay lên trên vai cô, vỗ vài cái. Tiếp đó Nhất Ngan tháo dây cột tóc của cô, đeo vào cổ tay rồi lắc lư qua lại trước mặt cô.

"Cậu đã lớn rồi mà sao cứ như một đứa con nít vậy?" Thanh Hà sắp bị cậu chọc giận đến mức ngất xỉu luôn.

Nhất Ngan nghe vậy thì rút tay về, bĩu môi: "Cô nghĩ em mấy tuổi? Em vẫn chưa lớn mà." Giọng điệu này của cậu quả thật giống như một đứa nhỏ đang làm nũng khiến Thanh Hà không thể làm gì được, chỉ có thể quay đầu bước đi.

Nhất Ngan lập tức đuổi theo cô sau đó sờ tóc cô, sờ vai cô, cười nói: "Đừng tức giận mà."

Thanh Hà cúi đầu, không để ý tới cậu.

Nhất Ngan thấy vậy thì cười càng vui vẻ. Đầu đường phía trước có một quán mì nhỏ, ông cụ bán mì bởi vì gặp được người quen nên đang đứng nói chuyện, chính vì vậy mới chưa dọn quán. Nhất Ngan chớp mắt sau đó chạy qua bên kia, cầm lấy tay ông cụ cần một phút. Ông cụ nhất thời ngáy người. Thanh Hà vội vàng chạy tới, kéo mạnh Nhất Ngan ra: "Cậu làm gì vậy?"

Nhất Ngan vô tội chớp chớp mắt, không nói gì cả.

Ông cụ kéo Thanh Hà lại nói: "Cậu ta là em của cô hả? Sao lại thế này? Thấy cũng không nhỏ mà."

"Xin lỗi, xin lỗi." Thanh Hà vội vàng nói xin lỗi, lấy tiền ra đền cho người ta sau đó xoay người kéo Nhất Ngan đi khỏi nơi này. Đến khi cách quán một khoảng khá xa, Thanh Hà mới hung hăng đẩy cậu một cái, tức giận hỏi tội: "Rốt cuộc cậu muốn thế nào, không thể để cho tôi sống yên ổn được một giây sao? Sao tôi xui xẻo như vậy chứ, tại sao lại đụng phải cậu? Cậu tha cho tôi đi, được không?"

"Không, không buông, không tha, không thả." Nhất Ngan ngẩng đầu lên, cắn một cái lên mặt cô rồi làm mặt quỷ.

Thanh Hà đè nén tức giận, cúi đầu nói: "Tôi thật sự hoài nghi rốt cuộc là cậu mấy tuổi?"

Nhất Ngan đột nhiên ôm lấy cô, bế cả người cô lên sau đó xoay một vòng khiến Thanh Hà sợ tới mức ôm cổ cậu, Nhất Ngan thấy thế thì cười nhạo: "Lá gan cũng không lớn hơn được chút nào mà dám khiêu chiến với em ư?"

Sau khi nói xong câu này Nhất Ngan lại khôi phục vẻ mặt nửa cười nửa không, Thanh Hà cảm thấy đây mới là Nhất Ngan, cuối cùng cũng bình thường được một chút nhưng trong lòng lại có chút lo sợ. Dường như cô rất hoài niệm dáng vẻ đùa giỡn, lưu manh của cậu. Rốt cuộc Nhất Ngan là người như thế nào, là người như thế nào đây?

Sau khi hai người đi được nửa giờ thì cuối cùng trước mặt xuất hiện một trung tâm mua sắm.

Bên ngoài bán quần áo và mấy thứ đồ dùng hằng ngày. Nhất Ngan kéo Thanh Hà đi vào, sau khi đi qua rất nhiều cửa hàng thì cuối cùng cũng tìm được cửa hàng tạp hóa ở bên cạnh cửa hàng bán đồ lót.

Nhất Ngan liếc nhìn chung quanh sau đó tăng hắng một tiếng: "Cô tự đi lấy đi."

Thanh Hà nói: "Cao như vậy, tôi không với tới." Cô nhìn Nhất Ngan sau đó đẩy cậu một phát. Nhất Ngan đành phải đi vào, cửa hàng không lớn, khoảng cỡ chín mét vuông, các món hàng đều được đặt trên ba cái kệ. Nhất Ngan không có chỗ nào trốn, ánh mắt cứ liếc nhìn xung quanh sau đó tay mất lạnh lẽo cầm lấy một gói băng vệ sinh màu hồng nhạt nhét vào trong tay cô.

Tuy vậy nhưng vẫn bị hai dì trong quán thấy được, chủ quán cười nói: "Cùng bạn gái đến mua băng vệ sinh à?"

Nhất Ngan ngoáy ngoáy lỗ tai, ậm ờ nói: "Nào có, cô ơi... đây là đi của con."

Thanh Hà tức giận giẫm thật mạnh lên chân cậu sau đó hung hăng chà chà. Nhất Ngan bị đau, vội đổi giọng: "Con... Chị của con."

Hai dì lớn tuổi thấy đáng vẻ nhe răng trợn mắt của cậu rất thú vị nên cứ hỏi không ngừng, hoàn toàn không có ý định để bọn họ rời đi. Nhất Ngan hơi mất tự nhiên, mặt ửng đỏ. Lúc đi ra lại bị gió lạnh thổi qua nên càng thêm rõ ràng. Thanh Hà khó có được có cơ hội giễu cợt cậu nên đương nhiên bặm rết không chịu buông: "Cậu cũng có lúc xấu hổ à, không phải tôi hoa mắt đấy chứ?"

Nhất Ngan hơi quần bách, đến khi nhìn thấy chung quanh không có người thì mới khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

"Cậu làm gì thế..." Hai mắt Thanh Hà mở to nhìn Nhất Ngạn đề mình lên trên cửa trung tâm mua sắm.

Cậu ta nắm chặt lấy vai cô, hôn một cái thật mạnh giống như một mảnh thú đang nổi giận, tàn sát bừa bãi đôi môi cô, một lúc lâu sau đó mới buông ra: "Đúng là em bị mất thể diện đấy, chính em không nghĩ tới tới có ngày mình lại được cô quan tâm như vậy."

Đôi mắt Thanh Hà có chút ướt át, hơi thở cũng trở nên dồn dập nhưng lại không muốn chịu thua: "Cậu vừa nói cái gì? Cậu sợ bị mất mặt đúng không?"

"Em không quan tâm, nếu là người khác em chẳng thèm mất mặt đâu!" Nhất Ngạn hung ác trừng mắt nhìn cô, bàn tay vẫn nắm chặt lấy vai cô không chịu buông ra.

Thanh Hà cau mày, cô cảm thấy hình như xương vai của mình sắp bị cậu bóp nát rồi.

Cuối cùng Nhất Ngạn cũng thả cô ra sau đó dựa vào tường cạnh cô thở nặng nề: "Vâng, em không tốt, em không đúng, cô ghét em cũng phải thôi, ai bảo em chính là kẻ ngốc chứ." Nhất Ngạn lạnh nhạt nói.

Hai mắt Thanh Hà cũng đỏ hồng: "Tôi không hiểu cậu, tôi hoàn toàn không hiểu cậu, hơn nữa cũng không muốn hiểu! Cậu dẫn tôi tới chỗ này, rốt cuộc là muốn làm gì, cậu đã bao giờ nói với tôi chưa? Cậu muốn làm gì, cậu đã từng nói với tôi chưa? Tôi... Cũng chỉ là..."

Nhất Ngạn kéo tay cô lại, dùng lòng bàn tay ấm áp của mình bao chặt lấy tay cô. Đến khi giọng nói Thanh Hà dần dần nhỏ lại thì Nhất Ngạn mới dựa đầu vào vai cô nói: "Không hiểu thì đừng hiểu nữa, cô chỉ cần biết rằng em thật sự thích cô là được."

Thanh Hà im lặng hít một hơi.

Đường trở về dài vắng vẻ, hai người đi rất lâu mà vẫn chưa đến nơi. Thanh Hà dần dần cảm thấy có gì đó không đúng nên dừng lại: "Cậu định đưa tôi đi đâu?"

"Đi gặp một người quen. Chúng ta chưa quen cuộc sống nơi đây, như vậy khó đảm bảo về sau sẽ không chịu thiệt." Nhất Ngạn trả lời rất tự nhiên. Thanh Hà nghĩ đến chuyện ban ngày cậu đưa cho ông chủ cửa hàng ngọc một cái địa chỉ thì chần chờ một lúc, sau đó nói: "Có phải... là người ban ngày...?"

Nhất Ngạn ôm cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên sau đó hôn lên trán cô một cái: "Rất thông minh, không hổ là cô gái mà em thích."

"Không phải cậu vẫn luôn nói tôi rất ngu ngốc sao?"

"Thông minh cũng tốt, ngu xuẩn cũng được, người em thích là tốt nhất."

Trong lòng Thanh Hà khinh bỉ nhưng vẫn để Nhất Ngạn nắm tay sau đó bị cậu kéo đi về phía trước.

Nhất Ngạn bước đi rất ung dung sau đó rẽ vào một ngõ nhỏ giống như đang muốn đi gặp một người bạn thân. Cổng rào ở trong góc tường bị đọng nước bẩn lâu năm khiến ngõ hẻm này luôn bốc mùi hôi thối hơn nữa trong góc tường còn mọc đầy rêu. Thanh Hà vừa mới bước vào đã lập tức ngừng thở, chỉ hận không thể nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nhất Ngạn quay đầu lại, thấy cô như vậy thì cười sau đó đột nhiên đưa cho cô một vật.

Thanh Hà đưa tay ra nhận thì phát hiện đó là một cái túi thơm: "Cho tôi sao?" Cô nhận lấy sau đó đặt nó ở dưới mũi, quả nhiên mùi hôi thối khó chịu đã giảm đi rất nhiều, trong hơi thở tràn đầy hương thơm mát lạnh nhàn nhạt, không giống mùi thơm bình thường mà giống không khí đã được lọc sạch.

"Em mang theo cái này lâu rồi, đúng là có lợi cho cô. Cô nên làm gì để đền bù tổn thất cho em đây?" Nhất Ngạn lui về sau một bước sau đó nhìn cô cười.

"Trả lại cho cậu!" Thanh Hà lập tức ném túi thơm lại cho Nhất Ngạn.

"Được rồi được rồi, nói đùa thôi mà." Nhất Ngạn đưa túi thơm lại cho cô nhưng không phải bỏ vào trong tay cô mà là... Vén vạt áo của cô lên sau đó trực tiếp nhét vào giữa bầu ngực.

"Cậu..." Thanh Hà vội vàng lấy túi thơm ra sau đó nhìn Nhất Ngạn, nói không nên lời.

Nhất Ngạn đưa tay ra: "Nếu giờ cô không cần nữa thì đưa cho em đi." Nhất Ngạn say mê ngửi ngửi ngón tay sau đó xoa hai ngón tay với nhau, dường như trên tay cậu vẫn còn lưu lại xúc cảm mềm mại lúc nãy.

Thanh Hà thật sự rất muốn ném túi thơm vào mặt cậu.

Quá vô sỉ, cậu quả thực là...

Nhất Ngạn cũng không sợ hãi, bỏ lại Thanh Hà đứng hờn dỗi ở phía sau vì cuối cùng cô cũng chỉ có thể đi theo cậu mà thôi. Hai người đi thêm mười phút nữa thì đến cuối con hẻm, ra khỏi hẻm là một cái ao, gần bờ có một bè trúc được neo giữ bằng dây thừng. Ao rất lớn, xung quanh là một mảnh rừng trúc rậm rạp, xanh um tươi tốt, ánh mặt trời chiếu qua tầng tầng lớp lớp lá trúc sau đó in xuống mặt hồ như vệt sáng lốm đốm.

Nhất Ngạn nhảy xuống bè trúc sau đó vươn tay ra: "Xuống đây đi."

Mặt đường cao hơn mặt nước một mét, Thanh Hà nhấc váy lên, thở ra một hơi sau đó cẩn thận nắm lấy tay Nhất Ngạn. Đột nhiên Nhất Ngạn kéo mạnh

một cái khiến Thanh Hà hét lên kinh hãi sau đó ngã nhào vào trong ngực cậu. Bè trúc đột ngột chịu lực nên lắc lư không ngừng khiến nước bắn lên làm ướt giày và tất của Thanh Hà.

Cô nổi đóa nhìn Nhất Ngạn: “Đều tại cậu cả!”

"Phải, là em không đúng, là em không đúng." Nhất Ngạn cúi người quỳ xuống, một gối chạm đất sau đó nâng chân cô lên. Thanh Hà vừa bị trượt nên cả người đều nằm trong ngực Nhất Ngạn, chịu sự khống chế của cậu. Lúc này cậu nhanh chóng cởi giày và tất của cô ra sau đó ném vào trong nước.

"Giày của tôi, tất của tôi! Cậu... Sao cậu lại làm như vậy, vậy tôi mang cái gì?"

Nhất Ngạn nói: “Ồ những nơi thế này nếu cô cứ đi loại giày đó thì cẩn thận lát nữa chân sẽ nát bét." Lúc bè trúc đến gần bờ, trước mắt bị che khuất bởi cây cỏ và lá trúc, Nhất Ngạn nhanh chóng dùng tay đẩy mấy thứ đang chắn trước mặt ra, tay còn lại vẫn chống bè trúc.

Khi bè trúc ra khỏi chỗ bị lá trúc và cỏ che thì trước mặt là một vùng nước rộng lớn. Lúc chèo qua đoạn này, lá trúc và cỏ lau màu vàng liên tục cọ vào hai người phát ra tiếng “sàn sạt”. Vì chèo bè nên cây sào trúc có dính nước khiến Nhất Ngạn nảy ra ý xấu, lúc nhấc sào trúc lên cậu thừa dịp hất vài giọt nước lên mặt cô.

"Cậu cố ý!" Thanh Hà vội lấy mu bàn tay lau mặt, sau khi bỏ xuống thì thấy trên tay toàn là nước bùn.

Nhất Ngạn cười to: “Thành con mèo mướp rồi." Sau đó lại tiếp tục dùng sào trúc hất nước và bùn lên mặt cô. Thanh Hà tức giận nhìn Nhất Ngạn sau đó cúi đầu không nói, chỉ yên lặng lau mặt.

"Không thể nào, mới vậy mà đã tức giận rồi hả?" Nhất Ngạn buông sào trúc, đi đến bên cạnh cô sau đó rút ra một chiếc khăn sạch giúp cô lau nước dính trên mặt. Ánh mắt Thanh Hà hồng hồng, ôm đầu gối, dùng chân đạp lên cây sào trúc lạnh lẽo. Rất nhanh nước và bùn trên mặt cô đã được Nhất Ngạn lau sạch sẽ, Nhất Ngạn rửa sạch khăn sau đó nhét vào trong tay cô, xoa mặt cô một cái: “Đừng tức giận nữa, được không?"

Thanh Hà vẫn không thèm để ý tới cậu.

Nhất Ngạn bắt lưc, cùng ngồi xuống bên cạnh cô sau đó học theo dáng vẻ của cô ôm đầu gối: “Cùng lắm thì về sau em không trêu cô nữa, được không? Cô đừng tức giận, nếu tức thì cứ đánh em cho hả giận."

Nhất ngạn còn chưa nói xong thì quả đấm của Thanh Hà đã rơi xuống người cậu như mưa. Nhất Ngạn kêu lên một tiếng, bị cô đè ở trên lưng, bóp chặt lấy cổ: “Sau này cậu còn dám làm mấy chuyện xấu xa này không hả?"

"Không dám, khu..." Nhất Ngạn bị cô bóp cổ đến không thở nổi, mặt mũi bị nghẹn đến đỏ bừng. Lúc này Thanh Hà mới buông cậu ra, hung hăng nắm chặt lỗ tai cậu, cô vẫn còn chưa hết giận nên tiếp tục dùng sức vặn vài cái.

Nhất Ngạn tru lên, nghe hết sức thê lương.

Thanh Hà sẽ không mắc mưu cậu ta lần nữa, cô làm như không nghe thấy tiếng la hét của Nhất Ngạn mà đứng dậy, sau đó đập lưng cậu mấy cái rồi mới bỏ qua. Nhất Ngạn sờ lưng sau đó đứng dậy: “Em còn tưởng rằng cô rất dịu dàng, hiện tại mới thấy phụ nữ đều giống nhau, toàn là quỷ dạ xoa..."

Câu cuối rất nhỏ nên Thanh Hà không nghe được, cô nghi ngờ nhìn cậu vài lần.

Nhất Ngạn hơi mỉm cười, giơ hai tay lên: “Em không đúng, là em không đúng."

Thanh Hà hừ nhẹ một tiếng, cầm lấy cây sào trúc, hung hăng chọt cổ lau trong nước để phát tiết tức giận trong lòng mình. Sau khi mệt cô liền nằm ở trên bè trúc nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Vùng nước này vừa rộng vừa sâu, hoàn toàn không thấy điểm cuối.

Hai bên rong rêu màu xanh rậm rạp, lay động theo sóng nước dập dờn, rất nhiều cây đã nở hoa màu trắng. Ở giữa là lá súng xanh, hoa nhỏ màu vàng nhạt như những ngọn đèn nhỏ lung linh. Từ mặt đất lên cao hơn theo thứ tự là những cây lau sậy đã khô vàng và những bụi cỏ nở hoa không biết tên, cao hơn là mấy cây hồ dương, rễ cây rất chắc, đâm sâu xuống nước.

Cây sào trúc khua ở trong nước tạo thành những gợn sóng hình tròn đồng tâm lan dần ra.

Thanh Hà nằm trên bè trúc, ngẩn người nhìn trời xanh mây trắng trên đầu.

Nhất Ngạn bỏ sào trúc xuống sau đó cũng nằm chết dí bên cạnh cô, nghiêng người dùng tay chống đầu.

"Cậu nhìn tôi làm gì?" Cả người Thanh Hà không được tự nhiên nên xoay người đưa lưng về phía cậu. Nhất Ngạn ôm lấy cô từ phía sau, mặc kệ cô giãy giụa mà hôn nhẹ vành tai cô: “Cô rất thích nơi này sao?"

“Tôi thích hay không thích nơi này có liên quan gì đến cậu?"

Nhất Ngạn cười nói: “Đương nhiên là có liên quan."

"Có liên quan gì?"

"Nếu cô thích nơi này, chờ em làm xong chuyện của mình thì em và cô sẽ đến nơi này, xây một căn nhà bằng trúc ở trên nước, sáng sớm mỗi ngày đánh cá..."

"Bệnh tâm thần, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi đó. Ai muốn ở cùng cậu... Ừm..."

Thanh Hà giầy giụa ở trên bè trúc, Nhất Ngạn thì ôm lấy mặt cô, lúc cô đang kinh ngạc mở trừng mắt thì suồng sã hôn cô, hấp thu hô hấp mềm mại của cô, ngay cả tiếng tim đập của cô cậu đều nghe thấy rất rõ ràng.

Hai mắt Nhất Ngạn mở to, sau đó cong cong, cười híp mắt, thu hết cảm xúc trên khuôn mặt cô vào trong mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Edit: Mèo Mồm Mĩm

Beta: Anh Minh

Hô hấp của Thanh Hà dần dần trở nên khó khăn, tràn ngập trong hơi thở của cô đều là hơi thở của Nhất Ngạn, cô cố gắng hít thở nhưng tựa như có gì đó trói buộc mình. Cô mở to mắt liếc Nhất Ngạn, hô hấp càng ngày càng dồn dập, càng lúc càng khó hít vào. Một hồi lâu sau, Nhất Ngạn mới buông cô ra rồi đề lên người cô cười nói: "Hôn liên tục như vậy có sao không? Thấy cô căng thẳng như vậy, em sẽ nghĩ rằng cô yêu em đấy?"

"Tôi khinh!" Thanh Hà nhìn hai bên một chút sau đó hất nước lên trên mặt Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn nhảy lên né tránh, cậu giẫm mạnh lên trên bè trúc để ổn định thân hình. Gợn sóng từ bè trúc không ngừng lan ra xung quanh. Thanh Hà đột nhiên cảm thấy có điểm gì đó là lạ nên vội vàng đứng lên. Nút buộc bè trúc đã bị đứt, các cây trúc dùng làm bè đang đưa trên mặt nước khiến Thanh Hà sợ tới mức mắt hôn mê mất vía. Cô đành phải hơi cúi người, dựa vào người Nhất Ngạn.

Nước ở nơi này không sâu, Nhất Ngạn lập tức có tính toán, cậu biết nếu đi tiếp thì nước sẽ càng sâu nên nhanh chóng ôm Thanh Hà nhảy vào trong nước và bơi vào bờ.

Hai người rất vất vả mới lên được bờ, sau đó nằm trên thảm cỏ cạnh một cây hồ dương nghỉ ngơi, cả người đều ướt đầm.

Nhất Ngạn nhìn cô cười: "Ướt hết rồi."

Thanh Hà cười lạnh, đưa tay lau nước ở trên mặt: "Cậu nghĩ mình tốt hơn tôi sao?"

Nhất Ngạn chấp tay thờ dài sau đó nở nụ cười chịu thua: "Tệ hơn, tệ hơn mà."

Biết rõ cậu đang giễu cợt mình nhưng Thanh Hà lại không thể làm gì được, cô hung hăng trừng mắt liếc Nhất Ngạn một cái sau đó kéo cái váy ướt mềm đang dính trên người mình ra. Ánh mắt Nhất Ngạn cực kỳ hứng thú, lưu luyến ở trên người cô khiến cô cảm thấy mất tự nhiên, vội vàng che ngực mình lại. Chết vài ướt đầm dính sát vào người cộng thêm gió đêm thổi qua khiến Thanh Hà dần dần cảm thấy lạnh lẽo.

Nhất Ngạn kéo cô đi lên cao hơn, hai người cứ đi mãi về phía trước, cuối cùng cũng tìm được một căn nhà gỗ chỉ dùng thanh sắt chắn ngang ở cửa. Thanh Hà gõ gõ cửa, phát hiện bên trong không có người trả lời, cô còn đang kinh ngạc thì Nhất Ngạn đã cười nhạo nói: "Căn nhà này nông dân dùng để ở tạm vào vụ gieo hạt hằng năm, lúc diệt cỏ dại hoặc có lễ tiết thanh minh viếng mộ mà gì đó không kịp trở về mà thôi, lúc này làm gì có người mà gõ."

Thanh Hà bị cậu cười nhạo đến đỏ mặt. Trước kia cô chưa từng tới vùng sông nước ở nông thôn nên tất nhiên là không biết phong tục nơi này.

Thanh Hà thấy Nhất Ngạn cạy cửa ra thì nói: "Sao cậu có thể làm như vậy được?"

"Tại sao em lại không thể làm như vậy? Dù sao cũng không có người, nhà không phải là dùng để ở sao?"

"Nhưng... Nhưng mà... Căn nhà này không phải là của chúng ta."

Nhất Ngạn nói: "Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ cô muốn ở ngoài trời? Nhưng em không muốn ở cùng cô đâu."

"Cậu..."

"Nhưng trước đó em phải nói rõ với cô bên ngoài có rất nhiều rắn, côn trùng, chuột và kiến, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, có khi còn có mấy con đĩa hút máu đáng sợ nữa đấy. Nó giống màu bùn, hay nằm ở trong đám cỏ ướt, chuyên hút máu mấy người phụ nữ trẻ tuổi. Sau khi ngủ một đêm tỉnh lại cô sẽ thấy sắc mặt mình trở nên gầy gò, vàng vọt như lông gà con mới nở..."

"Đừng nói nữa!" Thanh Hà vội vàng trốn vào trong nhà làm cho Nhất Ngạn đứng ở cửa cười ha ha, vui không thể tả được.

Trong nhà có một cái giường làm bằng ván gỗ, một cái bàn và hai cái ghế dài hình chữ nhật, trên tường có móc treo áo mưa và nón lá cùng một ít quần áo đơn giản. Nhất Ngạn tùy tiện lấy xuống nhìn thì tìm được một cái khăn màu xanh lam, sau khi ước lượng độ dài của nó thì cậu ném cho Thanh Hà: "Trùm lên đi."

"Cái gì?" Thanh Hà không thể tin nhìn Nhất Ngạn còn Nhất Ngạn thì vẫn rất thản nhiên: "Có tốt hơn quần áo ướt sũng trên người cô không?"

Thanh Hà nghe xong hừ lạnh một tiếng.

Nhất Ngạn bắt lực, từ từ đi về phía cô khiến Thanh Hà lớn tiếng: "Cậu định làm gì?"

"Nếu cô không muốn thì để em giúp cô, tránh cho cảm lạnh, đến chừng ấy lại vướng chân vướng tay em."

Thanh Hà đành phải xoay qua chỗ khác thay đồ. Nhất Ngạn ngồi bên cạnh bàn, nhìn chằm chằm tấm lưng trần của cô khiến Thanh Hà hận không thể móc mắt cậu xuống. Phải chăng cậu ta chính là loại người lộn chết không sợ phỏng nước sôi bởi vì cô có trùng cậu ta thế nào thì từ đầu đến cuối cậu ta vẫn cười rất dịu dàng.

Ngày hôm sau lúc hai người tỉnh dậy thì trời đã rất sáng rồi, Thanh Hà có chút buồn bực nói với Nhất Ngạn: "Chỗ này quỷ quái như vậy, rốt cuộc là cậu định đưa tôi đi đâu?"

Nhất Ngạn đi phía trước dẫn đường, vẻ mặt vẫn rất điềm nhiên: "Không phải đã nói rồi sao? Đi tìm một người bạn cũ. Nếu không thể đi đường thủy thì đành phải đi đường bộ thôi."

Váy của Thanh Hà đã bị rách tả tơi thành nhiều sợi, tóc cũng bị nhánh cây móc phải làm rối tung, đáng vẻ vô cùng nhếch nhác. Cô trùng Nhất Ngạn: "Cậu có xích mích với mấy kẻ kia đúng không? Không sợ bọn chúng bỏ cậu đi trước hả?"

Nhất Ngạn nghe thấy lời này thì quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt có chút ranh mãnh.

Thanh Hà có chút không nắm chắc, lập tức dừng lại, không dám nhìn thẳng vào Nhất Ngạn. Nhất Ngạn đánh giá cô vài lần sau đó quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Thanh Hà không rõ nguyên do nhưng cũng từ từ đi theo. Cô không biết cậu đã sớm động tay động chân trên người bọn kia nên cho dù họ đi đến chân trời góc biển thì cậu vẫn có thể tìm được. Bọn họ đã đến nơi này rồi, hơn nữa chỗ đám người Triệu Gia tụ tập cậu cũng biết đại khái nên không cần phải như hình với bóng với đám người kia.

Tất nhiên là Thanh Hà không biết suy nghĩ trong lòng Nhất Ngạn. Từ đầu đến cuối cô vẫn luôn cảm thấy sợ hãi cậu ta.

Cô đoán không được Nhất Ngạn đang suy nghĩ gì, lại càng không biết cậu muốn làm gì. Ở nơi xa lạ này, cô chỉ có thể phụ thuộc vào cậu ta mới có thể sống sót.

Sau khi đi rất lâu thì phía trước xuất hiện một vùng nước rộng lớn, đường bộ cũng đã đến điểm cuối. Ở chỗ này có một cây cầu treo được làm dây mây. Phía đông nam là một dãy núi đá trùng trùng điệp điệp dần dần cao hơn, điểm cuối là một thác nước đổ thẳng xuống dưới khiến bên tai hai người toàn là tiếng nước "ào ào".

Nhất Ngạn túm lấy sợi dây, nhảy lên cây cầu, đứng ở phía trước lắc tới lắc lui sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với cô: "Tới đây đi."

Thanh Hà vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

"Lá gan nhỏ như vậy à? Vậy phải làm thế nào mới được đây?" Nhất Ngạn cười khê một tiếng sau đó nhanh chóng cúi người, túm lấy tay cô kéo lên cây cầu. Dây đột ngột chịu lực nên rung lắc dữ dội. Thanh Hà nắm chặt Nhất Ngạn nhưng cả người vẫn cứ lắc tới lắc lui rất có quy luật, trái cao phải thấp, trái cao phải thấp... Cô bị dọa đến hồn vía cũng sắp bay mất, trái tim nhảy lên "thình thịch thình thịch" trong lồng ngực. Suýt chút nữa chân cô đã đứng không vững, cũng may là Nhất Ngạn kịp thời ôm eo cô, kéo cô vào sát người mình: "Lá gan của cô thật sự rất nhỏ nha."

"Cậu toàn làm mấy chuyện xấu xa!" Thanh Hà dùng sức đánh Nhất Ngạn.

Sắc mặt Nhất Ngạn rất kinh hãi, dường như cả người đều đang lão đảo, sắp ngã: "Gần ngã rồi..."

Phía dưới là nước chảy rất xiết, té xuống có thể bò lên hay không là cả một vấn đề. Thanh Hà thấy vậy kinh hãi nhắm chặt mắt lại: "Á..."

Nhất Ngạn cười nhạo: "Quả nhiên là đồ nhát gan." Cậu ôm chặt Thanh Hà vào trong ngực, đánh giọng nói: "Cô còn dám không nghe lời em không?"

Khóe mắt Thanh Hà hồng hồng, bị cậu dọa sợ đến chết khiếp. Nhất Ngạn thấy vậy thì tâm trạng rất sung sướng, ôm cô nhanh chóng đi qua cây cầu dây, sau khi đi qua rồi vẫn không thả cô xuống. Vừa rồi Thanh Hà bị dọa nên không dám phản kháng nữa, cứ để mặc cho Nhất Ngạn ôm mình. Trong lòng Nhất Ngạn ngây ngất lâng lâng, chu miệng huyết sáo, thậm chí còn thuận tay ngắt mấy lá trúc bên đường.

Lúc trời tối, cuối cùng bọn họ cũng xuyên qua khu rừng trúc đến bờ bên kia, bên kia là một khe núi non xanh nước biếc. Trong khe núi có một dòng suối nhỏ, bên bờ suối có hai căn nhà bằng trúc, dùng gỗ làm một cái cầu nối nhau giữa không trung. Dưới nhà là một bãi cỏ ẩm ướt, dùng hàng rào tre vây lại thành một cái sân khá lớn. Nhìn từ xa thì hình như có nuôi một ít gia cầm, hai người có thể mơ hồ nghe được tiếng líu ríu của bọn nó.

Đền được trong ngôi nhà trúc sáng trưng, tiếng cười, tiếng ly rượu va chạm không ngừng vang lên bên tai.

Nhất Ngạn dựng thẳng một ngón tay lên, đặt ở trên môi Thanh Hà sau đó như một con mèo đi ra khỏi rừng trúc, mượn bóng đêm và núi đá che giấu, rón ra rón rén đến gần chỗ hàng rào tre. Lúc tới gần Thanh Hà cực kỳ sợ hãi. Thì ra bên trong hàng rào tre không nuôi gia cầm mà là một số động vật quý hiếm, bao gồm những con rắn có hoa văn màu vàng và trắng, những con rết to thái quá và những động vật gì đó tròn vo có bộ lông trắng như tuyết... Đường như tất cả bọn chúng đều đã được thuần dưỡng nên rất yên tĩnh, an phận nằm ở một góc, không có phát sinh xung đột.

Nhất Ngạn liếc nhìn mấy con rắn có hoa văn màu vàng trên người, lầm bầm nói: "Kiếm được bữa tối rồi, nhất định mấy tên này không muốn gặp mình, trước tiên cho bọn họ một phần lễ gặp mặt đã."

Nghe thấy Nhất Ngạn sắp làm chuyện thiếu đạo đức, Thanh Hà vội nói: "Như vậy không được đâu. Người ta khổ sở nuôi lớn..."

"Cũ không mất thì mới sẽ không đến, dù sao mấy tên này cũng rất ranh rỏi, không cho bọn họ biết tay thì nhất định không chịu giúp chúng ta."

Cậu giết vật nuôi mà người ta khổ sở nuôi lớn, người ta sẽ giúp cậu sao? Sợ rằng càng không muốn giúp cậu mới đúng.

Thanh Hà cảm thấy logic của Nhất Ngạn thật là khó hiểu nhưng cô không nói ra.

Nhất Ngạn cũng không lén lút mà trực tiếp chất cây đốt lửa trên bãi đất trống. Chỉ là mấy con rắn thôi mà, đương nhiên là dễ như trở bàn tay, trực tiếp lột da, bỏ mật, lấy máu...

Trong căn nhà trúc.

Tiệc rượu đang đến hồi cao trào, ba người đàn ông lưng hùm vai gấu và một người phụ nữ quyền rũ đang chạm ly với nhau. Diện mạo của ba người đàn ông này rất bình thường, mặc áo ba lỗ, dáng dấp của người phụ nữ lại rất quyền rũ, nhìn qua khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc búi trên đỉnh đầu, bên ngoài quấn khăn vô cùng sắc sảo.

"Thằng ba, nghe nói lần trước xuất hàng em bị thương, đúng lúc anh đi Đông Ba nên mua mấy con rắn bên chỗ Xà Vương, một lát hầm cách thủy bồi bổ cho em." Anh hai vỗ vai người được gọi là thằng ba mấy cái.

Không chết cũng bị anh đánh cho xuất huyết trong rồi.

Anh ba liếc mắt nhìn anh hai.

"Ánh mắt của mày là sao vậy?" Anh hai khó hiểu.

"Được rồi được rồi, hai anh không thể chung sống hòa bình với nhau được sao? Rõ ràng là anh em mình mà." Cô tư trừng bọn họ, trái lại cô tư càng chững chạc hơn hai người anh của mình. Cô ta lơ đãng nghiêng đầu thì chợt nhìn thấy bên ngoài có ánh lửa, bỗng thấy không đúng nên cô ta đặt ly rượu xuống, rút súng lao ra ngoài. Thời điểm quan trọng thì cần quan tâm gì đến hình tượng nữa, cháy nhà đến nơi rồi.

Cô ta leo xuống cầu thang nhà trúc, chạy ra bãi đất trống thì thấy một nam một nữ đang ngồi bên đồng lửa nướng thịt.

Cô tư không biết bọn họ đang nướng cái gì nhưng khi nhìn thấy da rắn sáng loáng trên mặt đất thì cô ta cảm thấy giống như có thứ gì đó đâm vào mắt mình. Cô ta vừa định quát mắng thì Nhất Ngạn đã xoay người lại, cười hi hi với cô ta: "Đi tư, đã lâu không gặp."

Hiển nhiên Lão Tứ sững sốt một lúc, nhìn Nhất Ngạn từ trên xuống dưới, dường như có chút không dám tin.

"Cậu là Nhất Ngạn?"

"Già sao được?" Nhất Ngạn vòng hai tay, tròng mắt đảo liên hồi sau đó cười híp mắt nhìn đi tư của mình. Bị Nhất Ngạn nhìn như vậy, trong lòng đi tư lập tức cảm thấy sợ hãi. Bởi vì lần nào thăng nhóc này đến cũng không có chuyện gì tốt, nhất định là muốn vơ vét gì đó của bọn họ. Quả thật là như vậy, vừa gặp mặt còn chưa chào hỏi đã làm thịt bảo bối mà cô ta nhọc công khổ sở mới lấy được. Cô ta tức giận đến mức tim phổi đều bị thương nhưng khi nhìn thấy gương mặt tuần tú đang cười tủm tỉm của Nhất Ngạn thì không thể nào cười nổi, ngược lại chỉ có cảm giác bất lực, cô ta chỉ mong ôn thần nhỏ này có thể cách bọn họ xa một chút.

"Cháu lại muốn làm gì?" Cậu cả cảnh giác nhìn Nhất Ngạn, mặt nhăn như ăn khổ qua.

Nhất Ngạn cười nói: "Cháu đến làm khách, đã một thời gian dài không gặp, chẳng lẽ các cậu và đi không nhớ cháu sao?"

Nhớ mày mới là lạ!

Mấy người giận mà không dám nói gì.

Đột nhiên chỗ hàng rào tre truyền đến một tiếng hét thảm thiết khiến tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn. Cậu hai nằm sắp ở trên tay vịn, nửa người

nhào vào trong hàng rào tre, ôm thật chặt lấy... một con chim lớn đang kêu quang quác?

"Mày đã làm gì vậy, lông của nó đâu rồi?" Cậu hai sốt ruột đến ánh mắt cũng đỏ lên. Đây vốn là một con chim công vô cùng xinh đẹp, trên đầu đội vương miện nhưng bây giờ còn xấu hơn cả đà điểu nữa.

Nhất Ngan không hề có một chút hối lỗi nào, cậu khoát khoát tay nói: "Ai bảo các cậu vói đi nhằm chán như vậy, không có gì chơi cả nên cháu đành phải nhổ lông của nó cài lên mũ thôi."

Cuối cùng cậu hai cũng phát hiện ra vô số lông công rải rác sau tảng đá gần hàng rào tre, có mấy cọng lông còn dính máu tươi, rõ ràng rằng bị nhổ ra rất mạnh.

Cậu hai quỳ rạp xuống đất, ôm đống lông chim của mình, run rẩy dữ dội.

Nhất Ngan le lưỡi, quay sang nháy mắt với Thanh Hà. Thanh Hà lại quay đầu đi, nhìn chung quanh.

"Mày nói đi, mày định đền con chim của cậu như thế nào!" Cậu hai vô cùng tức giận chạy tới, nắm chặt lấy cổ áo Nhất Ngan.

"Cậu, từ từ nói, không nên động chân động tay." Nhất Ngan gỡ tay cậu hai ra, trên mặt còn có chút ghét bỏ khiến cậu hai tức giận đến suýt chút nữa tát thò.

"Thay vì lo lắng nó gần chết thì không bằng lo lắng sao nó chưa chết." Nhất Ngan nói.

"Mày có ý gì?" Cậu hai quát lớn.

Nhất Ngan ngoáy ngoáy lỗ tai, nhích ra xa một chút sau đó nhiu mày ôm lấy cánh tay nói: "Cậu hai Kim, cậu thật sự không biết cháu có ý gì sao?"

Cậu hai Kim sắp khóc đến nơi nói: "Tổ tông của cậu, rốt cuộc là mày muốn làm gì? Có chuyện gì cứ nói thẳng đi, đừng quanh co lòng vòng nữa, cũng đừng đánh chủ ý lên mấy bảo bối của cậu, cậu nuôi nó không dễ dàng đâu."

"Ai bảo cậu sống thoải mái quá làm gì, nếu trong lòng cháu không vui..." Nhất Ngan ngẩng đầu lên, trái tim của cậu hai Kim cũng theo đó mà vọt lên tới tận cổ. Lúc này Nhất Ngan khẽ mỉm cười, vỗ vỗ vai cậu hai của mình: "Được rồi được rồi, một lát nữa lại nói, đã lâu không gặp, trước tiên uống một chén đã, đều là người trong nhà mà, có gì cũng dễ nói chuyện."

Cậu hai Kim "..."

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Edit: Mèo Mồm Mồm

Beta: Anh Minh

Sau khi vào trong nhà trúc, Nhất Ngan lập tức ngồi xuống một chiếc ghế dựa bằng dây mây nhưng mới chỉ ngồi được một chút, đã đứng dậy đi lòng vòng trong nhà, hết sờ đông rồi lại nhìn tây. Khi Nhất Ngan động vào một món đồ vật nào thì đều lập tức có mấy cặp mắt dõi theo chăm chăm.

Thanh Hà yên lặng đứng bên cạnh cậu, hình như không khí trong ngôi nhà này... Không mấy nhiệt tình cho lắm.

Nhất Ngan nhìn về phía cậu hai Kim: "Cậu hai, bao nhiêu năm qua tình cảm giữa cháu và các cậu, dĩ nhiên rất thâm thiết, sao bây giờ cậu, đi lại không vui khi nhìn thấy cháu như vậy?"

Vui cái đầu mày ấy!

Bốn người trong nhà đều run rẩy.

Thằng trời đánh này!

Thanh Hà lại càng thêm căng thẳng, trốn ra sau lưng Nhất Ngan, cô kéo kéo góc áo cậu, ra dấu cho cậu đừng hoảng một chút. Nụ cười trên mặt Nhất Ngan vẫn rất rực rỡ: "Cháu ở xa tới thăm cậu, dĩ nhiên mọi người lại dùng thái độ này đối xử với cháu sao? Quá không nhiệt tình xưa rồi đó!"

"Cậu khinh! Lần này thằng nhóc chết tiệt cháu lại muốn làm gì? Đừng giả bộ nữa, có gì thì cứ nói thẳng ra đi, đừng quanh co lòng vòng mãi, mệt lắm!" Cậu hai Kim mất kiên nhẫn, lớn tiếng nói. Chỉ cần vừa nghĩ tới những chuyện thiếu đạo đức thằng nhóc kia làm khi vừa tới đây thì ông ta bắt đầu cảm

thấy sợ hãi. Sợ tên nhóc này tâm tình không tốt lại muốn trả thù. Trước kia, ông ta đã nhện rất nhiều lần nhưng lần này thật sự không thể nhện được nữa, ngay cả con công mà ông ta thích nhất cũng bị nhổ sạch lông. Quá thật là...

Nhất Ngạn cười nói: "Lần này cháu tới đây là vì muốn giới thiệu một cuộc giao dịch lớn cho cậu, di."

Tất cả nhìn Nhất Ngạn với vẻ nghi ngờ, hoàn toàn không tin lời cậu nói.

Nhất Ngạn nháy mắt vài cái: "Cậu, di không tin cháu phải không? Nhưng lời cháu nói toàn là sự thật. Lần này, cậu, di đi với cháu gặp người đó rồi hoàn thành cuộc giao dịch này thì đảm bảo về sau mọi chuyện đều sẽ xuôi chèo mát mái, không ai dám quấy rối cậu, di nữa."

Bốn người đều nhất mực im lặng, rõ ràng không tin lời Nhất Ngạn nói.

Nhất Ngạn cúi đầu cười cười: "Xem ra cậu, di vẫn không tin cháu nhưng từ trước đến nay, cháu chưa bao giờ nói đùa về việc này. Người kia tiếng tăm lừng lẫy, không hề thua kém những người bá chủ một phương, vì vậy không cần lấy lòng những kẻ thiếu tư cách như vậy. Hơn nữa, chúng ta đâu phải trộm cắp hay chính khách nên đương nhiên không cần phải đến giành chỗ hay chiếm đất của người ta, chúng ta chỉ đến kiếm tiền mà thôi."

Tất nhiên, những người ở đây không dễ bị lừa gạt như vậy, hết thấy đều nghi ngờ nhìn Nhất Ngạn nhưng cậu vẫn cười nói: "Cháu nói cho cậu, di biết, lần này không đi, nhất định về sau sẽ hối hận."

"Sao phải hối hận?" Cậu hai Kim cười nhạt, hiển nhiên không tin lời Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn chấp tay sau lưng, đi được vài bước thì bỗng nhiên xoay người, ánh mắt mang theo vẻ khó diễn tả bằng lời, nhìn chăm chăm cậu hai Kim, thẳng đến khi cậu hai Kim cảm thấy da đầu lông tóc mình đều run lên: "Tại sao lại nhìn cậu như vậy?"

Nhất Ngạn nói: "Cháu nhớ cậu, di đã gây chuyện gì đó nên mới rời khỏi Vân Nam, lén lút đến nơi này, còn quê quán thật sự thì ở huyện Phụng Hóa, Nam Giang, trong nhà còn không ít người già và trẻ nhỏ, tính sơ sơ cũng bằng một thôn. Nếu như trong nhà xảy ra chuyện gì đó mà cậu, di ở bên ngoài lại không về kịp thì phải làm thế nào mới tốt đây?"

"Mày đang uy hiếp cậu đúng không?" Cậu hai Kim đang nổi giận thì bị di tư ngăn lại, giọng nói có chút cứng nhắc: "Nhất định phải như vậy mới được sao?"

"Biện pháp tốt nhất chính là mọi người hợp tác với nhau, tất cả cùng có lợi, việc này tốt cho tất cả mọi người, nếu không đồng ý..." Nhất Ngạn cười lạnh liên tục: "Tình tình cháu như thế nào, cậu, di rõ nhất, có cái gì mà cháu chưa làm qua. Hôm nay cháu đã nói rõ ràng rồi, mọi người đừng ép cháu."

Đầu tiên là ép buộc, sau đó lại thả mỗi nhữ, quả nhiên cậu ta cực kỳ vô si.

Thanh Hà không muốn nhìn nữa, xoay người nhìn qua chỗ khác.

Bốn người kia xanh mặt đáp ứng.

Nhất Ngạn thấy vậy nhoen miệng cười, chớp mắt vỗ vai cậu hai Kim sau đó lại cầm tay di tư: "Cậu hai, di tư, cháu biết mọi người đều là người trọng nghĩa, sau này nhất định cháu sẽ cảm ơn mọi người."

"Đừng đến nữa là lời cảm ơn tốt nhất rồi." Cậu ba len lén nói thầm.

Chỉ cần động não suy nghĩ một chút là biết ngay Nhất Ngạn không thể nào bảo họ đi một chuyến hàng đơn giản như vậy được, nhất định trong lòng thẳng nhóc này đang tính toán gì đó. Tên đại ca bị nó nhìn trúng đúng là xui xẻo.

Tiếp theo, mấy người bọn họ bàn bạc riêng với nhau còn Thanh Hà thì được di tư sắp xếp ở một căn phòng trống khác trong nhà trúc.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của năm người.

Về mặt bốn người kia đều rất căng thẳng, duy mỗi Nhất Ngạn rất tự nhiên. Cậu ngồi xuống ghế, uống một ngụm trà sau đó ngẩng đầu nhìn những người còn lại: "Tất cả mọi người bày ra vẻ mặt cầu xin làm gì, giống như là vội về chịu tang vậy. Lần đi hàng này là một cơ hội khó có được, nhất định sẽ thu hoạch rất lớn. Xong lần này thì về sau cậu, di không cần phải mạo hiểm nữa, đảm bảo nửa đời sau cơm áo không lo."

"Thằng nhóc này, càng lớn càng mạnh miệng."

Đột nhiên có một tiếng động nhỏ vang lên, là do Nhất Ngạn đặt chén trà lên trên bàn, cậu không nóng không lạnh nói: "Đây là thực lực!"

"Thực lực chó má!" Cậu hai Kim hừ một tiếng.

Nhất Ngạn cười khê: "Có vẻ cậu hai rất thích nói chuyện với cháu, nếu không thích nghe nghiêm chỉnh, muốn kéo dài thời gian vậy thì cháu đành phải nói chuyện với cậu vậy."

"Thằng nhóc này, lúc nói chuyện đâu cần châm chọc như vậy..."

Nhất Ngạn nói: "Cháu không muốn nhiều lời, thật sự mà nói, đối tượng mà cháu muốn mọi người đi hàng lần này là Triệu Gia Khôn. Nhưng không chỉ là

đi hàng, cháu còn muốn mọi người giúp cháu một chuyện quan trọng hơn." Nhất Ngạn đứng dậy đi tới nói nhỏ vài câu bên tai bọn họ nhưng lại khiến bọn họ hết hồn.

Con bà nó, quá liều mạng rồi!

"Thằng nhóc họ Bạch này, cháu không muốn sống nữa hả? Chỉ cần một chút xúi sai lầm thôi là cái mạng nhỏ của cháu sẽ phải để lại chỗ này. Cậu thấy cháu làm cậu ả của cháu không tốt hơn hả, sao cứ phải nhất định đến những nơi thế này làm mấy chuyện đó?" Làm loại chuyện đó đã đành, sao lại còn muốn kéo bọn họ xuống nước? Đây quả thực là phát điên mà. Triệu Gia Khôn này, mấy người bọn họ đã nghe qua, đây chính là người khiến quân đội chính phủ và những người đứng đầu các gia tộc lớn có thể lực nhưc đầu không thôi. Trên danh nghĩa hắn là doanh nhân nhưng làm cái gì, mua bán gì, tất cả mọi người đều biết rõ cả.

Chẳng lẽ mấy người bọn họ là gà đất chó kiểng đi theo... chịu chết sao?

"Tại sao mọi người lại bày ra vẻ mặt xui xẻo như vậy, cháu đã hãm hại cậu, đi bao giờ chưa?" Lúc Nhất Ngạn nói lời này thì mặt không đỏ, tim không đập nhưng bốn người còn lại lại đỏ mặt thay cậu ta, thật đúng là muốn nhỏ mấy bãi nước miếng vào khuôn mặt đẹp trai kia.

Nhiệt độ ban đêm trong khe núi không cao.

Thanh Hà ngủ không được nên đứng dậy khoác thêm áo, đi tới mở cửa sổ ra. Bên ngoài cửa sổ hiện ra một bầu trời sao chi chít sáng ngời, rất nổi bật trong đêm đen. Gió đêm lạnh lạnh xua đi cảm giác khô nóng mấy ngày nay, khiến trong người sáng khoái hơn rất nhiều.

Thời khắc này trong lòng Thanh Hà rất thanh thản, thoải mái, đột nhiên một bóng đen dộc ngược người xuất hiện bên ngoài cửa sổ, hai tay liên tục vẩy vẩy với cô: "Tôi là quý, tôi là quý..."

"A..." Thanh Hà hoảng sợ, ngời phịch xuống mặt đất.

Lúc cô bình tĩnh lại, bóng người ngoài cửa sổ vẫn đang lác lác qua lại, chân cô định ở thanh sắt bên trên, đợi cô nhìn thấy rõ khuôn mặt tuần tú của Nhất Ngạn thì cậu ta lập tức bỏ dậy: "Cậu làm cái gì vậy, tại sao lại dọa tôi?"

Nhất Ngạn ôm bụng cười ha hả, cả người rung rung giống như bàn đu dây trong gió: "Em thích, em thích đấy, cô cảm được sao?"

"Cậu không cảm thấy mình quá đáng à?"

"Không thấy!"

"Bạch Nhất Ngạn, cậu là đồ xấu xa."

"Cảm ơn đã khen."

Thanh Hà tức giận, quay đầu về phía khác thì nhìn thấy một chiếc giày, cô lập tức cầm lấy ném vào đầu cậu. Nhất Ngạn kêu lên một tiếng, lập tức xoay người, dùng một tay chống vào cửa sổ sau đó nhảy vào phòng. Chiếc giày sượt qua tóc cậu nhưng lại không hề chạm tới người cậu.

Thanh Hà không làm gì được Nhất Ngạn, chỉ có thể nhìn cậu không coi ai ra gì đi qua đi lại trong phòng, nghiêng ngó cái này một chút, sờ sờ cái kia một tí, cuối cùng chui vào trong chăn của cô, duỗi lưng cảm thán: "Thật là âm áp, thật là thoải mái!"

"Đây là chăn của tôi, cậu đi ra cho tôi, cậu thật không biết xấu hổ!" Thanh Hà nắm chặt cổ áo Nhất Ngạn, muốn kéo cậu ra nhưng Nhất Ngạn lại nhắm mắt, ngáp một cái sau đó xoay người, đưa mông về phía cô, rồi cứ như một con gấu Koala dùng hai chân kẹp chặt cô ngủ. Thanh Hà tức giận đến đầu bốc khói, lập tức túm lấy lỗ tai Nhất Ngạn, vặn một vòng.

Nhất Ngạn lập tức hét to: "Dừng bạo lực như vậy, đừng như vậy mà, cứu với, mưu sát chồng..."

"Cậu nói bậy bạ gì đó?" Thanh Hà đẩy Nhất Ngạn ra.

Nhất Ngạn nằm trên giường, sau đó lấy hai tay chống giường, nâng nửa người dậy, liếc nhìn cô: "Sao, điều em nói không phải là sự thật sao? Cô đã là người phụ nữ của em, về sau chỉ có thể đi theo em, chó mèo gì đó mau quên đi, nếu không, về sau gặp một lần là nướng một lần."

Thanh Hà biết cậu đang chỉ cây dâu mắng cây hòe nên cầm lấy cánh tay cậu mà cắn một phát nhưng Nhất Ngạn lại không có phản ứng, cô đành phải túm lấy cậu: "Cậu mau đứng lên cho tôi, mau đứng lên cho tôi, đây là giường của tôi! Cậu ra ngoài đi!"

"Nếu cô đã vội vã như vậy thì ngủ cùng nhau đi, tất cả đều vui vẻ." Nhất Ngạn không hề xấu hổ ôm cô, khóa hai tay cô trong ngực mình, sau đó xoa bóp mặt cô, vắn về thành đủ mọi hình dạng: "Y như con heo."

"Cậu chết đi! Cậu mới là heo!"

"Heo bố mới xứng với heo mẹ, em không ngại đâu."

Thanh Hà nói không lại nên chỉ có thể mặc kệ Nhất Ngạn, cô tức giận cắn một cái lên cổ cậu. Lần này có thể là do quá đau nên Nhất Ngạn nghiêng người, đè cô ở bên dưới: "Cô là cún à, động một chút lại cắn người!"

"Cậu là người hà, cậu là đồ súc sinh! Thả tôi ra! Mau buông ra!" Thanh Hà hung ác trừng mắt nhìn Nhất Ngan.

"Súc sinh?" Nhất Ngan giận quá hóa cười, nghiêng răng nói từ này: "Không tệ, còn chưa có ai mắng em như vậy đâu, dù sao cô mắng cũng có chút thân thiết vì cô là cô giáo của em, em là học trò nên không thể cãi lại, đành phải để cô được lợi thôi. Tiếp đi, mắng thêm vài tiếng nữa đi, em thích nghe lắm."

"Da mặt có thể dày đến trình độ như cậu quả thật là không dễ dàng." Thanh Hà cười lạnh.

Nhất Ngan cười ha ha: "Đúng vậy, cô luôn khen em khiến em rất xấu hổ đó nha~."

Thanh Hà thật sự không có cách nào, đành dịu giọng lại: "Xem như tôi cầu xin cậu, van cậu thương xót tôi, cậu đi ra ngoài được không?"

Nhất Ngan cười nhẹ nhàng sau đó lại bĩu môi nói: "Không được!"

Thanh Hà thật sự sắp khóc đến nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Edit: Mèo Mồm Mĩm

Beta: Anh Minh

Năm, sáu ngày sau, Nhất Ngan gặp lại Vương Thắng ở một chỗ nghỉ chân. Hai bên đều không nói gì, chỉ hành động như bình thường, sau khi liên lạc được với người của Triệu Gia Khôn thì tất cả lập tức vượt qua biên giới.

Sau khi xe jeep rời khỏi khu thương mại thì đi vào một con đường rừng. Vài ngày sau đó, toàn thể mọi người đều ăn uống sinh hoạt ở trên xe khiến xương cốt cả người Thanh Hà có chút rệu rã. Hiện giờ lại đang là mùa mưa, mỗi ngày từ giữa trưa đến chạng vạng tối đều mưa xối xả như trút nước khiến những bãi đất trống hai bên đường trở thành một bãi bùn lớn. Vì bọn họ đang ở trong rừng nên gần như không nhìn thấy ánh mặt trời, chỉ thấy những vệt sáng nhỏ lốm đốm qua khe hở giữa những phiến lá, thỉnh thoảng chiếu lên thân xe.

"Qua vùng này, chạy thêm khoảng nửa giờ nữa thì sẽ đến nơi." Người nói chuyện là một thanh niên ngăm đen, cường tráng tên là Lý Đức, ước chừng hai mươi tuổi, là người dẫn đường do Triệu Gia Khôn phái tới.

Vương Thắng hỏi: "Gần đây mọi chuyện của anh Khôn đều tốt cả chứ?"

"Tốt, sao có thể không tốt được." Lý Đức cười cười: "Lúc trước vừa mới chiếm được một ngọn núi khác, đoạt được một nhà xưởng quân đội sau đó phát hiện nhiều hầm trú ẩn, xem như đền bù thiệt hại mấy tháng trước, hơn nữa lại còn được lợi. Mấy ngày nữa là sinh nhật cô chủ, ông chủ rất vui vẻ."

"Cô chủ đã trở lại?" Vương Thắng có chút nghi hoặc. Từ lúc hấn đi theo Triệu Gia Khôn thì chưa từng gặp qua cô gái này, hấn nghe nói cô ta vẫn luôn đi hàng ở bên ngoài, khoảng thời gian trước còn đi Âu Châu.

Hầu hết mỗi năm các thế lực ở khắp nơi đều bán đạn dược, súng ống và thuốc phiện ra nước ngoài, hơn nữa nơi này là nơi trao đổi chính nhưng dù sao loại mua bán này cũng không thể phơi bày ra ánh sáng, không được pháp luật chấp nhận. Mấy năm trở lại đây, chính phủ được Liên Hợp Quốc giúp đỡ nên không mất nhắm mắt mở giống như trước đây, càng ngày càng siết chặt, vì vậy hoàn toàn không thể làm ăn lớn được, bị bắt giam hoặc tịch thu hàng là chuyện rất bình thường. Vài tháng trước, Triệu Gia Khôn có một chuyến hàng bị chặn lại ở cửa khẩu Y qua nước Z, tổn thất rất nghiêm trọng.

Lý Đức nói: "Có mạng hàng theo không? Nếu xảy ra chuyện gì chỉ sợ không thể bàn bạc tốt được."

"Tôi làm việc, anh Khôn còn lo lắng sao?"

Lúc Lý Đức hỏi câu này thì hoàn toàn không nhìn Nhất Ngan và Thanh Hà tựa như không hề chú ý đến bọn họ. Thanh Hà nắm chặt tay Nhất Ngan, khi nghĩ đến chút nữa mình sẽ đến nơi nào, gặp người nào thì trong lòng lập tức căng thẳng. Nhất Ngan vuốt tóc cô như đang vuốt ve thú cưng mà mình yêu thích nhất nhưng Thanh Hà lại không hề có cảm giác được trấn an.

Địa hình của con đường dần dần cao hơn, xe jeep đang đi lên núi, rừng cũng không còn rậm rạp như trước nữa. Lúc này trong tầm mắt bọn họ xuất hiện một mảnh đất khá bằng phẳng ngay giữa sườn núi có vẻ là bị san bằng, cây cối ở đó tương đối thưa thớt. Mảnh đất này dựa vào núi, phía sau là một dòng suối nhỏ chảy từ đỉnh núi xuống dưới. Trên mảnh đất bằng phẳng đó là một thôn xóm không lớn không nhỏ, nhà ở đây đều được xây cao hơn mặt đất hai ba mét, thậm chí có những ngôi nhà xây ở trên vách núi cheo leo, cửa sổ được mở ra, có thể nhìn thấy chuông gió đang đung đưa ở giữa nhà.

Một bà cụ quần váy màu đỏ nắm tay Thanh Hà, dẫn cô vòng qua xóm nhỏ đến một khe núi phía sau. Nếu phía trước có rất nhiều nhà thì nơi này tương

đôi vắng vẻ. Cửa vào ở núi đá phía đông nam, nước chảy ào ào từ trên xuống tạo thành một cái rèm nước trước cửa động, đá ở trước cửa động bị nước dội ướt đầm... Mặc dù to nhỏ không đều nhưng tất cả đều trơn láng.

Khe núi nhỏ hẹp dần dần rộng ra, sau khi ra khỏi hang động kia, đập vào mắt cô là một vùng đất bằng phẳng không nhìn thấy điểm cuối, hoa anh túc đỏ như máu đang múa trong gió, trong không khí lan tỏa một mùi hương ngọt ngào đến kì lạ.

Thanh Hà không nhận được nhũ mây, cô cực kì không thoải mái với thứ mùi này.

Ở rìa của vùng trồng cây thuốc phiện có một mảnh đất trống, chỉ là cỏ dại ở đó có chút cao, ở đó có mấy căn nhà trúc màu xanh, nền nhà cao hơn mặt đất hai mét, quay lưng về phía rừng núi rậm rạp.

Thanh Hà bị dẫn vào một căn nhà trong số đó.

Mấy ngày sau, cô đều không nhìn thấy Nhất Ngạn, trong những ngày này cuộc sống hàng ngày của cô đều do bà cụ kia trông nom. Trong phòng có đồ dùng cá nhân, đối diện với cửa sổ sau nhà có một vách đá lồi ra, lúc nào cũng có nước chảy xuống từ đó, Thanh Hà dùng nó để rửa mặt và tắm rửa. Sáng trưa tối bà cụ sẽ mang đồ ăn tới cho Thanh Hà, cô chỉ có mỗi việc ăn mà thôi.

Không biết tại sao, trong lòng Thanh Hà luôn có cảm giác trống rỗng, vắng vẻ. Lúc Nhất Ngạn ở bên cạnh, cô luôn cảm thấy cậu quá quẩn người, rất phiền phức, cô ước gì cậu biến mất ngay lập tức nhưng bây giờ chỉ còn một mình thì cô lại thấy cô đơn. Vào những lúc đêm khuya thanh vắng, cô không có người nào để nói chuyện cả. Thông tin liên lạc ở nơi này không tốt, cô cũng không thể gọi điện thoại đi đâu được.

Dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình cô, cô độc, vắng vẻ.

Thậm chí Thanh Hà còn có suy nghĩ, có phải Nhất Ngạn không quan tâm đến cô nữa không, tại sao đã nhiều ngày như vậy mà không đến thăm cô?

Cô không ngờ chính mình cũng lo được lo mất như vậy. Thì ra cô cũng không khác gì những phụ nữ khác cả. Cô thích Nhất Ngạn sao? Đây có coi như là thích không?

Trong đêm khuya, gió rất lạnh nhưng Thanh Hà không đóng cửa sổ, cứ để mặc gió lạnh thổi từ bên ngoài vào; cô nằm trên giường gỗ lớn, quần chân quanh người nhưng làm thế nào cũng cảm thấy lạnh cả.

Vì sức khỏe nên Thanh Hà đành phải đứng dậy, mang dép lê, ôm vai đi đóng cửa sổ lại. Lúc cô đến bên cửa sổ thì có một cơn gió lạnh lẽo thổi vào làm toàn thân cô nổi da gà, Thanh Hà vội vàng đóng cửa sổ, đi nhanh về phía giường.

Ngay khi cô chui vào trong ổ chăn ấm áp thì chạm phải một thân thể ấm áp. Thanh Hà run lên, chưa kịp phản ứng thì đã được Nhất Ngạn ôm vào lòng, hơi thở ấm áp phả lên gáy cô mang theo mùi rượu mà cô rất ghét, dường như cậu chưa dùng hết sức nhưng lại khóa chặt cô vào vòm ngực của mình.

"Nhớ em không, vợ yêu?" Nhất Ngạn cúi đầu cười hai tiếng, hôn lên mặt cô một cái thật kêu rồi vươn tay ra sờ bắp đùi cô.

"Đừng chạm vào tôi!" Thanh Hà cũng bị giọng nói của mình dọa cho hết hồn.

Nhất Ngạn giật mình: "Cô lại tức giận gì đấy? Trong khoảng thời gian này em bề bộn nhiều việc cho nên không có thời gian tới thăm cô, ngoan, để cho em hôn mấy cái nào."

"Ai cần cậu tới thăm, tôi rất tốt!" Thanh Hà mạnh miệng.

Nhất Ngạn cười, ôm chặt cô hơn: "Vốn em không quá chắc chắn nhưng hiện tại đã hoàn toàn hiểu rõ rồi, cô là một con hồ ly nhỏ miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo, một con hồ ly tinh nhỏ..." Nhất Ngạn xoay người để cô xuống, sau đó chậm rãi cúi người, chóp mũi cậu đụng vào chóp mũi cô làm dấy lên cảm giác ấm áp giữa đêm lạnh lẽo.

Thanh Hà bất giác run rẩy, cô ngẩng đầu nhìn Nhất Ngạn.

Trong bóng đêm, ánh mắt Nhất Ngạn sáng ngời như hai viên bảo thạch lấp lánh, đôi mắt cậu ánh lên ánh ngược của cô.

"Em thật sự rất bận." Nhất Ngạn nhéo mũi cô như dỗ dành một con mèo nhỏ.

Nhưng Thanh Hà lại không muốn cậu được như ý, vô thức nói: "Vội vàng tạo mối quan hệ với quân trộm cướp sau đó gian dân, bắt người cướp của, giết người phóng hỏa hả?"

"Gian dân, bắt người cướp của, giết người phóng hỏa?" Nhất Ngạn cười nhạo, nâng cằm cô lên, hừ lạnh một tiếng: "Đúng vậy, cô nói rất đúng nhưng hiện tại em không muốn giết người phóng hỏa, cũng không muốn bắt người cướp của, chỉ muốn gian dân mà thôi." Nhất Ngạn gần như thô bạo mở hai chân cô ra, sau đó kéo chăn che kín hai người.

Trong bóng đêm, các giác quan của Thanh Hà trở nên nhạy bén hơn, va chạm càng trở nên mạnh bạo hơn. Cả người Thanh Hà dần dần không còn sức lực, hai chân trắng nõn cong lên, vòng qua eo Nhất Ngạn. Đột nhiên có tiếng "sột soạt" vang lên rồi quần áo bị vứt ra khỏi chân. Nhất Ngạn đè lên người Thanh Hà, lồng ngực mạnh mẽ, rộng lớn áp sát người cô, cây gậy nóng rẫy, cứng ngắc đặt ở nơi mềm mại giữa hai bắp đùi cô, sau đó ma sát vài cái, chờ nơi đó trở nên ướt át thì đâm mạnh vào.

Thanh Hà rên lên một tiếng, hai tay ôm chặt lấy Nhất Ngan, để lại những vết cào thật dài trên lưng cậu như thể làm vậy có thể xoa tan bất an trong lòng cô. Thân thể truyền đến cảm giác trướng đau, bất kể là đâm vào hay là va chạm đều khiến cô như bị nghiền nát, xuyên thủng, cả người không còn một chút sức lực nào cả khiến Thanh Hà tức giận cắn vào vai Nhất Ngan.

Thanh Hà không thể nói rõ cô dễ chịu hay là khó chịu, cô nức nở nói lung tung, hai mắt hồng hồng.

Nhất Ngan vuốt ve khuôn mặt cô sau đó rời khỏi người cô, để cho thứ đó phun trên bụng Thanh Hà. Cậu dùng đầu ngón tay bôi ra xung quanh và bôi một chút vào môi cô: "Ném thử đi."

Thanh Hà không để ý tới cậu, quay đầu sang chỗ khác.

"Lại còn làm nũng nữa." Nhất Ngan cười khê, ma sát thứ cứng rắn kia vài cái sau đó nhanh chóng đâm mạnh vào cửa động vẫn còn đang co rút kia. Hai chân Thanh Hà co quắp lại, nức nở xin tha, sau đó ôm eo Nhất Ngan thở hổn hển, cả người tựa như hóa thành một vùng nước.

Cô siết chặt làm mỗi lần Nhất Ngan ra vào đều hết sức khó khăn. Cậu dứt khoát kéo chân xuống, lật cô lại rồi đi vào từ phía sau. Tiếp đó lại kéo cô xuống giường, ôm lấy eo cô ra sức va chạm. Thanh Hà quỳ sấp ở bên giường, hai tay chống mép giường, chịu đựng sự va chạm liên tục của Nhất Ngan, càng lúc càng nhiều giọt sương từ cửa động bị mặt chảy xuống.

Nhất Ngan ôm eo Thanh Hà va chạm đến chỗ sâu nhất, hai người cùng run rẩy, sau đó cậu rút tất cả vào trong thân thể cô.

Cuối cùng Thanh Hà kiệt sức, ngất xỉu trong lòng cậu.

Nhất Ngan ôm cô ngủ suốt một buổi tối, cậu cảm thấy những mệt mỏi trong mấy ngày này đều biến mất.

Ánh bình minh ấm áp chiếu sáng cả khe núi, Thanh Hà và Nhất Ngan vẫn còn trên giường chưa thức dậy. Cô nằm trong lòng Nhất Ngan, gò má kề sát vào ngực cậu, ngón tay vẽ vòng tròn lên trên ngực Nhất Ngan. Nhất Ngan vuốt tóc cô, yêu thương nói: "Nếu về tiếp xuống dưới, em sẽ cảm thấy rằng cô đang nghĩ tới hôm qua vẫn chưa đủ, định làm thêm mấy lần nữa đấy."

Thanh Hà vội vàng thu tay lại, hừ nhẹ vài tiếng.

Mặc dù Thanh Hà tỏ vẻ khinh thường nhưng Nhất Ngan lại rất sung sướng, cậu vỗ mấy cái vào hai bờ mông của Thanh Hà, tận hưởng cảm giác căng tròn, co dãn. Thanh Hà tức giận, lập tức dùng tay đánh Nhất Ngan còn cậu thì để mặc cho cô đánh vì dù sao cũng không đau. Đến khi Thanh Hà đánh mệt thì Nhất Ngan ôm chặt lấy cô vào ngực mình, nói: "Em thật sự có chuyện, chờ em xử lý xong chuyện bên này em sẽ dẫn cô về nhà, đến gặp người nhà em."

"Ai muốn đi gặp người nhà của cậu! Không biết xấu hổ!" Tuy nói vậy nhưng hai gò má Thanh Hà lại ửng hồng.

Nhất Ngan cười cười,捏 cái mũi cô: "Thật sự không đi với em sao? Mẹ em rất tốt, đến lúc đó cô đừng có hối hận."

Lúc này, đương nhiên Thanh Hà không thêm để ý tới cậu. Nhất Ngan nằm ở phía sau cười to, vỗ giường khiến mặt cô đỏ tới mang tai.

Đến giữa trưa, Nhất Ngan mặc quần áo vào rồi hôn lên trán cô: "Em đi ra ngoài một chút, cô phải ngoan đấy."

Thanh Hà gật đầu, cô không biết rốt cuộc cậu muốn làm gì, dù cho trong lòng cô không nỡ nhưng cũng không định thể hiện ra ngoài. Nhất Ngan luôn luôn lạc quan, mạnh mẽ giống như cậu chẳng buồn bao giờ, không có chuyện gì không làm được. Trong lòng Thanh Hà rất mâu thuẫn, không biết mình nên hay không nên tin Nhất Ngan. Rốt cuộc là cậu muốn làm chuyện gì, sau khi cô biết, liệu cô có thể chấp nhận được không?

Sau khi biết thì thế nào, cô có thể từ chối Nhất Ngan sao?

Thanh Hà suy nghĩ rất nhiều, đứng thờ người bên cửa sổ.

Sau buổi trưa, trời lại đổ mưa khiến khe núi bị bao phủ bởi một lớp sương mù.

Bà cụ dẫn theo vài cô gái chăm sóc mấy cây anh túc ở phía sau, trên đầu bọn họ che lá chuối, tiếng cười của bọn họ truyền đi rất xa, Thanh Hà ở trong nhà trúc vẫn có thể nghe thấy.

Bọn họ vô tư vô lự như vậy khiến trong lòng Thanh Hà sinh ra một chút hâm mộ.

Lúc chạng vạng, vài người mặc áo vải bó đến đây, eo giắt súng, tên cầm đầu trên mặt có vết sẹo, nhìn có vẻ không phải là người thích nói thích cười. Hắn ta dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Thanh Hà từ trên xuống dưới một lượt, sau đó nói: "Tối nay có lửa trại rất lớn, bất kỳ ai cũng phải tham gia."

Thanh Hà đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, lúc này có hai phụ nữ đi lên, một người trong đó cầm một cái khay, bên trên có trang sức bằng bạc và một chiếc váy màu tím.

"Tránh ra, không được đụng vào tôi!" Thanh Hà lui lại mấy bước, cảnh giác nhìn bọn họ.

Mấy người đàn ông tỏ vẻ mất kiên nhẫn, đang muốn gọi người bắt cô lại thì Nhất Ngan từ ngoài cửa đi vào nói với bọn họ vài câu. Sau đó hai người phụ nữ để cái khay lại, khom người lui ra ngoài. Một người đàn ông kia cũng đi nốt.

Thanh Hà nghi ngờ nhìn Nhất Ngan: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhất Ngan sờ đầu cô, nụ cười rất thoải mái: "Không có gì, chỉ là một buổi tiệc thôi, cô thay xong quần áo thì theo em ra ngoài. Ngoan, mau thay đi."

Thanh Hà nhìn Nhất Ngan vài lần, sau đó vào phòng thay quần áo.

Rõ ràng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Nếu như chỉ là một buổi tiệc không quan trọng thì tại sao tất cả mọi người đều phải có mặt? Mấy người đàn ông và hai người phụ nữ không thể nào nghe lời Nhất Ngan như vậy được, rất có thể những người này là do một người có thế lực nào đó phái tới nhưng tại sao người này cứ nhất định muốn Nhất Ngan dẫn cô ra ngoài?

Đến đây Thanh Hà nhận ra rằng, trong mấy ngày này Nhất Ngan cũng không phải là quá tốt.

Bữa tiệc được tổ chức trên đỉnh núi, ở một mảnh đất trống rộng lớn, tại đó có rất nhiều người cầm đuốc, trên mặt bãi màu, vận những bộ đồ màu sắc rực rỡ, nhảy múa vòng tròn. Trong số đó có cả mấy vũ nữ mặc đồ hở hang, nhảy những điệu múa của người bản địa, tiếng nhạc khá to làm lỗ tai Thanh Hà đau nhức.

Thanh Hà ngoan ngoãn ngồi quỳ ở bên cạnh Nhất Ngan, ánh mắt lại âm thầm dò xét chung quanh.

Mặc dù đây là một bữa tiệc lộn xộn nhưng vị trí lại được sắp xếp rõ ràng. Vị trí ngồi được sắp xếp theo thân phận từ cao đến thấp. Đứng đầu chính là một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, gương mặt chữ quốc, có vẻ nghiêm túc, cẩn thận, lúc này hắn đang giờ ly rượu với mọi người

Có lúc Nhất Ngan cũng sẽ góp vui nhưng tay vẫn đặt lên eo cô.

Bên chân của những người đàn ông khác đều có hai ba nữ nô đang quỳ, trên người chỉ khoác hồ một cái váy, dù nhìn từ xa cũng thấy bên trong không mặc gì, dường như các cô tập nài cũng thành thói quen, thậm chí có cô còn cúi người vào giữa hai chân một gã đàn ông, mút vào giúp bọn hắn dập lửa.

Thanh Hà chưa từng nhìn thấy cảnh tượng dâm loạn như vậy... Khung cảnh chung quanh quá hỗn loạn khiến dạ dày cô có chút khó chịu. Nhất Ngan thấy vậy thì quay đầu hôn cô sau đó ngậm lấy vành tai cô, ánh mắt cong cong như đang trêu chọc cô.

Qua ba lượt rượu, cuối cùng người đứng đầu cũng đi xuống mời rượu mọi người, Nhất Ngan đứng dậy cùng rượu với hắn ta sau đó dùng ngôn ngữ kì lạ nói gì đó mà Thanh Hà hoàn toàn không hiểu. Cô chỉ biết chắc người này là Triệu Gia Khôn, trước đó cô đã nghe Nhất Ngan và Vương Thắng nhắc tới hắn. Hai người nói chuyện rất vui vẻ, cuối cùng Triệu Gia Khôn còn nắm chặt tay Nhất Ngan, dùng thứ tiếng Trung sứt sẹo nói: "Trường Giang sóng sau đề sóng trước."

Nhất Ngan cười cười, quay về chỗ ngồi, ôm lấy Thanh Hà và nói nhỏ bên tai cô: "Sóng trước chết ở trên bờ cát."

Suýt chút nữa Thanh Hà đã bật cười, nhưng cô hiểu được trong trường hợp này không thích hợp nên đã cố gắng kìm chế.

"Mẹ là người Trung Quốc nhưng cả một câu tiếng Trung cũng nói không được. Kiến thức nữa vời còn muốn khoe khoang, haiii..." Nhất Ngan thở dài, Thanh Hà nghe ra được sự khinh thường trong lời nói của cậu.

Không biết bọn họ đã thống nhất chuyện gì mà lúc sau nói chuyện rất hòa hợp, ít nhất là ngoài mặt rất vui vẻ.

Thình thoảng ánh mắt của Triệu Gia Khôn lại đảo qua người cô khiến Thanh Hà không rét mà run.

Nhưng về mặt Nhất Ngan lại rất tự nhiên.

Dường như cô chính là lợi thế để uy hiếp Nhất Ngan, hình như Thanh Hà đã nhận ra được mấu chốt trong vấn đề.

Sau khi trở về, Nhất Ngan bảo cô thu dọn đồ đạc làm Thanh Hà có chút khó hiểu: "Dù thế nào thì hắn cậu phải nói cho tôi biết kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu chứ?"

Nhất Ngan cười cười nhưng về mặt lại có chút lạnh lẽo: "Hắn ta vừa đề phòng em nhưng cũng muốn thử năng lực của em cho nên bảo em đi làm một chuyện. Nếu thắng thì có thể mang lại lợi ích, thể diện cho hắn, nếu thua thì có thể trừ khử em, cắt đứt mối hợp tác không chắc chắn này, có thể nói là một mũi tên trúng hai con nhạn."

Thanh Hà khiếp sợ nhìn Nhất Ngan: "Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Nhất Ngan cười xấu xa, hôn lên môi cô một cái sau đó néo chóp mũi cô: "Nhìn về mặt hưng phấn của cô không phải là đang ước em nhanh chết đấy chứ? Em đã nói với cô rồi đấy, chuẩn bị rồi đi cùng với em."

"Tôi ước cậu chết bao giờ?" Thanh Hà rất tức giận.

Nhất Ngan lại cười cười: "Xem ra là không muốn em chết."

"Toàn nói chuyện không đứng đắn!"

"Không đúng đắn mới tốt, nếu như nghiêm chỉnh thì sao có thể có được cô gái xinh đẹp như cô." Nhất Ngạn kéo cô lên giường, đè lên người cô, vờn tay vờn vấy cô lên.

Thanh Hà giữ tay cậu lại nói: "Được rồi, đừng làm loạn nữa, hôm nay tôi mệt chết đi được. Hơn nữa ngày mai chúng ta sẽ phải đi xa, không nên nghỉ ngơi lấy sức sao?"

"Chỉ cần làm thì em sẽ thoải mái."

Thanh Hà thở mạnh, nắm tay lại đập lên người cậu, lúc này Nhất Ngạn mới bót phóng tung lại, chỉ ôm cô hôn một lát mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit: Mèo Mồm Mồm

Beta: Anh Minh

Ba ngày sau, bọn họ đến làng du lịch tại một thị trấn nhỏ ở vùng duyên hải phía Đông.

Làng du lịch này xây cao hơn địa hình chung quanh, phía Nam là biển rộng mênh mông, đứng ở trên nhìn xuống sẽ thấy sóng biển cuộn cuộn, tung lên lớp bọt trắng xóa, đánh sâu vào trong bờ. Mới vừa rồi, bãi cát còn khô ráo thì ngay lập tức bị thấm ướt, sau đó chuyển thành màu nâu sẫm làm cho nó có chút ảm đạm dưới ánh mặt trời.

Thanh Hà tựa bên cửa sổ căn biệt thự, trên người khoác chiếc áo ngủ. Lúc này có vài người đang ngồi dưới gốc dừa và lưới đánh cá, trên bờ biển có mấy đứa trẻ đang chơi đùa. Lúc Thanh Hà thấy bọn họ thì trên mặt bắt gặp nở nụ cười.

"Đang nhìn gì vậy?" Lúc này Nhất Ngạn đã bụng sừa tươi và bánh mì trở về phòng.

"Không có gì." Thanh Hà buông màn tơ xuống.

Nhất Ngạn kéo cô đến bên ghế mây, bắt cô nằm xuống sau đó xé bánh mì đưa đến bên miệng cô: "A..."

"Nhất Ngạn, tôi không phải là con nít."

Nhất Ngạn nhận lúc cô mở lời thì dứt bánh mì vào trong miệng cô: "Thật ngoan, ăn thêm một chút nữa." Cậu cười vui vẻ sau đó lại dứt bánh mì cho cô rồi đến sữa tươi.

Thanh Hà thấy vậy thì có chút nghi ngờ hỏi: "Cậu không đi gặp những người kia sao, có nhìn thấy ai hay không?"

Nhất Ngạn lắc lắc đầu: "Còn phách lối hơn cả em nữa, ngay cả cái bóng cũng không thấy nữa là."

"Là chuyện gì vậy?" Thanh Hà luôn cảm thấy trong lòng rất bất an.

Nhất Ngạn nói: "Đương nhiên không phải là chuyện gì tốt, nếu không sao tiền cược có thể lớn như vậy được." Cậu cười lạnh một tiếng rồi không nói thêm gì, chỉ tiếp tục dứt Thanh Hà ăn bánh mì. Lần này không chỉ có một thế lực tới nơi này mà còn có cả những người ở Châu Âu và Mỹ. Rõ ràng chỉ là một cuộc cá độ nhưng Triệu Gia Khôn và các thế lực buôn lậu thuốc phiện khác ở Tam Giác Vàng đều tới đây chứng tỏ việc lần này liên quan đến thị trường giao dịch và tỉ giá với Tam Giác Vàng và các nơi buôn bán thuốc phiện khác trên thế giới.

Đối với Triệu Gia Khôn mà nói, mặc kệ là ai thắng thì đều không phải là chuyện xấu. Người khác tranh đấu, hẳn lại càng vui vẻ thanh nhàn. Hẳn là người cung cấp hàng hóa, sẽ không ai làm khó nguồn cung cấp cả.

Nhưng dường như hắn đã tính sai một chuyện.

Lúc này trong đáy mắt Nhất Ngạn chợt lóe lên tia sáng sắc bén.

Không có một ai mà tất cả mọi việc đều thuận lợi cả.

... Kể lúc nào cũng lừa gạt người khác, luôn muốn làm ngư ông đắc lợi thì dù thế nào cậu cũng phải cắt mấy miếng thịt của hắn mới được.

Nhất Ngạn không nói rõ với Thanh Hà việc này là gì nhưng Thanh Hà đoán mò cũng biết nhất định rất nguy hiểm, nếu không lúc trước sao cậu lại nói "Nếu thắng có thể giành được một chút lợi ích, đạt được một chút thể diện còn nếu thua thì vừa vắn có thể kết thúc nhân tố không ổn định này, có thể nói

là một mũi tên trúng hai con nhạn".

Bây giờ, đối với Triệu Gia Khôn mà nói thì Nhất Ngạn chính là trái bom nổ chậm, tuy hắn và Lý Nhất Hùng vẫn luôn duy trì quan hệ mua bán nhưng từ khi Lý Nhất Hùng tìm được cách bào chế thuốc phiện thì bên trong đã không còn hòa thuận với hắn nữa. Việc xung đột là điều không thể tránh khỏi, Nhất Ngạn lại là mấu chốt, lúc này chính là người đứng trên đầu sóng ngọn gió.

Giữa trưa ngày thứ năm có ba chiếc máy bay trực thăng xuất hiện tại vùng biển này sau đó đáp xuống bờ biển, có vài người nhảy xuống từ trên máy bay. Nhất Ngạn đứng ở cửa sổ cầm ống nhòm nhìn một lát rồi mới dẫn Thanh Hà đến đại sảnh.

Đoàn người kia có khoảng chừng bảy, tám người, màu mắt và màu tóc không giống nhau, hiển nhiên tới từ những quốc gia khác nhau nhưng Nhất Ngạn chỉ chú ý tới bốn người. Một là một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh mặc áo đỏ, khăn choàng bằng lụa cũng đỏ rực, thắt lưng cũng màu hồng, trong miệng còn ngậm điều thuốc.

Người phụ nữ này tên là Isabel, cả người tràn ngập mùi vị phong trần nhưng lại là sát thủ đứng đầu bảng bên Châu Âu chứng tỏ bản lĩnh của cô ta không chỉ dừng lại ở trên giường. Bên cạnh cô ta là hai người nước ngoài, một thanh niên đẹp trai nhưng có chút kiêu căng, người còn lại là một gã đàn ông trung niên, khuôn mặt không hề có cảm xúc. Người trẻ tuổi tên là Rose, là người của ông trùm vũ khí bên Châu Âu phải đến, còn gã đàn ông trung niên kia là vệ sĩ. Người thứ tư đứng hơi xa một chút là một võ sĩ tay cầm kiếm Nhật, tên là Điền Cường.

"Xin chào." Isabel tiến đến gần, phả khói vào mặt Nhất Ngạn, dáng vẻ rất thành thạo: "Em trai, cậu là người ở đâu vậy?"

Nhất Ngạn hất tay cô ta, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi sau đó nói tên Triệu Gia Khôn ra.

Lúc này một người đàn ông mắt nâu, tóc xù đột nhiên mở miệng: "Không phải hắn già nên hồ đồ rồi đấy chứ, nếu không sao lại phải một đứa con nít còn chưa mọc đủ lông tới đây? Tuy rằng hắn là người cung cấp hàng hóa, trên phương diện giao dịch không tổn thất gì lớn nhưng đừng quên chúng ta còn có 1,5 triệu đô la tiền cược đây."

"Anh Khôn rất rộng rãi, chắc sẽ không để ý đâu." Một người khác phụ họa.

Mấy người đi theo hắn ta cũng cười hùa theo nhưng đại đa số đều nhất mực im lặng. Đương nhiên Triệu Gia Khôn không phải kẻ ngốc, như vậy cách giải thích duy nhất chính là... Người thiếu niên trước mắt này rất đặc biệt.

Nhất Ngạn cũng không so đo tính toán với những người này, cứ để mặc bọn họ nhìn, nụ cười trên mặt lại càng xán lạn hơn bình thường nhưng Thanh Hà lại không nhìn được rùng mình một cái. Máy người chế nhạo Nhất Ngạn sắp xui xẻo rồi.

Địa điểm của hoạt động là một đảo hoang trong vùng biển này, trước khi bắt đầu hai ngày khu vực xung quanh đảo đã được điều tra kỹ càng. Máy người kia lặn lội đường xa nên lúc này đã đến làng du lịch nghỉ ngơi.

Sau khi Nhất Ngạn biết đại khái lai lịch của bọn họ thì lập tức dẫn Thanh Hà đi chơi.

"Cậu không có vẻ gì là lo lắng nhì!" Thanh Hà đưa miếng bít tết vào miệng.

Trong miệng Nhất Ngạn chứa đầy đồ ăn, sau khi uống một hớp sữa lớn cậu mới cất tiếng, nói âm ờ: "Có gì phải lo lắng, chỉ là một đám binh tôm lính của mà thôi. Nhưng mà bây giờ dẫn "con ghè" như cô, rất có khả năng sẽ kéo chân em lại."

"Vậy mình cậu đi là được rồi!"

Nhất Ngạn vừa gặm một cái chân giò vừa nói: "Vậy thì lại càng phải dẫn cô theo, nếu không với đầu óc của cô, ở chỗ này chưa được vài phút đã bị bắt cóc rồi."

Thanh Hà hung hăng cắn một miếng thịt sau đó học theo bộ dạng của Nhất Ngạn, tay còn lại cũng cầm một cái chân giò thật to.

"Cô học em làm gì?"

"Ai học cậu?"

"Rõ ràng cô học theo em! Đưa chân giò lợn cho em!" Thấy Nhất Ngạn muốn vươn tay ra cướp giật, Thanh Hà lập tức ôm thức ăn vào trong ngực, co chân chạy mất. Nhất Ngạn thấy vậy lập tức dùng hết sức đuổi theo, thật lâu sau mới chặn được cô lại ở đầu đường.

Isabel vừa tắm xong, đang quần khăn lông đứng ở hồ tắm thì vừa lúc nhìn thấy bọn họ.

"Ai, thật là trùng hợp."

Lúc này Nhất Ngạn đang ôm lấy Thanh Hà, giành chân giò lợn. Cậu vừa dùng sức đè Thanh Hà lại vừa cười nói: "Đúng vậy, thật là trùng hợp."

"Hai người đang..."

"Chúng tôi đang đùa thôi."

"Đùa sao?" Isabel vuốt một lọn tóc màu vàng sáng của mình: "Hai người thật thú vị, không giống cái tên Điền Curong kia, giống y như người chết, lúc tôi nói chuyện chẳng bao giờ anh ta để ý đến tôi, sau khi lên đảo, người đầu tiên tôi muốn làm thịt chính là anh ta." Nói xong, Isabel giẫm mạnh giày cao gót rồi đi nhưng trước khi đi vẫn không quên vút cho Nhất Ngạn một cái liếc mắt đầy quyến rũ.

Tuy hành động lần này không quan tâm đến chuyện sống chết và Isabel rất lợi hại nhưng võ sĩ Nhật Bản kia cũng không phải hạng tầm thường. Hơn nữa cô ta chỉ thuận miệng nói, không thể tin là thật được. Nhất Ngạn không rõ nước cờ này của cô ta là gì, không biết rốt cuộc hàm ý trong những lời nói của cô ta là như thế nào.

"Sao vậy?" Thanh Hà lên tiếng hỏi.

Nhất Ngạn chỉ cười không nói sau đó kéo tay cô quay trở về.

"Tại sao cậu không nói gì?"

"Em nói thì cô sẽ hiểu sao?" Cậu xé thịt trên chân giò lợn nhét vào trong miệng cô: "Buổi tối chúng ta ăn thịt nướng đi."

"Ăn ăn ăn, cậu chỉ có biết ăn thôi hả?" Cô tức giận nuốt miếng thịt xuống.

Nhất Ngạn chỉ về phía cô, không đồng ý nói: "Cô không ăn hả?"

"Tại cậu cứ cứng rắn nhét cho tôi." Thanh Hà tiếp tục cắn chân giò lợn sau đó duỗi cái lưng của mình một cái. Đột nhiên Nhất Ngạn ôm chầm lấy cô, nhắc bổng cô lên với vẻ sắp ném cô xuống hồ nước trước mặt.

Thanh Hà vội ôm lấy cổ cậu: "Cậu điên rồi phải không?"

Nhất Ngạn nói: "Không điên, em chỉ dọa cô mà thôi, tránh cho cô cứ không nghe lời em rồi chọc phải chuyện phiền toái. Chừng ấy còn không phải là em thu dọn mọi rối rắm cho cô sao? Sau khi lên trên đảo, nhớ không được cách xa em quá hai bước, biết không? Nơi đó chính là đầm rồng hang hổ, nếu lỡ có chuyện gì thì em cũng không có cách nào cứu cô được đâu."

Thanh Hà biết Nhất Ngạn đang nói sự thật nhưng lại không muốn cho cậu được như ý. Cô không nói gì, cũng không muốn đáp lời cậu.

Hai ngày sau, sau khi máy bay trực thăng bay vòng vòng trên vùng biển này thì cuối cùng cũng đáp xuống một hòn đảo rộng lớn không bóng người. Trước khi phi công lái máy bay rời đi thì đã thông báo tất cả quy tắc cho bọn họ. Bọn họ phải sống ở chỗ này một tháng, tìm ra nơi chôn chiếc bộ đàm trên hòn đảo này. Hoàn thành sớm thì có thể trở về sớm, nếu không làm được thì chỉ có thể chờ trong vòng một tháng. Trong một tháng này, vũ khí nóng và dụng cụ truyền tin của mỗi người đều đã bị lấy đi, cũng không có thức ăn nước uống, bọn họ chỉ có thể dựa vào một ít dụng cụ đơn giản của mình để tìm kiếm thức ăn.

Tất cả mọi người đều rất ấn ý, trong nháy mắt sau khi đặt chân xuống mặt đất thì đều tự tìm phương hướng riêng, nhanh chóng tản ra. Trước khi tìm được đồ thì không một ai muốn giao chiến với người khác cả.

Khác hẳn với sự vội vàng của mọi người, Nhất Ngạn lại rất thoải mái. Bên bờ biển có rất nhiều cây dừa, cậu bảo Thanh Hà đi khiêng những tảng đá lại sau đó dùng nó để đập cây dừa, đập phát nào là chuẩn phát đó.

Thanh Hà đứng phía sau nhìn Nhất Ngạn chăm chăm, dáng vẻ cứ như hận không thể dùng ánh mắt của mình đục một cái lỗ trên người cậu.

Cậu ta cố ý, cố ý hành hạ cô. Rõ ràng cậu ta làm những chuyện này rất nhẹ nhàng nhưng lại ra oai nói là rèn luyện cô. Đến buổi trưa, Thanh Hà đã quá mệt mỏi nên ngồi xuống đất.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Nhất Ngạn dùng cọc gỗ, cây dừa và lá chuối tiêu để làm một túp lều nhỏ giản dị. Cậu vỗ vỗ túp lều rồi nói với Thanh Hà: "Như thế nào, em có lợi hại không?"

Thanh Hà hừ một tiếng quay đầu sang chỗ khác.

Giờn với cô hả, cứ tiếp tục giờn đi!

Cô cầm nửa trái dừa lên, uống hết nước dừa mát lạnh, lau miệng rồi bắt đầu gặm cơm dừa bên trong. Nhất Ngạn thấy vậy đứng ở bên cạnh chế cười cô: "Hai cái răng cửa gặm liên tục, quả thật giống y như con chuột nhỏ."

Thanh Hà nghe vậy lập tức cầm lấy vỏ nửa quả dừa đập vào người cậu: "Cậu chết đi!"

Nhất Ngạn ngồi bệt dưới đất, cười ha ha, khiến cát trên bờ biển văng lên tung tóe.

Đột nhiên cậu không cười nữa, nhanh nhẹn né người sang chỗ khác.

Lúc này đột nhiên xuất hiện thêm một mũi tên đang cắm ở chỗ mà cậu nằm lúc nãy, đuôi mũi tên còn đang lung lay rất mạnh từ đó có thể thấy được lực bắn cực mạnh. Tuy đây chỉ là một mũi tên bằng lông vũ đơn sơ nhưng tảng đá làm đầu mũi tên được mài rất sắc bén, nếu như trúng tên chắc chắn Nhất Ngạn sẽ bị thương.

Trong nháy mắt ánh mắt Nhất Ngạn trở nên lạnh lẽo, cậu quay đầu nhìn chằm chằm cánh rừng ở phía Đông.

Lúc này có hai người đàn ông chừng ba mươi tuổi ở bên trong đi ra, một cao một thấp, mặc áo không tay, cả hai đều cắt tóc húi cua. Trước khi lên đảo bọn họ đã thương lượng sẽ hợp tác với nhau đồng thời chọn quả hồng mềm để bóp, nhìn thế nào thì một thằng nhóc mọc chưa đủ lông mang theo một cô gái đều dễ đối phó nhất cộng thêm bọn họ đang lo không có chỗ qua đêm, hơn nữa lại rất vừa ý cái lều này.

"Thằng nhóc, thân thủ cũng tạm được đấy. Nhưng mày không nghĩ rằng chỉ mình mày sẽ đối phó được với hai người bọn tao đấy chứ?" Người cao chắc lưỡi, nói: "Nhường cái lều này cho bọn tao, bọn tao sẽ thả mày đi."

Nhất Ngạn dùng ánh mắt như đang ngắm kẻ ngu nhìn hấn ta, muốn bao nhiêu khinh thường có bấy nhiêu khinh thường.

"Thằng nhóc chết tiệt, ánh mắt này của mày có nghĩa là gì? Chán sống rồi hả?" Trong mắt của tên lùn hiện lên ánh sáng hung ác, tham lam đảo qua người Thanh Hà: "Người phụ nữ của mày cũng không tệ, nếu mày không đến nỗi ngu dốt thì mau đưa cho tao..."

Giọng nói của tên lùn dừng lại đột ngột vì có một con dao ngắn đã đâm xuyên qua cổ họng hấn ta và đóng đinh hấn lên thân cây ở phía sau.

Ánh mắt của hấn vẫn còn mở trừng trừng, đáng vẻ hoàn toàn không thể tin nổi nhìn thẳng vào Nhất Ngạn.

Nhất Ngạn đứng thẳng, rút một con dao giấu trong giày ra cầm trên tay sau đó nói với tên cao: "Mày còn muốn lều và người phụ nữ của tao nữa không?"

Giọng nói của Nhất Ngạn không quá nghiêm túc nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo đến mức khiến tên cao sợ hãi đến run rẩy.

Hình như lần này hấn phán đoán sai rồi, chắc hẳn lúc này tên cao đang hồi hận đến mức ruột gan đều xanh lét.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Edit: Mèo Mồm Mĩm

Beta: Anh Minh

Ban đêm, bầu trời đầy sao lốm đốm.

Gió lạnh thổi vù vù ở bên ngoài, bên trong lều cũng không ấm áp hơn là mấy. Thanh Hà co người trong lòng Nhất Ngạn, đắp áo khoác của cậu lên người, quay lưng về phía cậu. Nhất Ngạn kéo cô lại gần, nói: "Cô có ý gì đây, định qua cầu rút ván hả?"

Thanh Hà có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Nhất Ngạn ngắt mũi cô, kéo mạnh một cái: "Mẹ cô không hề dạy cô rằng làm như vậy là không đúng sao? Có ơn phải báo, không thể qua cầu rút ván được."

Giọng điệu của Nhất Ngạn rất kỳ quái giống như là đang chế nhạo cô khiến Thanh Hà không thoải mái, hừ khê một tiếng.

"Sao em cứ cảm thấy cô ngày càng kiêu ngạo, có phải là do em cưng chiều cô quá mức không nhỉ? Thiết là, gần đây tâm địa của em trở nên quá tốt rồi, thế mà lại không sát sinh." Nhất Ngạn vén mấy lá cây trên lều lên để cô nhìn ra ngoài.

Ở bãi cát bên ngoài có một bóng đen treo lủng lẳng trên cây dừa, hai chân bị trói lại, đầu dốc ngược xuống đất. Quần của bóng đen đó bị lột sạch, chỉ còn lại cái quần lót khiến hấn lạnh đến mức run rẩy nhưng trong miệng bị nhét vải rách nên không thể phát ra tiếng kêu được, đúng thật là muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.

Thanh Hà nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Cô sợ cái gì, cô là vợ em, em sẽ không đối xử với cô như vậy, em chỉ trừng phạt đồ quỷ không có mắt kia một chút thôi. Nhưng gần đây em không được thoải mái lắm, em đối xử với cô tốt như vậy nhưng cô lại không yêu em." Lời này của Nhất Ngạn giống như đang làm nũng, hai mắt to đen nhánh tình ranh nhìn cô, giống như đang muốn ám chỉ với cô điều gì đó. Tuy rằng Thanh Hà không rõ nguyên do nhưng cũng biết nhất định là không có chuyện gì tốt, hơn phân nửa là chuyện đó.

Cô hừ lạnh một tiếng nói: "Cậu cứ nằm mơ đi." Cô kéo áo khoác lên, đưa lưng về phía Nhất Ngạn. Lúc này Nhất Ngạn như một con sói hung ác nhào lên, ôm cô vào ngực, hung hăng véo một cái: "Em muốn..."

"Tránh ra, đừng đụng vào tôi! Tại sao những lúc thế này mà cậu còn nghĩ đến chuyện đó? Cậu không thấy lạnh hả?"

"Lạnh gì, làm một chút là nóng lên thôi."

"Vô si như vậy mà cũng nói được... Ừm..." Nhất Ngan ôm lấy mặt Thanh Hà, đưa đầu lưỡi vào khoang miệng cô, điên cuồng khuấy đảo bên trong. Lúc này cả người Thanh Hà đều cảm thấy nóng bừng, nhất là giữa hai chân, mặt cũng trở nên đỏ ửng. Nhất Ngan kéo quần lót cô xuống, nằm úp sấp giữa hai chân cô, mở hai chân cô ra gác lên trên vai mình. Thanh Hà mơ hồ biết cậu muốn làm gì nên kẹp chặt đôi chân, muốn đẩy cậu ra nhưng Nhất Ngan đã cúi thấp đầu, cánh môi hơi mỏng dán lên hai cánh môi dày khép kín, sau đó hôn lên tựa như đang hôn môi cô, rồi vờn lưỡi ra khẽ liếm, mút vào. Chỉ trong chốc lát, nơi đó đã tiết ra chất lỏng trong suốt, chảy vào miệng Nhất Ngan, cậu hút lấy, phát ra tiếng "chặc đặc" vang dội. Sau một lúc cọ xát, mút liếm thì chất dịch trong suốt nơi cửa vào dần chuyển thành trắng đục, dính quanh môi Nhất Ngan.

Một lúc lâu sau, Nhất Ngan mới ngẩng đầu lên, môi mỏng đỏ tươi, ướt át hơn nữa còn vương chất lỏng trắng đục chảy xuống, sắc tình đến mức khó diễn tả nên lời.

"Mùi vị không tệ." Nhất Ngan lên tiếng.

Thấy Nhất Ngan như vậy, Thanh Hà không biết nói gì, gò má cô đỏ bừng, lấy áo jacket che mặt. Trong bóng tối, giác quan của Thanh Hà càng thêm nhạy cảm, từng cái đụng chạm của Nhất Ngan như chạm đến linh hồn cô. Thử thô to nóng rực nào đó từ từ chen vào trong cơ thể cô, ngay lập tức nơi bí mật hoàn toàn bị mở ra khiến cô có cảm giác tê tê rần rần tựa như có dòng điện lưu chuyển suốt thân thể. Thanh Hà cắn áo jacket của Nhất Ngan, hai chân vô lực đặt trên vai cậu, bàn chân lúc cong lại lúc duỗi ra, thỉnh thoảng lại đứng đưa theo nhịp va chạm, đụng vào lưng cậu.

Cô rên khẽ tựa tiếng mèo con khuấy lên sự ngứa ngáy, khó chịu cho cậu. Nhất Ngan cảm thấy hết thảy máu trong thân thể đang dồn xuống nửa người dưới, mỗi một lần tiến vào lại càng thêm mạnh mẽ khiến cô càng siết chặt, bao bọc lấy cậu làm đỉnh chóp liên tục bị đè ép. Thật lâu sau, cậu nâng cô lên thành một góc 90 độ, đẩy nhanh tốc độ hơn, cuối cùng bắn ra.

Nhất Ngan nằm ở trên người Thanh Hà thở dốc, thỏa mãn hôn lên hai má cô.

"Hồng rồi, bị tên ngoài kia nghe thấy thì phải làm sao bây giờ?" Nhất Ngan vừa lăm bằm lâu bầu vừa cầm dao định đi ra ngoài nhưng Thanh Hà đã kéo cậu lại: "Đã bị cậu hành hạ thành ra như vậy rồi, có sống cũng chỉ còn lại nửa cái mạng thôi, không nghe được đâu, bỏ qua đi."

Hiện tại tâm tình của Nhất Ngan rất tốt nên bắt đầu đi gạt đầu.

Sáng sớm hôm sau.

Nhất Ngan và Thanh Hà ngồi bên đồng lửa nướng cá, còn tên cao ngầy hôm qua thì đang ở trong bụi cây hái quả dại. Nhất Ngan cầm chạc cây vừa nghịch đồng lửa vừa nói: "Đừng đi xa quá, nếu tao không thấy bóng dáng mày, tao sẽ lập tức lột da mày."

Tên cao nghe vậy vội vàng chạy lại gần khiến Nhất Ngan mắng to: "Nào mày bị úng nước hả, gần đây làm gì có trái cây, đi xa một chút."

Tên kia vừa đi xa được một chút thì Nhất Ngan nói: "Có phải mày đang định chạy trốn hay không?"

Tên cao lại chạy tới gần. Lúc này Nhất Ngan bắt chéo hai chân nói: "Không muốn làm thì cứ việc nói thẳng, để tao tiễn mày về Tây Thiên luôn, đỡ chạy qua chạy lại chường mắt, ngay cả trái cây cũng không biết hái thì giữ mày lại có ích lợi gì? Đứng là không bằng một con chó."

Tên cao lại đi ra xa, Nhất Ngan...

Nhất Ngan cứ làm như vậy không biết mệt khiến Thanh Hà ở bên cạnh đột nhiên cảm thấy tên cao kia cũng thật đáng thương. Nhất Ngan giống như trời sinh trên đầu đã mọc hai cái sừng, cậu ta chính là một Tiểu Ma Vương, lúc không có người trông nom thì có thể quậy đến long trời lở đất. Đến cô lúc ở chung với cậu còn bị bắt nạt, ức hiếp chứ đừng nói gì đến người khác, thật ra kết quả của tên cao này cũng được tính là tốt rồi vì gần đây tâm tình Nhất Ngan không tệ nên không làm hại người khác.

Thời gian cũng không còn sớm nữa, ăn uống no nê rồi thì Nhất Ngan kéo Thanh Hà đứng dậy sau đó quát ầm ĩ với tên cao: "Tiểu Hắc, đi trước mở đường."

Tên cao có khuôn mặt ngăm đen, vì khiếp sợ dâm uy của Nhất Ngan nên đành phải chịu sự sai bảo của cậu. Hắn cầm cây gậy đã được vót nhọn, cẩn thận dò đường trong những bụi cây rậm rạp, không dám chậm trễ chút nào. Nếu có chuyện gì xảy ra, chưa nói đến Nhất Ngan sẽ không buông tha cho hắn mà đầu tiên là cái mạng nhỏ của hắn đã toi trước rồi. Ở những nơi thế này, côn trùng độc, rắn độc, kiến độc rất hay gặp.

Bọn họ đi được một lúc thì dường như bên tai có tiếng nước róc rách, Nhất Ngan chỉ phía đông nam, sau đó nhẹ nhàng ôm Thanh Hà lên, tiến về phía trước: "Đi về phía bên kia."

Thanh Hà đẩy cậu, nói: "Thả tôi xuống, như vậy rất phiền phức."

"Có gì phiền phức, em nói được là được. Nếu không với đôi chân của cô, chúng ta có đi vài ngày cũng không đến được."

Tuy rằng lời này rất khoa trương nhưng không hoàn toàn không đúng. Thanh Hà nghe thấy lời này thì cảm thấy rất tức giận, lập tức cắn mạnh vào lỗ tai Nhất Ngan.

Nhất Ngan cường điệu gào to: "Muru sát chồng, muru sát chồng này!"

Thanh Hà vội che miệng cậu, tránh cho cậu nói lung tung: "Đây là nơi nào hả, cậu đừng có hồ đồ càn rỡ, cẩn thận một chút."

Nhất Ngan không hề quan tâm, nháy mắt với cô một cái. Thanh Hà thấy vậy thì cười cười, véo cậu một cái rồi lấy một loạt hành động kỳ quái của Nhất Ngan.

Thanh Hà thật sự hết cách với cậu, đành phải để mặc cậu muốn làm gì tùy ý. Sau khi đi qua cánh rừng, trước mắt dần dần được mở rộng ra, phía trước là một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy từ trên cao xuống thấp.

Tên cao hoan hô một tiếng, sau đó lập tức chạy về phía dòng suối. Thanh Hà cũng vui mừng nhảy xuống, muốn chạy qua đó nhưng Nhất Ngan lập tức ôm cô nằm xuống đất sau đó lăn trên đất vài vòng.

"Pằng", đột nhiên một viên đạn được bắn ra, ghim thẳng xuống đất tạo thành một lỗ nhỏ.

Ở đằng xa, tên cao bị đạn bắn xuyên tim, ngã xuống bờ sông.

Nhất Ngan rút dao giấu trong giày ra, không thèm nhìn mà lập tức phóng đi, sau đó túm lấy Thanh Hà lăn về phía bụi cỏ.

Thình lình một tiếng "Xi" vang lên, một người dùng súng đang trốn ở bụi chuối bên bờ sông lập tức ngã xuống, dao găm cắm ngay vào giữa trán hắn.

"Jayson!" Hai nam một nữ cùng trốn trong bụi chuối với tên kia rất kinh hãi, hiển nhiên là không ngờ đối phương lại giỏi như vậy. Nhưng đối phương không có vũ khí nóng, hơn nữa bọn họ đã sớm có chuẩn bị, chỉ cần cẩn thận một chút thì tiêu diệt đối phương cũng không khó lắm. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, một người đàn ông tương đối cao trong bốn người nói. Bốn người này đều là tóc đen mắt đen, hiển nhiên là thuộc thế lực ở Đông Nam Á.

Sau khi Nhất Ngan và Thanh Hà thoát khỏi phạm vi ngắm bắn của đám người kia thì lập tức trốn vào trong rừng.

Lúc này nơi bãi đất phía xa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, nếu không phải người trong nghề nhất định sẽ không nghe thấy.

Nhất Ngan đặt ngón tay lên trên môi Thanh Hà, ra dấu cho cô đừng lên tiếng, hai người im lặng lên sâu vào rừng.

Ba người cầm súng, tạo thành một hình tam giác, chậm rãi bọc đánh. Đột nhiên bên tai truyền đến âm thanh vèo vèo, ba người thảm nghĩ không hay rồi, đang định ngẩng đầu lên quan sát thì đột nhiên có ba cục đá bay tới, hất văng súng trên tay bọn họ. Tiếp theo là một cú đá làm mặt người phụ nữ lệch qua một bên rồi cả người văng ra sau.

Nhất Ngan đi trên cành cây hộc giống như đi trên đất bằng, chỉ trong nháy mắt đã đi tới trước mặt hai gã đàn ông, đá bọn họ ngã lăn trên mặt đất.

"Đừng nói chuyện đã, chúng ta có thể hợp tác!" Một người đàn ông trong số đó hô to nhưng Nhất Ngan không thèm quan tâm, đá văng răng cửa hắn ta: "Câm miệng!" Lúc này Nhất Ngan chỉ vào người phụ nữ bị cậu đá đến không thể đứng dậy kia, nói: "Cô nói."

"Nói? Nói gì?" Phụ nữ hoảng sợ nhìn Nhất Ngan, cậu ta là người sao?

"Không nói cũng được, chờ đến lúc tôi lột da rút xương rồi treo ngược lên nường thì đừng hối hận." Nhất Ngan cười cười để lộ hàm răng trắng như tuyết nhưng lại khiến ba người kia cảm thấy như rơi vào hầm băng.

Bọn họ đã đánh lên tên biến thái nào vậy?

"Tôi nói!" Một người đàn ông khác nói.

Nhất Ngan đá thật mạnh vào chỗ đựng quần của hắn nói: "Có hỏi mày sao? Câm miệng!"

Gã đàn ông ôm hạ thể gào to, đoán chừng là nát trứng rồi. (nguyên văn nha)

Người phụ nữ đã sợ đến mức lạnh run, vội vàng nói: "Chúng ta hãy thương lượng về việc hợp tác với nhau, làm vậy có lợi hơn hành động một mình nhiều." Nhất Ngan nháy mắt trên mặt đất lên nói: "Cũng không tệ lắm."

Người phụ nữ kia khúm núm chưa kịp nói tiếp thì đã bị Nhất Ngan bắn nát đầu, còn lại mấy gã kia, một bên mặt nát vụn văng tung tóe khắp nơi.

Từ đó có thể thấy được hòa lực của khẩu súng này rất mạnh.

Có lẽ là trước đó đã được tháo rời ra sau đó mang vào.

Tại sao cậu lại không nghĩ đến việc này nhỉ?

Nhất Ngan dùng vạt áo của người chết lau sạch vết máu trên mặt sau đó quay đầu nói Thanh Hà: "Đi ra đi, xong rồi." Nhất Ngan còn chưa nói xong thì ánh mắt đã lạnh xuống. Lúc này hai tên đàn ông tóc vàng mắt xanh vừa rồi đi vào rừng đang cầm súng, kẹp Thanh Hà vào giữa đi tới, bên cạnh còn có một người phụ nữ mặc áo đỏ, mũ đỏ, cô ta chính là Isabel.

Về mặt cô ta rất tự nhiên đi tới chỗ cái xác xa nhất sau đó ngồi xổm xuống, tìm kiếm gì đó. Cuối cùng cô ta móc một khẩu súng lục ra, mở chốt, bắn một phát vào bên chân Thanh Hà.

Thanh Hà chấn động, sắc mặt tái nhợt.

"Quả thật là không tệ." Isabel ngẩng đầu mỉm cười với Nhất Ngạn, lắc lắc cây súng trong tay.

Ánh mắt Nhất Ngạn lạnh lùng như lưỡi dao sắc bén, nhìn trừng trừng cô ta không hề chớp mắt: "Cô muốn thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Edit: Mèo Mồm Mồm

Beta: Anh Minh

Isabel vuốt dọc theo dây đeo trên vai, nâng súng lên, cười với Nhất Ngạn: "Khăn trương như vậy làm gì, nếu tôi muốn giết cô ta thì vừa nãy đã ra tay rồi."

"Dựa vào cô?" Nhất Ngạn giống như đang nghe một câu chuyện rất buồn cười, cậu thu súng lại, hai bàn tay thon dài buông thõng ở bên người, nhìn có vẻ vô hại.

Nhưng ba người đối diện lại không dám thả lỏng cảnh giác một giây nào cả, mặc dù Isabel đang cười nhưng lại để ý nhất cử nhất động của Nhất Ngạn, sau khi thấy cậu thật sự không có ý định ra tay thì mới lui lại mấy bước, đi tới bên cạnh Thanh Hà, nâng cằm Thanh Hà lên: "Dáng dấp khá tốt, khó trách cậu trai này điên đảo thần hồn vì cô."

Trên người cô ta có một loại mùi thơm kỳ quái khiến Thanh Hà vừa ngửi đã thấy choáng váng nên vội xoay đầu đi.

Isabel cũng không để ý, cười khê nói: "Hình như cô rất ghét tôi. Nhưng hiện giờ cái mạng nhỏ của cô đang nằm trong tay tôi, chẳng lẽ cô không nên nghĩ biện pháp làm tôi vui lòng sao?" Cô ta đột nhiên bóp chặt cằm Thanh Hà, ánh mắt như rắn độc đang lè lưỡi cực kỳ đáng sợ. Sức lực của cô ta rất lớn khiến cằm Thanh Hà trắng bệch.

"Buông cô ấy ra, tôi sẽ nghe theo lời cô. Cô muốn tôi làm gì thì nói đi!" Nhất Ngạn nói.

Isabel buông Thanh Hà ra: "Trước tiên giao vũ khí của cậu ra đây."

Nhất Ngạn từ từ cúi người, đặt khẩu súng xuống đất sau đó đá qua. Isabel nhặt súng, giắt ở sau lưng: "Đao và dao găm cũng phải giao ra."

"Sợ tôi như vậy sao?" Nhất Ngạn bắt đầu dõng dạc nhún nhún vai, cúi đầu rút hai con dao ngắn đang giắt trong giày ra ném tới bên chân cô ta.

Sau khi Isabel lấy hết vũ khí của Nhất Ngạn thì thái độ đối với cậu mới mới tốt hơn một chút: "Được rồi, lên đường thôi."

Hai tên đàn ông tóc vàng lập tức đẩy Thanh Hà về phía trước, Nhất Ngạn vội vàng đỡ cô, không để cô ngã sấp xuống dưới đất.

Lúc này hai khẩu súng của hai người kia luôn nhắm vào bọn họ. Nhất Ngạn ôm Thanh Hà đuổi kịp bước chân Isabel.

"Rốt cuộc là chúng ta đang đi đâu, cô Isabel?" Nhất Ngạn ôm Thanh Hà, vuốt tóc trấn an cô sau đó quay đầu thờ ơ hỏi: "Nếu như là đi tìm bộ đàm thì mình cô cũng làm được, tại sao phải mang theo hai người bọn tôi?"

"Cô không thấy mệt sao, cô Isabel? Chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút không?"

"Cô Isabel xinh đẹp, chúng tôi đói rồi, không đi nổi nữa đâu."

...

Cuối cùng Isabel cũng không nhịn được nữa nên dừng bước, quay đầu lạnh lùng nhìn Nhất Ngạn: "Họ Bạch kia, cậu an phận một chút cho tôi, tôi không ngại cắt lưỡi cậu đâu. Nếu không phải lão già nhà cậu tốn một số tiền lớn thuê tôi thì cậu cho rằng tôi muốn sao?"

"Lão già? Cô dọa ai đó, ông ấy còn ước gì tôi chết ở bên ngoài thì đúng hơn, làm gì có chuyện thuê người buộc tôi trở về?" Nhất Ngạn liếc mắt.

"Ông ta không muốn chẳng lẽ mẹ cậu cũng không muốn sao? Chắc đã lâu rồi cậu không về thăm bà ta đúng không?" Isabel nói với vẻ chân thành: "Bà ta đang bệnh cho nên lão già nhà cậu mới thuê tôi mang cậu trở về để trò chuyện với bà ta."

"Mẹ tôi bị bệnh?" Hiển nhiên là Nhất Ngạn không tin: "Nếu như mẹ tôi bị bệnh mà lão già nhà tôi vẫn nhàn nhả đến mức thuê cô mang tôi về sao? Nếu

thật thì không chờ đến hoạt động này ông ta đã túm tôi về nhà rồi, nếu tôi đoán không sai thì ông ta cho cô lợi ích nhân tiện bảo cô mang tôi trở về."

Isabel nói: "Được rồi, cậu thắng, mẹ cậu không có bị bệnh. Nhưng quả thật bà ấy rất nhớ cậu, lão già nhà cậu lại sĩ diện nên tất nhiên là không thể vứt mặt mũi cầu xin cậu trở về thăm bà ấy được. Cậu đã lớn rồi, cũng nên hiểu chuyện một chút, ngoan ngoãn cùng tôi trở về đi."

"Dựa vào cái gì mà tôi phải nghe lời cô? Tôi còn có chuyện muốn làm." Nhất Ngan vuốt vuốt tay.

Đến giờ Isabel mới hiểu được, tại sao Bạch Tiềm lại thuê cô với cái giá cao như vậy, thằng nhóc này đúng thật là đầu muối đều không chịu. Lần này nếu không dùng sức mạnh thì nhất định không thể bắt Nhất Ngan về được.

"Tôi cho cậu biết, tốt nhất vẫn nên thức thoi một chút, tôi chỉ là nhận tiền của người thay người làm việc, tôi và cậu không quen biết nhau nên cậu đừng có ngông cuồng muốn chạy trốn..." Isabel dùng ánh mắt lạnh lùng như muốn khoét lỗ trên người Thanh Hà: "Trốn một lần tôi sẽ cắt của cô ta một miếng thịt, hai lần, tôi sẽ cắt của cô ta hai khối thịt, ba lần, tôi sẽ làm thịt cô ta."

Sắc mặt của Nhất Ngan cũng lạnh xuống, lạnh lùng nhìn Isabel nhưng cô ta không thêm để ý mà ra lệnh đi tiếp, hai người đàn ông tóc vàng nghe lệnh lập tức dùng súng đẩy bọn họ, bảo tiếp tục đi về phía trước.

Dọc theo đường đi, Nhất Ngan không nói thêm một câu nào nữa.

Nhất Ngan chỉ lặng lẽ vuốt tóc Thanh Hà, hôn lên mặt cô, nói khẽ với cô vài câu. Thanh Hà núp ở trong ngực Nhất Ngan, an phận hơn rất nhiều. Hiện giờ đang là buổi trưa, lúc này bọn họ đang đi ngang qua một khe núi, trong khe núi này rất yên tĩnh, khắp mặt đất chỉ có một loại hoa màu đỏ. Loại hoa này rất đẹp, cánh hoa mỏng trông như một chiếc đèn lồng, cánh khoa khép lại thành hình cầu, có thể thoáng nhìn thấy nhị hoa dạng túi chứa dịch màu vàng bên trong.

Nhất Ngan rất ung dung cúi đầu xuống, ôm chặt Thanh Hà, kéo cô sang bên cạnh một chút.

Thanh Hà cảm thấy kỳ quái, quay sang nhìn Nhất Ngan, không hiểu tại sao cậu lại làm như vậy.

Sự yên tĩnh gọi cho người ta có cảm giác không bình thường khiến thần kinh Isabel căng thẳng đề phòng theo bản năng nhưng lại không biết bất thường ở đâu. Sau khi đi tiếp về phía trước năm, sáu bước, cô dứt khoát nói: "Quay trở lại, đổi đường khác, chỗ này rất kỳ quái."

Lúc này Nhất Ngan lại đứng nguyên tại chỗ, hai người đàn ông kia cũng không động đậy. Isabel kỳ quái quay đầu nhìn bọn họ thì lập tức sững sờ. Cô chưa bao giờ sợ cái gì nhưng hôm nay quả thật đã bị dọa sợ. Một đám gì đó màu đỏ lửa trên mặt đất đang động đậy, có rất nhiều con đã chui vào ống quần hai người đàn ông, chẳng biết từ lúc nào súng trong tay bọn họ đã rớt xuống đất.

Lúc Isabel bình tĩnh nhìn lại thì phát hiện những thứ kia là kiến nhưng lớn gấp đôi bình thường, bởi vì màu của nó và hoa rất giống nhau cho nên nếu không nhìn kỹ thì không phát hiện được.

Nhiều bông hoa màu đỏ xinh đẹp chậm rãi nở rộ, cánh hoa mỏng như cánh ve xấu hổ rơi xuống. Chết lòng màu vàng ở cái túi bên trong đóa hoa lắc lư hấp dẫn những con kiến màu đỏ.

Bởi vì hai người đàn ông tóc vàng chắn ngang đường đi của nó nên chỉ một lát sau đã bị những con kiến bao vây, biến thành bánh chưng thịt màu đỏ.

Nhưng trên người Nhất Ngan và Thanh Hà lại không có, lúc này bọn họ đang đứng dựa vào vách đá, dưới chân hai người có vài bông hoa tương tự nhưng màu sắc tương đối nhạt hơn giống như màu quả quýt. Rất cuộc Isabel cũng đã biết không đứng ở chỗ nào, nơi này không có thực vật nào khác ngoại trừ loại hoa này, thậm chí một chút xíu màu xanh cũng không có.

Nhất Ngan che mắt Thanh Hà lại sau đó chớp chớp mắt với Isabel: "Thật là xin lỗi, tôi quên nói với bọn cô rồi. Loại hoa này cực kỳ hấp dẫn đối với những con kiến màu đỏ, tuy rằng tôi không biết loại kiến màu đỏ tên gì nhưng lúc đi ngang qua rừng rậm nhiệt đới Châu Phi đã từng nhìn thấy nó. Trong quá trình nó kiếm ăn, nếu gặp phải thứ gì sẽ trực tiếp ăn thứ đó. Nó sẽ chui vào ngũ tạng lục phủ, dùng nọc độc làm tê liệt hệ thần kinh nạn nhân sau đó bắt đầu ăn từ trong ra, nhưng nọc độc của nó chỉ làm nạn nhân mất đi khả năng hoạt động còn đại não thì vẫn có ý thức, cảm giác vẫn còn rất rõ ràng. Ngay trong lúc nạn nhân vẫn còn đầy đủ cảm giác thì nó đã ăn dần nội tạng nạn nhân, nạn nhân vẫn cảm nhận được nội tạng mình bị gặm nhấm một cách cực kỳ rõ ràng."

Isabel không muốn nghe tiếp nữa vì những con kiến đã bò gần đến chỗ cô ta, chung quanh cô ta đã không có chỗ đặt chân nữa. Isabel dứt khoát lao ra, giẫm nát những con kiến chung quanh sau đó leo lên vách đá.

Có mấy con kiến vẫn còn bò trên chân cô ta, chúng bò dần lên đầu gối với ý định tìm kiếm khe hở có thể chui vào. Isabel thấy vậy nhanh chóng dùng dao hắt bọn nó ra.

Những con kiến phía dưới phát ra tiếng rì rì, lần lượt trèo lên trên vách núi. Isabel dùng hết sức trèo lên trên sau đó chạy bán sống bán chết, không rảnh để ý đến Thanh Hà và Nhất Ngan nữa.

Nhất Ngan nhéo mũi Thanh Hà nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn cô.

Trong lòng Thanh Hà vẫn còn đang mơ hồ: "Rất cuộc là có chuyện gì vậy?"

"Bảo bối, em khuyên cô tốt nhất là đừng nhìn." Nhất Ngan bình thản trông về phía hai người đàn ông tóc vàng đã bị đàn kiến ăn hết. Trong cái nhìn

hoảng sợ của bọn họ, những con kiến màu đỏ đã có trật tự bò tới mũi, mắt, lỗ tai, miệng của hai người... Sau đó lần lượt chui vào. Thân thể của bọn nó rất mềm dẻo, những con lớn thì có thể co người lại chui vào, còn những con nhỏ thậm chí có thể chui vào từ những lỗ chân lông lớn một cách nhanh chóng lặng lẽ. (hư cấu quá)

Sau khi ăn xong thì những con kiến kia lại bò ra rồi chui vào trong nụ hoa, tiếp đó cánh hoa dần dần khép lại.

Lúc này trong khe núi im lặng phẳng phắc như thể chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Nhất Ngạn tính toán thời gian, thấy không xê xích gì nhiều thì dẫn Thanh Hà ra khỏi khe núi, đi theo đường cũ trở về.

Thanh Hà khó hiểu hỏi: "Chúng ta... Đây không phải là đi ngược về sao? Không tìm bộ đàm nữa há?"

"Tìm bộ đàm làm gì, chúng ta đâu đến đây để bán mạng cho họ Triệu, em còn ước gì hán lập tức chết ngay đi, làm gì có chuyện tranh giành mặt mũi cho hán"

Thanh Hà không rõ ý của Nhất Ngạn lắm.

Sau khi băng qua khu rừng thì bọn họ đến một bờ cát.

Lúc này bầu trời rất quang đãng, một chiếc máy bay trực thăng đã đậu trên bãi ghènh, một người đàn ông trẻ tuổi và một người đàn ông trung niên đang đứng đợi ở đó, Thanh Hà lập tức nhận ra bọn họ chính là người buôn bán súng ống đạn dược ở Châu Âu trước kia, thiếu niên là ông chủ còn người đàn ông trung niên là vệ sĩ, một người tên là Rose, một người tên là Gaelle.

Nhất Ngạn tiến lên ôm bọn họ, cũng không nói cho Thanh Hà lý do, ngay sau đó bọn họ lập tức lên máy bay, rời khỏi vùng biển này.

Trực thăng liên tục phát ra tiếng động khiến màng nhĩ Thanh Hà khó chịu. Dường như Nhất Ngạn và hai người này có quen biết và đã bàn bạc thương lượng từ trước rồi, bọn họ giống như không phải tới tham gia hoạt động lần này mà chỉ như đang đi ngang qua thôi.

Chỉ một lát sau bọn họ đã ra khỏi vùng biển. Vì trực thăng quá gây chú ý nên bọn họ đáp xuống một đỉnh núi gần đó, sau khi giấu máy bay trực thăng thì lập tức tiến vào một cánh rừng.

"Chỉ giúp được đến đây thôi, chúng tôi còn phải trở về tham gia hoạt động, tránh để bị người khác phát hiện." Rose vỗ vỗ bả vai Nhất Ngạn. Làm gì còn vẻ kiêu căng nóng nảy lúc trước, lúc này vẻ mặt anh ta rất tự tin và điềm nhiên nhưng rõ ràng anh ta chỉ là một thiếu niên.

"Đi đi, tôi cũng có chuyện của mình."

Sau đó bọn họ tách ra, Nhất Ngạn kéo Thanh Hà ra khỏi khu rừng, giữa đường cướp một chiếc xe jeep rồi lái về phía nhà của Triệu Gia Khôn. Tài xế sợ tới mức run rẩy, sợ hai người giết con tin. Thanh Hà thấy vậy vội an ủi anh ta: "Chúng tôi chỉ mượn xe của anh một chút thôi, sau này nhất định sẽ trả lại cho anh."

"Không cần, không cần, xe tặng cho hai người đó, van cầu hai người, thả tôi xuống xe đi."

Nhất Ngạn trực tiếp mở cửa xe, đạp anh ta xuống dưới: "Mau cút đi."

Nhất Ngạn dùng lực rất vừa vặn, tài xế chỉ lăn vài vòng trên mặt đất sau đó bình yên đứng dậy, ngoại trừ mặt xám mày tro ra thì gần như không bị thương chỗ nào. Anh ta mừng rỡ đến rơi nước mắt khi thấy xe đi mất, thầm nghĩ mình thật là may mắn vì đã sống sót sau tai nạn.

Thanh Hà trách cứ nhìn Nhất Ngạn: "Cậu đang cướp đồ đấy."

"Ai nói không phải cướp đâu." Về mặt Nhất Ngạn rất tự nhiên lái xe.

"Cậu... Cậu cướp xe người ta làm gì?"

"Chúng ta còn có chuyện chính đáng phải làm, trước đó cậu cả, cậu hai, cậu ba và di tư đã đồng ý giúp em chuyển hàng, bây giờ là thời điểm khó khăn nhất để thoát thân, làm sao em có thể vứt bỏ bọn họ được?" Nhất Ngạn cười cười. Triệu Gia Khôn đã sớm nảy sinh nghi ngờ với cậu nên cậu không thể không dao sắc chặt đứt dây rồi, nhờ lần hoạt động này lên lút chạy ra ngoài. Nếu như cứ ở mãi trong trại nhất định sẽ gặp phải chuyện bất trắc. Nhất Ngạn đã thương lượng trước với bốn người kia, mượn danh nghĩa đi hàng để trà trộn vào trong trại sau đó dùng một mối lừa để thiêu tất cả hàng hóa của Triệu Gia Khôn.

Vào lúc này đi tìm bốn người bọn họ là vừa vặn tiếp ứng cho họ thoát thân.

Nhưng có nói chuyện này cho Thanh Hà biết thì cô cũng sẽ không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Edit: Mèo Mồm Mồm

Beta: Anh Minh

Trận lửa lớn này đã thiêu trụi ruộng thuốc phiện của họ Triệu nên khi trở về nước, chuyện này vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ Thanh Hà.

Thời tiết tháng ba đã ấm hơn nhưng vẫn còn khá lạnh.

Cả thành phố đều bị bao phủ trong một màn sương mù mờ mờ.

"Cậu thật muốn gặp cô của tôi?" Lúc gần đến cửa nhà, Thanh Hà vẫn rất do dự. Căn biệt thự này được xây trên thảm cỏ, phía trước là một cây cầu nhỏ bắc ngang qua dòng suối. Chỗ này là nơi vắng vẻ nhất của phía Đông thành phố, trước khi trở về Thanh Hà đã liên lạc với Tống Lệ Hà.

"Đương nhiên là phải gặp, chẳng lẽ cô lại định bỏ trốn với em?" Nhất Ngạn quay người đi tới dựa trên cây dương liễu ven đường, dáng vẻ lười biếng nhìn Thanh Hà tức giận.

"Sao tôi cứ cảm thấy cậu đang có âm mưu gì đó nhỉ?"

Nhất Ngạn hỏi ngược lại cô: "Dự cảm của cô có khi nào đúng không?"

Thanh Hà nghe vậy thì nghĩ đến chuyện lúc trước cô coi cậu như một đứa bé ngoan hiểu chuyện thì khuôn mặt lập tức như người bị táo bón. Cô lập tức trừng cậu sau đó quay đầu đi vào nhà. Cô đã sớm nhận ra Tống Lệ Hà là người như thế nào rồi, ác nhân tất nhiên phải có ác nhân trị.

Đột nhiên cô có chút mong đợi lúc hai người bọn họ gặp nhau.

Sau khi Thanh Hà vào nhà, giọng điệu của Tống Lệ Hà không được tốt lắm, bà ta nhìn chằm chằm Thanh Hà với vẻ dò xét: "Sao lâu như vậy mới trở về?"

"Có chút việc ạ."

"Còn có chuyện gì quan trọng hơn việc lớn cả đời của cháu?" Tống Lệ Hà mở cửa lớn hơn một chút để Thanh Hà đi vào, ngay lúc này bà ta liền nhìn thấy Nhất Ngạn phía sau lưng Thanh Hà.

Khuôn mặt tuần tú mang theo nét cười tinh quái, nhìn thoáng qua khiến người ta cảm thấy đây là một cậu trai rất sáng sủa.

"Chào cô." Nhất Ngạn hoàn toàn không có vẻ rụt rè khi gặp người lạ, cậu cười cực kỳ thân thiết, đáng yêu giống như cậu em nhà hàng xóm.

Tống Lệ Hà suy nghĩ cả buổi nhưng vẫn không nhớ ra mình có quen người nào như vậy. Sau khi nhà họ Tống xuống dốc thì tài sản duy nhất của bà ta hiện giờ chính là căn nhà này và một căn nhà ở phía Tây thành phố, bà ta nghĩ có thể là thân thích nghèo khổ ở xóm nào đó chạy đến thì mi mắt bắt đầu co giật.

Thanh Hà vừa thấy sắc mặt của bà ta thì lập tức hiểu ngay bà ta đang suy nghĩ gì: "Đây là bạn cháu."

"Bạn trai." Nhất Ngạn có chút bất mãn bổ sung thêm.

Tống Lệ Hà sững sốt một hồi lâu, mặt bắt đầu tái đi. Sau một trận dạy dỗ mà Thanh Hà không muốn nhớ lại thì hai người bị đuổi ra khỏi nhà. Trước khi đi, Tống Lệ Hà còn chống nạnh đứng ở cửa ra vào: "Cô thấy đầu óc cháu có vấn đề rồi, sau khi suy nghĩ rõ ràng rồi hãy trở về. Ngày năm tháng sau cháu phải đi xem mắt cho cô."

"Đầu óc cô mới có vấn đề." Thanh Hà rất hiếm khi mắng chửi người khác một cách thẳng thắn như vậy.

Nhất Ngạn ở bên cạnh lập tức gạt đầu phụ họa: "Rất có vấn đề."

"Cậu cũng cảm thấy như vậy?"

"Liếc một cái là biết."

Thanh Hà nhoen miệng cười, sau đó khuôn mặt lập tức nhăn nhó: "Đêm nay chúng ta ở đâu đây?"

Nhất Ngạn nghe vậy, nắm lấy tay Thanh Hà dẫn cô đi. Sau khi vào một khách sạn trong thành phố, Nhất Ngạn quen cửa quen nẻo lấy thẻ rồi đi vào. Thanh Hà thấy vậy thì kinh hồn táng đăm, sau khi vào phòng mới kéo áo Nhất Ngạn hỏi: "Cậu có tiền không?"

"Không có tiền."

"Có thể ký sổ nợ không?"

Nhất Ngan giang hai tay nằm dài trên giường sau đó đá vài cái, hất dép lê trên chân xuống: "Hình như không thể."

Thanh Hà luôn luôn bị Nhất Ngan đột nhiên hù dọa, một lát sau cô thấy khuôn mặt Nhất Ngan vẫn vui vẻ thì lập tức rõ mình đã bị gạt. Cô nhúu nhúu mày: "Mau nói thật đi."

Nhất Ngan cười ha ha: "Em dùng tên thật của mình để đăng ký phòng, trong vòng một giờ chuyện này sẽ truyền về tới nhà em, cứ thoải mái, thả lỏng tinh thần đi, chốc lát nữa có người đến "bắt" em."

"Cậu phải đi sao?" Trong lòng Thanh Hà thoáng chút âm ảm, cúi đầu ngồi trên giường, không nhìn Nhất Ngan nữa.

Nhất Ngan nghiêng đầu, cười hi hi: "Đương nhiên là phải dẫn cô theo cùng rồi."

Thanh Hà xoay đầu sang chỗ khác, không muốn nghe miệng lưỡi trơn tru của Nhất Ngan. Nhất Ngan lại cười đến ranh mãnh, cầm tay cô vuốt ve chơi đùa sau đó vòng tay qua eo cô, kéo cô ôm chặt vào lòng. Thanh Hà nằm trên người Nhất Ngan, vừa mới ngẩng đầu lên thì bị Nhất Ngan néo cằm, gò má đẹp ửng hồng ẩn hiện trong làn tóc đen.

"Vẫn cứ thẹn thùng như vậy." Nhất Ngan cúi đầu hôn lên gương mặt cô một cái, tiếng "chụt" rất vang dội.

Nhất Ngan liếm môi dưới Thanh Hà khiến toàn thân cô không được tự nhiên, cô muốn nói gì đó nhưng đã bị cậu kéo lên trên giường. Đúng lúc này, chuông cửa vang lên. Nhưng cũng chỉ vang lên hai tiếng mang tính tượng trưng, sau đó có người trực tiếp cầm chìa khóa tiến vào.

Thanh Hà vội đẩy Nhất Ngan ra, lùi về phía góc giường.

Một bóng người thon dài bất ngờ xuất hiện ở cửa như thể bóng ma, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ thoáng thấy tóc được cắt ngắn rất gọn gàng. Đến khi bóng dáng kia bước vào thì Thanh Hà mới giật mình kinh ngạc. Người trước mắt rất đẹp, giống Nhất Ngan như đúc, chỉ là nụ cười trên khóe môi rất chân thành, rục rịch.

"Anh!" Nhất Hàm ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Nhất Ngan bước qua, đặt tay lên vai cô: "Trước khi vào phòng không biết gõ cửa hả?" Nói rồi cậu dùng sức vò tóc Nhất Hàm.

Nhất Hàm cười cười, cũng không giải thích tỏ vẻ như cho dù Nhất Ngan làm gì thì cô đều sẽ nghe lời.

Nhất Ngan hài lòng sờ sờ đầu Nhất Hàm, động tác trở nên nhẹ nhàng hơn, sau đó giới thiệu cô với Thanh Hà rồi hỏi: "Có mang quà theo hay không?"

"Em vừa mới biết anh ở nơi này."

Nhất Ngan cầm lấy tay Nhất Hàm, kéo ống tay áo cô lên, quả nhiên thấy trên tay Nhất Hàm có một chuỗi mã não màu đỏ sậm. Quả nhiên trí nhớ của cậu không tệ, đây là quà tặng mấy năm trước do con trai của một ông trùm ở Hồng Kông đưa cho Nhất Hàm. . . Nhất Ngan rất hài lòng, nhanh chóng tháo ra đeo lên tay Thanh Hà: "Đây là quà gặp mặt em gái em tặng cô."

Nhất Hàm: "..."

Thanh Hà xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, định cời chuỗi hạt xuống: "Nhất Ngan, sao cậu có thể làm như vậy được?"

"Em thế nào? Là em của em tự nguyện."

Nhất Hàm: "..."

"Em nhìn anh như vậy làm gì? Người đuổi theo mộng em là một tên phá cửa, đây là anh đang giúp em đấy. Tránh cho tương lai em không tiện từ chối người ta, dù sao em cũng có rất nhiều thứ này." Nhất Ngan trừng mắt nói: "Em cứ nhìn anh như vậy, người khác sẽ hiểu lầm anh."

Thật lâu sau Nhất Hàm mới thở dài nói: "Anh, anh thật sự không thay đổi một chút nào." Đột nhiên Nhất Hàm có chút hối hận khi cố ý đến đây, cứ để cho hai người bọn họ ở đầu đường xó chợ thật là tốt biết bao! Nhưng suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Nhất Hàm rồi tức thì biến mất. Dựa theo tính cách của Nhất Ngan, chắc chắn anh sẽ đi cướp phòng, nhất định không bao giờ để mình phải chịu thiệt thòi.

"Được rồi được rồi, chẳng phải một cái vòng tay thôi sao? Nếu em thích, về sau ngày nào anh cũng sẽ cho em một cái." Nhất Ngan kéo Nhất Hàm tới sau đó dụ dỗ an ủi một phen. Bàn tay của em gái nhỏ nhỏ, mềm mềm hoàn toàn trái ngược với tay cậu. Tuy rằng tay Nhất Ngan cũng thon dài xinh đẹp nhưng lại có nhiều vết chai.

"Mẹ có khỏe không?" Nhất Ngan hỏi.

Nhất Hàm đáp: "Sao anh không hỏi ba?"

"Ông ấy rất khỏe, nếu không làm sao có thời gian thuê người tới bắt anh?" Hiển nhiên là Nhất Ngan còn ghi hận trong lòng chuyện của Isabel. Cậu là

người thù dai, dù là ba ruột của mình cũng như vậy. Hiển nhiên Nhất Hàm cũng hiểu rõ chuyện này. Bao nhiêu năm qua, Nhất Ngan đều kêu Bạch Tiềm là "lão già" hoặc "lão già chết tiệt" ở sau lưng, lúc tâm trạng tốt thì sẽ kêu "lão già nhà tôi", nếu không tốt thì lập tức trở thành "lão già chết tiệt nhà tôi".

Bạch Tiềm rất cưng chiều Nhất Hàm nhưng lại chướng mắt Nhất Ngan từ nhỏ nên dạy dỗ rất nghiêm khắc, hơn nữa tính tình của Nhất Ngan lại rất ương bướng, không thích vâng lời nên từ nhỏ đến lớn tai họa do cậu gây ra nhiều không kể xiết. Hai người không hợp nhau là chuyện đã lâu rồi.

"Hai mắt em cứ lảo liên, đang suy nghĩ gì vậy? Có phải là đang mắng trộm anh không?" Nhất Ngan nhún đầu Nhất Hàm xuống, dáng vẻ cực kỳ hung ác, rất giống khi bé bắt nạt cô. Lúc nhỏ anh cô đã bắt nạt rất nhiều người, trong số con trai của các vị trưởng lão, không có người nào không bị anh bắt nạt.

Từ nhỏ, anh đã rất thích giành đồ của cô, nhất là đồ ăn hoặc các loại đồ ngọt, khi anh ăn còn thừa lại mới bỏ thí cho cô một chút, lúc đó còn nói cho oai là "Huynh hữu đệ cung". Bởi vì dáng vẻ hai người rất giống nhau, cô lại ăn mặc tương đối trung tính nên rất nhiều người lầm tưởng bọn họ là anh em. Sau đó, anh gây họa ở bên ngoài, làm chuyện xấu, đều là cô giúp anh giải quyết.

"Không có, làm sao em dám?" Nhất Hàm nói một cách bất lực.

"Thật sự không có?"

Thanh Hà thật sự có chút không thể nhìn nổi nữa: "Cậu đừng bắt nạt em ấy nữa."

Nhất Ngan liếc Thanh Hà, giống như phát hiện vùng đất mới, nói: "Sao lại là em bắt nạt em ấy? Hai người bọn em giống nhau như đúc, cực kỳ không tốt, tựa như nước trong cùng một ly, làm gì có ai trắng trong hơn. Làm sao lại là em bắt nạt em ấy được? Đúng là không có thiên lý mà."

Thanh Hà rất muốn nói vừa nhìn thì đã biết trong hai người, ai là kẻ ác rồi nhưng lại nghĩ đến nếu nói không vừa ý Nhất Ngan thì nhất định cậu ta sẽ đổi biện pháp giãy vò cô rồi đi bắt nạt người khác. Sau khi suy nghĩ cẩn thận Thanh Hà quyết định không nên nói gì nữa.

"Xem ra cô cũng biết mình không đúng mà."

Thanh Hà: "Vậy thì cứ xem như tôi không đúng là được."

Nhất Hàm ở phía sau quăng một ánh mắt khinh bỉ cho Nhất Ngan, Nhất Ngan như là cảm nhận được lập tức quay đầu lại nhìn Nhất Hàm. Nhất Hàm thấy vậy le lưỡi, lập tức bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn, khéo léo.

Nhất Hàm có một biệt thự tư nhân ở chân núi phía Bắc thành phố. Buổi tối, cô giúp hai người trả phòng sau đó ba người lái xe tới biệt thự, trên đường đi sẵn mua một mớ nguyên liệu nấu ăn.

Thanh Hà ở trong phòng bếp nấu nướng, Nhất Ngan và Nhất Hàm thì ở phòng khách chơi game, ăn vặt. Đến lúc Thanh Hà đi ra thì trên mặt đất đã đầy vụn đồ ăn và vỏ bánh. Quả nhiên Nhất Ngan rất thích ăn đồ ngọt, nhất là kem ốc quế, trên sàn đầy vỏ kem khiến Thanh Hà cực kỳ tức giận.

"Nhảy đi, em mau nhảy đi, cương thì sắp đuổi tới nơi rồi!" Nhất Ngan điên cuồng nhún tay cầm nói.

Rõ ràng Nhất Hàm không hay chơi nên có chút theo không kịp với tiết tấu của Nhất Ngan, vẻ mặt cô hơi cứng nhắc nói: "Nhảy thế nào? Sao lại nhảy không được? A... Hình như em hết máu rồi! Phải làm sao đây? Phải làm sao đây?"

"Em là đồ ngọc, nước hồi sinh! Nhanh lên!"

"Nước hồi sinh? Ở đâu? Không tìm được... A, chết rồi, gần tới rồi!" Nhân vật trong trò chơi đã đi tới tòa thành cuối nhưng lại cứ không nhảy được, máu cũng không còn nhiều, cương thì đang xông lên, cuối cùng nhân vật hết lên mấy tiếng thảm thiết rồi ngã xuống trong vũng máu.

"Gỗ mục không thể đeo! Sao anh lại có cô em gái ngọc ngà như vậy nhỉ!" Nhất Ngan tức điên người, đè đầu Nhất Hàm xuống, đánh mấy cái lên đầu cô.

Nhất Hàm làm bộ đáng thương nhìn Thanh Hà, Thanh Hà thấy vậy vội đi qua đẩy Nhất Ngan ra: "Không phải chỉ là trò chơi sao? Có người nào bắt nạt em gái nhà mình như cậu không?"

"Được được được, đều là em không đúng." Nhất Ngan cũng không so đo, lấy kem ốc quế trong tủ lạnh ra ăn làm Thanh Hà vô cùng tức giận.

"Trời lạnh như vậy mà cậu còn ăn cái này? Cậu đã ăn bao nhiêu cái rồi?"

"Cô quản được sao?" Nhất Ngan quay lưng đi. Đột nhiên cậu cảm thấy kể từ khi Nhất Hàm xuất hiện thì thái độ Thanh Hà đối với cậu càng ngày càng kém.

Cậu cắn mạnh một miếng kem ốc quế, sau hai ba lần cắn thì cây kem ốc quế đã được giải quyết sạch sẽ. Sau khi ăn xong Nhất Ngan còn chép chép miệng, đột nhiên cậu cảm thấy kem ốc quế ngon hơn bánh kem bơ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Edit: Mèo Mồm Mồm

Beta: Anh Minh

Tuy rằng không sợ lạnh, nhưng ăn nhiều kem thì đầu lưỡi cũng sẽ bị tê. Nhất Ngan nghĩ nếu mình ăn tiếp nữa, đầu lưỡi chắc không còn cảm giác mất. Nhất Ngan thấy Nhất Hàm và Thanh Hà đang ngồi trò chuyện trên ghế sofa nhưng không buồn để ý đến.

Từ nhỏ đến lớn, chuyện gì Nhất Hàm cũng nhường cho cậu, nói một cách khác, Nhất Hàm không tranh giành bất kỳ cái gì với cậu. Dần dà Nhất Hàm không dám phản kháng Nhất Ngan nữa. Thật ra, ngoại trừ thỉnh thoảng bắt nạt Nhất Hàm một chút thì Nhất Ngan đối xử với cô cũng không tệ lắm. Ít nhất Nhất Ngan cho là như vậy.

"Cậu ngồi một mình không thấy chán sao?" Thanh Hà thấy Nhất Ngan cứ ngồi một mình một lúc lâu nên lại nói chuyện với cậu.

Trong lòng Nhất Ngan khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên, cậu quay đầu sang chỗ khác nói: "Em rất vui vẻ."

"Rất vui vẻ?" Thanh Hà nhìn sắc mặt Nhất Ngan biết ngay cậu đang nói dối. Cô lập tức nhớ tới lúc mới gặp cậu, cậu luôn tỏ ra lạnh lùng, ra vẻ mình là thiên hạ vô địch.

"Cô cười cái gì?" Nhất Ngan theo bản năng cảm thấy nụ cười của cô có hàm ý không tốt.

"Tôi không cười."

"Chẳng lẽ đôi mắt của em mọc ở dưới chân?" Nhất Ngan cười nhạt.

Thanh Hà bị cậu chọc tức, cô biết cậu chưa bao giờ thu liễm tính tình của mình cả. Nhất Ngan thấy mặt Thanh Hà tái đi, dường như cũng nhận thấy mình có phần hơi quá nên nói vòng vo: "Cô định chừng nào thì giải quyết người cô kia?"

Giọng điệu của cậu nghe có chút là lạ, trên khóe môi còn mang theo nụ cười xấu xa, Thanh Hà thấy vậy thì bất giác đỏ mặt. Ý tứ trong lời nói của Nhất Ngan rất rõ ràng, cô không thể giả vờ không hiểu được. Em gái cậu đã gặp rồi, kẻ tiếp phải gặp ai không phải là rất dễ đoán sao.

Thanh Hà vui vẻ nhưng cũng rất sợ hãi. Cô luôn cảm thấy tình cảm này chẳng khác nào bão táp, nó tới quá mức nhanh chóng giống như cảm giác Nhất Ngan mang đến cho cô.

"Tính tình của anh trai em có chút xấu nhưng thật ra anh ấy là một người rất tốt." Lúc rảnh rỗi, Nhất Hàm lại nói tốt giúp Nhất Ngan. Khi đó Thanh Hà rất kinh ngạc nhìn Nhất Hàm. Nhất Hàm cười rất đẹp mắt lại có chút ngại ngùng. Rõ ràng là hai gương mặt giống nhau như đúc nhưng cảm giác lại rất khác nhau.

Tối hôm đó, Thanh Hà ngồi trên sân thượng ngắm cảnh đêm.

Dưới chân núi rất yên lặng, chỉ có căn biệt thự cô độc tọa lạc trên con đường nhỏ uốn lượn giữa khu rừng, đèn chiếu sáng ven đường đã bị ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu thành ra bảy, tám mét mới có một cái. Bởi vậy, nhìn từ xa trông lại rất ảm đạm.

Thanh Hà nghĩ đến những chuyện xảy ra từ khi quen Nhất Ngan thì bật cười.

Gió đêm thổi tới trên chọc mái tóc của Thanh Hà. Cô quay đầu theo bản năng thì thấy Nhất Ngan cười cười ngồi xuống bên cạnh cô. Cậu gác hai chân lên nhau, hai cánh tay đặt ở trên đầu gối, dáng vẻ nửa cười nửa không có chút xấu xa. Thanh Hà bị dọa phát hoảng, trong ấn tượng của cô dường như Nhất Ngan chính là người như vậy, không dọa người ta thì không vui.

Thanh Hà chưa hồi hồn, vẫn đang nhìn về mặt lấy lòng của Nhất Ngan thì cậu đã nắm lấy tay cô đặt lên trên ngực mình: "Cô nghe thử đi, bây giờ tim em đang đập rất nhanh. Hiện tại cô đã biết em thích cô đến cỡ nào chưa?" Chốc lát sau, tựa hồ những lời của Nhất Ngan đã bị gió thổi bay đi mất thì giọng nói thoáng chút không tự nhiên của cậu lại vang lên: "Đừng... đối xử tốt với Nhất Hàm như vậy."

"Tại sao?"

"Cô còn chưa đối xử tốt với em như vậy đâu." Giọng nói của Nhất Ngan có chút áp úng.

Im lặng ngán ngùi.

Thanh Hà vuốt tóc Nhất Ngan, cô cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy nữa, cô chỉ vừa nghĩ tới thì tay đã làm rồi. Giờ phút này cô cảm thấy Nhất Ngan hơi thiếu thốn tình thương yêu. Cô chậm rãi vuốt tóc Nhất Ngan rồi đến vành tai. Gió đêm lướt qua bên tai hai người nhưng nhiệt độ trong không khí lại lên cao một cách khó hiểu. Khi đó Thanh Hà không nhìn thấy rõ về mặt Nhất Ngan trong bóng tối, có lẽ là ảo giác của cô, dường như nhiệt độ trên ngón tay hơi cao khiến cô chẳng biết làm sao nữa.

Cô cơ hồ mê muội sờ vành tai mềm, mỏng của Nhất Ngan. Nhất Ngan rất khỏe mạnh, lúc bọn họ tiếp xúc da thịt thân mật, cô đã cảm nhận được điều này, chỉ là cô chưa bao giờ biết rằng thì ra trên người cậu cũng có nơi mềm mại như vậy. Thanh Hà sờ đến nghiến, cảm thấy chỗ này đáng yêu hơn bất kỳ nơi nào khác trên người cậu rất nhiều.

Sau đó, cô nghe được tiếng cười của mình: "Có phải cậu đang xấu hổ hay không?"

Ngay sau đó tay cô đã bị một lực rất mạnh bắt ra.

"Cô đang nói hươu nói vượn gì đó?" Nhất Ngan hung hăng đè cô xuống đất, nghiêng rặng nghiêng lợi. Lúc này ánh mắt Nhất Ngan tỏa sáng như sao trên trời, trong đêm tối hấp dẫn Thanh Hà khiến cô đột nhiên có cảm giác như mới tình đầu. Khoảnh khắc này người đàn ông bị cô lãng quên lại hiện ra rất rõ ràng trong đầu, cô nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây khiến đoạn tình cảm đó đã không nhanh không chậm chết đi.

Nhất Ngan tựa như một mối lửa, khi cô không kịp phòng ngự đã xông vào cuộc sống yên tĩnh của cô. Cô trốn tránh, cô sợ hãi nhưng cuối cùng lại vòng về chỗ cũ.

"Tại sao lại nhìn em như vậy? Lạ lắm sao?" Nhất Ngan cúi đầu, tiến tới gần cô hơn một chút sau đó dùng ánh mắt cẩn thận nghiên cứu biểu cảm trên mặt cô.

Thanh Hà ôm lấy eo Nhất Ngan, run rẩy dang đôi môi lên. Đến khi bốn cánh môi chạm vào nhau thì cô mới biết nhiệt độ cơ thể mình nóng đến cỡ nào, nội tâm cô vùng vẫy một loại khát vọng nào đó, nảy nở lan tràn như nấm rộ lên sau cơn mưa. Dường như Nhất Ngan đang dụ hoặc cô trầm luân, khiến cô đã làm rất nhiều chuyện mà từ trước đến nay cô đều không dám.

Cô cảm thấy tâm hồn mình trở nên trẻ hơn, vừa thấp thòm lại vừa vui mừng.

Hiện giờ, việc Tống Lệ Hà thúc giục cô không đến mức làm cô quá bối rối nữa, trong mười mấy năm qua, bà ta luôn đem lại cho cô cảm giác như có tảng đá không lớn không nhỏ đè nặng trong lòng. Cho nên, cô đã học cách trốn tránh. Sau khi học xong, cô lập tức trốn đi nhưng bây giờ cô lại rời đi ngay trước mặt bà ta. Trong lòng cô cảm thấy rất thoải mái, chưa bao giờ cô được thả lỏng như vậy.

Cô nghĩ từ giờ trở đi, nếu cô không muốn thì không cần phải đi xem mất chết tiết gì đó nữa!

Dung tục, thấp kém!

Ngón tay Thanh Hà run rẩy cởi nút áo trên người Nhất Ngan, nhưng tới hạt nút thứ hai thì làm cách nào cũng không cởi được. Cô tốn rất nhiều sức lực, mãi đến khi trán toát ra mồ hôi lạnh thì ngón tay vẫn cứ không nghe lời.

Nhất Ngan cười lớn: "Cô thật ngốc."

Cảm giác ngưng ngưng lập tức biến mất sạch sẽ, cô định mở miệng mắng thì Nhất Ngan đã ôm lấy mặt cô, hung hăng mút đôi môi cô. Hơi thở của hai người giao hòa nhau, từ đó chậm rãi nóng lên, hô hấp của cô đều bị cậu hút vào khiến cô sắp không thở được nữa. Áo sơ mi được Nhất Ngan cởi ra. Cho tới bây giờ, cậu chưa bao giờ kiên nhẫn như vậy. Thời khắc này, khúc nhạc dạo của Nhất Ngan tựa như đang thành kính lễ Phật chứ không phải là một buổi tiệc đầy món ngon.

Ngón tay Nhất Ngan tựa hồ có ma lực, từ từ bóc áo sơ mi của cô lên, sau đó luồn tay vào, tiến dần lên trên, nhìn thì có vẻ hờ hững nhưng lại nhanh chóng ôm lấy hai bầu ngực một cách chuẩn xác. Xúc cảm mềm mại, trơn bóng như trứng gà, phía trên là nhũ nhụy đỏ bùng hơi cương cứng, Nhất Ngan phì cười còn Thanh Hà trở nên bối rối.

Lúc Thanh Hà quay sang chỗ khác thì Nhất Ngan lập tức cúi đầu, ngậm lấy một bên ngực cô.

Đầu lưỡi Nhất Ngan linh hoạt liếm láp như đang ăn kem, thứ cứng ngắc cọ xát giữa hai chân cô, cách một lớp quần jean chọc vào cô khiến cô rên rỉ, cảm giác nóng rực lan tràn làm bụng Thanh Hà cũng nóng lên.

Nhất Ngan ti ti: "Thanh Hà, em có thích anh hay không?"

Đây là lần đầu tiên Nhất Ngan trực tiếp gọi tên cô mà không phải gọi cô là cô giáo, hay nhìn cô mặt đỏ, nhìn cô khó xử rồi lấy đó làm vui. Lúc này, cậu nói chuyện trịnh trọng như vậy khiến cô không biết đáp lại lời gì.

Nhất Ngan cọ xát cô khiến lồi vào ướt đầm, chất dịch chảy xuống bắp đùi mềm mại, cô thờ dốc, mặt đỏ bừng như trái anh đào chín mọng.

"Thích anh."

"Nói lại lần nữa."

"Thích anh."

"Cuối cùng em cũng nói lời thật lòng." Nhất Ngan duỗi hai ngón tay, xé mạnh quần lót viền ren dưới làn váy ra. Nụ hoa hé mở, nở rộ trong đầm nước bị đầu ngón tay Nhất Ngan đẩy ra, cậu thủ thăm dò, đút vào một ngón tay, sau đó là hai ngón rồi đều đặn nhip nhàng đâm vào, rút ra.

Thanh Hà khép chặt bắp đùi, với ý định kẹp chặt lối vào lại nhưng chỗ sâu nhất trong cơ thể lại căng trương khiến cô choáng váng.

"Nhất Ngan..."

"Hiện tại anh không muốn nói gì cả." Cuối cùng Nhất Ngan cũng tiến vào, sau đó đâm thật sâu vào nơi bí mật của cô, tiếp đó lại cúi đầu, ngậm cắn đỉnh núi vẫn chưa được hôn bên kia. Lúc này Nhất Ngan có chút ác độc, cắn mạnh đến nỗi nơi đó đỏ rực lên.

Hai thân thể trắng muốt uốn éo, quấn lấy nhau như bánh quai chèo, thân thể cả hai như trở về thời điểm mới được sinh ra, cần phải hấp thụ chất dinh dưỡng của nhau.

Nhất Ngan ôm lấy cô, sau khi va chạm kịch liệt không ít lần thì cuối cùng cũng rút ra, dòng dịch trắng sữa theo đó phun lên trên bụng cô.

Thanh Hà mê muội bôi chất lỏng đặc sánh đó lên bộ ngực trắng muốt của mình. Nóng nóng, hơn nữa lại có mùi rất kỳ lạ.

Hai gò má Thanh Hà ửng hồng cực kỳ giống quả táo chín.

"Bây giờ còn đáng yêu hơn hồi nãy nữa." Nhất Ngan véo mặt cô, cười rất ranh mãnh.

"Đáng yêu chỗ nào?"

"Anh sẽ không nói." Nhất Ngan nháy nháy mắt.

Thanh Hà cảm thấy đêm nay thật đặc biệt vì ánh sao trước mắt cô đang lóe sáng, rất rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Edit: Mèo Mồm Mĩm

Beta: Anh Minh

Lần đầu tiên Thanh Hà gặp cha mẹ Nhất Ngan là vào giữa tháng ba, Bạch Tiềm có vẻ là người không nói cười tùy tiện, có chút lạnh nhạt còn Hòa Lam thì cười dịu dàng, tương đối hiền hòa.

Nhất Ngan đứng sau lưng cô nói: "Đừng quan tâm đến sắc mặt ông ấy, khi ông ấy còn quan cao chức to luôn nhìn người khác như vậy đấy."

Thanh Hà nhin không được bật cười.

Hòa Lam rất thích cô, kéo cô qua bên cạnh nói việc nhà. Mới đầu cô còn chút câu nệ nhưng nói nhiều thành quen. Lúc nói đến quá trình quen biết Nhất Ngan thì cô hơi lúng túng, khó nói. Hòa Lam thấy sắc mặt cô khó xử nên cũng không hỏi nhiều.

"Ba không cần con lấy vợ hiền thực danh gia gì, chỉ cần sau khi kết hôn con kiếm chế tính tình, đừng gây rối khắp nơi là được." Lúc không có người, Bạch Tiềm đã nói với Nhất Ngan như vậy.

Nhất Ngan vẫn không nghe lời ông nói như cũ, ngoài miệng thì vâng dạ nhưng bên trong vẫn là bằng mặt mà không bằng lòng khiến Bạch Tiềm tức giận muốn bốc khói. Nhưng đây cũng là chuyện tốt, ít nhất về sau Nhất Ngan sẽ không bám riết lấy Hòa Lam nữa. Những chuyện hư hỏng khi còn bé của Nhất Ngan cũng sẽ không phát sinh nữa.

Thanh Hà đã nói chuyện này cho Tống Lệ Hà khiến bà ta mắng cô một trận toi tã qua điện thoại. Thanh Hà thức thời đưa điện thoại ra xa, sau khi đợi bà ta mắng đã rồi thì cô nói cho bà ta ngày tháng và địa điểm, xem như chuyện này đã được quyết định.

Hôn lễ được quyết định tổ chức vào tháng năm, đúng lúc cảnh xuân tươi đẹp, trời gần vào hạ, ven đường trăm hoa đua nở. Có điều Thanh Hà nghĩ đến tuổi của Nhất Ngan nên hỏi Nhất Hàm: "Anh ấy có thể kết hôn được sao?"

Nhất Hàm cười nói: "Không thành vấn đề."

Cô luôn có cảm giác mình đang kết hôn với trẻ vị thành niên nhưng nhìn tác phong làm việc của Nhất Ngan thì cô không lo lắng đến việc này nữa. Hôn lễ được tổ chức rất đơn giản, chỉ mời những bạn bè thân quen. Đây là ý của Thanh Hà, cô không muốn giống trống khua chiêng. Sau đó, bọn họ mua một miếng đất dưới chân núi, xây nhà bên cạnh hồ nước.

Trời xanh, mây trắng, tuổi nhỏ, chiếc thuyền con dập dềnh trên dòng nước.

Thanh Hà cảm thấy không chân thực giống như đang nằm mơ vậy.

"Khi còn bé, chị gái em cũng chơi với em như vậy." Có một ngày, cô nói với Nhất Ngan.

"Em còn có chị?"

"Ừm." Thanh Hà cười cười, nằm ở trên giường, vươn cánh tay ra: "Chị ấy tên Thiện Ninh, Thiện trong lương thiện, Ninh trong an bình, nhưng đã nhiều năm qua em chưa gặp lại chị ấy."

"Thiện Ninh?" Nhất Ngan có chút ấn tượng với cái tên này, có vẻ đã nghe ở đâu đó.

"Thế nào?" Thanh Hà cảm thấy ánh mắt của anh có chút khác thường.

Nhất Ngan lắc đầu: "Không có gì." Anh nghĩ một lát nhưng lại không nhớ ra mình đã nghe được tên này ở đâu nên trong lòng hơi bực bội. Anh vẫn luôn cho là trí nhớ của mình rất kinh người, không ai có thể so sánh được.

"Nếu có một ngày có thể tìm được chị ấy, nhất định em sẽ rất vui vẻ." Thanh Hà xoay người lại, cười tủm tỉm nhìn anh giống như mang theo ám hiệu nào đó.

Nhất Ngan hiểu được: "Em lại bày trò xấu rồi."

Nói xong Nhất Ngan bỏ nhào lên người cô khiến thuyền nhỏ suýt chút nữa bị lật mất. Thanh Hà kêu to, đánh Nhất Ngan còn Nhất Ngan thì che miệng cô: "Nếu còn cử động nữa, thật sự sẽ lật đấy."

Quả nhiên Thanh Hà không động dậy nữa.

"Thơm một cái đi."

"Không!"

"Tại sao lại không?"

"Không muốn nên không làm."

Ngoại truyện: Đêm mưa

Edit: Mèo Mũm Mĩm

Beta: Anh Minh

Nguồn: tiethuyetedit.net

Trời sắp chuyển mưa, vài đám mây trắng trên bầu trời quang đãng cũng dần biến mất. Thời tiết như vậy làm cho người ta không hề cảm thấy sáng sủa mà trái lại, càng thêm âm u.

Nhà trúc xây dựa vào núi, phía sau bãi đất trống, đứng từ phía trên trông xuống, có thể bắt gặp rừng thông xanh um trong khe núi. Chỉ một lát sau, những giọt mưa đầu tiên đã rơi xuống, từng giọt từng giọt tí tách. Nước trong khe suối càng thêm róc rách, từng, trúc trên núi được mưa tưới tắm càng thêm tràn trề sức sống, xanh um tươi tốt

Lúc này, cánh cửa sổ đang đóng chặt đột nhiên được mở ra.

Thanh Hà ngồi trong nhà trúc, bắn khoăn, lo lắng nhìn màn mưa. Một lát sau có tiếng bước chân trầm ồm từ ngoài hành lang truyền vào. Cô nắm chặt tay, hai chân đã có chút tê rần.

Bỗng nhiên, trên bầu trời bao la bên ngoài cửa sổ xẹt qua tia sấm chớp khiến cô sợ hãi, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Cô rất sợ hãi, lúc này mới bị người ta kéo vào đây nên bây giờ cô vẫn còn rất hoảng hốt. Nhưng bọn họ chỉ bỏ cô lại đây rồi đi ra ngoài. Nhất Ngan lại chưa tới, sự chờ đợi buồn chán dài lê thê này giống như bản án tử hình chậm chạp không được thi hành khiến cô càng cảm thấy khó khăn.

Cô không biết đối mặt với cậu như thế nào, không biết cậu sẽ dùng cách nào để trừng phạt cô.

Tiếng bước chân trên hành lang càng rõ ràng thì thân thể cô càng thêm cứng ngắc. Tiếng bước chân dừng lại ở cửa ra vào, một lát sau, cửa được mở ra từ bên ngoài. Nhất Ngan cất bước đi vào khiến ánh mặt trời trở nên tối tăm. Trên người cậu còn dính nước mưa. Nhất Ngan vẩy nước trên ô rồi gấp lại để vào trong góc.

Sau đó, một tiếng động nhỏ vang lên, cánh cửa bị đóng lại.

Thanh Hà cúi đầu, không dám nhìn nét mặt Nhất Ngan.

Nhất Ngan lại vờ như không có chuyện gì, trong tay cầm một hộp đen mạ vàng đi đến trước mặt cô, sau đó cúi người xuống.

"Nghe nói cô muốn đi?" Cậu dùng ngón tay nâng cằm cô lên, có chút nghi ngờ hỏi.

Cái tay đang siết chặt cằm cô như gọng kềm làm cô không nhúc nhích được. Sau đó bàn tay Nhất Ngan dần dần siết chặt hơn, chuyển sang cổ cô, xách cô từ mặt đất lên. Nhất Ngan ôm cô, cười một cách lười biếng bên tai cô, sau đó còn vừa sờ lên mặt cô vừa chắc hai tiếng: "Cô rất giỏi, nhưng hiện tại mới đi có phải là đã trễ hay không?"

"Tôi... tôi không có muốn chạy trốn, chỉ là... gặp một người quen nên muốn trò chuyện với anh ấy thôi."

"Người quen, người quen của cô nhiều như vậy sao? Chắc anh ta đã bị cô mê hoặc đến ngất ngây rồi. Chỉ có điều, bây giờ sợ rằng anh ta không đứng lên nổi nữa đâu."

Thanh Hà kinh hãi: "Cậu đã làm gì anh ấy? Anh ấy chỉ là bạn của tôi thôi, không có gì hơn."

"Nhìn cô căng thẳng kia, em đâu có làm gì anh ta. Chỉ là tâm lý có chút không thoải mái nên mới trừng phạt anh ta một chút thôi."

"Trừng phạt? Trừng phạt gì?"

"Cô nói nhiều quá, xem ra vẫn còn rất khỏe." Nhất Ngan chuyển chủ đề sau đó nhìn chăm chăm hai má cô, cười nói. Thanh Hà bị ẩn ý trong lời nói của Nhất Ngan dọa cho mất hồn, nghĩ đến những chuyện xảy ra trước kia, cô lập tức có thể đoán được ý tứ của cậu nhưng không biết cậu muốn làm gì. Đột nhiên Thanh Hà cảm thấy trời đất quay cuồng, cô được bế lên, ném trên giường.

Nhất Ngan tháo dây lưng ra, nắm lấy tay cô sau đó cột vào thành giường. Thanh Hà thấy vậy thì hết hoảng, sợ hãi nhìn chăm chăm cậu: "Cậu lại muốn làm gì vậy?"

"Cô đã làm sai mà sao vẫn cứ nói như đúng lý hợp tình vậy nhỉ? Cô giáo, em phải trừng phạt cô mới được." Nói rồi Nhất Ngan đặt cái hộp màu đen lên giường, chậm rãi ung dung mở ra.

Sau khi Thanh Hà nhìn thấy thứ bên trong thì hai mắt mở to, mặt lập tức đỏ ửng.

Trong hộp được lót một lớp vải nhung màu vàng, bên trong chứa những cây gậy màu đỏ như thịt được xếp từ nhỏ đến lớn. Nhất Ngan thờ dài, duỗi ngón tay ra vuốt ve những cây gậy: "Nên chọn cây nào nhỉ? Bình thường cô chặt như vậy nên mỗi lần làm đều không thoải mái, tốt nhất là nên giúp cô nói lòng một chút trước đã."

"Cậu... Cậu là đồ vô sỉ!"

Nhất Ngan chọn hai cây chính giữa, tay phải cầm cây gậy đưa đến sát mặt cô, đầu gậy thọc vào cô. Có thể là đồ kèm theo nên phía trên đầu gậy còn có chất lỏng màu trắng nhạt khiến Thanh Hà vừa nhìn thấy thì đã muốn hôn mê rồi.

Đầu gậy không mềm cũng không cứng, cảm giác rất giống cái kia, hiển nhiên được làm bằng cao su chất lượng tốt. Mặt Thanh Hà đỏ bừng, không biết nên mắng Nhất Ngan thế nào nữa.

"Cảm giác thế nào? Nếu so với em thì sao?" Nhất Ngan tinh quái nhìn chăm chăm cô: "Không nói gì sao, xem ra là muốn tự mình ném thử đúng không?"

Thanh Hà bị Nhất Ngan kéo mở hai chân ra nên hét lên một tiếng. Cô không mặc quần lót, từ lúc cậu nhốt cô vào trong này thì không cho cô mặc thứ đồ này nữa.

Nhất Ngan cười nói: "Ai có thể nghĩ tới cô giáo bình thường luôn dịu dàng, ôn hòa lại không mặc gì bên trong. Không biết là đói khát đến bao nhiêu đây nữa?"

"Cậu... Đồ không biết xấu hổ, rõ ràng là cậu... Ừm..." Thanh Hà còn chưa nói hết thì Nhất Ngan đã nhét cây gậy vào trong miệng cô, sau đó cầm lấy phần gốc, nhàn nhã chuyển động: "Mùi vị thế nào?"

Bị vật lạ xâm nhập khiến Thanh Hà không thoải mái cau mày, cổ họng phát ra âm thanh bị đè nén, bởi vì miệng cô bị tắc nên không phát thành tiếng được.

Đôi môi đỏ tươi xinh đẹp bị ép buộc mở rộng đến mức tối đa, ngậm lấy cây gậy màu đỏ. Nhìn thấy cảnh này Nhất Ngan cảm thấy máu trong người mình như dồn hết xuống dưới, có chút kích động nhưng khi thấy nét mặt cô thì trong lòng cậu lại sinh ra một chút ác ý. Nhất Ngan xóc vẩy cô lên, nhét cây gậy còn lại vào nơi bí mật của cô, chậm rãi ra vào.

Hai cánh hoa đáng thương bị ép phải mở rộng, cửa vào không ngừng chảy xuống chất lỏng đầm đìa. Nơi vốn chật khít không tìm được một chút khe hở đột ngột bị ép mở ra nhưng cậu lại không đi vào, Thanh Hà khổ sở giãy giụa hai chân, khó chịu liếm láp cây gậy trong miệng.

"Khó chịu sao? Vậy thì cho cô cái này." Nhất Ngan có chút bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng đẩy cây gậy phía dưới vào. Dù cho chỉ là dùng tay đẩy nhưng Nhất Ngan vẫn có thể cảm nhận được chỗ kia rất khó vào, cậu như cảm thấy tầng tầng mềm mịn cản trở mình, không cho cậu tiến tiếp nữa. Nhất Ngan hừ nhẹ một tiếng sau đó đẩy mạnh vào bên trong.

Hai mắt Thanh Hà trợn to, cây gậy bị đẩy vào hoàn toàn khiến hai chân cô đều khẽ co rút.

"Cô không ngoan cho nên phải bị trừng phạt." Nhất Ngạn lại lấy ra một cây nữa sau đó lật cô lại, đặt ngay ở cửa động phía sau: "Nơi này em còn chưa tiến vào đâu, thật là có lợi cho nó."

"Uhm... Uhm..." Thanh Hà liều mạng giãy giụa khiến Nhất Ngạn làm sao cũng vào không được, cây gậy phía trước suýt chút nữa cũng trượt ra ngoài. Cậu sờ soạng giữa hai chân Thanh Hà sau đó ôm eo cô, nâng cô lên một chút: "Nằm yên nào, nếu cô ngoan ngoãn thì em chỉ làm hai giờ thôi, còn nếu không ngoan em sẽ thay số lớn nhất, ba cái động trên dưới đều làm, hơn nữa còn làm một ngày một đêm, biết chưa?"

Thanh Hà đành phải khuất nhục gật đầu.

Nhất Ngạn sờ sờ tóc cô, tạm thời buông tha cho cái động đằng sau, dây trói cũng được tháo ra sau đó chạm cây gậy đã cương cứng của chính mình lên mặt cô. Nhất Ngạn rút cây gậy trong miệng cô ra, nhét của chính mình vào khiến miệng cô bỗng chốc lại phình to một lần nữa. Trong miệng cô quá ẩm áp, đầu lưỡi cô lại đảo qua thử kia của cậu, khoe miệng lại còn chảy ra chất lỏng.

Giữa hai chân cô cũng đang không ngừng chảy nước, Nhất Ngạn thấy vậy thì duỗi tay ra, ấn nút mồi. Cả người Thanh Hà lập tức chấn động, cô không nhận được kẹp chặt hai chân, phía trên cũng bắt gặp liếm cậu.

"Rất ngoan, về mặt thật là đáng yêu." Vừa nói mát, cậu vừa trượt ra vào khoang miệng cô sau đó đâm vào nơi sâu nhất trong tận cổ họng. Nước miếng của cô khiến cậu ướt át, co xát kịch liệt khiến môi cô có chút đau rát. Đầu lại bị cậu giữ chặt, liên tục đẩy về phía trước, vật kia ở trong miệng cô lại càng to và nóng lên khiến cô khó chịu, rất muốn nhè ra.

"Nghiêm túc một chút nào!" Nhất Ngạn túm lấy tóc cô, đẩy nhanh tốc độ khiến Thanh Hà như con thuyền nhỏ trôi trên biển liên tục trong cơn mưa. Lúc này cô đã sắp không quý được nữa rồi.

Đúng lúc này Nhất Ngạn rút thứ kia ra, lập tức có một dòng chất lỏng trắng đục phun lên trên mặt Thanh Hà khiến cô sững sờ.

Nhất Ngạn trông bộ dạng sững sờ của cô thì không nhận được cong môi lên, dịu dàng vuốt tóc cô, đầu ngón tay dính nước bọt bôi lung tung lên môi cô sau đó hôn lên gò má vẫn còn đang ửng hồng: "Em có biết không, anh rất yêu em và sẽ mãi mãi yêu em!"

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Ngoại truyện: Đêm mưa

Edit: Mèo Mồm Mồm

Beta: Anh Minh

Trời sắp chuyển mưa, vài đám mây trắng trên bầu trời quang đãng cũng gần biến mất. Thời tiết như vậy làm cho người ta không hề cảm thấy sáng sủa mà trái lại, càng thêm âm u.

Nhà trúc xây dựa vào núi, phía sau bãi đất trống, đứng từ phía trên trông xuống, có thể bắt gặp rừng thông xanh um trong khe núi. Chỉ một lát sau, những giọt mưa đầu tiên đã rơi xuống, từng giọt từng giọt tí tách. Nước trong khe suối càng thêm róc rách, từng, trúc trên núi được mưa tưới tắm càng thêm tràn trề sức sống, xanh um tươi tốt.

Lúc này, cánh cửa sổ đang đóng chặt đột nhiên được mở ra.

Thanh Hà ngồi trong nhà trúc, bắn khoăn, lo lắng nhìn màn mưa. Một lát sau có tiếng bước chân trầm ổn từ ngoài hành lang truyền vào. Cô nắm chặt tay, hai chân đã có chút tê rần.

Bỗng nhiên, trên bầu trời bao la bên ngoài cửa sổ xẹt qua tia sấm chớp khiến cô sợ hãi, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Cô rất sợ hãi, lúc này mới bị người ta kéo vào đây nên bây giờ cô vẫn còn rất hoảng hốt. Nhưng bọn họ chỉ bỏ cô lại đây rồi đi ra ngoài. Nhất Ngạn lại chưa tới, sự chờ đợi buồn chán dài lê thê này giống như bản án tử hình chậm chạp không được thi hành khiến cô càng cảm thấy khó khăn.

Cô không biết đối mặt với cậu như thế nào, không biết cậu sẽ dùng cách nào để trừng phạt cô.

Tiếng bước chân trên hành lang càng rõ ràng thì thân thể cô càng thêm cứng nhắc. Tiếng bước chân dừng lại ở cửa ra vào, một lát sau, cửa được mở ra từ bên ngoài. Nhất Ngạn cất bước đi vào khiến ánh mặt trời trở nên tối tăm. Trên người cậu còn dính nước mưa. Nhất Ngạn vẩy nước trên ô rồi gấp lại để vào trong góc.

Sau đó, một tiếng động nhỏ vang lên, cánh cửa bị đóng lại.

Thanh Hà cúi đầu, không dám nhìn nét mặt Nhất Ngan.

Nhất Ngan lại vờ như không có chuyện gì, trong tay cầm một hộp đen mạ vàng đi đến trước mặt cô, sau đó cúi người xuống.

"Nghe nói cô muốn đi?" Cậu dùng ngón tay nâng cằm cô lên, có chút nghi ngờ hỏi.

Cái tay đang siết chặt cằm cô như gọng kềm làm cô không nhúc nhích được. Sau đó bàn tay Nhất Ngan dần dần siết chặt hơn, chuyển sang cổ cô, xách cô từ mặt đất lên. Nhất Ngan ôm cô, cười một cách lười biếng bên tai cô, sau đó còn vừa sờ lên mặt cô vừa chắc hai tiếng: "Cô rất giỏi, nhưng hiện tại mới đi có phải là đã trễ hay không?"

"Tôi... tôi không có muốn chạy trốn, chỉ là... gặp một người quen nên muốn trò chuyện với anh ấy thôi."

"Người quen, người quen của cô nhiều như vậy sao? Chắc anh ta đã bị cô mê hoặc đến ngất ngây rồi. Chỉ có điều, bây giờ sợ rằng anh ta không đứng lên nổi nữa đâu."

Thanh Hà kinh hãi: "Cậu đã làm gì anh ấy? Anh ấy chỉ là bạn của tôi thôi, không có gì hơn."

"Nhìn cô căng thẳng kia, em đâu có làm gì anh ta. Chỉ là tâm lý có chút không thoải mái nên mới trừng phạt anh ta một chút thôi."

"Trừng phạt? Trừng phạt gì?"

"Cô nói nhiều quá, xem ra vẫn còn rất khỏe." Nhất Ngan chuyển chủ đề sau đó nhìn chăm chăm hai má cô, cười nói. Thanh Hà bị ẩn ý trong lời nói của Nhất Ngan dọa cho mất hồn, nghĩ đến những chuyện xảy ra trước kia, cô lập tức có thể đoán được ý tứ của cậu nhưng không biết cậu muốn làm gì. Đột nhiên Thanh Hà cảm thấy trời đất quay cuồng, cô được bế lên, ném trên giường.

Nhất Ngan tháo dây lưng ra, nắm lấy tay cô sau đó cột vào thành giường. Thanh Hà thấy vậy thì hết hoảng, sợ hãi nhìn chăm chăm cậu: "Cậu lại muốn làm gì vậy?"

"Cô đã làm sai mà sao vẫn cứ nói như đúng lý hợp tình vậy nhỉ? Cô giáo, em phải trừng phạt cô mới được." Nói rồi Nhất Ngan đặt cái hộp màu đen lên giường, chậm rãi ung dung mở ra.

Sau khi Thanh Hà nhìn thấy thứ bên trong thì hai mắt mở to, mặt lập tức đỏ ửng.

Trong hộp được lót một lớp vải nhung màu vàng, bên trong chứa những cây gậy màu đỏ như thịt được xếp từ nhỏ đến lớn. Nhất Ngan thờ dài, duỗi ngón tay ra vuốt ve những cây gậy: "Nên chọn cây nào nhỉ? Bình thường cô chặt như vậy nên mỗi lần làm đều không thoải mái, tốt nhất là nên giúp cô nói lòng một chút trước đã."

"Cậu... Cậu là đồ vô sỉ!"

Nhất Ngan chọn hai cây chính giữa, tay phải cầm cây gậy đưa đến sát mặt cô, đầu gậy thọc vào cô. Có thể là đồ kèm theo nên phía trên đầu gậy còn có chất lỏng màu trắng nhạt khiến Thanh Hà vừa nhìn thấy thì đã muốn hôn mê rồi.

Đầu gậy không mềm cũng không cứng, cảm giác rất giống cái kia, hiển nhiên được làm bằng cao su chất lượng tốt. Mặt Thanh Hà đỏ bừng, không biết nên mắng Nhất Ngan thế nào nữa.

"Cảm giác thế nào? Nếu so với em thì sao?" Nhất Ngan tỉnh quái nhìn chăm chăm cô: "Không nói gì sao, xem ra là muốn tự mình ném thứ đúng không?"

Thanh Hà bị Nhất Ngan kéo mở hai chân ra nên hét lên một tiếng. Cô không mặc quần lót, từ lúc cậu nhốt cô vào trong này thì không cho cô mặc thứ đồ này nữa.

Nhất Ngan cười nói: "Ai có thể nghĩ tới cô giáo bình thường luôn dịu dàng, ôn hòa lại không mặc gì bên trong. Không biết là đói khát đến bao nhiêu đây nữa?"

"Cậu... Đồ không biết xấu hổ, rõ ràng là cậu... Ừm..." Thanh Hà còn chưa nói hết thì Nhất Ngan đã nhét cây gậy vào trong miệng cô, sau đó cầm lấy phần gốc, nhàn nhã chuyển động: "Mùi vị thế nào?"

Bị vật lạ xâm nhập khiến Thanh Hà không thoải mái cau mày, cổ họng phát ra âm thanh bị đè nén, bởi vì miệng cô bị tắc nên không phát thành tiếng được.

Đôi môi đỏ tươi xinh đẹp bị ép buộc mở rộng đến mức tối đa, ngậm lấy cây gậy màu đỏ. Nhìn thấy cảnh này Nhất Ngan cảm thấy máu trong người mình như dồn hết xuống dưới, có chút kích động nhưng khi thấy nét mặt cô thì trong lòng cậu lại sinh ra một chút ác ý. Nhất Ngan xốc vẩy cô lên, nhét cây gậy còn lại vào nơi bí mật của cô, chậm rãi ra vào.

Hai cánh hoa đáng thương bị ép phải mở rộng, cửa vào không ngừng chảy xuống chất lỏng đầm đìa. Nơi vốn chặt khít không tìm được một chút khe hở đột ngột bị ép mở ra nhưng cậu lại không đi vào, Thanh Hà khổ sở giãy giụa hai chân, khó chịu liếm láp cây gậy trong miệng.

"Khó chịu sao? Vậy thì cho cô cái này." Nhất Ngan có chút bất đắc dĩ thờ dài, cuối cùng đẩy cây gậy phía dưới vào. Dù cho chỉ là dùng tay đẩy nhưng

Nhất Ngan vẫn có thể cảm nhận được chỗ kia rất khó vào, cậu như cảm thấy tầng tầng mềm mịn cản trở mình, không cho cậu tiến tiếp nữa. Nhất Ngan hừ nhẹ một tiếng sau đó đẩy mạnh vào bên trong.

Hai mắt Thanh Hà tròn to, cây gậy bị đẩy vào hoàn toàn khiến hai chân cô đều khẽ co rút.

"Cô không ngoan cho nên phải bị trừng phạt." Nhất Ngan lại lấy ra một cây nữa sau đó lật cô lại, đặt ngay ở cửa động phía sau: "Nơi này em còn chưa tiến vào đâu, thật là có lợi cho nó."

"Uhm... Uhm..." Thanh Hà liều mạng giãy giụa khiến Nhất Ngan làm sao cũng vào không được, cây gậy phía trước suýt chút nữa cũng trượt ra ngoài. Cậu sờ soạng giữa hai chân Thanh Hà sau đó ôm eo cô, nâng cô lên một chút: "Nằm yên nào, nếu cô ngoan ngoãn thì em chỉ làm hai giờ thôi, còn nếu không ngoan em sẽ thay số lớn nhất, ba cái động trên dưới đều làm, hơn nữa còn làm một ngày một đêm, biết chưa?"

Thanh Hà đành phải khuất nhục gật đầu.

Nhất Ngan sờ sờ tóc cô, tạm thời buông tha cho cái động đằng sau, dây trói cũng được tháo ra sau đó chạm cây gậy đã cương cứng của chính mình lên mặt cô. Nhất Ngan rút cây gậy trong miệng cô ra, nhét của chính mình vào khiến miệng cô bỗng chốc lại phình to một lần nữa. Trong miệng cô quá ẩm áp, đầu lưỡi cô lại đảo qua thứ kia của cậu, khoe miệng lại còn chảy ra chất lỏng.

Giữa hai chân cô cũng đang không ngừng chảy nước, Nhất Ngan thấy vậy thì duỗi tay ra, ấn nút mở. Cả người Thanh Hà lập tức chấn động, cô không nhận được kẹp chặt hai chân, phía trên cũng bất giác liếm cậu.

"Rất ngoan, về mặt thật là đáng yêu." Vừa nói mát, cậu vừa trượt ra vào khoang miệng cô sau đó đâm vào nơi sâu nhất trong tận cổ họng. Nước miếng của cô khiến cậu ướt át, co xát kịch liệt khiến môi cô có chút đau rát. Đầu lại bị cậu giữ chặt, liên tục đẩy về phía trước, vật kia ở trong miệng cô lại càng to và nóng lên khiến cô khó chịu, rất muốn nhè ra.

"Nghiêm túc một chút nào!" Nhất Ngan túm lấy tóc cô, đẩy nhanh tốc độ khiến Thanh Hà như con thuyền nhỏ trôi trên biển liên tục trong cơn mưa. Lúc này cô đã sắp không trụ được nữa rồi.

Đúng lúc này Nhất Ngan rút thứ kia ra, lập tức có một dòng chất lỏng trắng đục phun lên trên mặt Thanh Hà khiến cô sững sờ.

Nhất Ngan trông bộ dạng sững sờ của cô thì không nhận được cong môi lên, dịu dàng vuốt tóc cô, đầu ngón tay dính nước bọt bôi lung tung lên môi cô sau đó hôn lên gò má vẫn còn đang ửng hồng: "Em có biết không, anh rất yêu em và sẽ mãi mãi yêu em!"

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Bá Đạo Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.